UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. XI.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS TERTII PARS PRIMA.

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE
SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM
BRUNCKII.

VOLUMINIS TERTII
PARS PRIMA.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCCII.

PA
3458
A2
1794
t.11
22763

ORPHEI
DE TERRAE MOTIBUS.

¶. 1.] „Poëma de terrae motuum ſignificationibus in „plerisque Codicibus Hermeti Trismegiſto „tribuitur; at Orpheo potius adſcribendum eſſe mon„ſtrat Fabricius Biblioth. Gr. T. I. p. 115. a quo diſ„ſenſit nuperus Orphicorum editor. Antiquorum li„brorum ope deſtitutus quaedam in hoc carmine emen„davi, quae ſi eruditi non probaverint, meliora forte „aliquando dabo. Nam quaecunque in haec analecta „ex editis libris retuli, decretum mihi eſt omnia ad „Mſſ. codices exigere, unde ſinceriora iterum et ube„riora prodire poterunt.“ *Br.* Extat hoc carmen in Append. Anthol. Planud. p. 494. St. *4. Wech. cum titulo: Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν. ἐν ἄλλῳ Ὀρφέως. Orpheo tribuitur in quibusdam codd. Vide Catalog. Bibl. Lugd. Bat. p. 400. nr. 15. *Bandini* Catal. Bibl. Medic. II. p. 119. Sub Orphei nomine prodiit Pariſiis ap. Morellum 1586. 4. cum verſ. metrica Antonii Baifii. Repetitum ex Apographo Bibliothecae Laurentiano-Medicaeae, quod *Eſchenbachio* miſerat *Antonius Magliabechius*, ſub titulo: Ὀρφέως περὶ σεισμῶν. *Orphei de Terrae motibus Catalecton* – edidit C. C. F. 1691. 4. Siglas in titulo C. C. F. *Schlaegerus*, cujus exemplari utor, ſic interpretabatur: *Chriſtophorus Conradus Falknerus*; ſed *Schoderum* libelli editorem eſſe dixit *Willius* in Nürnberg. Gelehrten-Lexicon Vol. I. p. 360. Vide *Harleſium* ad Fabr. B. Gr. T. I. p. 159.

Sub Triſmegiſti nomine Miſcellaneis Graecorum carminibus hoc carmen inſeruit *Maittaire*. Londin. 1722. 4. — Quod ad argumentum ejus attinet, nititur opinione, terrae motibus varia portendi ſecundum anni et diei, quo fiunt, tempora. Sequitur itaque poëta Solem per zodiaci ſigna euntem, quo totum carmen in duodecim partes dividitur, in quarum quaque primum, quid nocturnus, deinde, quid diurnus motus portendat, docet. — V. 1. φίλον τέκος Cod. Medic. metro reclamante. — V. 2. κινήσει. Idem. — V. 3. ὅττε omnes, quos vidi, ſenſu perturbato. Verba enim ſic jungenda: φράζεο, ὅ τι βροτοῖς φράζει Κυανοχαίτης, ὁππότε γαῖαν κινήσῃ ἄν. — Mox Medic. ἐπί τ' ἀτυχίῃ κακότητα φράζε. — V. 4. In marg. Ἥλιος ἐν κριῷ. in Medic. additum μηνὶ Ἀπρίλλιος. Ibidem ὁππότ' ἂν et ἰσημερινήν. — V. 5. κριδυι δέ. Steph. Wech. Medic. διεκτρέχει ἔνθ' ἄρα τῶγε Medic. ſine ſenſu. — V. 6. νυκτερίη γ. ἀμφισελίζῃ. Med. — V. 7. ἀλαπαδνὴ omnes; quod vitium bene emendavit *Brunckius*. Signum hoc eſt, urbem aliquam ex inſignioribus defecturam. — V. 8. φρ. τόδε Med. — V. 10. πημοσύναις τε ὕβρεις. Med. — V. 11. Ἥλιος ἐν ταύρῳ. Μηνὶ Μαΐῳ. marg. Med. — ἐφορμήσῃ. Med. ſoloece. — V. 14. ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φ. π. μέγα ἔργον Ἐρχομένου, τοῖς ἠρέσσσιν ἀλλὰ φυλάσσου. Medic. In his melior lectio videtur latere, quam corrupit omiſſum verbum ἔσσεται. Sribendum nimirum:

εἰρήνη τεθαλυῖα
ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο
ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείσσοσιν· ἀλλὰ φυλάσσου.

— V. 16. Ἥλιος ἐν Διδύμοις. μηνὶ Ἰουνίῳ. marg. — V. 18. mutilus verſus in antiq. edd. ſic exhibetur: Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες. quem *Huetius* ſic explevit, ut βροτέοι κακοπράγμονες legat. Cod. Med. h. v. penitus omittit. — ¶. 2.] V. 19. ὑπ' ἄλγεα et ἡμετέρην. Vulgo. Cod. Med. corruptiſſime: ἡμέρην παλὰ σωσὴν ὑπάλγεα. Fortaſſe vi-

tium latet in verbo. — V. 21. ἔσσοντ' – διὰ μήνιας ἑ. Medic. quod fortaſſe non ſpernendum. Verbum διομηνίῃ an aliam, praeter hunc locum, auctoritatem habeat, ignoro equidem. — Senſus eſt: Reges et duces deorum ira honore privabuntur. Minus recte Grotius: *ſine nomine reges Ignavique duces ſuperûm mittentur ab ira.* — V. 22. Ἥλιος ἐν καρκίνῳ. μηνὶ Ἰουλίῳ. marg. — μοίρη eſt pars zodiaci, aſtro cuidam aſſignata. In Med. ἠοῖ ρην τε κ. — V. 23. τότε δή. Vulgo et in Medic. *Brunckii* emendationi patrocinatur v. 51. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο χειμεριναί. Ut in hoc loco plurali numero poëta utitur, ſic v. 23. etiam, praeëunte Mediceo, θεριναὶ τροπαὶ legendum videtur. — V. 24. ἡ κίνησις τοῦτο φέρει. Medic. — V. 26. ἀπόστασιν. Omnes. — αὐτοῖς opponitur τοῖς οἴκοις, quod latet in ὠλεσίοικον, habitatores domibus. Hunc pronominis uſum illuſtravit *Caſaub.* ad Theophr. Char. c. 11. *Abreſch.* in Lect. Ariſtaen. p. 207. ſq. et alii. — V. 27. Ἥλιος ἐν λέοντι. μηνὶ Αὐγούστῳ. marg. — μοῖρ' ἰόντος. Medic. — V. 30. ἕξουσιν. Medic. Notandum καὶ ταῦτα pro ταὐτὰ, *haec eadem.* — V. 31. Ἡλ. ἐν παρθένῳ. μηνὶ Σεπτεμβρίῳ. marg. — ἠελίοιο. Med. — V. 32. λιμὸς vulgo; cujus lectionis vitium ſeq. verſus demonſtrat, ubi iterum fames ex frugum inopia commemoratur. Veram lectionem λοιμός, quam *Br.* conjectura aſſecutus eſt, ſervavit Cod. Medic. qui v. 33. καρπὸν exhibet. — V. 34. Ἡλ. ἐν ζυγῷ. μηνὶ Ὀκτωβρίῳ. marg. Εἰ δ' ἂν ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερινὴν ἀ. Vulgo et in Medic. Paulo violentior *Brunckii* correctio, nec neceſſaria, modo corrigas:

ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερίην τ' ἀφίκηται.

quod dictum ad figuram apud poëtas crebro obviam, pro ἰσημερίην φθινοπώρου. — V. 35. χηλὰς δ. Medic. — νυκτερινός, Neptunus ſcil. Cf. v. 6. 46. — V. 36. φθορὰν ἐξαναφάντων. Med. Ibid. v. 37. χαλεπὸν τ. φράζον, et v. 38. πολλὴν δ' αὐτὸν κ. γαῖαν κλύψει. — V. 39. Ἡλ. ἐν σκορπίῳ. μηνὶ Νοεμβρίῳ. marg. — V. 42. τότε δὴ τότε. In

hac repetitione magnam quaeſiverunt emphaſin. *Eurip.* Oreſt. 1483. τότε δὴ τότε διαπρεπεῖς Ἐγένοντο Φρύγες. *Lucian.* T. IV. p. 211. τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται. Conf. *Schütz.* V. Cl. ad *Hoogeveen* de Partic. p. 202. — V. 44. Hunc verſ. omittit Medic. fortaſſe recte. Eum adſcriptum fuiſſe puta verſui 40. ſive 41. Fortaſſe etiam in v. 41. duplex fuit lectio: altera, quae nunc habetur; altera haec: Ζηνὸς μεγάλου διὰ βουλάς. — V. 45. Ἥλ. ἐν τοξότῃ. Δεκέμβριος margo. — τοῦ τόξου. Med. Idem v. 46. κινήσει. — V. 47. ἔμμεναι omnes. — ¶. 3.] V. 48. πολίων βασιλεῖ εἶ. — V. 49. ἄλλην et φεύγοντα. Med. — V. 50. Ἥλ. ἐν αἰγοκέρωτι. Μηνὶ Ἰανουαρίῳ. marg. — εἰ δέ κεν αἰγ. Vulgo et Med. Scribe: εἰ δέ κ' ἐν αἰγ. — V. 52. εὔνυχος. Med. — V. 53. Recepta erat ap. veteres ſententia, terrae motum ventis in terra latentibus exitumque quaerentibus effici. *Ariſtotel.* in Meteorol. II. p. 782. C. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὅτι, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ τρόμων καὶ σφυγμῶν αἴτιόν ἐστιν ἡ τοῦ πνεύματος ἐναπολαμβανομένου δύναμις, οὕτω καὶ ἐν τῇ γῇ τὸ πνεῦμα παραπλήσια ποιεῖν, καὶ τὸν μὲν τῶν σεισμῶν οἷον τρόμον εἶναι, τὸν δ' οἷον σφυγμόν. *Seneca* Qu. Natur. VI. 12. *Spiritus intrat terram per occulta foramina, quemadmodum ubique, ita et ſub mari; deinde cum eſt obſtructus ille trames, per quem deſcenderat, reditum autem illi a tergo reſiſtens aqua abstulit, huc et illuc fertur et ſibi ipſe occurrens terram labefactat.* Sed haec uberius explicata dedit *Schneiderus* V. Cl. in Not. ad Eclog. Phyſic. T. II. p. 108. ſqq. — V. 54. πόλεμον δακρυτόν τε Med. unde fere ſuſpiceris fuiſſe: πολ. πολυδάκρυτόν τε γενέσθαι. — V. 56. Ἥλ. ἐν ὑδροχόῳ. μηνὶ Φεβρουαρίῳ. marg. εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται ἠ. Vulgo. Ὑδροχόῳ δ' εὖτ' ἂν διανείσσεται. Medic. Etiam hoc loco violentior Brunckii medicina. Vitium haerere videtur in διανείσσεται. Suſpicabar:

εἰ δέ κ' ἐν ὑδροχόῳ δινεύσῃ ἠελίοιο
φέγγος, νυκτερίη δ' ἐλελιχθῇ —

Conf. v. 34. 35. δινεύειν, ſignificatione neutra, idem quod στρωφᾶσθαι, quo vocabulo in hac re utitur noſter v. 16. 46. 60. — V. 57. νυκτερινῇ. Medic. — V. 61. Ἠλ. ἐν ἰχθύσι. μηνὶ Μαρτίῳ. marg. τῶν ἰχθύων. Med. — V. 62. ἔνοσις πρόγένοιτο ex Medic. praeferendum. Nam in multis compoſitis vi fere caret praepoſitio πρό. Vide *Fiſcher.* ad Velleri Gramm. III. 2. p. 133. In eodem cod. θοῇ διὰ νύκτα habetur, omiſſis verbis τότ' ἔσται. — V. 63. π. μὲν πολίεσσι διάστασις. Medic. quod fortaſſe praeferendum. Nec tamen περίστασις temere repudiandum. *Heſych.* περίστασις· θλίψις. ἀνάγκη. μέριμνα. Fuſe hoc vocabulum explicavit *Gatacker.* ad M. Anton. IX. 13. p. 271. — εἰ δέ κεν ἠῶ. et ἠῶ vulgo et in Med. — V. 64. γαίης κινηθῇ π. Medic. recte. Cf. v. 28. — V. 65. οἰῶν. Vulgo. οἴων. Medic. — V. 66. φθορά. Medic.

THEONIS ALEXANDRINI
CARMINA.

Vide Animadverſſ. Tom. II. P. III. p. 196. ſqq.

SECUNDI EPIGRAMMATA.

¶. 5.] *I.* Planud. p. 333. St. 472. W. Opus caelatum deſcribitur, quod Cupidines arma deorum humeris geſtantes repraeſentabat. Expreſſum carmen ex *Philipp.* Ep. LVII. Utrumque reſpexit Auctor Carm. VIII. in Priapejis, ubi deorum arma recenſita leguntur, quod animadvertit *I. B. Pius* Annotatt. Poſter. c. CLIV. et *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 486. Amorem exuvias leonis et fulmen gerentem exhibet gemma ap. *Begerum* in Theſ. Brand. p. 183. — V. 2. „νήπι' ἀγαλλόμενοι. νήπια „pro νηπίως. Male vulgo legitur ἀγαλλόμενα.“ *Br.* Emen-

ditionis veritas apparet ex *Philippi* Ep. l. c. Ἔρωτες — ἀθανάτων σκῦλα φερεσσόμενοι. — V. 5. ἁλίου. θαλαττίου. ἅλιον. θαλάσσιον. *Heſych.* Hoc loco ipſum Neptunum ſignificat. — V. 7. τί πλέον. Quid praeſidii mortalibus ſupereſt, ſive, quomodo mortales Cupidini reſiſtent, cum hic vel ipſum Olympum expugnaverit, deorumque arma ſpoliaverit Venus?

II. Vat. Cod. p. 406. εἰς ὄνον ἐν ἅλωνι ἀναγκαζόμενον μετὰ ἵππων συμπατεῖν τοὺς ἀστάχυας. Planud. p. 47. St. 68. W. Aſinus novum ſibi laborem praeter caetera impoſitum conqueritur. — V. 1. ὀγκιστήν. Vat. Cod. Verbum ὀγκᾶσθαι de aſinis proprium, quamvis refragatur *Thom. Mag.* p. 173. ut *oncare* ap. Latinos. Vide *Gesnerum* in H. An. T. I. p. 14. et *Gatack.* Adverſ. Poſth. II. p. 420. — ἐν ἵπποις ἀλωειναῖς, *equis triturantibus.* Femininum genus poëta ut elegantius praetulit. — V. 2. δρόμῳ. Vat. Cod. γυρὸς δρόμος. *Aream* enim *eſſe oportet potiſſimum rotundam;* verba ſunt *Varron.* R. R. I. 51. *Seneca* Qu. Nat. I. 2. *quia fere terendis frugibus loca deſtinata ſunt rotunda. Aelian.* N. A. IV. 25. ὅταν ἀλοητὸς ᾖ καὶ στρέφωνται περὶ τὸν δῖνον οἱ βόες. Propter rotundam formam τὴν ἅλω Teleſilla prima δῖνον vocavit, ſecundum *Athen.* L. XI. p. 467. F. Vide inprimis *Ruhnken.* Ep. crit. p. 179. — V. 3. ἄχθος ἀνάγκης μύλοιο. onus a neceſſitate impoſitum molae circumagendae. Veterum loca, ubi aſini huic negotio adhibiti commemorantur, collegit *Burmann.* in Anth. Lat. T. I. p. 627. et T. II. p. 371. ſq. Adde *Bochartum* in Hieroz. L. II. p. 188. — σπειρηδόν. id quod στρεφόμενος, *curſu flexuoſo.* — σκοτόεις. *Lucian.* in Aſin. §. 42. T. VI. p. 181. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἤλαυνον. unde *Appulej.* Metam. L. IX. *die ſequenti molae, quae maxima videbatur, matutinus adſtituor, et illico velata facie propellor ad incurva ſpatia flexuoſi canalis.* — V. 5. Vulgo poſt ἐρίζομεν interro-

gandi ſignum ponitur; perperam. — Mox vulgo legitur: ἣ ῥ' ἔτι λοιπὸν ἦν. quod ex Cod. Vat. emendatum. Arationi, quamvis raro, adhibitos tamen eſſe aſinos docet *Plinius* H. N. VII. 68. p. 469. et *Varro* de R. R. II. 6. *Plerique deducuntur ad molas – aut etiam ad arandum, ubi levis eſt terra, ut in Campania.* Plura in hanc rem dabit *Bochartus* in Hieroz. L. II. 13. p. 186. — V. 6. σκολιήν. *Heſych.* σκολιά. — δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἄνισα. δύσκολα.

¶. 6.] *III.* Vat. Cod. p. 363. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium poſt multa itinera flammis conſumtum. Ejusdem argumenti carmina laudavimus ad *Leonid. Tar.* LXII. T. I. P. II. p. 118. — V. 1. Vett. edd. ante Stephanum πολέμου· inepte. πελάγευς exhibet etiam Vat. Cod. Expreſſus verſus ex *Antiphilo Byz.* Ep. XXVI. μυρία με τρίψασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης κύματα. — V. 3. μέλας Εὖρος. *Horat.* Epod. X. 5. *Niger rudentes Eurus, inverſo mari, Fractosque remos differat.* ubi vide *Mitſcherl.* Adde *Caſaubon.* ad *Strabon.* IV. p. 276. D. — V. 5. ναυηγὸς ἐν πυρὶ argute de nave, quae in flammis periit. Simile eſt, ſi quis in terra naufragium feciſſe dicitur. Cf. notata ad *Zeloti* Ep. I. T. II. P. III. p. 184. — χθονὶ ἀπίστῳ. etiam hoc epitheton, quod mari plerumque tribuitur, argute ad terram translatum, praeeunte *Leonida* l. c. ἀλλὰ θαλάσσης τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην. — V. 6. ἡμετέρης. quae mihi favit, me incolumem ſervavit. — ὕδατος Vat. Cod. a pr. man.

THEODORI PROCONSULIS DISTICHA.

I. Vat. Cod. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. Hermocratem quendam ingenti naſo inſtructum fuiſſe, ita *Theodorus* ſignificat, ut illum naſi ſui partem eſſe

dicat, Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός. Quum enim majora pro toto, minora pro parte habenda ſint, Hermocrates autem naſo ſuo longe ſit minor, perperam dici *naſum Hermocratis*. χαριζόμεθα. tribuimus longiora (ut partem) brevioribus (tanquam toti.) — V. 1. τὰς (τᾶς) ῥινὸς et τὰν pro τήν. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 295. εἰς Σάτυρον τὸν μιμολόγον. in contextu tamen Τίτυρε legitur. Illud doctrinae, ſed parum aptae, oſtentatori deberi puto, qui Tityri nomen ſibi interpretandum ſumebat. *Scholiaſt. Theocrit.* Eid. III. 2. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς Σατύρους. *Euſtath.* Il. σ. p. 1214. Τίτυροι γὰρ Δωρικῶς οἱ Σάτυροι. Vide inprimis *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. 40. p. 231. ed. Lipſ. — Cum argumento carminis comparandum *Juliani Aegypt.* Ep. LXVI. LXVII. —— μιμολόγον. *Eubodus* II. T. II. p. 288. Ἠχὼ μιμολόγον. — V. 1. quaedam edd. ἐγέλασε.

GABRIELII PRAEFECTI

DISTICHON.

¶. 7.] Planud. p. 332. St. 471. W. Hoc diſtichon ſine lemmate non intelligeremus. πιπερόπαστον (in Aldin. 1. πιπεροπάστῃ habetur) vox eſt barbara, quam *Opſopoeus* libum pipere inſperſum interpretatur. Equidem vaſculum eſſe putaverim, quo piper appoſitum inſpergebatur cibis. Hujusmodi vaſculo inſculptus Amor inepto huic diſticho occaſionem dedit. — V. 1. κατακνώσσων. Cf. *Alphei* Ep. III. 3. 4. — ἄπνοος, quia ſculptus ſcil. — πυριστάρτου δήγματος. propter piperis naturam, ὅτι δάκνει. Jam amoris cruciatus paſſim morſibus comparantur. Poëta ap. *Plutarch.* T. II. p. 77. B. ὅτῳ δ'

ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ πρόσεστιν — quae Sophoclea eſſe, ex eodem ſcriptore p. 619. A. docuit *Valcken.* ad Phoen. p. 138. γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. *Lucian.* T. II. p. 400.

TIBERII ILLUSTRIS
EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 358. Planud. p. 43. St. 62. W. Expreſſum ex *Polyaeni* Ep. IV. T. II. p. 287. ubi vide not. p. 329. — V. 2. δακέτων. Scr. δακετῶν. — V. 4. τὸν κείνης θάνατον. ipſum venenum exſuxit, quo facto mater ſervata eſt, pullus periit.

II. Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 43. St. 62. W. In damam, quae, cum, ſylva relicta, in mare deſcendiſſet, a piſcatoribus capta eſt. — V. 2. τὸν ἀπὸ γῆς. mortem, quam terra minabatur, in fluctibus obii. — V. 3. ἐνέδραμον. Vat. Cod. quod praeferendum videtur. — εἶτά με vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἡ μάτην φυγάς. peccavi, quod temere terram reliqui; *nec* immerito piſcatorum praeda ſum facta, cum ex ſylvis meis et montibus aufugerim. Scribendum οὐδ' ἀδίκως, quod Vat. Cod. praeſtat. — V. 7. ἄγρην. Vat. Cod. male. ἄετοχον ἄγρης pro ἄνευ ἄγρης. nunquam in poſterum non plenis redibitis manibus, cum jam non piſcibus tantum, ſed etiam feris tendatis retia.

EUTOLMII SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 8.] *I.* Vat. Cod. p. 157. cum lemmate: εἰς τὸ τειχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ, τὰν θῶ etc. Cf. Ep. *Palladae* XCII.

quod in membranis praecedit. Planud. p. 443. St. 576. W. Nomen auctoris depravatum in Cod. Med. in Εὐνομίῳ. Cf. *Bandin.* p. 103. — V. 1. κόρυς et Ἀθήνη. Vat. Cod. — V. 2. μεμβλιάδης. Ed. Flor. Ceterae μεμβιάδης. Verum nomen reſtituit *Huetius* p. 42. aſſentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 457. cujus auctoritate *Eutolmio* redditum. In Plan. enim p. 379. St. 517. W. auctoris nomine caret. Scriptum eſt in θερμοχύτην, i. e. vaſculum, unde calida deſundebatur. Calidae uſum in potationibus illuſtravit *Athen.* L. III. p. 123. *Pollux* IX. 67. ſqq. et peculiari libello *Freinshem.* Argentorati. 1636. 8. in *Gronovii* Theſ. T. IX. adde *Lipſium* in Electis I. 4. p. 28. θερμοχύτης formatum vocabulum, ut πgreoχύτης, nec fortaſſe ad calidam tantum, verum etiam ad frigidam aquam adhibebatur. In talibus enim etymologia non nimis urgenda eſt. Quod ſi admiſeris, ſenſus epigrammatis perſpicuus. Thermochyta quaſi medius inter vinum et Nymphas, quia inde vinum aqua temperatur, et quidem modo calida, cujus natura Baccho propior, modo frigida, quae tota Nympharum eſt. τὸν παραλειπόμενον. id quod deeſt; i. e. nimis calidam potionem frigida, frigidiorem calida tempero. Facit huc *Tacitus* Annal. XIII. 16. *Innoxia adhuc et praecalida, et libata guſtu potio tradita Britannico: deinde, poſtquam fervore aſpernabatur, frigida in aqua affunditur venenum.* ubi vid. Interpretes. — τὸν παραλειβόμενον tentabat *Huetius* p. 36.

III. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 231. St. 335. W. In Menippam, quae, filio immatura morte exſtincto, et ipſa inter luctum et gemitus animam efflavit. Conf. *Bianor.* Ep. XVII. Noſtrum Ep. *Burmannus* admovit epitaphio in Anth. Lat. T. II. p. 56. LXXXII. in Addend. p. 683.

IV. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 260. W. 375. St. Expreſſum ex *Parmenionis* Ep. XIII. et XIV. — V. 3. Proci omnes eodem luctu affecti ſunt. Nam cum nulli deſponſata eſſet, omnes eam ut ſuam plorare poterant.

JULIANI ANTECESSORIS
DISTICHA.

¶. 9.] *I.* Vat. Cod. p. 558. Planud. p. 141. St. 205. W. In hominem deformem. — V. 1. παρομοίϊον. Vat. Cod. et μετέθεικε a pr. man. — στρουθῷ. τῇ λιβυκῇ ἢ ἀγρίᾳ ἢ μεγάλῃ ἢ στρουθοκαμήλῳ. *Scholiaſt.* στρουθὸν ſimpliciter pro στρουθοκαμήλῳ poni, ut ap. Latinos *ſtruthionem*, docuit *Brunck.* ad Av. 874. Acharn. 1105. cum quo tamen conferendus *Locella* ad *Xenoph.* Epheſ. p. 155. ſq. Sed magis ad rem facit, quod ſtruthionis appellatio in conviciis erat, ſi quis ſtolidum et magnae molis hominem rideret. Vide *Boettiger.* ad Terent. Eunuch. p. 54.

II. Cod. Vat. p. 558. Planud. l. c. — ἀμητός. Pilis totus tibi vultus horret haud ſecus ac ſpicis ager; huic igitur meſſi non forcipes, ſed falces immittendae ſunt.

III. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 133. St. 192. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς κονδόν. Vox eſt barbara, de „qua videndus Ducangius in Gloſſario.“ *Br.* κονδὸς eſt *curtus*, *parvus.* — Homini cuidam pygmaeis ſimili poëta ſuadet, ut in urbe habitet potius, ubi minus, quam in agro, gruum injuriis ſit expoſitus.

IRENAEI REFERENDARII
EPIGRAMMATA.

¶. 10.] *I.* Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reiſk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 669. nr. 375. Ad puellam, quae, priſtina ſuperbia depoſita, poëtam amplexibus tenebat. — V. 2. κόμπον ἀπωσαμένη. *Paulus Silent.* Ep. XXXVI. τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη. — V. 3. δεσμοῖς. *Tibull.* El. I. 1. 55. *Me retinent vinctum formoſae vincla puellae.* *Propert.* II. 12. 25. *Atque utinam haerentes ſic nos vincire catena Velles, ut nunquam ſolveret ulla dies*; quibus ſimillima haec *Tibulli* L. IV. 5. 13. *valida teneamur uterque catena, Nulla queat poſthac quam ſolviſſe dies.* Cf. Miſcell. Obſſ. T. V. p. 116. et *Intrpp. Horatii* I. Carm. XIII. 14. — V. 4. ἐλευθερίης. nec libertatem deſiderans. Ductum fortaſſe ex *Anacr.* XXX. ubi Amor Pulchritudini in ſervitium traditus, κἂν λύσῃ τις αὐτὸν, οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ· Δουλεύειν δεδίδακται. — V. 5. οὕτω γάρ. membr. et *Reiſk.* recte, ut mihi videtur. Cauſa praecedentis enuntiationis redditur: In hoc complexu, ubi corpora et animae junguntur, libertatem non deſidero. In φωτῶν haerebat *Cornel. de Pauw,* qui ſic *homines* in univerſum appellari poſſe dubitans, βρωτῶν inepte conjiciebat. Si quid mutandum ſit, legerim: σώματ' ἐρώντων. — Sic animae et corpora commiſcentur amoris impetu. Conf. not. ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. — Pro ἔκχυτα *Reiskius* ἔκλυτα mallet, quod corpori magis, quam illud, convenire cenſebat. At illud quoque locum habet. *Paul. Sil.* Ep. XII. Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖται. *Soſipater* ſive potius *Dioscorides* Ep. II. Δωρὶς παρέντοις ἐξεχύθη μέλεσι. — V. 6. μιγνύμενοι Cod. Vat. quod emendavit *Reiſk.* — ῥεύματα φιλίης, amoris et cupiditatis impetus. Vide ad *Pallad.* Ep. XLVIII. 2. T. II. P. III. p. 228.

II. Vat.

II. Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. p. 672. nr. 378. Puellam deſcribit pudore impeditam, quominus ad amantis preces reſpondeat. Hanc rogat, ut nutu ſaltem, quid velit, ſignificet. —, κάτω νεύουσα. prae pudore ſcil. Cf. ad *Straton.* Ep. VII. 5. T. II. P. III. p. 58. — V. 2. „ἀκρολυτεῖν eſt nodum zonae „ita vexare, ut nihil proficiatur in ſolvendo, neque ap- „pareat, ſolvere velis nec ne." *Reiske.* — V. 3. πέλοι ex marg. Ap. Lipſ. in contextu poſuit *Reiskius;* rectius cl. editor membranarum ſcripturam ſervavit: Venus nihil cum pudore commune habet. Huc facit *Addaei* Ep. ab *Huſchkio* editum in Anal. cr. p. 260. αἰδώς σου κλείσει τὴν ἐπὶ τοὔργον ὁδόν.

III. Vat. Cod. p. 127. Εἰρηναίου ῥεφενδ. In Planud. p. 466. St. 606. W. Ἀρηναίου ῥαιφερενδαρίου (in editt. ante Steph. ῥαιφενδ.) inſcribitur. — In mulierem meretriciis moribus, et, quamvis marceſcentem, nondum tamen humilem. — V. 1. ἰνδάλματα. oculos ſpeciem occulti amoris et reconditae flammae ſimulacrum oſtendentes. ὅσσε ἰνδάλλοντο *Apollon. Rhod.* I. 1297. II. 545. Cf. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 150. — V. 2. En oris ad riſum *valgiter* diducti deſcriptionem ſatis vividam! ἀκροβαφῆ. labia fucata intelligo. In toto hoc loco *Irenaeus* ante oculos habuit *Theocrit.* Eid. XX. 13. χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα· Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. — V. 3. Laudat h. v. ſed cum inſigni depravatione, *Suidas* T. III. p. 344. σοβεῖ. διώκει. κομπάζει. ἐν Ἐπιγρ. καὶ πολὺ κιχάζουσα σοβεῖ ἰσβ. α. quod *Kuſterus* ex ingenio emendare conatus ſomnia dedit. Epigramma, unde depromtus locus, indicavit *Toup.* ad Suid. T. III. p. 344. — κιχλίζειν de riſu meretricio. Vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 136. et infra ad *Macedon.* Ep. VII. — εὐβόστρυχον αἴγλην, multos ſplendidosque cincinnos. — V. 4. Manus effuſas, ἐκχυμένας, accipio de crebra brachiorum jactatione, qua vi-

vidioris ingenii mulieres utuntur. Longe aliter *Grotius*, qui omnino in horum verſuum interpretatione a veritate aberraſſe videtur:

Lumina bina rotas flammae ſimulacra latentis:
Labra ſed obliquum quae trahis arte rubent.
Rides cirrigeros quatiens laſciva capillos:
Sed fluit in laxa pelle ſuperba manus.

Fruſtra vir ſummus in his verſibus ἀντιθέσεις quaeſivit, quae continuam meretriculae imaginem ſiſtunt. — V. 5. ὄγκος. in marg. Vat. Cod. γρ. ὀγκάς. — V. 6. οὔπω. Vat. Cod. — Sententiarum nexus hic eſt: Quamvis micantibus oculis, ore, riſu, brachiorum motu animum amore inflammatum prodere videris, fallentur tamen, qui te facilem fore exiſtimabunt; nondum fracta eſt animi tui ſuperbia, neque, marceſcens licet, emollita es.

SYNESII SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

¶. 11.] Planud. p. 345. St. 485. W. Euſebio, Byzantino, ob inſignem eloquentiam a CPolitanis permiſſum erat, ut imaginem, neſcio ubi, collocaret. Ille vero non ſuam, ſed Hippocratis imaginem in loco deſtinato poſuit, ex honore tanto viro habito ipſe ſibi honorem petens, *non magis decorum et inſigne eſſe* exiſtimans, *imaginem in foro habere quam ponere*, ut eſt ap. *Plinium* I. Epiſt. XVII. — Euſebius ille quis fuerit, non ſatis conſtat. Eloquentem fuiſſe, ex hoc ipſo carmine apparet; ſed quid fuerit, quod Hippocratem inprimis imaginis honore dignaretur, ignoramus. In eundem fortaſſe virum ſcriptum eſt Ep. ἀδέσπ. CCCCIII. ubi Euſebius orator ſtatua decoratus traditur. Fuit etiam Euſebius

Patricius illis temporibus clarus, cujus aedem commemorat Codinus p. 54. Sed tantus fuit hominum hujus nominis numerus, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. VII. p. 409. ſqq.) ut vix quidquam certi definiri poſſit.

JOANNIS BARBUCALLI
EPIGRAMMATA.

I. Planud. p. 334. St. 473. W. In puellam, nomine Calliopen, eamque mimam, ſcriptum eſſe ſuſpicor ex *Julian. Aeg.* Ep. XLI. XLII. Eam ſub Melpomenes ſpecie pinxerat pictor. Hoc niſi admiſeris, nec acumen nec ſenſum huic diſticho ineſſe fateberis. — Hanc autem explicationem confirmat

II. ap. Planud. l. c. in Polyhymniam quandam, Muſae, cujus nomen gerit, forma quoque ſimilem. — καὶ σὺ Μούσης. tu Muſam ore refers. — ἀμφοτέροις. Vulgo.

¶. 12.] *III.* Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 441. St. 574. W. — Dedicatorium paſtoris ante nuptias. V. 1. laudat *Suidas* T. III. p. 109. Πειθοῖ καὶ Παφίῃ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος. Haec iterum profert v. σίμβλοι. T. III. p. 314. — Suada Veneri jungitur. *Nonnus* Dionyſ. III. p. 90. Κάδμον — δι' ἄστεος ἤγαγε Πειθὼ — Πομπὸς ὁδοῦ Παφίης ὑπὸ νεύμασι. Cauſam reddit *Cornutus* de N. D. p. 197. qui Venerem comites habere ait Gratias, Mercurium et Πειθώ, διὰ τὸ πειθοῖ προσάγεσθαι καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τοὺς ἐρωμένους. — V. 1. Παφίη Vat. Cod. — V. 2. τὰς (τᾶς) Id. — Εὐρυνόμης. Vulgo. — V. 4. Auctorem de ſimilitudine quadam horum munerum cum iis, quorum nomine offeruntur, cogitaſſe, vix dubito. In πακτὰ reſpicitur candidus

puellae color, ut ap. *Theocrit.* XI. 20. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. — In μέλι aut ad cantus ſuavitatem, aut ad colorem μελίχλωρον, qui in juvenibus praecipue laudabatur, reſpicitur.

IV. Planud. p. 292. St. 431. W. In Syneſium fortitudine non minus quam juſtitiae amore excellentem. Virtutis ſpecimina dederat ille, ut ex lemmate diſcimus, in pugna ad Berytum commiſſa. Suſpicari licet, pugnatum eſſe illud proelium in bello cum Chosroë, Perſarum rege, qui anno p. Chr. 540. Syriam invadens usque ad Antiochiam penetravit. — V. 1. Syneſius fortitudine Spartanos, juſtitia Athenienſes exaequat. — παρ' Εὐρώτᾳ ἀνέρες. Spartani ſe ſolos eſſe viros gloriabantur. Qua de re laudatur dictum Gorgûs, conjugis Leonidae ap. *Plutarch.* V. Lycurg. c. XIV. εἰπούσης γάρ τινος, ὡς ἔοικε, ξένης πρὸς αὐτήν, ὡς μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, Μόναι γάρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. — V. 2. παρ' Ἰλισσῷ. propter juris et legum ſtudium, quod Athenis inprimis floruerat. — V. 2. Ἰλλισσῷ quaedam edd. vett.

V. Bis legitur in membranis Vat. p. 463. et p. 472. Planud. p. 354. St. 494. W. Falſum eſt lemma, ut recte vidit *Huetius* p. 34. Ipſum balneum loquitur ſuamque praeſtantiam praedicat. Si te, Pindare, ait, mea aqua potius quam alia laviſſet, non aquam in genere, ſed meam unice ἀρίστην eſſe dixiſſes. Cf. *Cyri* Ep. VII. T. II. p. 455.

VI. Planud. p. 380. St. 518. W. Prudenter feciſſe ait pictorem, qui imagini Socratis vitam non tribuerit, ne ſcilicet eum cogeret in corpus redire, quod pro animae carcere habere ſolebat. Notatis ad Ep. *Pallad.* CXXXI. T. II. P. III. p. 260. adde *Maji* Obſſ. Sacr. IV. p. 50. — ζωὰν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ. ut ſtatim ἐνὶ κηρῷ ψυχὰν Σωκρατικὰν βαλέειν. Epigr. ἀδεσπ. CCXXVI. ἀλλά σε χαλκός, πρὶν ψυχὴν βαλέειν, ἔφθασε πηγνύμενος.

VII. Vat. Cod. p. 458. ſine auctoris nomine. Planud. l. c.

¶. 13.] *VIII.* Vat. Cod. p. 431. Plan. p. 102. St. 151. W. Nobilis urbs Berytus ob Jurisprudentiae Scholam, quae ibi inde a tertio poſt Chr. ſeculo floruit. Peculiaribus libellis de hac Academia egerunt plures, quos v. ap. *Bachium* in Hiſt. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486. Hinc ap. *Nonnum* Dionyſ. XLI. fin. Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη. Urbs terrae motu concuſſa a. p. Chr. 348. paulo poſt iterum florere coepit. Vide *Cedren.* Annal. p. 299. et *Spanhem.* ad *Juliani* Orat. p. 120. ſq. Tandem terrae motu everſa eſt Juſtiniano imperante a. Chr. 551. ſecundum *Theophanem* p. 192. ſecundum *Agathiam* vero L. II. p. 51. ſq. poſt bellum demum Italicum c. ann. 554. Conf. Ep. ἀδέσπ. CCCCXLI. ſq. — V. 1. ἄπολις πόλις. urbs everſa. Similiter de claſſe, quae apud Salamina perierat, *Aeſchyl.* Perſ. v. 678. ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες, ἄναες νᾶες. — V. 3. Primum terrae motu concuſſa, deinde igne abſumta. — V. 4. κάλλεός εἰμι. omnes edd. ante Steph. — V. 5. στοναχήσατε. omnes edd. et Vat. Cod. — V. 6. καὶ φθιμένῃ. nam urbes quoque *fata* ſua habent. *Auſon.* Ep. XXXIV. *Miramur periiſſe homines, monimenta fatiſcunt, Mors etiam ſaxis nominibusque venit.* *Rutil.* Itiner. I. 409. *Agnoſci nequeunt aevi monimenta prioris: Grandia conſumſit moenia tempus edax. Sola manent interceptis veſtigia muris: Ruderibus late tecta ſepulta jacent. Nos indignemur, mortalia corpora ſolvi? Cernimus exemplis oppida poſſe mori.* ubi *Wernsdorf.* ſimilia quaedam notavit. Adde *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 410. Bip.

IX. Vat. Cod. p. 431. Plan. l. c. „Male divulſit „Planudes [primum diſtichon ſeparatim exhibens]. „Conjuncta ſunt tria diſticha in veteribus membranis.“ *Br.* — V. 1. Κύπρις. Antiquiori aevo Venerem, Syro-

rum tutelarem deam, etiam Beryti cultam eſſe probabile videri debet, licet proprie ſub Neptuni praeſidio fuerit, teſte *Euſebio*, quem laudat *Brodaeus*: καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν θεᾷ Βααλτίδι, τῇ καὶ Διώνῃ, δίδωσι, Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι καὶ Καβείροις. Fortaſſe tamen h. l. ad urbis pulcritudinem potiſſimum reſpicitur, quam *pulcherrimam* appellat *Juſtinianus* Praef. in Digeſta de Jur. docendi ratione. Βηρυτοῦ δ' αἶαν ἐραννήν. *Dionyſ.* Perieg. 911. Cf. *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 221. — ὄφρα νοήσῃ. ut videat, urbem, quae olim Gratiarum templum fuit, nunc mortuorum ſedem eſſe. εἴδωλα, *Manes.* — V. 3. ἀταρχύτων. Non juſtam ſepulturam nacti ſunt, ſed ipſae urbis ruinae pro tumulo fuerunt. Argutius ille in Anthol. Lat. III. 1. p. 453. in Graeciae ruinam: *cinis ipſe jacentis Viſitur, et tumulo eſt nunc quoque ſacra ſuo.* — V. 4. Βερόης. Eadem fuit urbs Beroë et Berytus; quod diſerte docet *Nonnus* Dion. XLI. p. 1076.:

> Πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονος ἥλικι κόσμῳ,
> νύμφης ὀψιγόνοιο φερώνυμος, ἣν μετανάσται
> υἱέες Αὐσονίων ὑπατήϊα φέγγεα Ῥώμης
> Βηρυτὸν καλέουσιν. —

et mox idem:

> Ῥώμῃ μὲν ζαθέῃ δωρήσεται Αὐσόνιος Ζεὺς
> κοιρανίην, Βερόῃ δὲ χαρίζεται ἡνία θεσμῶν.

Conf. *Menagium* in Jur. civ. Amoenit. c. XXIV. p. 132. ſq. — V. 5. γράψασθ' et λίθου Vat. Cod. a pr. man.

X. Vat. Cod. p. 431. Planud. l. c. Urbs everſa nautas, olim huc appellere ſolitos, monet, ut alium ſibi portum quaerant. Portum habebat eximium Berytus, arte munitum. *Joh. Phocas* in Itiner. a *Berkelio* excitatus: Βηρυτὸς — κάλλει λιμένος λαμπρυνομένη· οὐ γὰρ φυσικός ἐστιν ὁ λιμήν, ἀλλὰ τεχνικῶς γενόμενος. Mercaturam urbs exercebat veſtium ſericarum, quarum fabricas valde

illuſtres habuit, teſte *Procopio* in Hiſt. Arc. p. 139. — V. 4. δουπήσει κώπη. Vulgo. Noſtrum eſt in membranis. Nove dictum δουπήσεις κώπην, *torquebis ſtrepitantem remum.* — V. 5. τοῦτο. Sic Neptuno (σεισίχθονι et urbis patrono) reliquisque diis hoſpitalibus placuit, quorum auſpiciis olim ad nos divertere ſolebatis. Haec cum doloris et indignationis ſenſu prolata puta. — θεοῖσιν. Vat. Cod.

¶. 14.] XI. Vat. Cod. p. 294. ſq. ubi lemmati addita ſunt verba: μήποτε ἡ γυνὴ αὐτή. (αὐτοῦ) *fortaſſe ipſius poëtae conjux ſignificatur.* Planud. p. 229. St. 333. W. „Hoc etiam in Planudea, ſeparato a ſuperio„ribus ultimo diſticho, in duo carmina divulſum eſt.“ *Br.* Erroris cauſa apparet in Vat. Cod. ubi poſtremum diſtichon novae paginae initium facit, cum novo lemmate, (ut ſaepius) τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν. Ita Planudes in ſuo quoque Cod. invenit. Et certe, quamvis tria haec diſticha nonniſi unum epigramma conſtituunt, mora tamen facienda poſt v. 4. ut appareat, Noſſûs, hoc enim nomen mulieris, ſermone finito, alius cujusdam verba ſequi. — Elegans Epigramma et perſpicuum. — V. 2. ᾔνεσα. et inferos deos laudo et nuptiales: illos, quod me, quam virum, rapuere maluerunt; hos, quod me tali viro copulaverunt.

NILI SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

Planud. p. 340. St. 480. W. In Satyri imaginem ex opere muſivo. Riſum Satyri poëta ita interpretatur, ut eum, quomodo ex lapillis paulatim compoſitis extiterit, reputantem ridere dicat. — De ſimulacro ex lapillis et gemmis facto minus recte accipiebat Boulenger. de Pictura L. I. 19. in Gron. Theſ. T. IX. p. 848.

COMETAE SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 15.] *I.* Vat. Cod. p. 130. Κομητᾶ Χαρτουλ. εἰς ἑαυτὸν ἐκδεχόμενον κόρην. i. e. *ad ſe ipſum, cum puellam exſpectaret.* Temere lemma mutavit cl. editor. In Ap. Lipſ. ἄλλο inſcriptum, quaſi *Pauli Silentiarii* eſſet, cujus praecedunt carmina. Quod verum eſſe merito dubitabat *Reiskius* Miſcell. Lipſ. IX. p. 679. nr. 383. qui tamen in eo fallebatur, quod tam bene tornatum et ſimplex carmen melioris ſeculi proventum eſſe cenſebat. Idem in ſenſu carminis interpretando a vero aberravit. Non enim ipſe Demophoon v. 3. loquitur, ſed Cometas Demophoontis hiſtoriam ſibi accommodavit. „Ut Phyllis „olim amantem perfidum exſpectavit in litore, ſic nunc, „converſa fabula, te, alteram Phyllidem, fruſtra ex„ſpecto.“ — V. 1. ὄμματα. Phyllis ap. *Ovidium* II. Heroid. 121. *Moeſta tamen ſcopulos fruticoſaque litora calco: Quaque patent oculis aequora lata meis.* — ὅρκος ἀλήτης. ventis et undis videbantur tradita verba, quibus Demophoon reditum puellae promiſerat: *Demophoon ventis et verba et vela dediſti: Vela queror reditu, verba carere fide.* Ibid. v. 25.

II. Vat. Cod. p. 458. cum lemmate, Κομητᾶ σχολ. ἐν Ἀζαρβῷ; et ſic, niſi quod Ἀναζαρβῷ ibi eſt, Planud. p. 301. St. 441. W. Votivae quodammodo tabulae inſcriptio. Antoninus quidam gravi membrorum morbo, quo lumbi pedesque debilitati et inutiles redditi erant, ſanatus, Philippi medici imaginem, in memoriam grati animi, dedicabat. — V. 3. Se ipſum Antoninus dicit μεταίχμιον, i. e. μέσον, inter vitam et mortem poſitum, pro ἐν μεταιχμίῳ ὤν. Altera enim pars corporis adhuc vivebat, altera defuncta videbatur. Hunc vocis μεταίχμιος

uſum illuſtravit *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 91. et ad *Ariſtaen.* p. 32. — V. 6. ζώγρησεν. Vat. Cod. morti deſtinatum recreavit. Eodem ſenſu Il. ε. 696. τὸν δ' ἔλιπε ψυχή — Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. quod bene explicatum dedit *Euſtath.* p. 453. 4. — V. 8. ποσὶ πεζεύω. non amplius alienis pedibus uſus, ſed meis incedo. — ὅλως. Vat. Cod.

III. Vat. Cod. p. 457. Κομητᾶ χαρτ. ἀμειβαῖον. Plan. p. 374. St. 513. W. Scriptum in agrum amoenum, vitibus et oleis conſitum. — V. 4. Ἶρις. Vat. Cod. qui error ex prava pronuntiatione ortus. — ¶. 16] V. 5. πάμφιλε. Vat. Cod. a pr. man. — Panis imaginem in eodem agro poſitam intelligi vult Cometas. πηκτὶς ap. poëtas illius aetatis pro fiſtula uſurpatur. *Heſychius:* πηκτίς. πανδούριον. ψαλτήριον. σύριγξ. ὄργανον. Ap. *Pollucem* IV. 59. inter ea inſtrumenta recenſetur, quae pulſantur. *Theocrit.* Eid. V. πηκτίδ' ἀειράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. κροτητὰ πηκτίδων μέλη dixit *Sophocl.* ap. *Athen.* IV. p. 175. Phryges, Pelopis comites, primi in Graecia ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμεῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον ſecundum *Teleſtem Selinuntium* ap. *Athen.* L. XIV. p. 626. A. Ex iis, quae *Athenaeus* l. c. p. 635. diſputat, apparet, jam tum nihil certi de illo inſtrumento conſtitiſſe. Verum, ut dixi, Cometae aevo pro *fiſtula* ſumebatur. πηκτὶς tribuitur Pani etiam ap. *Arabium* Ep. VI. p. 110. et ap. *Agathiam* Ep. XLV. δόναξ et πηκτὶς tanquam ſynonyma componuntur.

IV. „Hoc et quae ſequuntur duo Epigrammata edi„dit *Leo Allatius* de Patria Homeri p. 106.“ *Br.* Vat. Cod. p. 696. Cometas ſe duo Homeri carmina vehementer obſoleta inveniſſe eaque ut juveneſcere viderentur effeciſſe gloriatur. Hoc ita interpretatur *Villoiſon.* in Prolegg. ad Hom. Il. p. VI. ut Cometam antiquas et

obſoletas Homeri formas cum uſitatioribus permutaſſe, et totum carmen ad ſui ſeculi conſuetudinem accommodaſſe exiſtimet. — V. 3. γῆρας ἀποξύσας. Homerica locutio. Il. ι. 446. et in Hymn. in Vener. 225. ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ἐλοιόν. Hinc auctor τῶν Νόστων in Argum. Medeae *Euripidis*: αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. — Pro μερόπεσσι *Allatius* τε βροτοῖσιν exhibuit, ut eſt in Vat. Cod.

V. Vat. Cod. p. 695. Ejusdem cum praeced. argumenti. — V. 1. ἀμφοτέραις. Vat. Cod. ἀθρσίσας. *Allat.* et Vat. Cod. quod de Piſiſtrato dici potuit, non item de Cometa. — κύρβεις h. l. ſunt *volumina*, ipſa Homeri carmina. Propriam vocabuli ſignificationem explicuerunt multi, quos vide ap. *Interpp. Heſychii* V. Adde *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 170. Cum dilectu hoc vocabulum poſuit Cometas, ut indicaret, Homeri carmina eadem auctoritate eſſe, qua Solonis leges, et ipſa quodammodo pro legibus habenda eſſe.

VI. Vat. Cod. p. 696. Ex *Allatio* repetivit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 369. ed. *Harl.* et *Villoiſon.* l. c. p. VI. Hoc carmine Cometas ſe Homerum non modo expoliviſſe, ſed etiam interpunxiſſe gloriatur. Huic rei inſigniorem operam primus videtur navaſſe Nicanor Alexandrinus, Hadriano imperante clarus, qui librum peculiarem ſcripſit περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ, unde στιγματίας appellatus eſt. Conf. *Villoiſon.* in Anecd. T. II. p. 134. et 137. ubi hoc ipſum Epigr. protulit; et Ep. *Eupithii* T. II. p. 402. — V. 1. Ὁμηρείους habet *Fabric.* et Vat. Cod. Ὁμηρικοὺς *Allat.* Ὁμηρικὰς *Villoiſ.* — V. 3. διεσμίλευσα. expolivi, elegantiores ut apparerent, effeci. Vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XVII. T. I. P. II. p. 385. — V. 4. σαπρία. σῆψις. σάθρωμα. *Heſych.* ubi vid. *Intrpp.* Mox ῥίψας pro ῥήξας Vat. Cod. recte. Eaedem membr. verſum addunt: γράψας ἐκαινούργησα τὴν ἀχρηστίαν, quae pro varia lectione habenda ſunt. —

V. 5. τοὺς ἐσφαλμένους. *Fabr.* — μαθητιᾶν, quod proprie diſcendi cupiditate teneri ſignificat, (v. *Schol. Ariſtoph.* Nub. 183. et *Fiſcheri* Ann. ad Veller. T. III. 1. p. 9. ſq.) h. l. pro ſimplici μαθεῖν poſitum eſt.

IN STATUAS ATHLETARUM

IN HIPPODROMO CPOLITANO.

Haec Epigrammata I. – LXI. implent poſteriorem partem Libri V. Anthologiae Planudeae (p. 398. – 409. St. 534. – 544. W.), cujus priorem *Chriſtodori* ἔκφρασις ſtatuarum in Zeuxippo occupat, eamque ſolam ob cauſam, ni fallor, *Brodaeus* ea p. 541. eidem poëtae tribuit. Vicinus erat Zeuxippus Hippodromo, idque Planudem moviſſe videtur, ut duo haec Epigrammatum capita in eodem libro conjungeret. Hippodromum quis primus aedificaverit, quis perfecerit, quibus calamitatibus afflictus fuerit, diſerte tradidit *Ducange* in CPoli Chriſt. L. II. p. 202. ſqq. Quae ejus fuerit ſpecies paulo ante CPolin a Turcis expugnatam, diſcere licet ex *Petri Gyllii* Topographia CPolis L. II. unde quae huc faciunt excerpſit *Onuphrius Panvinius* de Lud. Circenſ. L. I. c. XXVII. p. 56. Ornaverat eum Conſtantinus plurimis ſtatuis, Româ et aliunde advectis, quarum plurimas a Francis conflatas eſſe narrat *Nicetas* ap. Lambec. ad Codin. p. 167. De Athletarum autem ſtatuis, in Hippodromo poſitis, nihil aliunde conſtat. Ex his ipſis carminibus apparet, eas modo a factione, cui nomen dederant, fautoribusve illius factionis, modo a populo, modo ab Imperatore, modo a populo et ſenatu fuiſſe poſitas.

Prima XXXIII. Epigrammata ſcripta ſunt in Porphyrium, qui etiam Calliopas appellabatur, Calchantis

filium, quem et multae victoriae in Hippodromo et bellica virtus illuſtravit. Conf. *Jo. Malalam* Chron. T. II. p. 110. Fuit initio in Venetorum factione, deinde ad Praſinos transiit. Conſtat autem, initio duas fuiſſe agitatorum in Circo factiones, coloribus diſtinctas, coeruleam ſive Venetam, et praſinam ſive viridem; deinde duas alias acceſſiſſe, albatam ſive auratam, ruſſatam ſive purpuream. Vide de his *Ruben.* Elector. II. 27. *Bandurium* in Imper. Orient. T. II. p. 501. *Salmaſium* ad *Solin.* p. 628. ſqq. Quantas turbas hae factiones dederint, nemo diſertius explicavit *Gibbono* in *the Hiſtory of the Decl. and Fall of the R. E.* c. XL. T. VII. p. 61. ſqq. ed. Baſil.

¶. 17.] *I.* Ἄναξ καὶ δῆμος. Juſtinianus, quem Venetis faviſſe conſtat, (v. *Euagrium* Hiſt. Eccl. IV. 32.) et factio. Diſtinguitur ap. Byzantinos inter ὁ δῆμος et οἱ πολῖται, de qua diſtinctione multis egit *Reiske* ad *Conſtantin. Porphyrog.* p. 9. ſq. — V. 5. Oportuiſſet eum aurea ſtatua donari, non tantum aënea, quam et alii aurigae nacti ſunt. — V. 6. τοῦτον τοῖς. Vulgo. ubi cum aut μιν aut τοῦτον abundet, *Brodaeus* οὐ τόν, *Stephanus* ἔπρεπε μὴν emendavit.

II. Τέτραχα. Senſus eſſe videtur, jam quatuor curruum miſſus fuiſſe factos, antequam Porphyrius prodiret. Hunc tamen unice omnes deſiderabant, idque deſiderium magno ſignificabant clamore. Fortaſſe autem τέτραχα eſt omnino pro *ſaepius:* jam repetitis clamoribus populus ſuum Porphyrii deſiderium declaraverat. — V. 3. θώκου. Tribunal, ſeu thronus imperatoris in Hippodromo; κάθισμα θεωρίου βασιλικοῦ — in cujus dextra parte porticus erat factionis Venetae. Cf. *Procop.* de Bell. Perſ. L. I 24. *Ducange* CP. Chriſt. L. II. 103. — V. 4. ἀνθέμενος. ἔχων, nihil amplius: cum loris et cingulo equeſtri. Zona et galea inſtructi erant bigarii.

Vide *Conſtant. Porphyr.* Cerem. p. 192. C. — V. 5. μεσσηγὺ δ' ἀέθλων. antequam aetatis cauſa a Circenſibus receſſerat, quo tempore aurigis ſtatuae collocari ſolebant. Hunc verum ſenſum eſſe, apparet ex Ep. VI. et VII. αἱ πάντων ψῆφοί με καὶ εἰσέτι διφρεύοντα Ἔστησαν. et Ep. LV. κῦδος ἀπ' ἀμφοτέρων ἔλλαχεν Οὐράνιος Εἰσέτι διφρεύων. — V. 7. Quamvis hoc ſtatuae praemium ei ante tempus conſuetum, θοώτερον ἐτέων, obtigit, tamen, ſi victoriarum et coronarum numerum ſpectas, ſero venit.

III. Ut antiquis temporibus Venus Anchiſem, Luna Endymionem, ſic nunc Victoria Porphyrium amare videtur, qui tot victorias easque fere ſine labore et contentione reportavit. Hinc expreſſum Ep. *Leontii* XII. in eundem Porphyrium. — ¶. 18.] V. 3. Factum eſt nonnunquam, ut, qui victoriam ſuis equis reportaverant, adverſarii curru conſcenſo ſuoque illi tradito, denuo certarent. Conf. Ep. V. VI. XII. etc. Ejusmodi equorum et curruum permutatio *diverſium*, διβέρσιον, appellabatur. Vide *Reisk.* ad Conſt. Porph. Cerem. p. 105. Hinc lux noſtro loco affulget: Porphyrius paſſim et ſuos ipſius equos et ſuae factionis currus ſuperaverat. — V. 6. οὐ μογέων. fere ſine contentione. Non tam ipſe ceteros ſuperare, quam illi ſponte ſua ceſſare videbantur.

IV. V. 1. ἠϊθέων. edd. ante Stephan. ἠϊθέῳ emendavit *Brodaeus.* — ὀψὲ μόλις. Cf. Ep. II. 7. 8. Utrumque jungit *Themiſt.* Or. XIII. p. 165. A. Delenda diſtinctio poſt πολιοῖς. — V. 3. ἀριθμήσασα. Eodem colore *Martial.* X. Ep. LIII.:

Ille ego ſum Scorpus, clamoſi gloria Circi,
Plauſus, Roma, tui, deliciaeque breves,
Invida quem Lacheſis raptum trieteride nona,
Dum numerat palmas, credidit eſſe ſenem.

— V. 4. εὕρετο. Vulgo. — V. 5. Quid? quod ipſa adverſariorum factio, tuam gloriam admirata, alta tibi voce acclamavit? — V. 8. ᾗ σε. Memorabilis locus, ex quo apparet, Imperatores nonnunquam aurigis factionem indicaſſe, apud quam nomen ſuum profiteri deberent.

V. Ad v. 3. conf. not. ad Ep. III. Duplicem victoriam Porphyrius reportaverat, primum ſuis equis, deinde equis adverſarii. ἀμφοτέραις πώλοις, et iis, quos adverſario tradiderat, οἷς πόρεν, et quos ab illo acceperat, οἷς ἔλαβεν. — σοφοὶ vocantur aurigae *artis periti.* Vide *Fabri* Agoniſt. I. 15.

VI. Porphyrius honorem ſtatuaė prius, quam alii, accepit. παυσαμένοισι. *rude donatis.* ἀεθλεύοντι. ut Ep. II. μεσσηγὺ ἀέθλων. ubi vid. not. — V. 5. ἔρις – ἀϋτή. Haec pro oppoſitis habuit *Grotius*; recte, ut videtur. Vertit autem: *Hinc Praſinis livor primum, mox clamor obortus.* — V. 6. „Vulgo ſine ſenſu legitur ὃ; B. τέρψει.“ *Br.*

VII. Ipſe Porphyrius loquitur, cui omnium factionum ſuffragia ſtatuam decreverant. — V. 2. Νίκης ἐγγύθι. Prope Victoriae ſtatuam in Hippodromo. Cf. Ep. XIII. — ¶. 19.] V. 3. „ἐμός. Sic omnino legendum, „non, ut vulgo, ἐμόν. δῆμος ἐμός. factio mea, Veneti, „quibus opponuntur οἱ ἕτεροι, altera factio, Praſini.“ *Br.* — V. 4. νῖκος. Vulgo. In marg. Wech. νεῖκος. Praſina quoque factio me ad ſuas partes trahere velit, cum intelligant, ſe, dum mecum certandum ſit, palmam non adepturos eſſe. Cf. Ep. L. πολλάκι δ' ἀμφοτέρων μερέων ἔρις ἔμπεσε δήμῳ, Τίς μιν ἔχοι. LIV. 5. 6. — V. 5. „μήτι „Brodaeus imperite exponit *numquid.* Tertius eſt caſus ſubſtantivi μῆτις, μήτιος, μήτιϊ, μήτι. Et ideo ultima producitur, quia contracta eſt; in μήτι, *numquid,* „neceſſario corripitur. Expreſſum eſt ex Homerico „Il. ψ. 318. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.“ *Br.* — V. 6. κρείσσονας. meos, qui victoriam reportaverant. δεῖξα

κέρτιοτ. eosdem ſuperavi. Non igitur equis, ſed conſilio et prudentia ſe vincere gloriatur.

IX. Porphyrius χάλκεος, *infatigabilis.* Sic Atlas ap. *Euripid.* Ion. 1. χαλκέοις νώτοις οὐρανὸν ἐκτρίβειν dicitur. — V. 2. „Vulgo νικητής. νικητὴν habet unus Planudeae „codd. e correctione ν ſuper σ picto.“ *Br.* — V. 3. ἀλλ'. Multas adhuc ſtatuas Porphyrio propter victorias videbimus poſitas.

X. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. ἀεθλοφόρων ἐπὶ δίφρων; Sic Vat. membr. *Br.* Vulgo ἀεθλοφόροις δ' ἐπὶ νίκαις. — V. 2. παντοδαποὺς στεφ. coronis inter diverſas factiones partis. Conſ. Ep. XII. — V. 3. Vulgatum δῆμον iterum emendatum ex Vat. Cod. Effecit Porphyrius, ut Victoria modo huic, modo illi parti, cujus ipſe colores ſumſiſſet, faveret. Optime haec *Grotius:*

Namque inter geminos nutans victoria pannos,
Qui color illius, talis et ipſa fuit.

Comparandum Ep. XII. 2. 3. — V. 5. Quamvis ille Praſinis quoque victoriam comparavit, magis tamen decebat, Venetos ipſum, ut ſuum, habere, ſive, arctioribus eum vinculis cum Venetis conjunctum eſſe: πλέον ἥρμοσε Βενέτοις ἔχειν αὐτόν. — Veneti ipſi ſtatuam inauratam et plures ex aere poſuerant. χρύσεος ἀντ' ἀρετῆς. Reſpicitur ad metaphoricam vocabuli χρύσεος ſignificationem, qua candidum animum moresque integros notat. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. 3. χάλκεος ἀντὶ πόνων. Cf. Ep. IX.

XI. Porphyrius juvenis et prima lanugine genas ſignatas habens, dicitur γενειάδος ἄκρα χαράσσειν, qua formula bis utitur *Chriſtodor.* in Ecphr. 212. et 279. — ¶. 20.] V. 5. Lyſippum nominat, non ſolum ut praeſtantiſſimum ſtatuarium, ſed etiam ut eum, qui ſolus Alexandro dignus erat viſus, cui faciem ad poſteros propagandam committeret. Cf. Ep. XIII.

XII. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. Ῥώμη. Conſtantinopolis. — V. 3. χρώματος. ſive cum Praſinis, ſive cum Venetis certaret. — V. 5. „Legitur vulgo καὶ νῦν μὲν πρῶ„τος, τοτὲ δ' ὕστατος, quod, licet minus elegans, tamen „ſervari poterat.“ *Br.* Reſtituenda Vat. Cod. lectio:

νῦν μὲν ἐὼν πρῶτος, τοτὲ δ' ἔσχατος —

Caeterum haec non ad locum, quem ille inter currendum in ipſo ſtadio tenebat, referri debent, ſed ad locum, unde currus prodibant. Hi autem loci non ejusdem conditionis erant. Qui primis metis, mediaeque circi areae proximus erat, is optimus, ceteri, ut quisque remotior ab illa parte, ita deterioris conditionis erat. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 633. D. Porphyrius autem, ex quocunque tandem oſtio currum emiſiſſet, victoriam reportabat.

XIII. ἐγγύθι τῆς Νίκης. Cf. Ep. VII. — Ἀλεξάνδρου. Statua aliunde non nota. Vid. *Heynium* in Commentat. Soc. Reg. T. XI. p. 22.

XIV. Conſtantia fortunae Porphyrii laudatur. Senſum optime expreſſit Grotius:

Res alias obiter Fortunae lumina cernunt,
Uno in Porphyrii fixa labore manent.

Diverſa ſtructura, ſed eodem ſenſu, verbum ἕλκειν occurrit ap. *Xenoph.* Sympoſ. I. 9. οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Epigr. ἀδέσπ. VIII. ἀλλ' ἐπὶ πάντων κάλλει πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

XV. Vat. Cod. p. 708. „In Stephani editione ope„rarum errore excuſum μήτρην, quod ſervavit Weche„lianae curator, hoc inſuper addito flagitio, quod in „Brodaei nota μήτρην etiam exhibuerit, licet editio Ba„ſileenſis, cujus exemplar ſecutus eſt, μίτρην in nota et „in textu habeat. Uterque repetitus error in Bandu„rii Imperio Orientali, cujus VII. liber ex Epigramma-

„tibus

„tibus e Planudea non multo cum judicio delectis, con„flatus eſt.“ *Br.* μίτρη, idem quod ſupra ζώνη ἱππότις. Porphyrius cum jam deſiiſſet in Circenſibus certare, tamen, ut populi deſiderio ſatisfaceret, iterum conſcendit currum. — V. 2. ἀντ' ἀρετῆς χάλκεον. Cf. Ep. X. 6. — V. 3. Novi ipſi honores, argentea et aënea ſtatua, decreti erant. — V. 4. πρέσβυν. Vat. Cod. — ξείνων γερ. novorum et ſingularium, ut Ep. XXIII. et ap. *Agath.* Ep. I. ξεῖνον γάμον. — V. 5. παλίνορσον. i. e. πάλιν. ut ap. *Eutolmium* Ep. III. p. 8. — V. 6. δὶς ἡβήσας. ad fabulam de Iolao videtur reſpici. — μαίνεσθαι de incitatiore et ardentiore ſtudio illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 346. — Duobus his verſibus Conſtantinum a Veneta factione exceptum eſſe tradit *Anonymus* in *Bandurii* Antiqq. CPol. L. V. p. 91. Cf. T. II. p. 788.

XVI. Porphyrium non ſolum in circo peritia, verum etiam in bello fortitudine excelluiſſe docet, praeter hoc carmen, Ep. XXI. XXII. XXX. Factiones enim et urbanis negotiis adhibebantur, et, neceſſitate urgente, militum fungebantur officiis. Vide *Reisk.* ad Conſtant. Cerem. p. 10. — μάστιγα, aurigandi artem: ἀσπίδα, in pugnando virtutem. — ¶. 21.] V. 3. διχθά. ut in animo tuo utraque virtus et facultas commiſcetur nec diſcindi poteſt, ita aes quoque binas tui ſpecies repraeſentare noluit. — Intricata ſententia et obtuſum acumen.

XVII. Hoc et ſequ. Epigr. extra ordinem Brunckianum leguntur in Planud. p. 408. St. 543. W. „Vulga„to lemmati Planudeae codicum unus haec verba, mul„tum ad hujus et aliorum jambicorum carminum intel„ligentiam facientia, addit: τούτων αἱ εἰκόνες ἦσαν γεγραμ„μέναι ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου· ἦσαν δ' οὗτοι „ἀρχαῖοι ἡνίοχοι. *Pictae in camera throni imperatorii.*“ *Br.* Honor Porphyrio habitus obſcurioribus metaphoris, ex

adulatorio Byzantinorum ſermone ductis, ſignificatur. Illi enim locum, quo Imperator verſabatur, coelum, aethera vocabant, (quamquam nec Romani a talibus abhorrebant. Cf. *Horatium* II. Sat. VI. 52.) Ad hunc elatus ille, cum ipſo Sole currendo certaturus eſſe dicitur; poſtquam omnes, quotquot ſunt in terra, aurigas ſuperavit. —

XVIII. Pictura vivida et animata laudatur, inprimis equi, ſpirantibus ſimiles. Hos, ait, ſi ſcutica tetigerit, denuo current et victoriam reportabunt. — V. 2. „Vat. Cod. Βεννέτου. Et ita quidem pronuntian„dum eſt, ut verſui modulus conſtet." *Br.*

XIX. Ex hoc et ſq. Ep. apparet, Porphyrium per aliquod tempus Praſinorum adhaeſiſſe factioni, quae ei, Caeſare jubente, ſtatuam dicavit.

¶. 22.] *XXI.* Vat. Cod. p. 710. Bellicae Porphyrii laudes celebrantur. Cf. Ep. XVI. — V. 1. ὅπλα. armis militaribus ſtatua tua ornata eſſe deberet, non his aurigarum veſtibus. — V. 3. Porphyrius imperatorem in bellum comitatus fuerat. ὀλεσσιτύραννος. De quo bello agatur, quibusve tyrannis, non conſtat. Tyranni autem illis temporibus appellabantur, qui in parte aliqua Imperii Romani regnare auſi eſſent; qualis fuit, Juſtiniano imperante, Julianus Samarita, de quo tyranno v. *Jo. Antiochen.* T. II. p. 180. ſq. item Hypatius, qui in memorabili illa ſeditione, ann. 532. excitata, imperium ſusceperat, quo capto et interfecto ὁ βασιλεὺς ἐσήμανε τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων. Ibid. p. 218.

XXII. Ad ſimilem hiſtoriam referendum videtur, quo praecedens. Imperator bellum adverſus tyrannum gerens, Praſinorum auxilio uſus, hoſtem vicit; quo facto illis honorem habuit, Porphyrio autem ſta-

tuam decrevit. De ſeditione inter factiones orta agi, apparere videtur ex verbis ἐπιφθιμένης Ῥώμης, quod incendia, caedem aliaque inter hos tumultus urbis detrimenta indicat. Bello autem finito Praſina factio, cui victoria obtigerat, priſtinam ſuam dignitatem, τὸ γέρας, ὡς πάρος εἶχον, recepiſſe dicitur. — V. 1. ἐν om. ed. Flor. pr. — κατέστρεφε eadem. — V. 6. ἦμαρ ἐλευθερίης. tyranno oppreſſo et Imperatoris auctoritate denuo firmata.

XXIII. De ſtatua Porphyrio ab utraque factione collocata. — V. 1. ὑμετέρων ἀγώνων. *tuarum* victoriarum. Sic ap. *Julian. Aeg.* Ep. LXV. 3. Heroic. ἀδέσπ. XIII. 2. *Agathiam* LXXIV. et paſſim ὑμέτερος pro ſingulari pron. ſecundae perſ. ponitur. — V. 3. Nam omnes adverſarios tuos, modo hujus, modo illius factionis, ἀμοιβαδὸν, ſuperas. — παίγνιον. id quod tibi, pro tua in agitando peritia, merus luſus. — V. 5. ξεῖνον, novum et ſingulare. Cf. Ep. XV.

XXIV. Sculptor ſimilem quidem reddidit Porphyrio ſtatuam, ſed artis praeſtantiam et pulcritudinem, quae utraque eximia eſt in illo, reddere non potuit. — V. 2. ὄγκον. ut ap. *Eurip.* Phoen. 724. ἔχει τίν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα; — ¶. 23.] V. 3. ὀψὲ τεκοῦσα. poſt multa tandem molimina tantam praeſtantiam effinxit.— V. 4. ὠδίνειν. Conf. *Julian. Aeg.* LXIV.

XXV. Niſi invidia homines impediret, in judicio de Circenſibus omnes, quotquot ſunt, Porphyrio virtutis teſtimonium dicerent. — V. 3. Pro victoriarum numero parvum munus eſſe dicerent, quamvis livor hoc ipſum ei fortaſſe invideat. — V. 5. ὅσσα. Nam omnes virtutes, quae ſingulae ſingulos ornant aurigas, unus habens ad tantam tamque eximiam pervenit praeſtantiam. Minus recte haec explicavit *Brodaeus*.

XXVI. Porphyrius aurea ſtatua dignus, eamque accepiſſet, niſi civitas Nemeſin iratam eſſet verita. —

V. 3. Si Praſini tuas victorias celebrant, ut faciunt, hi omnes, laudum tuarum praecones, pro totidem ſtatuis, iisque vivis et ſpirantibus habendi ſunt. Nulla autem vel aurea ſtatua cum ejusmodi praeconio comparari poterit.

XXVII. Ab una factione ad alteram transiiſſe videtur Porphyrius, quem poëta hortatur, ut in ea, cui nunc faveat, firmiter perſiſtens adverſariorum animos invidia excruciet. — V. 2. εὐτυχίης. ſtatuae ceteraque praemia nondum exaequant tua merita. — V. 3. μέρει πρώτῳ. praeſtantiſſimae factioni, cui tu nomen dediſti. — V. 4. τήκων. de invidia. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CVII. T. II. P. II. p. 505. — V. 6. ἀτασθαλίην. Porphyrius ab illa factione, cui initio deditus fuerat, injuria forte laeſus erat. Hanc poëta ἀτασθαλίην vocat, cujus illos nunquam non poenitere ait, cum illum ſemper vincentem videant.

¶. 24.] *XXVIII.* Alii aurigae, aetatis cauſa, cum rude donati ſunt, honorificis praemiis ornantur. Hos igitur non virtus, ſed aetas ornat, γεράων πρόφασις χρόνος. — Porphyrium admodum juvenem iſtiusmodi honoribus adfectum eſſe apparet ex Ep. I. II. XVIII. Noſtro ſimillimum Ep. IV. τοῦτό σοι ἠϊθέῳ Νίκη γέρας, ὃ χρόνος ἄλλοις Ὀψὲ μόλις πολιοῖς ὤπασε, Πορφύριε. — V. 6. συγγενέας Χαρίτων. ad hominis pulchritudinem et in aurigando elegantiam referri debet. Cf. Ep. VIII. 3.

XXIX. „In editis titulus εἰς Καλλιόπην. At Codices „recte εἰς τὸν αὐτόν. Sunt enim ejusdem viri duo nomi„na Καλλιόπης et Πορφύριος.“ *Br.* Hoc verum eſſe apparet ex Ep. XX. Porphyrius ſexagenarius victoriam in Circenſibus retulit, et ſenex juvenes ſuperavit, ſicuti olim juvenis ſenes. Male ad certamina Pythica hoc carmen retulit *Burette* in *Mémoires de l'Ac. des Inſcr.*

T. II. p. 367. — V. 4. κοιρανίης. ipſius Imperatoris juſſu. Cf. XIX. 3.

XXX. Νίκα διφρελάτειρα. quae curruum agitatoribus favet, eos comitatur. — V. 3. Senſus, ut in praecedenti v. 1. 2. — σφριγόωντας. νέους. Cf. *Ariſtoph.* Nub. 797. Lyſiſtr. 80. ibique *Schol.* — Junge νικήσας ἐν ἀλκᾷ, ubi praepoſitio abundat, ut ſq. verſu ἐν σοφίῃ, i. e. *agitandi peritia.* Cf. Ep. V. — V. 5. Binas ſtatuas Venetorum factio] Calliopae poſuerat, alteram juveni, cum *arte* vinceret; alteram ſeni, cum *robore.* — ἐλευθερόπαις. Idem quod ἐλεύθερος Ep. XXXI. Veriſimile eſt, homines illos ſuperbos et effrenatae licentiae ſibi ante omnes liberorum hominum epitheton vindicaſſe. Certe ita ſe gerebant, quaſi ſoli liberi, ceteri omnes ſervi eſſent. Vide *Gibbon's Hiſtory* c. XL. VII. p. 64. ſq. ed. Baſ.

¶. 25.] XXXII. Ἐγερσιθέατρος. cui in *theatro plauſus dari* ſolebat, ut de Maecenate *Horat.* I. Od. XX. 3. — V. 2. ἱσμὸς στεφ. Item Ep. XLVI. νηρίθμων στεφάνων ἑσμόν. — V. 4. „δύσστομος. Compoſitum ex δὺς et στόμα. „Antiquae editt. et codd. δύστομος unico σ. Typothetae „errore in edit. Stephani δίστομος, inde in Wechelianam „propagatum. Scribendum autem δύσστομος geminato „σ, ut in nominibus a δὺς compoſitis et vocibus a Σ in„cipientibus, δύσσοος, δυσσεβής, δύσσειστος, et aliis. δύστο„μος derivatur a τέμνω.“ *Br.* δύσστομος ἱππείῃ γένυς, equus duro ore nec frenis parens. — V. 5. Senſus eſſe videtur, Porphyrium a nemine ſuperatum iri, ſed aliis nihil relictum eſſe, quam ut eum exaequare conentur. Sic hunc locum accepit *Grotius*, qui vertit:

Praemia victor habes nulli ſperanda, manetque
Certamen reliquis, quis tibi ſit propior.

— V. 5. Vulgo ξ. Ed. pr. Flor. ζ.

XXXIII. Τί σοι πλέον, ὅττι. ſic plane Ep. XIX. 3. Non Imperatorem ſolum et factionem, totamque civitatem, verum etiam adverſarios ipſos Calliopam ſuffragiis ornare teſtatur. Cf. Ep. VI. VII.

IN FAUSTINUM.

XXXIV. Nihil tantopere ad honores in certaminibus conſequendos valere docet, quam prudentiam. — V. 2. χρόνος εὐτυχίης. Senectutem ſignificari nullus dubito, qua quidem curruum agitatores, etiam nullis inſignioribus meritis, ſtatuis ornari ſolebant. Sed in εὐτυχίης haereo, quod alibi ipſe honor, τὸ γέρας, eſſe ſolet. Cf. Ep. XXVII. νῖκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης. Quod cum hîc locum vix habeat, fere ſuſpicor legendum eſſe:

σὺ χρόνος ἡλικίης.

— V. 3. ἰλήκοι. Ut divam aliquam Fauſtini mentem poëta alloquitur, cogitans fortaſſe de Anaxagorae Νόῳ, pro deo habito. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VIII. 19. — σύντροφος, contubernalis, comes, πάρεδρος. Sic *Antiphilus* Ep. VII. Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. *Herodotus* L. VII. p. 550. 94. τῇ Ἑλλάδι Πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν. — ὧν ed. Flor. pr.

XXXV. Comparandum Epigr. XXIX. — V. 3. δεύτερα πάντα. Omnes in certaminibus ſuperaſti, principem ubique obtinuiſti locum. τεὸς πόνος. inſuperabilis tuus labor; ipſe Fauſtinus. Pro πόνος ed. pr. Flor. et Ald. 3. νόος. quod praeferendum videtur.

¶. 26.] *XXXVI.* Planud. p. 408. St. 544. W. In Fauſtini in curru ſtantis imaginem, quales collocari ſolebant ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προσκυνητηρίου. Cf. ad Ep. XVII. — V. 1. Admirare opus architecti illius, qui

has aedes exſtruxit! Niſi enim firmo tecto concameratae eſſent, Fauſtinus cum equis ſuis ad coelum tenderet. — Hic eſt verus horum verborum ſenſus, quae et imaginis praeſtantiam et Fauſtini virtutem celebrant. Minus recte *Huetius* p. 38. σκέπην accepit de tegmine, Fauſtini ſtatuae impoſito, ut imbres et avium arceret injurias.

XXXVII. Planud. p. 408. St. 544. W. — V. 2. Ex quo tempore factio Praſinorum Fauſtinum ſibi adſcripſit, nunquam in circo ſuperata eſt. — V. 3. γέρων μέν. Ita *Theocritus* Eid. I. 44. καὶ πολιῷ περ ἐόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

IN CONSTANTINUM.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 708. Conſtantinus, dum viveret, ſtatuae honore caruit; defunctum, invidia exſtincta, univerſa civitas ſtatua ornavit. — V. 1. ἔτι βιόων. ed. Flor. pr. — V. 2. ἀντί. laudem tuam exaequavit invidia. — V. 4. οἷς δύναται. quibus valet honoribus; paribus enim et iis, quibus tu dignus es, nemo te decorare poterat. ἄξιον, id. qu. ἀντάξιον.

XXXIX. Vat. Cod. p. 708. Similiter *Agathias* de Joanna cithariſtria Ep. XCI. ὤλετο φορμίγγων τερετίσματα, λῆξαν ἀοιδαί, Ὥσπερ Ἰωάννῃ πάντα συνολλύμενα.

¶. 27.] *XL.* V. 3. οὐδ' ἐν. Tanta fuit omnium triſtitia, tam dejectus animus, ut omnis de diverſis factionibus inter populum contentio ceſſaret. φίλιαι ἔριδες. contentio ſine acerbitate. Tales certe illae contentiones nonnunquam erant; ſed frequenter etiam in caedem et cruenta bella erumpebant.

XLI. Vat. Cod. p. 708. duo priora diſticha exhibet, poſteriore omiſſo. — V. 1. χρύσεον. Cf. Ep. I.

5. 6. — V. 4. Juvenis celeberrimos agitatores ſuperavit, ſenex juvenes. Cf. Ep. XXX. XXXV. — δεῖξεν. ut Ep. VIII. οἷσι καὶ ἵππους Κρείσσονας ἀντιπορῶν δεῖξα χερειοτέρους.

XLII. V. 2. τέρψιν. ſtatuam, quae te defunctum oblectaret. — V. 3. ἐπεσφρήγιζε. Vulgo. Quum populus tibi ſtatuae honorem poſt mortem decerneret. Eodem ſenſu σφραγίζειν poſuit *Loll. Baſſ.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 22. — V. 4. Poſt πότμον comma ponendum. — V. 5. φιλοκέρτομος. ubi factiones certantes ſe invicem maledictis et conviciis petere ſolent. Quam frequens fuerit in Circo maledicentia, quippe quae ne Imperatoribus quidem parceret, tota Caeſarum hiſtoria loquitur.

XLIII. Viventi Conſtantino ſtatuam nullam decretam eſſe, ita poëta excuſat et interpretatur, ut populum exiſtimaſſe dicat, tam parvum munus ejus virtutibus non ſatis reſpondere; poſt ejus fata autem deſiderio ductum eundem caram ejus imaginem ſtatuiſſe, ut laborum ejus memoria etiam ad poſteritatem propagaretur. — V. 3. ἤδεε. In Anal. vitioſe expreſſum ἤδεε. — V. 6. Vulgo ἔχῃ. Duo Planudeae Codd. ἔχοι exhibent. Et ſic Ed. Flor. pr. ἔχει tres Aldinae.

XLIV. Veneti et Praſini, priſtina ſimultate depoſita, in unum finem concorditer conſpirantes, tibi magno conſenſu monimentum in tumulo ponendum decreverunt.

¶. 28.] *XLV.* Ἀντολίης. Falli, ſi quis exiſtimet, Conſtantinum mortuum eſſe, cum potius curſum ad ſuperas regiones flexerit. — V. 3. θανεῖν. *Callim.* Ep. XLIX. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς. Sequentia ducta ſunt ex *Parmen.* Ep. XII. φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς Φοῖβος· ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' ἀΐδης.

XLVI. Hoc Epigramma initio fortaſſe mutilum eſt. Statua, quam Conſtantinus nactus erat, poſita erat prope

duo ſigna aurigarum familiae ſuae. Probabile eſt, illa patri Conſtantini Fauſtino et Uranio dicata fuiſſe. Cf. Ep. LVII. — V. 2. τρισσοῖς εἰν ἐνὶ χώρῳ. Vulgo. — V. 4. ἰσμόν. Cf. Ep. XXXII. 2.

XLVII. V. 2. γείτονα γενεῆς. Cf. Ep. XLVI. — V. 5. Puerum ſeniores in Circo coronaverunt, id quod eos feſtivitatis et boni ominis cauſa feciſſe probabile eſt. *Brodaeus* cum in ſuo libro εἶσαν reperiſſet, emendavit ἦσαν, ἱδρύσαντο. In quo eum feſellit *Heſychii* auctoritas, apud quem ἧσαν, ἐκάθισαν, pro ἵσαν legitur. Verum eſt εἷσαν. Il. η. 57. κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

XLVIII. Conſtantinus Νίκης alumnus appellatur, ut Ep. V. Porphyrius ejusdem Divae filius. — V. 3. Intra quinquaginta annos, quibus in Circo certaſti, nunquam tibi ſimilem aut aequalem inveniſti. οὐδ' ἴσον. In ed. Flor. pr. et Ald. pr. ὅσον. — οὐδ' ὀλίγον. nullum, qui te parvo aut proximo intervallo ſequeretur, ſed omnes longe poſt te reliquiſti. — V. 5. Cf. Ep. XLI.

¶. 29.] *XLIX.* V. 3. παραίφασιν. Cf. *Agath.* Ep. VI. 7. Deſiderii ſui lenimen hanc ſtatuam poſuit. — V. 4. ἀμφιβάλῃ. Vulgo. — V. 5. ζῆλος. In quam aurigae tanquam exemplar quoddam intueantur. — V. 8. ὀλβίσσῃ. Vulgo. Revocavit editor lectionem edit. Flor. pr. — ἦν μιν. Aldinae edd. tres. Multi, cum deteriores aurigas videbunt, hanc aetatem, quae talem virum nacta eſt, beatam praedicabunt.

L. „Ἀέθλια ex uno Planudeae codice. Vulgo ἄεθλα, „metro reclamante.“ *Br.* Sic etiam *Huetius* emendavit p. 38. et Aldus in Lectt. unde Ald. 3. ἀέθλια recte exhibet. Viginti quinque palmas uno die Conſtantinus acceperat; tum equos ſuos cum adverſariorum equis permutavit, et illorum equis iterum totidem fere victorias reportavit. Cf. de hoc more Ep. V. VI. — V. 5.

ἀμφοτέρων μερέων. Haec verba proprie pertinent ad *τίς* in ſequ. verſu. Saepe inter populum (*δῆμος* h. l. vix per *factionem* explicari poterit) exorta eſt contentio, utra duarum factionum eum habere deberet. Cf. Ep. VII. 3. 4. — V. 6. *δὲ δόσαν.* Vulgo. *πέπλοι.* ſunt colores factionum, ut Ep. X. 4. — Data eſt Conſtantino optio, utrum Venetis an Praſinis accenſeri vellet. — Male *Huetius* p. 38. „Sive Venetus eſſet ſive Praſinus, po„pulus ſecundum eum judicavit.“

LI. V. 3. vitioſe Steph. *ἡνιοχῆε*, quod Wechel. repetivit.

LII. Planud. p. 409. St. 544. W. In Conſtantini imaginem, in loco contecto poſitam. Cf. ſimillimum carmen XXXVI. Hoc autem Epigr. memorabile eſt propter mentionem quatuor factionum, cum in praecedentibus duae tantummodo commemorentur. — V. 3. *τοὺς τρεῖς, δήμους* ſcil. — V. 4. *πνοιῆς ἄνευθεν, ἄπνοον.* pictum, non vivum.

¶. 30.] *LIII.* „In uno Planudeae ſcriptum *Κων„σταντῖνός γ' ἦν.* Recte inſertum *γε*, ſine quo metrum „non conſtat. Praeterea ſcribendum *Κωνσταντίνος.* Cor„ripitur enim hîc tertia ſyllaba.“ *Br.* *Κωνσταντῖνος ἦν.* Vulgo. *Scaliger* ap. *Huetium* p. 38. *Κ. νῦν* corrigebat. Quod ad penultimae quantitatem attinet, eadem eſt in praec. Ep. v. 1. In talibus ſequioris iſtius aevi poëtae multum ſibi licere exiſtimaverunt. — V. 3. „In eodem „Cod. *ἥρπασεν Χάρων.*“ *Br.* Vulgo *ἥρπασε δράκων.* Veram lectionem jam *Brodaeus* viderat.

IN URANIUM.

LIV. Vat. Cod. p. 709. Planud. p. 407. St. 542. W. Uranius primum ex Venetorum partibus ſtabat, deinde,

cum jam finem agitandi feciſſet, a Praſinis commotus eſt, ut ipſorum factioni nomen daret. Uranii, Venetae factionis hominis, mentionem facit *Conſtantinus Porph.* in Ceremon. ubi vide Reisk. p. 99. — V. 1. ἀεθλεύοντι. Dum adhuc in Circenſibus certabas, (vide ad Ep. II. 5.) et laboribus defunctus ſtatuam accepiſti a Praſinis. — V. 5. δίζετο. Cf. Ep. VII. 2.

LV. Argumentum idem cum praecedente. — V. 4. οἷς δή. Ejus ſtatua poſita eſt prope gradus Praſinorum. Suas autem quaeque factio porticus, ſuos gradus habebat, unde certamina ſpectabat. Vide *Ducange* CP. Chriſt. L. II. p. 103.

LVI. Imperator Uranium, cum certare deſiiſſet, commovit, ut currum denuo conſcenderet; idque omnibus factionibus gratum fuit, cum nemo, niſi Uranius adeſſet, Circenſia ſpectare curaret. — ¶. 31.] V. 5. ὑστατίης νίκης. ἕνεκα ſubaud. Nihil intereſt, utrum haec verba jungas cum στῆσεν, an cum ἀγασσαμένη. *Thucyd.* VI. 36. τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας. *Plato* Euthyd. p. 216. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Vide *Pierſ.* ad Moer. init. et de ellipſi praepoſitionis *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. II. p. 126.

LVII. Vat. Cod. p. 709. Uranium juxta filium Fauſtini, Conſtantinum (v. Ep. XLVII.), ipſumque Fauſtinum collocari juſſit Imperator. — V. 4. Pelopis cognomen tributum Uranio ob inſignem agitandi peritiam. — V. 5. ὡς αἰεί. Verſus Homericus, ſaepe a philoſophis ad varia accommodatus. Vide *Clark.* ad Homer. Od. ρ. 218. — V. 6. τοὺς δέ. Vulgo.

LVIII. Si recte intelligo, Uranii ſtatua collocata erat in Hippodromo prope ſtatuam urbis Nicaeae, unde ortus erat, et novae Romae, i. e. Conſtantinopolis. Hae autem ſtatuae ipſi ab utraque manu poſitae fuiſſe viden-

tur; hinc νικᾷ ἀμφοτέρωθεν, ſive a dextra, ſive a ſiniſtra parte procurreret; τῇ καὶ τῇ, ab Nicaeae parte vel a parte Romae. — V. 5. χρυσῷ. Vulgo. — Notandus uſus verbi ἀναγράφεσθαι, a picta imagine ad ſtatuam translati. — V. 6. Pro κτεάνῳ V. D. in Cod. Scaligeri eleganter corrigebat κτεάνων, probante *Huetio* p. 38. Et ſic Aldus in Lect. habet; nec non Aldin. 2. 3.

IN JULIANUM.

LIX. Vat. Cod. p. 708. Notabile Epigramma, in quo Juliano communi Imperatoris, populi et ſenatus ſuffragio ſtatua decreta eſſe dicitur. — ¶. 32.] V. 6. »Quod vulgo legitur ἔνθεεν, typographi error eſt in edit. »Stephani. Nam quae illam praeceſſerunt omnes recte »ἤνθεεν habent.« *Br.* — Obſcuriora ſunt verba οἷσιν ἔρως ἤνθεεν ἀντιπάλων, quae ſic vertit *Grotius: manet ejus in ipſis, quos adverſa tenet factio, dulcis amor;* ſenſu optimo, ſed qui ex graecis verbis vix elici poteſt. Senſum potius hunc eſſe puto: Omnes praeſtantiores aurigae eum deſiderabant; tales enim peritos ſibi adverſarios contingere optant, quo magis ipſorum emineat virtus. Juliano autem a Circenſibus recedente, illi nullos ibi adverſarios, qui quidem hoc nomine digni eſſent, ſibi habere videbantur.

LX. In Juliani imaginem currui impoſitam. — χεὶρ οἶδε γεννᾷν. Ars defunctis vitam reddere poteſt. — Simili audacia Ep. ἀδεσπ. CCLXXXVIII. in ſtatuam Herculis; Ἀλκμήνης δ' ὠδῖνας ἔχει λίθος. — V. 3. Ῥουσίου. δήμου ſc. factionis ruſſatae. Egit de hoc vocabulo, noſtro loco non omiſſo, *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 775. — V. 5. τὸ νεῦμα. ſignum manu et mappa datum. Mappa enim ſublata tranſennae aperiebantur. Cf. *Salmaſ.* ad Solin. p. 647. B. C.

LXI. In poſtremo verſu pro καὶ τὸ στ. *Brunckius* mallet καινὸν στέφος, quod certe elegantius foret.

IN EUSEBIUM.

LXII. Planud. p. 296. St. 435. W. In tertiam ſtatuam Euſebio poſitam. — V. 3. Tantum omnes curru praevertit, ut victoria ambigua eſſe non poſſet. — V. 5. Reliquorum contentio ceſſavit, cum Euſebius omnes longiſſime ſuperaret. δήμου διχοστασίην. cum populus antea modo huic modo illi faveret, Euſebius inſigni virtute effecit, ut nemo praeter ipſum in populi ore et oculis eſſet.

AGATHIAE SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 33.] *I.* Vat. Cod. p. 499. Planud. p. 109. St. 160. W. *Stob.* in Floril. T. XVII. p. 154. 10. Gesn. 95. Gr. Mulierum amorem contra paederaſtas commendat, beſtiarum conjugia hominibus in exemplum proponens. — V. 1. στυγόδεμνον νόον. ab omni libidine abſtinere, ut ii, qui ſanctimoniae cauſa a matrimonio abhorrent. — V. 2. κλονέοι. *Paul. Silent.* Ep. XXX. ὁππότε ὁσίους — ἴσος ἔρως κλονέει. — V. 4. κυπριδίους ὀάρους. mulieribus natura ipſa multas illecebras dedit. Eodem ſenſu voce ὄαροι utitur *Orpheus* in Argon. 1324. εἰ δέ κε νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ δὲ κλιθεῖσα Παρθενίην ᾔσχυνε. Plura vide ad *Thall. Mileſ.* Ep. IV. ubi emendandum propoſui: χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο φυλλὰς ἀεὶ κεύθοι τοὺς Παφίης ὀάρους. T. II. P. II. p. 30. — V. 5. „In Planudea [et ap. Stobaeum] per„peram legitur οὐ γὰρ ἐκείνων φύσις ἀτιμάζει — contra

„metri legem, cum in φύσις prior corripiatur. In opti„mo Planudeae cod. vox φύσις deeſt, vacuo relicto ſpa„tio. Deeſt etiam in altero, at in ora repoſita. Prior „autem non οὐ γάρ, ſed ἢ γάρ. Veram e cod. Vat. lectio„nem dedi." *Br.* Iisdem argumentis Daphnis adverſus Gnathonem disputat ap. *Longum* L. IV. p. 109. ed. Vill. ubi Interpp. hoc Epigramma non neglexerunt. Philoſophorum loca, puerorum amorem ſimilibus argumentis impugnantium, collegit *Wetſten.* ad Epiſt. ad Rom. I. 26. p. 24. ſq. At longe aliter disputat de eadem re *Strato* Ep. LXXXIV. — V. 8. ξεῖνον. novum et inſolentem. Cf. not. ad Ep. in Aurig. Stat. XV. et *Gatack.* Miſc. Poſth. XV. p. 560.

II. Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 463. St. 602. W. Sibi ipſe mala imprecatur poëta, ſi quando in puerorum amores inciderit. — V. 2. ἐχθόμενοι Vat. Cod. vitioſe. — V. 3. μήτε τυχήσω. ne compos fiam voti, opto, ſi puerum petivero. — ἐπολισθήσω. *Alciphr.* L. III. 64. p. 434. καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα κατολισθήσας φλέγεται. — V. 6. Excitat h. v. *Suidas* T. III. p. 120. in Πιττάλακος, ubi veteres edd. κελεύω exhibent. Pittalacum, hominem impurum, commemorat *Aeſchin.* c. Timocr. T. III. p. 79. ed. R. ἐστί τις Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος, οἰκέτης τῆς πόλεως· οὗτος εὐπορῶν ἀργυρίου καὶ ἰδὼν τοῦτον ἐν τῇ διατριβῇ ἀντέλαβεν αὐτὸν καὶ εἶχε παρ' ἑαυτῷ.

III. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 465. St. 605. W. Ad imitationem *Poſidippi* Ep. XVI. incommoda exponit, in quae incurrere debet, qui mulieribus animum adjicit. — V. 2. μαχλ. qui meretrices amant, illarum avaritia excruciantur. σπατάλη χρυσομανής. *Rufin.* Ep. XXXVII. σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη. In Vat. Cod. χρυσομανεῖ σπατάλη (y). Si genuinus dativus, extrinſecus aſſumenda praep. ἐπί. — V. 3. πελάγοις. Vat. Cod. —

V. 4. τὰς ἐπί. emendavit *Scalig.* in not. mſc. citra neceſſitatem. — ¶. 34.] V. 5. Quae voluptas eſſe poteſt in Veneris uſu cum uxore legitima, ad quam non amoris ſtimulis, ſed neceſſitate officii impellaris? *Nicand. Coloph.* Ep. I. οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς — κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται. — V. 7. μύχια. Aldus invenit in Cod. quodam, idque legitur in Ald. 2. — ἔκτοθεν ἐρώτων. ſine amoris fructu; quippe in quibus ſive flagitii turpitudo, ſive metus voluptatem ſuperet. Cum adulterio paederaſtia jungenda et eodem, quo illud, loco habenda eſt. — V. 9. ἄκοσμος. impudica. — V. 11. μόγις. Vat. Cod. a pr. m. — Viduam ubi vix tandem multis laboribus et impenſis commoviſti, ut tibi corporis ſui poteſtatem faciat, ſtatim δέχνυται κέντρα παλιμβολίης, poenitentia afficitur. παλίμβολος. — πολυμετάβολος καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων. *Tim.* Lex. Plat. ubi vide *Rubnk* p. 204. — V. 13. στυγέει. facti eam poenitet, quodque ipſi ſupereſt pudoris, eo adhibet, ut, quae modo conceſſerat, neget, dilationes quaerat, et connubii adeo voluptatem frangat. Hae ſunt λυσίγαμοι ἀμβολίαι. γάμος enim h. l. ut Ep. I. 8. et paſſim, non juſtas nuptias, ſed concubitum ſignificat. — In contextu Vat. Cod. χάζεται ἀγγελίας legitur. In marg. γρ. ἀμβολίας. — V. 17. Legibus vetitum erat cum aliena ancilla rem habere. ἀνιχνεύων. Legi tribuitur, quod proprie magiſtratuum eſt, qui in flagitia inquirunt. — In Vat. Cod. obſcurum eſt, utrum ἐθνείην, an ὀθνείη exaratum ſit. — νόμος ibidem lineae ſuperſcriptum. — V. 18. δώματος. Vat. Cod. — V. 19. τὸν ὑμέναιον. Apte contulit *Brodaeus Galen.* περὶ τῶν πεπ. τόπων. VI. Διογένης οὖν ὁ κυνικὸς ἑταίρᾳ ποτὲ συνθέμενος, ὥς φασίν, ὅπως πρὸς αὐτὸν ἀφίκηται, βραδυνούσης αὐτῆς, ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα, προσαπτόμενος τῇ χειρὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ μετὰ ταῦτα παραγενομένην ἀπέπεμψεν, εἰπών, τὴν χεῖρα φθάσαι τὸν ὑμέναιον ᾆσαι. Erat enim haec impuritas ſecundum Cynicos res ἀδιάφορος. Unde in Vita Peregrini *Lucianus* §. 17. T. III. p. 341.

ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος. ubi vide Interpp. Apud eundem Vit. Auct. §. 10. T. I. p. 550. Diogenes vendendus futurum dominum hortatur, ut in omnium conſpectu faciat, quae alius vix domi ſuae facere audeat, addens haec: καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱρεῦ τὰ γελοιότατα. i. e, ut mihi quidem videtur, τὰ ἀγελαιότατα, i. e *viliſſima quaeque*. Dicere enim ſolebat, ἀπανταχοῦ παρεῖναι αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην προῖκα *Dio Chryſ.* Or. VI. T. I. p. 203. Conf. *Bayle* Dict. v. *Diogene* Not. L.

IV. Vat. Cod. p. 120. Planud. p. 452. St. 587. W. In amore et nimiam ſuperbiam et humilitatem nocere docet. — V. 1. χαλάσῃς. Vat. Cod. — ne nimis ſubmittas animum. — V. 2. ἔμπροσθεν. Flor. edit. quod reliquae non ſequuntur. ὀλισθηρὴ ἱκεσίη dicta videtur a geſtu ſupplicantium, qui in genua *labuntur*. Vulgari ſenſu ὀλισθηρὴν τύχην dixit Noſter Ep. LXVI. 4. — V. 3. στεγανότερον. edd. ante Stephan. — *Suidas* T. III. p. 370. στεγανώτερον. πεπυκνωμένον. συνεχέστερον. ἐν Ἐπιγρ. ἀλλά τε καὶ φρονέεις στ. — Firmiori te animo eſſe oportet. στεγανὸς θυμὸς eſt proprie *animus bene munitus*, *undique tutus*. — ὄσσον. leviora haec animi offenſi ſigna, frons contracta, parcior adſpectus. — βλέμματι φειδομένῳ. Cf. *Strat.* Ep. XVI. 2. — V. 5. Superbos mulieres negligunt; nimis miſerabiles rident. ἔργον ἀθερ. *ſolent*. Hoc ſenſu *Aelian.* V. H. IX. 24. Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾷν. Ibid. III. 18. γεωργεῖν δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. ubi *Periz.* plura hujus generis dedit. — V. 6. κατὰ καγχ. Vat. Cod. De riſu petulanti et immoderato hoc vocab. explicat *T. H.* in Auct. Em. in Heſych. T. II. p. 116. Add. *Fiſcher.* ad Anacr. p. 17. ſq. Noſter Ep. XXVII. et *Paul. Silent.* Ep. XXXIII. Praeceptum dat paulo diverſum *Propert.* I. X. 27. — *quo ſis humilis magis et ſubjectus Amori, Hoc magis effectu ſaepe fruare bono.*

V. Cod. Vat. p. 133. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 684. nr. 387. et ante eum *Pierſon.* in Veriſim. p. 18. Mulieri, quam deperit, comae reticulum et pallam donat, alia majoris pretii promittens. — V. 1. κρήδεμνον. rica, faſcia crines continens. Vide *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 543. *Lennep.* ad Coluth. I. 2. p. 6. Faſciae *Agathiae* aurea ornamenta intexta erant. γραφίς. ipſa pictura ſive acu picta imago eſt. Vide ad *Philippi* Ep. XLII. T. II. P. II. p. 177. — χρυσοπήνη. (χρυσοπήνην corrigit *Weſſel.* Probab. V. p. 47.) τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην. *Heſych.* Similia verba collegit *Pierſon.* l. c. χρυσεοπήνητα φάρεα habet *Eurip.* Oreſt. 838. — ¶. 35.] V. 3. βάλλε pro ἔμβαλλε. ut *Meleag.* Ep. XL. et XLIV. — De ἀμπεχόνῃ vide ad *Antip. Sid.* Ep. LXXXII. T. II. P. I. p. 76. Faſcia eſſe videtur h. l. quae humeris papillisque circumnectebatur, qualem Niobes filiae gerunt, ſecundum *Winkelm. Geſch. der Kunſt* T. I. p. 197. Jungit ζῶμα et ἀμπεχόνην *Ariſtophan.* ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 245. Utrique uſui cum inſerviret haec faſcia, Agathias puellam rogat, ut ea mammas potiſſimum ſubſtringat. Minus recte h. l. accepit *Reiskius.* — Vat. Cod. ἐφ' ἑσσαμένη et ἐπὶ μάζιον. Pro εἴη v. 5. Ap. Lipſ. ἤδη. — V. 7. καὶ τόδε. τὸ ἐπιμάζιον ſcil. ſive τὸ κρήδεμνον, ut nihil opus ſit cum *Salmaſio* τὴν μὲν corrigere. — ἀλλά. Nec tamen ſemper puella manere velis. — V. 8. λεύσσοις. Vat. Cod. — εὔσταχυν *Pierſ.* ex Cod. In Ap. Lipſ. εἰς ταχύν, unde in marg. εἰς τάχος emendatum eſt. — στάχυς de liberis dictum cum aliis ejusdem generis vocabulis illuſtravit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. 23. p. 9. Adde *Euripid.* in Erechth. fr. I. 26. εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θήλεως στάχυς Ἄρσην. — V. 9. ἀργυφέην. ἀναδέσμην. Hic igitur illis temporibus nuptarum ornatus erat. Caeterum h. l. eadem junguntur, quae ap. *Homer.* Il. χ. 469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην Κρήδεμνόν θ'. — Vide

tur ὁ κεκρύφαλος comam totam velaſſe. Ep. ἀδεσπ. CCCLII.

VI. Vat. Cod. p. 135. Edidit *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 687. nr. 389. Strategema deſcribit amatorium ſimile illi ap. *Euſtath.* de Iſm. Amor. L. V. p. 200. ubi Iſmenias poculum a puella accipiens, τὴν παρθένον, inquit, ἐδόκουν πίνειν αὐτήν. τὰ χείλη ταύτης κατεφίλουν ἐρωτικῶς καὶ φιλῶν ὑπέκλεπτον τὰ φιλήματα· ὑπηρέτην εἶχον τὸ ἔκπωμα τῆς ἐμῆς φίλης Ἰσμήνης τὰ χείλη μετακομίζον μοι. — V. 3. ἐγώ. ego tanquam canalis ſive ſiſtula ſorbendo amoris laticem, i. e. ipſum illud Rhodanthes oſculum, ad alteram zonae partem, meo ori admotam, attrahebam. — ἀρχή, *extremitas*, ut πεισμάτων ἀρχαὶ ap. *Eurip.* Hipp. 772. quem locum cum multis ſimilibus *Valckenarius* admovit Herodoteis σχάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου L. IV. p. 308. Adde *Ruhnk.* ad Tim. p. 241. — V. 5. αὖ ἐρόων. Sic Vat. Cod. Una voce ἀνερόων *Reisk.* ἀνερύων Apogr. Ruhnk. et Guy. — V. 6. μάσταχι. Ep. VIII. 16. *Homer.* Od. δ. 287. μάσταξ. τὸ στόμα. *Heſych.* — ἀντ' ἐφίλουν. Vat. Cod. E longinquo puellam oſculabar, oſcula reddebam, zonae oſcula imprimendo. — V. 7. πόνου παραίφασις. ἀπάτημα πόθων ap. *Meleag.* Ep. CXII. Ep. in Stat. Aurig. XLIX. ἐῶν τόδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων.

VII. Vat. Cod. p. 135. *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 688. nr. 390. De vetula conqueritur, puellae, quam deperit, nimis diligenti obſervatrice. — V. 1. ἡ τρικόρωνος. *Lucill.* Ep. XXXII. Θεμιστονόη τρικόρωνος. ubi vide not. T. II. P. II. p. 461. — ἡ ἡμετέρους. quae ſine dubio nullam aliam ob cauſam, niſi ut nos moleſtiis afficiat, ſaepe mortis procraſtinationem ab Orco impetravit. — V. 4. οὔτε ζωρ. Vat. Cod. Nec aliter Ap. Guy. et Ruhnk. et *Reisk.* — κύλικα εὔζωρον eſt ap. *Plutarch.* V. Theſ. T. I. p. 20. ed. Bry. unde apparet, *Pauwium* temere ζωροτέρον conjeciſſe. *Lactea pocula* ſic dixit *Statius* I.

Achill. 307. ἀκρήτου κύλικος. Ep. ἀδεσπ. DCLXVIII. — V. 5. περὶ δερκ. Vat Cod. — V. 6. ἀθρήσῃ Vat. Cod. a man. ſec. — ῥεμβομένην. furtivis oculis circumſpicientem, circumvagantem. *Plutarch*. T. II. p. 521. C. δεῖ δὲ μὴ καθάπερ θεράπαιναν ἀνάγωγον ἔξω ῥέμβεσθαι τὴν αἴσθησιν. ῥεμβῶδες ὄμμα dixit Idem T. II. p. 45. D. — Poſt hunc verſum diſtichon abeſt ab Apogr. Lipſ. quod non fugit *Reiskium*. Dedit illud *Schneider*. in Per. crit. p. 31. — V. 9. Proſerpinam rogat per amorem Adonidis, ut ſuo miſeraeque puellae deſiderio ſuccurrat, importunamque anum ad inferos devocet. Proſerpinam amore incenſam Adonidem Veneri eripuiſſe, plures tradiderunt. Vide *Schol. Theocrit*. XV. 86. *Clem. Alex*. Cohort. ad Gent. p. 29. ubi dearum amores recenſens: ἐπὶ δὲ Ἰασίωνι Δημήτηρ, καὶ ἐπὶ Ἀδώνιδι Περσέφαττα. ubi vid. *Potterum Sylburgii* conjecturam Ἀϊδωνεῖ refutantem. Ad eosdem amores reſpicit *Alciphron* I. Ep. 39 p. 251. et *Lucian*. D. D. XI. T. II. p. 34. ubi vide *T. Hemſterh*. p. 279. ed. Bip. — V. 10. ξυνῆς. mihi et puellae communis. — ¶. 36.] V. 11. Libera puellam ab anu, priusquam ipſa pereat. — Perquam languide et ſine acumine hoc carmen terminatur.

VIII. Vat. Cod. p. 137. Primus edidit *D. Heinſius* in Poëm. e Gr. verſis p. 138. unde ejus initium repetivit *Pierſon*. ad Moer. p. 87. *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 691. nr. 393. Narrat poëta, quomodo puellam, vetula illa cuſtode juxta cubante, oſculatus ſit. — V. 1. παρ' ἐκ. Vat. Cod. — V. 2. δόχμιον νῶτον. Anum in anteriore lecti parte cubuiſſe puta, ita ut accedentibus tergum opponeret. Hinc propugnaculo comparatur inſuperabili, προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις. Excitavit hoc hemiſtichium *Alberti* ad *Heſych*. in προβλήματι. *Homer*. Il. π. 407. πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι. Ib. β. 396. προβλῆτι σκοπέλῳ. Cf. *Suidam* in ἐπάλξεις T. I. p. 786. Eadem de propugnaculo allegoria per totum hoc carmen regnat. — V. 3. „οἷα δ' ἐπ' ἤρι

„*velut verno tempore.* Sic optime emendavit praeſtantiſ„ſimus *Toupius* in Suid. I. p. 51. [p. 47. ed. Lipſ. et „Cur. Sec. p. 199.]. Scriptum in Cod. οἷα δὲ πυρί. Sal„maſio in mentem venerat οἷα δὲ πύργος, quod merito „explodit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 101. licet non multo „melius ſit, quod ipſe ſuadet πήρα. In veteri Cod. ſcri„ptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, indiſtinctis „vocibus ΟΙΑΔΕΠΗΡΙ, unde librarius imperitus fecit οἷα „δὲ πυρί, Η in Υ mutato, quod millies factum. Haec „corruptelae origo probabilior eſt Pierſoni hypotheſi, „quem vide ad Moer. p. 87.“ *Br.* οἷα δὲ πυρὶ etiam *Suid.* habet in ἀπλοΐδας T. I. p. 268. *Corn. de Pauw* in not. mſc. πήρα tentabat: ut *ſaccus. Joſ. Scaliger* οἷα δὲ πυῤῥή, quod recepit *D. Heinſius.* Huic conjecturae et ceteris omnibus longe praeferenda emendatio *Salmaſii*, quidquid dixerint *Dorvillius* et *Brunckius.* Hujus ſententiam expoſitam vidimus. Ille hanc emendationem parum elegantem judicabat, tum quia ἔπαλξις praecederet, tum quia veſtis nihil cum turri commune haberet. Sed recte monuit *Pierſon.* l. c. paſſim jungi ἔπαλξις et πύργος, ut ap. *Thucyd.* L. III. p. 179. 3. et totius carminis colorem, ubi omnes metaphorae a re militari deſumtae ſint, egregie illi lectioni patrocinari. Idem fere judicat Vir Doct. (quem *P. Fonteinium* fuiſſe ſuſpicor) qui adſcripſit margini Ap. Lennepiani: „πύργος. Sic „lege vel πύρσις. Vide Thucyd. L. III. p. 179. 5. Lu„cian. T. III. p. 308. l. 35. Ridiculae his hominibus „comparationes in deliciis erant.“ In πύργος ſponte etiam incidit *Schneiderus* V. Cl. in Per. crit. p. 29. Ut autem h. l. veſtis cum moenibus comparatur, ita contra moenia veſti ap. *Herodot.* L. VII. 20. εἰ καὶ πολλοὶ τειχέων κιθῶνες ἦσαν ἐληλαμένοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ. quod illuſtravit *Valcken.* p. 566. 20. *Demades* rhetor ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. τὸ τεῖχος ἐσθῆτα τῆς πόλεως appellaverat. Conopeum muſcas et culices arcens corpus defendit

οὐδὲν ἀφαυρότερον τείχεος ἀντυόχου, ſecundum *Paul. Silent.* Ep. LXVI. 6. Sed multo magis *Salmaſii* emendationem firmat, quod *Paulus Sil.*, ejusdem aetatis homo, Ep. VI. tenuem veſtem, quae ipſum a puella ſecernebat, cum Semiramidis muro comparavit: μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο Τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν. *Lucian.* Dial. Meretr. III. καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, et mox: ἀφῃρέθη μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα. Similiter *Euſtathius* de Amor. Iſm. L. III. p. 100. de puella, quae ab amatoris ſeſe defendit impetu, ὅλῳ σώματι περιτειχίζει τὸν μαζόν, ὡς πόλιν ἀκρόπολις. Haec omnia efficiunt, ut *Salmaſii* emendationem non modo non explodendam, ſed ceteris omnibus anteponendam exiſtimem. Quod vero ad *Toupii* lectionem attinet, ſpecioſa illa quidem, praeſertim propter literarum ſimilitudinem, (quae tamen in πυρὶ et πυργ' etiam ſumma eſt,) nec tamen propterea unice vera. Puellam vir ingenioſiſſimus, jam ſpirante Favonio, οἷα δ' ἐπ' ἦρι, veſtem tenuiorem pro more ſumſiſſe ait, et poëtam reſpexiſſe *Xenophont.* Hiſt. Gr. IV. 5. 4. καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. *Et quod, ut aeſtatis tempore, tenuibus induti pannis adſcendiſſent.* In his Toupianum agnoſcimus ingenium, qui, diſſimillimis ſaepe locis inter ſe comparatis, conjecturis ſuis ſpeciem conciliare ſolet. Hic certe *Agathiam* de *Xenophontis* loco ne cogitaſſe quidem, quovis pignore contenderim. Nec ſane locis veterum indigemus, qui probent, calido anni tempore craſſiores veſtes deponi, tenuiores indui. At docendum erat, verni temporis commemorationem ad hiſtoriam melius intelligendam facere. Quod nemo, puto, docere poterit. — Quod ad ἁπλοῖς attinet, veſtem ſimplicem fuiſſe, ipſum nomen indicat. V. *Heſych.* v. et *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 409. — ἐκταδίη. μεγάλη. *Schol. Homeri* Il. κ. 134. — V. 6. Excitat h. verſum *Alberti* ad *Heſych.* v. χαλίκρητος' et *Suidas* T. III. p. 649. χάλιξ,

ὁ ἀκρότατος οἶνος· χαλᾷ γὰρ τὰς φρένας. *Heſych.* Bacchus ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, i. e. μεθύων ἀκράτῳ, *Apollon. Rhod.* IV. 432. Vide *Schneiderum* ad *Nicandri* Alex. 29. *Cuperum* in Obſſ. I. 11. p. 79. et *Gatacker.* Adv. Miſc. Poſth. 5. p. 455. — Serva, januae cuſtos, bene pota in limine jacebat. — V. 7. ἐπὶ στρ. Vat. Cod. correctum ἐπή. Apogr. Ruhnk. et Guy. ἐπιστρεπτῆρα. Pro θυρέτρον, quod ut veram lectionem protulit *Dorvillius* l. c. et *Alberti*, qui partem hujus diſtichi excitat ad *Heſych.* T. I. p. 98. 22. in quibusdam apogr. μελάθρου legitur. Peſſulum januae clanculum et ſine ſtrepitu removit ille, qui didicerat *impercuſſos nocte movere pedes. Ovid.* III. Amor. I. 52. — V. 9. φρυκτοὶ αἰθαλόεντες non ſunt *titiones*, *torres*, ut *Salmaſ.* in apogr. ſui margine notavit, ſed *lucerna*, quam φρυκτὸν facete appellat, ut in metaphora perſiſtat. τῶν φρυκτῶν enim uſus in bellis et urbium expugnationibus. *Stanlej.* ad *Aeſchyl.* Agam. 1. p. 793. — Excitavit hoc diſtichon *Suid.* in λάπην T. II. p. 462. ubi recte ῥιπίσμασι, non ῥαπίσμασι, ut *Heinſius* habet. — Veſte mota ventum faciens lucernam exſtinxi. — V. 10. *Suidas* in λέχριος T. II. p. 435. — V. 11. Idem in κνώσσουσαν T. II. p. 335. — ἧκα. *Heinſ.* et *Reisk.* — Quum vetula anteriorem lecti partem occuparet, amator ſubiens lectum usque ad alterum ſpondae latus prorepſit, ubi corpore ſenſim erecto puellam tentare coepit. — σχοῖνοι funes ſive lora, lectum jungentia. Rem illuſtrat *Petronius* c. XCVII. *Imperavi Gitoni, ut raptim grabatum ſubiret, annecteretque pedes et manus inſtitis, quibus ſponda culcitam ferebat. — non eſt moratus Giton imperium, momentoque temporis inſeruit vinculo manus, et Ulixem aſtu ſimillimo vicit.* — V. 13. μετὰ βαιόν. *Heinſ. Reisk.* ὅπῃ *Heinſ.* ἔπευ R. ex Ap. Lipſ. — V. 15. ὑπετρόφθην δὲ πρόσωπα. *Reisk.* ex Ap. ſuo. ὑπεθρέφθην δὲ προσώπῳ. membr. Vat. In marg. Ap. Guy. haec notata leguntur *Salmaſii: an* ὑπετρέφθην, *os*

meum affrictum eſt illius ori. Sed forte legendum ἐπιτρίφθην δὲ προσώπῳ. *Sic ſupra* ἦν δ' ἐπιτρίψῃ τὸ σκέλος. Nihil mutandum videtur. Ille paulatim ſeſe erigens primum papillas comprehendit manibus, deinde ad altiora pergens ὑπεθρύφθη προσώπῳ, *ore* quoque *puellae delectabatur*, in eoque *luxuriabat*, oſcula ipſius ori infigens. Oſcula illa tanquam cibum aliquem delicatum repraeſentat; hinc μάστακα πιαίνων· quod pro *oblectare* poſuit *Aeſch.* Agam. 275. Cf. *Paul. Sil.* XI. 2. — χείλεος εὐαφίῃ, labia ſuaviter intumeſcentia. Vid. not. ad *Rufin.* Ep. II. 4. T. II. P. III. p. 152. — V. 17. In hac muri expugnatione praedam habebam pulchrum puellae oſculum. — σύμβολον. *Salmaſ.* in marg. Ap. Guyet. *praemium*, μισθὸν interpretatur, ad *Heſychium* remittens, ubi τὸ διδόμενον τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον appellatum fuiſſe σύμβολον docetur. Sed h. l. eſt potius *pignus*, quo accepto amator ampliora ſperabat. — V. 20. σφίγγεται, ἡ κορείη. puellae pudicitiam adhuc tuetur procraſtinatio. ἀδήριτος ἀμβολίη. induciae, pugna ceſſante. Nova pugna commiſſa, arcem virginitatis expugnabo. — V. 23. οὐδέ τί με στήσουσιν. et στήσωσιν. vitioſe *Heinſ.* quod *Dorvill.* notavit, qui σχήσωσιν ex Cod. profert. At ibi σχήσουσιν legitur. Depravatius etiam, σχίζουσιν, legit *Spanhemius*, qui hoc diſtichon profert in Libro de Uſu et Praeſt. Num. T. II. p. 75. ubi nummos tractat, in quibus Venus τετραχειρόφθορος exhibetur.

¶. 37.] *IX.* Vat. Cod. p. 138. Edidit *Toupius* in Anim. ad Schol. Theocr. p. 211. Notae ſunt amantium ineptiae circa τὸ τηλέφιλον ex *Theocr.* Eid. III. 20. ſq. et Schol. Diſerte rem explicavit *Pollux* IX. 127. In illo ludo papaveris folium, hoc enim eſt τὸ τηλέφιλον, poculo fuit impoſitum, ubi ſi manu percuſſum clarum reddebat ſonum, id pro auſpicato ſigno habebatur. Hoc πλαταγίζειν appellabatur. Vid. *Suid.* v. T. III. p. 127. At hoc loco de cottabiſmo agitur, ad quem vocabulum

τηλέφιλον accommodatur tantum. Vide ad v. 6. — V. 1. ἔξωθε. Ap. Guy. et Ruhnk. — ἠχέτα βόμβος pro ἠχέτης, forma ionica, ſive, ut alii volunt, aeolica. ἠχέτα τέττιξ *Heſiod.* Ἔργ. 582. — μαντῷον appellatur κισσύβιον, propter hoc ipſum, quod omen inde petebatur. Totus loci color ductus eſt ex *Theocrit.* l. c.:

ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.

— V. 3. τὸ δ' ἀτρεκές. An verum ſit augurium, tum intelligam, cum me tecum cubare patieris. — V. 5. μεθυσὰς ap. *Toup.* vitioſe. Partem hujus verſ. c. ſequ. laudat *Suidas* in λάταξ T. II. p. 417. ubi iterum (ut Ep. II. 6.) καλύψω exhibetur in vett. edd. λάταξ eſt ſonus, quem vinum efficiebat poculo cum vi injectum. Vide, qui omnem rem de cottabismo docte explicuit, *Groddeck.* in *Antiqu. Verſ.* p. 251. ſq. et p. 264. ubi docet, illum crepitum pro bono omine inter amantes fuiſſe habitum. Facit huc inprimis fr. *Callimachi* CII. Πολλοὶ καί, φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας. *Suidas* in κοτταβίζειν· — εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἳ καλοῦνται λαταγεῖα, ἀνεῤῥίπτουν ἐμβάλλοντες τὸ πόμα· καὶ εἰ ἐγίνετο μείζων ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. — V. 6. πλέγμασι Vat. Cod. Superſcriptum πνεύμασι. Fortaſſe fuit:

καλλείψω λατάγων παίγμασι τερπομένους.

Si πλήγματι verum eſt, quod *Salmaſ.* emendaſſe videtur; ſic enim ſcriptum reperio in Apogr. Guy. et Ruhnk.; accipiendum eſt pro ſynonymo τοῦ πλαταγήματος v. 1.

X. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 454. St. 589. W. In cithariſtriam arte et pulcritudine conſpicuam. — V. 1. ἔχουσα vulgo. Noſtrum eſt in membr. Vat. probatum *Dorvillio* ad Char. p. 551. — V. 3. τραγικὸν ῥοίζημα. tragici ſermonis graviorem ſonum ſignificat. De oratore *Philoſtr.* in V. Soph. II. 10. p. 589. ὡς μηδὲ τοῦ

Πολέμωνος ῥοίζου λείπεσθαι δόξαι. ubi vid. *Olear.* — ῥήξατο φωνὴν, *vocem e pectore rumpit*, ut *Virgil.* loquitur Aen. XI. 377. Dicendi genus ap. ſeriores poëtas crebro obvium. Exempla v. ap. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 231. — V. 7. σιγῇ. Vat. Cod. σιγῇ ἐφ' ἡμείων. Ex Il. η. 195. Submiſſa haec voce inter nos agamus, ne Dionyſus haec audiens Ariadnae hujus amplexum appetat. — V. 8. ἔχοι. Vat. Cod. — In Ariadnam quandam epitaphium eſt in Anth. Lat. IV. 56. p. 40. ſq.

XI. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. Deſcribit poëta cruciatus, quos perpeſſus ſit inter duas puellas cubans, quarum alteram ipſe amabat, ab altera amabatur. — V. 1. ποτε μοῦνος Vat. Cod. a pr. m. μέσσα καθήμην vulgo, quod caſto Planudis ingenio debemus. At in lectione Cod. nihil impuri eſt, quippe quae de accumbentibus in coena accipi poteſt. Ante *Brunckium* eam indicavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 655. — V. 3. οἷά τε τις φώρ. Sic recte Planud. In membr. οἷά τ' ἔτι σφῶν. — V. 4. χείλει φειδομένῳ. fere ut Ep. IV. ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ. — V. 5. ὑπὸ κλ. Vat. Cod. Alterius zelotypiam conabar fallere, quae ne dolum animadverteret, timebam. — τὰς λυσιπόθους ἀγγελίας. ne amorem noſtrum parentibus puellae a me amatae indicans ejus fructu nos privaret. — V. 7. ἄρα εἶπον. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. et perpetuo Homeri more firmatur. Sequentia ducta videntur ex *Anacr.* Od. XLVI. χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

¶. 38.] *XII.* Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 461. St. 599. W. De intempeſtiva hirundinum loquacitate conqueritur Agathias. Etiam hoc Ep. ex *Anacreonte* Od. XII. traductum videtur. — V. 1. Poſtrema hujus verſ. verba una cum ſq. laudat *Suid.* v. ἐλινύοντας T. I. p. 715. ubi ἐλιννῦσαι legitur, ut in vulg. edd. ἐλινύσαι Vat. Cod. quam ſcripturam praefert *Erneſtus* ad *Callim.* H. in Cer.

48. et poſt eum alii. — V. 3. ἀμφὶ π. Vat. Cod. — ἱ; δ' ἐμὲ δάκρυ βάλλουσι. in lacrymas me conjiciunt; moerorem, ſomno modo cedentem, denuo excitant. — V. 4. βάλλουσιν. Vat. Cod. — πεφωσάμεναι. *Callim.* ap. *Etym. M.* v. ὦρος. ὁ ὕπνος. Καλλίμ. πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. *Theocr.* Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ Ὕπνον ἀπωσάμενοι. Sequitur in membranis diſtichon, quod Planudes ob ſcripturae vitia omiſit:

> Ὄμματα δ' εὖ λάοντα φυλάσσεται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
> αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.

Haec ſic fortaſſe emendanda ſunt:

> Ὄμματα μυδαλέοντα παλάσσεται —

Lacrymis humidi oculi turbantur et irrigantur. μυδαλέοντα ſaltem ſatis veriſimile ex loco *Stratonis* Ep. LXVIII. quem *Agathias* ante oculos habuiſſe videtur: Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ Ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ, ubi vide not. — παλάσσειν eſt perfundere, inſpergere, foedare, et reſpondet verbo φύρειν, quo *Strato* uſus eſt. νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ dixit *Qu. Calaber* XII. 402. Fortaſſe tamen in φυλάσσεται aliud verbum latet. — V. 5. λαλητρίδες. Paſſim loquacitas hirundini exprobratur. *Schol. Theocr.* XV. 87. κωτίλλοισαι. ἤγουν πολυλογοῦσαι· κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. Proprio vocabulo κωτιλάδας appellatas fuiſſe ap. Thebanos hirundines, diſcimus ex *Strattide* ap. *Athen.* XIV. p. 622. A. Plura vide ap. *Valckenar.* in Adon. p. 379. λαλίη, φαιδρή τε χελιδονὶς Homonoea vocatur in Ep. Inc. DCCXXXII. Cf. *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 53. ſq. — V. 7. Ἴτυλον. *Soph.* Electr. 148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται Ὄρνις ἀτυζομένη. *Catull.* LXIV. 13. *Daulias abſumti fata gemens Ityli.* Adde *Straton.* Ep. II. 3. — V. 8. „Foeda corruptela verſum „hunc obſidet in vulgatis libris, ubi vel Planudis vel „librariorum culpa legitur καὶ γοάοιτε Εἰς αἶπος κραναὴν —

„*epopis* ſeu *upupae*, i. e. Terei in hanc avem converſi.“ *Br.* De Tereo in upupam mutato vid. *Pauſan.* X. 4. *Ovid.* Metam. VI. 672. Nidum aedificat ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. *Aelian.* H. A. III. 26. *Ariſtot.* H. A. IX. 11. Adde primam ſcenam Avium *Ariſtophanis*, ubi duo Athenienſes Terei aulam in praeruptis montibus quaerunt. — V. 9. κνώσσοιμεν. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 10. ἀμφιβάλοι. Vulgo et in Vat. Cod.

XIII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 463. St. 601. W. In puellam olim pulchritudine conſpicuam et ſuperbam, nunc annorum progreſſu marceſcentem. Color fortaſſe ductus ex *Automed.* Ep. II. T. II. p. 207. — V. 2. „πλεκτὰς Vat. Cod. hinc corrupta lectio in duobus Pla„nudeae παικτάς.“ *Br.* παικτὰς habet Ed. Flor. pr. Ald. tres. πεκτὰς emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. nec aliter habet ed. *Jodoci Badii.* — V. 4. χεῖρας ἐρικνώθη. Vulgo: quod recte emendavit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 336. *Apollon. Rh.* I. 699. γήραϊ δὲ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι. Cf. Miſcell. Obſſ. T. II. p. 360. — V. 5. μαζὸς ὑπεκλίνθη. Sic plane *Propert.* II. 12. 21. *necdum inclinatae prohibent te ludere mammae.* ubi vide *Brukhuſ.* — V. 6. βαμβαίνει. fracta ſenio voce, quam Lycae exprobrat *Horat.* IV. Od. XIII. 5. *cantu tremulo pota Cupidinem Lentum ſollicitas.* ubi vide *Mitſcherl.* βαμβαίνων. τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς ὀδόντας. *Heſych.* Gloſſae: *Titubo.* σφάλλομαι. λακωνίζω. γλώσσῃ βαμβαίνω. *Themiſt.* Or. XIII. p. 301. καὶ ἔπαλλε μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ἐβάμβαινε δὲ ἡ φωνή. Cf. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 122. et in Append. ad Virgil. c. Gr. compar. p. 84. — V. 7. τὴν πολιήν. Canos equidem Nemeſin amoris appellare ſoleo, quippe qui celerius ſubnaſcentes, poenas ſuperbiae a puellis ſumunt. *Automed.* l. c. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις. ubi ſimilia notavi T. II. P. II. p. 128.

XIV. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. Scriptum in maritum, qui zelotypia inflammatus uxori

Rhodanthae et comam reſecuerat et plagas intulerat graviſſimas. In utraque re ſimilis erat Polemoni *Menandri*, quem, cum in captivam, quam miſere amabat, eadem commiſiſſet, poſtea poenitentia hujus flagitii graviter affectum, humi proſtratum lacrymas fudiſſe uberrimas conſtat ex *Philoſtrati* Epiſt. XXVI. ex cujus verbis fuerunt qui comoediam Menandri *Polemonem* elicerent. Perperam; nam fabulae titulus fuit ἡ Περικειρομένη, ut recte vidit cl. *Boettiger* in Exc. II. ad Eunuch. p. 59. ſq. qui noſtri Epigrammatis non immemor fuit. Praeterea τὴν Περικειρομένην nihil diverſam fuiſſe a Ῥαπιζομένῃ multis argumentis eleganter docuit *Huſchkius* V. Cl. in Anal. crit. c. VII. p. 171. ſqq. — V. 1. τὸν σοβαρὸν Πολέμ. *Philoſtrat.* l. c. Οὔτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ᾽ αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὔτε αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Ad hunc hominem inprimis ejusque in illa fabula partes reſpexiſſe *Tibullum* I. El. X. 53. acute ſuſpicatur *Huſchkius:*

Sed Veneris tunc bella calent; ſciſſosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores.
Flet teneras ſubtuſa genas; ſed victor et ipſe
Flet, ſibi dementes tam valuiſſe manus.

— V. 2. γλυκερῆς. Vat. Cod. unde Γλυκέρας fecit *Joſ. Scaliger*, vertens: *Quod Polemo ille facit, Glyceres qui conjugis aufert In thymela crines, docte Menandre, tua;* quod *Fabricium* Bibl. Gr. T. II. p. 467. in errorem induxit. Vide *Huſchke* l. c. p. 183. ſq. — V. 5. καὶ τραγικοῖς. rem comicam in tragoediam vertit. — V. 6. μάστιξεν. Vulgo et Vat. Cod. — ¶. 39.] V. 7. Quod enim tantum flagitium Rhodanthe commiſit, ſi eam aerumnarum mearum miſeruit? — V. 9. Mire ab hujus diſtichi ſenſu aberravit *Scaliger*, qui vertit: *Exſculpens*

oculos radicitus ambo Invidiae informes duxit in ore notas. Quanto rectius ſummus *Grotius: Nos quoque diviſit ferus ille, nec ora tueri Mutua fert: tantus pectora livor habet.* — Partem hujus diſtichi *Suidas* profert in αἴθοπα T. I. p. 647. — V. 11. In marg. Vat. Cod. haec nota legitur: θαυμαστὴ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια ἐκ τῶν δραμάτων Μενάνδρου. Ad titulos fabularum *Menandri* reſpici, ut in Ep. *Frontonis* II. (Anim. T. II. P. III. p. 11. ſq.) non fugerat auctorem hujus ſcholii, non magis ac *Weſſeling.* in Diff. Herod. p. 160. et *Grotium.* Primus tamen haec ſibi obſervaſſe videbatur *Toup.* Ep. Crit. p. 28. — Μισούμενος. In hac fabula partes primariae erant militis glorioſi, puellae, quam deperibat, odioſi. Vide *Liban.* Decl. XXXI. Tom. I. p. 701. cujus locum excitavit *Boettiger.* l. c. p. 55. — Δύσκολος, moroſus et triſtis, nec ſibi, nec aliis aequus. Hujus hominis mores et animum ob oculos nobis ponit *Julian.* in Miſop. p. 342. A. οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῷ πόνους προσετίθουν. et p. 349. C. πόλει γὰρ προσιὼν ἐλευθέρᾳ, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένῃ, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες, ἄκαρτος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρᾷν, ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Ante δύσκολον videtur ἢ inſerendum eſſe. — V. 12. τὴν περικειμένην. Vat. Cod. a pr. m.

XV. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 453. St. 589. W. Ad Cleobulum eundem, qui Rhodanthen totonderat et verberibus affecerat. — V. 1. Quamvis nunc, ſenex factus, ad amorem friges, inique tamen agis, quod in juniores tam crudeliter conſulis. — κατεύνασε. ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως. *Apollon. Rhod.* III. 1000. γόον εὔνασον. *Coluth.* 329. ex *Homeri* Odyſſ. δ. 758. *Anacr.* Od. XLI. 9. δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα, Δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία. Eodem ſenſu, quo παύειν, frequentius occurrit κοιμᾷν et κοιμίζειν. φύλλον, ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος. *Soph.* Phil. 651. Vide ad *Me-*

leagri Ep. VI. T. I. P. I. p. 22. — θαλυκρόν. διάπυρον. *Suid.* T. II. p. 163. ubi hujus diſtichi pars laudatur. In marg. Wech. γρ. καὶ θαλυκτόν· ex Ed. Flor. pr. Majoris momenti eſt, quamvis vulgatae non praeferenda, lectio marg. Vat. Cod. γρ. μελιχρόν. — V. 3 ἐπὶ γνοὺς et mox ἐπ' οἶκτ. Vat. Cod. — V. 5. ξυνοῖς. de ejusmodi rebus, quibus omnes ſunt obnoxii. — V. 6. „Ludit in „oppoſita ſignificatione nominum ἀντίπατρος et ἀντίπαλος, „quorum prius in codd. junctim ſcriptum editiones „male diviſim exhibent.“ *Br* Edd. ante Steph. omnes ἀντίπατρος, quod primum *Brodaeo* vitii ſuſpectum fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 462. St. 600. W. Rogat puellam, ut ſibi e poculo propinet et ſic oſcula mittat. Vide ad *Meleagr.* Ep. X. Nulla fere eſt fabula amatoria, ubi non idem luſus occurrat. — V. 1. „με„θύσσαι. Sic recte in duobus Planudeae codd.“ *Br.* Vulgo μεθύσαι. — V. 5. πορθμεύει. Cf. Ep. VI. 8. — V. 6. ἕλαβεν. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 462. St. 600. W. Puella ad lucernam, ne inauſpicatis ominibus amantem retineat. — V. 1. laudat *Suid.* in μύκητα T. II. p. 586. μύκητα appellabant fungos in ellychnio naſcentes, quos pluviam portendere exiſtimabant. Vide *Annam Fabri* ad Callim. fr. 364. *Bentlej.* ibid. fr. XLVII. p. 342. *Interpp. Appuleji* Metam. II. p. 117. et omnino de lychnomagia *Bulenger.* L. III. 32. — ἐγείρης Vat. Cod. a man. ſec. — V. 3. Lucerna exſtincta Leandrum fluctibus tradidit, unde eam amantibus invidere apparet. Hinc προδότης λύχνος ap. *Antip. Theſſ.* Ep. LIV. ἄπιστος ap. *Muſae.* v. 329. — ὅτ' ἠρῶ. Vat. Cod. ὅτ' ἠρώ. edd. vett. excepta ed. pr. Flor. quae ὅθ' ἠρῶ exhibet. — V. 4. ἥρμοσε, ἑαυτὴν ſcil. — Reliqua effari non audet, ne malum omen faciat. — ἐᾷ. Vat. Cod. — ¶. 40.] V. 5. καὶ πείθομαι. Vulgo et in Vat. Cod. — Te Vulcano ſa•

cram eſſe inde apparet, quod Veneri ſubiniquam te praebens domini zelotypiae blandiris. — V. 6. „χα-„λέπτων Κύπριδα. Sic recte Vat. membr. i. e. βλάπτων. „χαλέπτειν τινὰ et χαλέπτεσθαί τινι.“ *Br.* Vulgo Κύπριδι, quod nec ipſum repudiandum. *Bion* XVII. 2. τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις.

XVIII. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. — V. 1. in marg. Vat. Cod. γρ. καλή· quod ſequ. verſ. ſtructura non patitur. Ap. *Ariſtaenetum* mulier adoleſcentis amore inflammata ad ancillam: ὁποῖόν δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλὸν, ἀλλ' ἐρῶσα τυχὸν σφάλλομαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου, καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. L. I. XI. p. 28. Nam amantibus ſaepe τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. *Theocr.* VI. — *Xenoph. Epheſ.* I. 4. p. 7. καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σαῖς ὀφθαλμοῖς εὔμορφος Ἀνθία. — V. 6. ἀμφαδίην. non juſtas nuptias, ſed clandeſtinum et furtivum amorem quaero. ὑποκλεπτομένην. Noſter Ep. XCIII. λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόχου. *Muſaeus* v. 182. οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην. — V. 8. Scr. ὅττι. — Juſtas nuptias te fugere intelligo, quia puella non ſatis dotata eſt. — V. 9. ἔγνων. Vat. Cod. male. — ἐφεύσαο. Is, cujus haec verba ſunt, cum amicum rationes tam accurate ſubducentem videat, recte concludit, amorem, quo ſe laborare dicat, verum amorem non eſſe.

XIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 463. St. 602. W. Puellam interrogat, num iisdem, quibus ipſe, ignibus caleſcat. — V. 2. Ex pleniore exemplari notarum *Huetii* haec profert V. Cl. *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. VI. An. T. I. nr. 3. p. 315. „αὐαλέοις. oculis „ſomno non perfuſis. V. 5. ἀμέγαρτε. invidia carens. „Reſpicit tempus illud, quo ipſa paſſim amabit, jam „vetula, cujus pulchritudini nemo invidebit.“ ξηραὶ κόραι ſunt ap. *Eurip.* Oreſt. 389. *Aeſchyl.* VII. adv. Theb.

702. — V. 3. ἔχεις ὕπνον. Ed. Flor. — V. 4. λόγος. Vide Intrpp. *Theocriti* XIV. 48. et de ſimilibus loquendi formulis *Valcken.* ad *Herod.* p. 172. 83. — V. 5. Conf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. XVIII. 4. et ad *Straton.* Ep. XXXV. 5. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in παλίγκοτος T. III. p. 9. ubi ἐχθαίρειν, ut in Vat. Cod. ubi tamen ν in raſura eſt. — Maligna quidem Venus quoad reliqua, ſed unum habet, quod placeat, quod ſuperbas mulieres odit. *Tibull.* I. 8. 96. *Oderunt, moneo, Pholoë, faſtidia Divi.* *Horat.* III. Od. 10. 9. *Ingratam Veneri pone ſuperbiam.* *Ariſtaen.* L. II. 1. p. 72. οἶσθα δὲ, ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ.

XX. Vat. Cod. p. 134. Planud. p. 463. St. 602. W. In puellam, vetulam quidem, ſed formoſam et amabilem. Expreſſum ex *Rufini* Ep. VIII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ῥαδινή T. III. p. 250. — γήραος οὐδῷ. Homericum Il. ω. 487. — V. 3. θέλγειν. Vat. Cod. et Flor. ed. pr. Comparavit *Toupius* in Cur. Nov. p. 251. Aeſchylea ap. *Antig. Caryſt.* H. Mir. p. 94. νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. — V. 4. ἡ δεκάς. *numerus* ſimpliciter. Vide *Markland.* ad *Eurip.* Suppl. v. 219. — ¶. 41.] V. 5. φρύαγμα τὸ παιδικόν *juvenilis ſuperbia.* Infra Ep. LXV. ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον.

XXI. Vat. Cod. p. 135. Planud. p. 464. St. 603. W. Dolum poëta enarrat, quo puellae erga ſe animum exploraverit. -- V. 2. σπείραζον. Vat. Cod. (ex ἐπείραζον ortum.) — V. 3. τινά που χθόνα. Vulgo. „Emendatio-„nem hujus verſus ſententia omnino requirit: τίν', ἔφην, „χθόνα, pro τινά που χθόνα, quam, ſi bene recordor, Reiskio „debeo." *Br.* In ſchedis *Reiskii* nihil notatum. — κούρα. Vat. Cod. — *Terent.* Eunuch. II. 1. 107. *Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum — Noctes diesque me ames, me deſideres, Me ſomnies, me exſpectes, de me cogites.*

tes. — V. 4. „Vulgo legitur λέξω (in marg. λέξας) ἡμε„τέρου. Vox λέξω in tribus Planudeae codd. deeſt, vacuo „relicto ſpatio. ἄρτιπος Salmaſius repoſuit, e Vat. pro„cul dubio membrana.“ *Br.* ἄρτιπος. (ſic membr.) proprie ἀρτίπους, *pedibus valens*, tum omnino *integer*. Vid. *Euſtath.* ad Od. Θ. p. 312. 21. *ſanus* eſt infra Ep. LV. 5. — V. 5. μέγα στονάχησε. Vulgo et in Vat. Cod. — καὶ ἥλατο. doloris ſignum. *Theocrit.* Eid. XIX. ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύσση, Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. — V. 6. βότρυν κόμης. cincinnos artificioſe compoſitos. Vid. *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 399. et ad *Solin.* p. 536. F. et quae ipſi notavimus ad *Chriſtodori* Ecphr. v. 91. T. II. P. III. p. 308. — V. 7. ἱκέτευεν. Vat. Cod. — ἐγὼ δέ. ex *Theocrit.* Eid. VII. 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. — V. 8. ὄμματι θρυπτομένῳ. oculis facilem et pronum animum diſſimulantibus. Qui delicias faciunt et cum contemtu quodam ſe, quod faciunt, invito animo et unice in alterius gratiam facere ſignificant, dicuntur θρύπτεσθαι. Unde hoc verbum nonnunquam *contemnendi* ſenſum induit. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 447. Nonnunquam *fingendi* et *diſſimulandi* ſignificationem habet, ſenſu admodum cognato verbo ἀκκίζεσθαι. Sic *Plato* in Phaedro p. 282. δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ ἐθρύπτετο, ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν. quem bene illuſtravit *F. T. Lenzius* in Act. Traject. T. II. p. 296. *Themiſt.* Or. XXI. p. 246. B. πάλιν γὰρ σοφιστὴς ἂν ἦν, τοιούτους ἐπιστάμενος λόγους, δι' ὧν ἐθρυπτόμην ἂν τοὔνομα ἐξαρνούμενος. — „μένων. Sic olim ſcriptum fuiſſe ſuadent codd. quo„rum alii μένον, alii μόνον.“ *Br.* μόνον probat *Dorvill.* l. c. et ſic Vat. Cod. *Reiskius* μόλις ſuſpicabatur; non male. Vulgo μένειν legitur, quod nec ipſum ineptum eſt. — V. 9. „πάντων. Supra correctum in membranis πάντως. „Rectum eſt prius. Subauditur μᾶλλον. τὸ γὰρ μᾶλλον πάν„των ἀνύσαι μενέαινον.“ *Br.* Vulgo poſt ἀνύσσαι male diſtinguitur, quod emendatum in edit. Cl. *de Boſch.* Vertit

Grotius: Fortunatus amans ego ſum: pro munere magno Expenſum, volui ſponte quod ipſe, tuli.

XXII. Vat. Cod. p. 138. Planud. p. 465. St. 605. W. Pro continuatione praecedentis hiſtoriae habendum eſt. Poëta cum, felici ſtrategematis ſui ſucceſſu elatus, ſe omnia in puellam poſſe cenſeret, mox eam mutatam inveniens vela contrahere cogitur. Cf. Ep. *Pauli Silent.* XXXV. — V. 4. τῆς τάχα κερδαλέης. quae in eo, quod de peregrinatione mea lamentabatur, fortaſſe ficta erat et ſimulata. — V. 6. ὥσπερ. quaſi eam priſtinae indulgentiae poeniteret. — V. 7. Haec manifeſte reſpiciunt praecedens Epigr. v. 7. 8. — ἢ βραδ. Vat. Cod. male. — V. 8. ἀερσιπότης. αἰρεσθαι δέ ἐστι τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι, ἀφ' οὗ καὶ ἀερσιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ. *Euſtath.* ad Il. p. 318. 52. *Crinagor.* Ep. XXXIII. κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι, θυμέ, Πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων. ubi ſimilia dedi. — V. 9. πάντα δ' ἔναλλα γένοντο. Ex *Theocr.* Eid. I. 134.

XXIII. Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 465. St. 604. W. Puella de miſera mulierum conditione conqueritur, virorum ſortem longe praeferendam eſſe judicans. — V. 1. 2. profert *Suidas* in ἀταλῆσιν T. I. p. 366. et in ἠΐθεος T. II. p. 48. — ἀταλοψύχοις. ταῖς ἀτηλὴν ψυχὴν ἢ ἠπίαν καὶ ἀταλὴν ἐχούσαις. *Schol.* Wech. — V. 2. ἔχραε. ἐπέσκηψε, ἢ ἐπεβάρησεν ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. *Schol.* ad *Homer.* Od. ε. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. — ¶. 42.] V. 3. In his obverſabatur fortaſſe poëtae locus *Callimachi* Fr. LXVII. p. 440. paſſim nuper tentatus. Vide *Huſchke* in Epiſt. ad Santen. p. 31. et in Anal. crit. p. 59. *Ariſtaenet.* L. I. Ep. 16. ἅπας γὰρ δι' ὁτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχήν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῆς ἀδημονίας (ſive ἀνίας) τὸ βάρος. *Propert.* I. El. IX. 33. *Quare, ni pudor eſt, quam primum errata fatere. Dicere, quo pereas, ſaepe in amore levat.* — V. 6. γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι. i. e. γραφίσιν, ut Ep. XCV. 8. Supplenda praepoſitio: *va-*

gantur per pictas imagines, iisque oculos paſcunt. Ne haec nimis jejune interpoſita videantur, cogita de tabulis pictis, amatorium aliquod argumentum repraeſentantibus. Vide inprimis *Burmannum* ad *Propert.* L. II. 5. p. 251.

XXIV. Vat. Cod. p. 517. Plan. p. 177. St. 259. W. Vivida vindemiarum deſcriptio. — V. 2. βακχευτὴν ῥυθμόν. Uvarum calcatio χορείη vocatur ap. *Qu. Maecium* Ep. XI. quod ad certam menſuram fiebat. Vide Animadv. T. II. P. II. p. 223. quibus adde locum, cum noſtro carmine inprimis comparandum, in *Nonni* Dionyſ. XII. p. 348. et *Anacr.* Od. LII. — ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν, recte de iis, qui junctis manibus ſaltant: *pars brachia nectit, Et viridem celeri ter pede pulſat humum. Ovid.* VI. Faſt. 329. De cantantibus χέειν ῥυθμὸν dicitur in Ithyphallorum verſibus ap. *Athen.* XIV. p. 622. C. Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει, Καινὰν (ſic lego pro καὶ μάν) ἀπαρθένευτον. — V. 4. νῆχετ' ὑπέρ. Vat. Cod. — V. 5. ἀρυσσάμενοι. Vulgo et Vat. Cod. Sic *Nonnus* l. c. καὶ βοέοις ἠρύοντο κεράασιν ἀντὶ κυπέλλων. — σχέδιον. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. *Suid.* T. III. p. 429. — ἥνομεν omnes edd. ante *Steph.* qui ἤνομεν dedit, ut eſt etiam in Vat. Cod. Recte. Eſt enim a verbo ἄνω, quod pro ἀνύειν veteres dixerunt. Odyſſ. γ. fin. ἦνον ὁδόν, i. e. ἤνυον, διήρχοντο. *Pindar.* Ol. VIII. 10. ἄνεται δὲ πρὸς χάριν. ἀνύεται. *Schol.* Verbum ἀνύειν cum participio eleganter jungitur. — V. 6. θερμῶν. neque calidam deſiderabamus, qua muſtum temperaret. De calidae uſu dedimus nonnulla ad *Eutolmii* Ep. II. — V. 8. μαρμαρυγῇ. Vulgo. κατηγλάϊσεν. Vat. Cod. — V. 9. ἐκδεδύνηντο. *Nonn.* l. c. ἄλλος ἀνεσκίρτησε μέθης δεδονημένος οἴστρῳ. De translato hujus verbi uſu dedi nonnulla in Praef. ad Bion. et Moſchi Eid. p. XXII. — V. 11. Vini quidem largiter nobis facta eſt copia; Venere autem nonniſi ſpe fruebamur. — V. 12. τοῖς δ' ἄρ. Vat. Cod. — In

praeced. vſ. verbis ὁ μὲν εἶρπε παρὰ ποσὶν ἄφθονος ἧμιν *Agathiae* obverſabatur fortaſſe *Theocrit.* Eid. VII. 144. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο.

XXV. Vat. Cod. p. 136. Plan. p. 464. St. 603. W. Conqueritur poëta de amici amataeque puellae abſentia, quae ipſum fructu amoeniſſimi loci privet. In lemmate πέραν τῆς Ἀσίας eſt *pars Aſiae CPoli oppoſita.* Ibi *Agathias* degebat in ſuburbano amoeniſſimo *per ferias fori et tribunalium;* hoc enim verba διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων ſignificare videntur. Sed ſic difficultas oritur ex v. 11. ubi poëta ſe a θεσμοῖς impediri et retineri ait. Officia juriſconſulti ſive judicis intelligenda eſſe, apparet ex Ep. *Silent.* XLII. ubi ad hoc carmen reſpondet. Dicendum igitur, Agathiam, judicis officio in Aſia fungentem, ex provincia abire non potuiſſe, quamvis nihil prohibebat, quo minus ferias in ſuburbano tranſigeret. — V. 1. 2. Integrum hoc diſtichon profert *Suidas* in ὀρόμνους T. II. p. 706. — φυλλὰς εὔκαρπος, *arbores frugiferae.* — V. 4. δροσερῶν ὀρταλίχων, tenellorum pullorum matres. Vide Anim. T. II. P. I. p. 245. — V. 6. τρυχαλέαις. edd. ante Steph. ἐνδιάουσα. revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo ἐνδιάζουσα. In tota hac amoeni loci deſcriptione *Agathias* expreſſit *Theocritum* Eid. VII. 138.:

τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις,
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών.

De *acanthide* quaedam tradit *Scholiaſtes* ad hunc locum, quorum pars ducta eſt ex *Ariſtotel.* H. A. VIII. 3. φωνὴν μέντοι λιγυρὰν ἔχουσι. Avis diverſa a carduele, cum qua vulgo confunditur. — Quae ſit ἡ ὀλολυγών, non ſatis conſtat. Nomen ipſum ab ὀλολύζειν derivandum diverſae

naturae animalibus convenire potuit. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 942. Ap. *Aelian.* H. A. VI. 19. τοῖς ἐνύδροις annumeratur ἡ ὀλολυγών, ubi *Schneiderus* animadvertit, hoc vocabulum ap. *Ariſtotel.* H. A. IV. 9. de voce ranae aquaticae uſurpari, non de ipſa rana. Contra *Plinius* H. N. XI. 38. *ranis prima lingua cohaeret, intima abſoluta a gutture, qua vocem mittunt mares, cum vocantur ololygones.* Ap. *Aratum* Phaen. 948. ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών, veteres interpretes dubitabant, avisne an rana intelligenda eſſet; ranam viridem, quam *Cicero acredulam* appellat, ſignificari cenſet *Schneiderus* in Specim. I. Phyſiol. p. 26. Adde *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 430. Commemoratur ἡ ὀλολυγών, ſed obſcurum, quo ſenſu, in fragmento *Eubuli* ap. *Athen.* XV. p. 679. B. quod ſic corrigendum videtur:

ὦ μακαρῖτις, ἔχουσ' ἐν δώματι
στρούθιον, αἰθροφόρητον, λεπτότατον, περινύμφιον, εὔτριχα,
κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται,
αὐξόμενος ἔαρος
ὀλολυγόνος ἔρωτι κατατετηκώς.

— τρύζει. *Euſtath.* ad Il. ι. p. 651. 7. ἔστι τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ τρυγών. quem locum explicat *Valcken.* ad Adon. p. 379. C. Vide eundem ad *Herodot.* L. III. p. 252. 96. — ¶. 43.] V. 7. Ad ἥδιον ἢ ſubintell. μᾶλλον, quod in tali conſtructione nonnunquam omitti notavimus ad *Meleagr.* Ep. CVI. (T. I. P. I. p. 117.) quem expreſſit Noſter: Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας Φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς Λατοΐδεω κιθάρας. — V. 8. „Cod. Vat. χρυσώματα. quod et hîc „etiam, ut in *Theaet. Schol.* I. 4. recipi potuiſſet." *Br.* — V. 10. δάμαλις et δορκαλὶς *Agathiae* vocatur puella, cujus amore tenetur. Similiter *Anacr.* ap. *Athen.* IX. p. 396. D. puellam cum νεβρῷ νεοθηλεῖ comparat; et Od. LXI. 1. eandem πῶλον Θρηϊκίην vocat. — V. 9. περισμύ-

χουσι μεληδόνες. κῆρ ἄχει σμύχουσα. *Apollon. Rh.* III. 446. ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα. Id. III. 761. Sed multis hoc verbum, de coeco amoris igne uſurpatum, illuſtravit exemplis *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 429. ed. Bip. — ἀλλά με. Vulgo et in Vat. Cod.

XXVI. Vat. Cod. p. 515. Plan. p. 176. St. 256. W. In ſenem quendam Oenopionem, qui potando juvenes vincebat. — V. 1. Pro σεσάλακτο *Joſ. Scaliger* in not. mſc. emendavit ἐσέσακτο, parum feliciter. Neque enim emendatione opus eſt. *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ Θάεο. ubi plura hujus locutionis exempla contuli T. I. P. II. p. 95. — V. 3. Se ipſum increpabat, quando manus vinum e poculo haurire ceſſabat. ἀφεισαμένη. Ed. pr. Flor. — V. 6. Ἐπιπινόμενας. Ald. 1. — Juvenes pocula Oenopionis ne numerare quidem poterant. — V. 8. γέρων. Vat. Cod. καὶ omittit Ed. pr. Flor. et Ald. 1. — ζῆθι. *vive*, i. e. vita fruere. *Martial.* V. 69. *Cras te victurum, cras dicis, Poſtume, ſemper. — Cras vives: hodie jam vivere, Poſtume, ſerum eſt. Ille ſapit, quisque, Poſtume, vixit heri.* *Luſus* in Priap. CXXVI. *Ergo vivamus, dum licet eſſe bene.* Vide *Burm.* ad Anth. L. T. I. p. 304. et not. ad Ep. ἀδέσπ. CCXLII. — V. 8. Reſpicitur verſus *Homeri* Il. Θ. 102. ubi Diomedes ad Neſtorem, ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί.

XXVII. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 417. St. 552. W. Eurynome, Baccha, inſtrumenta ſacrorum deo, cui olim fuerat operata, dedicat, poſtquam in Veneris caſtra tranſire conſtituit. — V. 1. 2. Laudat hoc diſtichon *Suidas* T. I. p. 419. in Βασσαρίς, quod ſecundum Lexicographum ἑταῖραν, πόρνην ſignificat. Male. Derivatum vocabulum a voce Thracia βασσαρὶς, i. e. ἀλώπηξ, quia mulieres Bacchicae, ut hinnuleorum, ſic vulpium quoque pelles geſtabant. Vide *Meurſ.* ad *Lycophr.* p. 342. — ταύρων. Adumbrata ſunt haec ad ductum *Euripidis* in

Bacch. 726. ſqq. ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι Τοπρόσθεν, ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας, Μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων. In ſq. diſticho autem *Agathiae* obverſabatur imago Agaves, Penthei caput, quod ipſa pro leonis capite habebat, in thyrſo gerentis. Ibid. v. 1137. κρᾶτα δ' ἄθλιον — Πήξασ' ἐπ' ἄκρον θύρσον, ὡς ὀρεστέρου φέρει λέοντος — θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη. Cf. *Philoſtrati* Imag. I. 18. p. 790. — V. 4. laudat *Suid.* T. I. p. 372. ἀτλήτῳ· ἀνυπομονήτῳ. *Schol. Homer.* Il. ι. 3. leonis, cujus impetum haud facile ſuſtineas. — V. 5. *Suid.* in ἰλήκοις T. II. p. 114. — Διόνυσσε. Vat. Cod. — V. 6. Κύπριδι βακχεύειν. Veneris orgia celebrare. *Quicquid vehementius commovetur, bacchari voluerunt. Nonius* in *Bacchari.* — ἔρωτος βάκχους cum ſimilibus illuſtravit *Cuper.* in Obſſ. L. III. p. 310. — V. 7. 8. ap. *Suid.* T. III. p. 265. in ῥόπτρον, quod h. l. *tympanum* eſt, ut ap. *Phalaec.* Ep. III. κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων. — V. 8. χρ. σπατάλῃ. *aureis armillis.* χρυσόδετος pro χρύσεος ſimpliciter, ut in *Eurip.* Phoen. 812. χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον. Similiter μελάνδετος pro μέλας. Vide *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. I. p. 72.

XXVIII. Vat. Cod. p. 170. Planud. p. 436. St. 570. W. Cleonicus, piſcator et venator, Pani, utriusque venationis praeſidi, caprum immolat. — V. 2. „ἄνθετο. pro ἄγετο repoſui. In veteribus Codd. ſcriptum: „τὸν τράγων ω δὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηροσύνας." *Br.* Vulgo ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηρ. quod primum in ed. Aſcenſ. reperitur, quam Steph. ſequitur. In Flor. et tribus Aldinis ὡδὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηροσύνας, quod et Vat. Cod. praebet. Hanc lectionem ſi comparaveris cum verbis *Suidae* T. II. p. 42. in ἡγέτης· ὁ ἡγεμών· ὦ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν, non dubitabis, aut hanc ipſam lectionem revocandam, aut ſcribendum eſſe:

ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.

quae verba usque ad σαγηνοβόλων v. 6. pro parentheſi habenda ſunt. Et ſic jamdudum emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. et nuper etiam ſagaciſſimus *Porſon* in Append. Notar. ad Jo. Toupii Opera crit. T. IV. p. 501. — ¶. 44.] V. 3. Καστορίδων. Vide *Kuſter.* ad *Suidam* v. T. II. p. 250. ubi *Agathiae* verſus gloſſa oneratus legitur: Σοὶ γὰρ Καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν εὔαδε. rectius in τρίστομος T. III. p. 506. ubi tamen Καστορίδος legitur. — αἰχμή. Vat. Cod. — V. 4. λαγωσφαγίης. Vat. Cod. — V. 5. καλαμευτὰς κάμνων. piſcator opus faciens. Male *Brodaeus* καλ. κανών conjecit: *calamus piſcatorius.* — V. 8. νῆξεν σόβει. Sic Vat. membr. et Planudeae codd. duo." *Br.* Eandem lectionem ſervavit *Suidas* in ἐξεσόβησα T. I. p. 767. Hoc verbum obliteratum in *Anacr.* Od. XXXIII. 9., reliquis omnibus conjecturis poſthabitis, revocavit *Brunckius.* Fortaſſe etiam ap. *Theocrit.* Eid. XIII. 48. vulgata lectio παιδῶν γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψε, ubi Cod. quidam ἐξεφόβησεν exhibet, mutanda in ἐξεσόβησεν. Sed de his olim in Praef. ad Bion. et Moſch. p. XXIII.

XXIX. Vat. Cod. p. 146. Planud. p. 440. St. 574. W. Pani Charicles hircum dicat. — V. 1. laudat *Suidas* in δικραίρῳ T. I. p. 589. δικρέρῳ. Vat. Cod. — Pan δίκρηκερος, *binis cornibus inſtructus;* de his et ſimilibus vocibus vide *Dorvill.* in Vann. crit. p. 367. ad *Charit.* p. 614. — V. 2. ἴξαλος. Vide ad *Simmiae Rhod.* Ep. I. Hoc loco non peculiare quoddam hircorum genus, ſed, ut ex appoſito εὐσκάρθμῳ apparet, πηδητικὸς hircus intelligi debet. *Heſych.*: ἰξάλου. πηδητικοῦ. ὀξέος. ἀπὸ τοῦ ἴξαι καὶ τοῦ ἅλλεσθαι. δηλοῖ δὲ καὶ ὀξέως ἀλλομένου. — λόχμιον ὑλοβάταν. τουτέστι δασύν. *Suid.* T. II. p. 462. Veram lectionem idem habet in ἴξαλος T. II. p. 119. ubi hic vſ. cum duobus ſequentibus laudatur. — V. 3. λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς ἄνθετο τόνδε τράγον. legitur ap. *Suidam* in πρῶνες T. III. p. 217. qui tamen loco ſupra laudato, et in

κνακὸν T. II. p. 333. vulgatam lectionem exhibet. λάσιος πρὼν eſt ſcopulus hirſutus, arbuſtis obumbratus. — V. 4. κνακόν. Vide *Intrpp. Theocriti* Eid. III. 5. VII. 16. Ceterum *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 145. acute emendavit: ὑπηνήτᾳ. *Homer.* Il. ω. 348. πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

XXX. Vat. Cod. p. 148. Plan. p. 418. St. 553. W. Callimenes agricola, poſt novale ad ſementem profciſſum, Cereri inſtrumenta quaedam dedicat, alia poſt meſſem promittens. — V. 2. „ταυροδέτιν. praeter Vat. „habent etiam Planudeae codd." *Br.* Vulgo ταυροδέτην. Lora videntur ſignificari, quibus jugum alligabatur. ὑπαυχενίην Vat. Cod. (*Dorvill.* ad *Charit.* p. 240.) quod praetulerim equidem. — V. 3. ἄκαινα. ſtimulus; proprie ῥάβδος ποιμενική ſecundum *Schol. Apollon. Rhod.* III. 1322. Multa de vocis origine diſputat *Etym. M.* — ἐχέτλη eſt *dentale;* lignum, in quod vomer includitur clavoque firmatur. Hunc clavum intellexit *Agathias* ἐχετλήεντα γόμφον. Vide *Graevium* de aratri partibus diſputantem in Lectt. Heſiod. c. X. — V. 5. εὐαρότρου. Vulgo. Noſtrum probatur auctoritate *Dorvillii* ad *Charit.* p. 240. qui tamen falſo dicit, ſic in Vat. Cod. legi. Ibi enim eſt εὐαρότρου. — ὀργὰς omnis terra frugibus procreandis idonea. Vocem illuſtrans *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 195. *Callimachi* locum excitat ap. *Etym. M.* p. 629. ubi ὀργὰς explicatur ἡ μελάγγειος καὶ ἔνυδρος γῆ. — ῥάχις autem h. l. nihil aliud quam νῶτον. *ſuperficies.* — V. 6. „τὸν στάχυν ἀμῆσαι. Sic recte vetus membrana. Foeda in „Planudea menda τὸν στάχυν κομίσαι." *Br.* Vide *Dorvill.* l. c. qui comparat Ep. *Nicarchi* Ep. IX. καὶ καλὸν ἀμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

XXXI. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 417. St. 552. W. „Quaedam hujus carminis illuſtrarunt Caſaubonus de „Poëſi Satyr. p. 99. et Salmaſ. de Homonym. p. 4. In

„Vat. Cod. praefixum non eſt auctoris nomen: ſolius „Planudeae auctoritate tribuitur Agathiae.“ *Br.* Porphyris ornatum bacchicum, quo antea uſa fuerat, in Dionyſi templo dedicat. — V. 1. – 3. laudat *Suidas* v. ἀνέδην T. I. p. 192. et in δίθυρσον T. I. p. 583. Altero hoc loco τὸ exhibet pro τοῦτο, et ἐβάκχευεν pro βάκχευεν. Partem vſ. 1. et 2. iterum laudat in λογχωτὸν T. II. p. 456. — Verba δίθυρσον λογχωτὸν vix recte accepit Grotius: *gemina cum cuſpide thyrſum.* Binos thyrſos nonnunquam gerebant Bacchae; qui cum proprie haſtae ſint, quarum cuſpides hederae ambiebant, appellantur λογχωτοὶ et una voce θυρσολόγχοι. De his egit *Salmaſ.* l. c. et ad *Solin.* p. 379. C. D. — V. 3. φοιτᾷν εἴς τινα proprie dicuntur diſcipuli, qui alicujus ſcholas frequentant; deinde eſt *colere. Aſclepiad.* Ep. XXII. αἱ Σάμιαι Βιττὼ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης Φοιτᾷν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις. Poëta, qui in Ep. ἀδεσπ. LII. ſcripſit, δαεὶς, ὅτι λάτρις ἔρωτος Φοιτῶ – dicere poterat etiam, ὅτι εἰς ἔρωτος et εἰς ἔρωτα φοιτῶ. — V. 4. „Male in Planudea κισσῷ τὴν et „vſ. ſequ. ἀβροκόμη Διόνυσε.“ *Br.* κισσωτὴν praebet Vat. Cod. et *Suidas* in νεβρὶς T. II. p. 604. ubi etiam ἐναπτομένη legitur. In ſq. verſ. autem idem tuetur vulgatam v. ἠωρημένῳ T. II. p. 65. — πρὸ παστάδος. *in templi veſtibulo.* Vide *Perſae* Epigr. II. T. II. P. I. p. 11. — V. 6. τὰ κάλλευς. Vat. Cod.

¶. 45.] *XXXII.* Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St. 557. W. Mulier poſt optatas nuptias et filii partum tribus deabus dona offert: Veneri nempe, cui maritum debebat, corollas; Palladi, cui caſtam juventutem dicaverat, cincinnos; Dianae denique, quae ipſi in puerperio opem tulerat, zonam. — πλοκαμῖδα. πλοκαμούς. *Theocrit.* XIII. 7. τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. — V. 3. εὕρετο. Vulg. et in Vat. Cod.

XXXIII. Vat. Cod. p. 155. Planud. p. 418. St. 553. W. Anchiſes Veneri paucas canorum ſuorum re-

liquias dedicat. Elegans Epigramma. — V. 2. τὸ πρὶν, et ἔτρεχεν Vat. Cod. a pr. man. — Ἰδαίην ἠϊόνα. *Theocrit.* Eid. XX. 34. οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. *Ovidius* Heroid. XVI. 201. *Phryx erat Anchiſes, volucrum cui mater Amorum Gaudet in Idaeis concubuiſſe jugis.* — V. 3. κόψας. Vat. Cod. a pr. m. — V. 4. ἡλικίης. Vat. Cod. et ſic Plan. ἡλικίας eſt in Ed. Flor. pr. — V. 6. Aut juveniles mihi annos redde, aut ſenem factum eodem me, quo olim, amore complectere. — δύνασαι γάρ. Formulam ſolemnem in precibus illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 173. Bip. *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 105. *N Heinſius* ad *Valer. Flacc.* I. 13. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* T. II. p. 136.

XXXIV. Vat. Cod. p. 156. Planud. p. 425. St. 560. W. *Agathias* novem Daphniacorum ſuorum libros Veneri dedicat precibus adjectis. De Δαφνιακοῖς, opere erotico, vide *Suid.* in Ἀγαθίας T. I. p. 16. — V. 1. „In Vat. ſcriptum Ἀγαθίας ἐννεὰς [Ἀγαθιὰς ἐ.] Emen„dabat Salmaſius Ἀγαθήϊας, contra Analogiam. Bene „ſe vulgatum habet.“ *Br.* — V. 2. τεκτῆνας. Iis, quae de translato uſu verbi τέκτων et τεκτοσύνη ſcripſi ad *Nicarchi* Ep. XXXVIII. T. II. P. III. p. 46. adde notata *Spanhemii* ad *Ariſtoph.* Plut. 163. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in Πιερία T. III. p. 112. ubi τοσσατίῳ πόθῳ legitur. — Verſ. pr. τόσσον Vat. Cod. — V. 5. Fac, ut aut nullam aut facilem amet.

XXXV. Planud. p. 381. St. 519. W. Laudat Lyſippum, quod Aeſopi ſtatuam fecerit, cujus docendi genus philoſophorum praeceptis anteponendum ſit. Aeſopo ſtatuam Athenis fuiſſe poſitam, dicit etiam *Phaedrus* in Epilog. L. II. 1. *Aeſopo ingentem* (ſive potius: *Aeſopi ingenio*) *ſtatuam poſuere Attici, Servumque collocarunt aeterna in baſi.* Eam Lyſippi fuiſſe, ex hoc tantum

Epigr. conſtat. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 623. *Harl.* — V. 3. ἀνάγκην. Philoſophi conſenſum efficacibus argumentis extorquere, non blandis perſuaſionibus ſibi conciliare ſolent. Sententiae ſuae optimus interpres ipſe *Agathias* in Hiſtor. L. I. p. 2. ubi philoſophiam cum hiſtoria comparans, ἡ μέν, inquit, οἷά τις ἀστεμφὴς δέσποινα καὶ ἀθώπευτος κελεύει καὶ διατάττει, ὁποίων τε ἔχεσθαι καὶ ὁποῖα διαφεύγειν προσήκει, ὥσπερ τῷ πείθοντι καταμιγνῦσα τὴν ἀνάγκην. *Plato* in Theaet. c. 17. τὴν ἀνάγκην opponit τῇ πιθανολογίᾳ. *Anacr.* Od. XXXVI. τί με τοὺς νόμους διδάσκεις Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας; ubi v. *Fiſcher.* p. 140. — ¶. 46.] V. 5. καίρια λέξας. Vide ad *Meleagr.* Ep. XXIII. — V. 6. παίζων ἐν σπουδῇ. qui res ſerias jocoſe tractabat.

XXXVI. Planud. p. 380. St. 518. W. Plutarchum, parallelarum vitarum ſcriptorem, ultra modum laudat, neminem fore dicens, qui vitam ipſius vitae parallelam ſcribere poſſit; ne ipſum quidem Plutarchum; nullam enim vitam cum ſua comparandam eſſe. — V. 1. πολυκλείεντα. Ed. pr. Flor. — „Vulgo male et barbare στή„σαντο Χερωνεῦ. Fidejuſſorem meae emendationis habeo „cod. Bibl. Laurentianae. Vide Catal. T. II. p. 626.“ *Br.*

XXXVII. Vat. Cod. p. 155. ſq. Planud. p. 419. St. 554. W. Pani agricola partem agri nondum cultam ad gregum paſturam dedicat. — V. 1. Pan λοφιήτης, qui in rupibus degit, ſumma montium cacumina habitat; ſupra fuit φιλοσκόπελος Ep. XXIX. κρημνοβάταν Ep. ἀδεσπ. CCLXI. — V. 4. χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην. i. e. locum ἀνειμένον. — V. 5. τὸ ἐπαύλιον. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 6. Ἠχὼ καὶ γάμον ἐκτελέσει. argutius, quam *Cometas* Ep. III. Πὰν φίλε — Ἠχὼ δήεις τοῖσδ' ἐνὶ δειλοπέδοις.

XXXVIII. „Epigramma hoc, quo carent Buherii „et Guieti libri, edidit ad Charitonem Dorvillius „p. 551.“ *Br.* Legitur inter carmina chriſtianica nr.

36. Vat. Cod. p. 54. *Dorvillius* accurate expreſſit lectiones membranarum. — Admiratur poëta pictoris artem, qui archangeli imaginem pingere auſus ſit. Nova res erat *Agathiae* tempore imaginum in eccleſia uſus et veneratio; de qua re quam caute noſter in hoc carmine dixerit, notari meretur. Iisdem argumentis, quibus *Agathias* utitur ad defendendas imagines, theologi quoque nonnulli, (nam major pars refragabatur,) uti ſolebant. Aequalis *Agathiae* *Paulus Silentiarius* omnem hanc ſuperſtitionem vehementer improbat Carm. LXXIV. 164. ſqq. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. σκοπῶν. — ἄσκοπος. ᾧ μή ἐστι τύπος. T. III. p. 336. et verſ. 2. ſolum in ἄ Tom. I. p. 1. ubi male ᾶ exhibetur, et ἀνεπλάσατο. Hanc lectionem *Kuſterus* malebat, quam lect. Cod. ἀπεπλάσατο. Senſus idem, qui in diſticho *Nili Scholaſtici* Vat. Cod. p. 54.:

Ὡς θρασὺ μορφῶσαι τὸν ἀσώματον, ἀλλὰ καὶ εἰκὼν
εἰς νοερὴν ἀνάγει μνῆστιν ἐπουρανίων.

Facit huc etiam aliud *Agathiae* noſtri carmen in eadem collectione p. 54. ſq. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα Θεοδώρου Ἰλλουστρίου καὶ δὶς ἀνθυπάτου, ἐν ᾗ γέγραπται παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου δεχόμενος τὰς ἀξίας ἐν Ἐφέσῳ·

Ἵλαθι μορφωθείς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ
ἄσκοπος, ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε.
Ἐκ σέο γὰρ Θεόδωρος ἔχει ζωστῆρα μαγίστρου,
καὶ δὶς ἀεθλεύει πρὸς θρόνον ἀνθυπάτων.
Τῆς δ' εὐγνωμοσύνης μάρτυς γραφίς· ὑμετέρην γὰρ
χρώμασι μιμηλὴν ἀντιτύπωσε χάριν.

— V. 3. βροτός. mortales, archangeli expreſſam ſpectantes imaginem, mentem ad altiora attollent, faciliusque ſibi ejus magnitudinem et dignitatem animo fingent. — ἀπιθύνει φαντασίῃ pro εἰς φαντασίην, ut Ep. XLV. θυμὸν ὅλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ. — V. 5. σέβας. Ejus reverentia non vagatur temere, ſed certae cuidam

ſpeciei adhaeret, eamque, tanquam praeſentem, veneratur. — ¶. 47.] V. 7. ὄμματα. Oculis ſubjecta ſpecies mentem ad graviores cogitationes incitat. βαρὺς νόος eſt ſeverus, gravis. βαρὺ νόημα Plutoni tribuit *Damaget.* Ep. V. βαρύφρων Νέμεσις *Meleag.* Ep. XXXIV.

XXXIX. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 259. St. 374. W. In Euſtathii, qui imperatoris nepos fuit, immatura morte exſtincti, imaginem. Lemma eſt in membr.: εἰς Εὐστάθιόν τινα πέντε καὶ δέκα ἐτῶν τελευτήσαντα. ἦν δὲ οὗτος παῖς Εὐσταθίου ἀπὸ ὑπάρχων τῶν μεγάλων. — V. 2. τὸ λαρὸν ἔπος ἕζεται ἐν στομάτεσσι. Obverſabatur *Agathiae* locus *Eupolidis* de Pericle: πειθώ τις ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. quem multi expreſſerunt. Vide *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 9. Cf. Not. ad *Platon.* Ep. XXIX. T. I. P. I. p. 357. — V. 5. Quatuordecim annos vivendo impleverat Euſtathius; quinti decimi anni initio exſtinctus eſt. Minus recte haec accepit Brodaeus.

XL. Planud. p. 293. St. 432. W. „In lemmate „Planudea male exhibet: ἐν τοῖς Πλακίδου. Vide Du„cange CPolis Chriſt. L. II. p. 142.“ *Br.* Scriptum in imaginem Thomae Curatoris, juxta Imperatoris et Auguſtae ſtatuas collocatam. In domo Placidiae depoſiti erant theſauri imperatorii, quibus praeerant Curatores. Horum Curatorum Placidias ſive Placidiae ſaepe fit mentio apud iſtius aevi ſcriptores. Vid. *Ducange* ad Zonar. p. 45. ſq. et *Bandur.* Antiqu. CP. T. II. p. 838. — V. 2. τὸ νέον τάγμα. Scriniarii ſive Notarii recentioris inſtitutionis. Nam plures horum hominum claſſes fuiſſe videntur. *Ducange* Gloſſar. Graec. med. v. Σκρίνιον et Σκρινιάριος. — V. 3. θεσπεσίη συνωρίς de Imperatore et Auguſta acceperim. ξυνωρίδα τοῖν βασιλέοιν in Monodia in Conſtantinum illuſtravit *Weſſeling.* Obſſ. p. 115. ſq. — V. 5. Auxit potentiam domus imperatoriae opibus

auctis. — V. 7. εὔγνωμον τὸ πόνημα. Grati animi ſignum haec ſtatua. Ep. in Stat. Aurig. XXVI. τεὴν μέλπων οὐ παύεται ἠθάδα νίκην Εὐγνώμων δῆμος. — V. 8. μνῆστιν. In Stat. Aur. Ep. XLIII. φίλον τύπον ἄνθετο τοῦδε, Ὄφρα καὶ ἐσσομένοις μνῆστιν ἔχοι καμάτων.

XLI. Planud. p. 300. St. 441. W. In Callirhoës meretricis imaginem, a Thoma quodam aut pictam, aut publice propoſitam. — ¶. 48.] V. 3. Epitheton πολυδαίδαλος mimam indicare videtur. — ὑπ' ἔρωτος οἰστρηθείς. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXVIII. εἴτε σε μισθοφόρους ἐπὶ μαχλάδας οἶστρος ὀρίνει. *Paul. Silent.* XXXIV. τήκομαι οἴστρῳ. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 190. — V. 6. κηρῷ τηκομένῳ. Erat imago cera picta; quo obſervato, paulo argutior evadit comparatio de amantibus paſſim obvia. *Pindar.* ap. *Athen.* L. XIII. p. 601. Vide not. ad *Meleagri* Ep. XV. T. I. P. I. p. 32. ad *Aſclepiad.* Ep. XXIV. T. I. P. II. p. 42. Ad hominem morbo et fame tabeſcentem transtulit *Callim.* H. in Cer. 92. ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών, Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο.

XLII. Planud. p. 296. St. 436. W. In Bacchae imaginem cymbala manu tenentis. — V. 1. Nemo eſt, quem non offendat duplex participium ἐπισταμένην et αἰδομένην. Eleganter emendavit V. Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 116.:

οὔπω ἐπισταμέναις τάχα κύμβαλα χερσὶ τινάξει —

Eidem tamen interrogandi ſignum poſt λαοτύπος ponenti vix acceſſerim. — Totum epigramma verſatur in arguta ſtatuae interpretatione. Quae cum corpore nonnihil prominente ita ficta eſſet, quaſi jam cymbala pulſatura, nec tamen ſonus efficeretur, poëta eam pudore impediri ait, quominus artis fortaſſe nondum ſatis perfectae det ſpecimen; remotis arbitris fore, ut ſonum edat.

XLIII. Planud. p. 291. St. 431. W. Ad Heraclamum, a quo Pergami cives, imagine dicata, veniam petunt, quod gratiam, exſpectatione fortaſſe minorem, tam ſero perſolvant. — V. 1. Totum hunc locum bene interpretatur Schol. Wechel. ſic: *σύγγνωθι, εἴ σοι μὴ τὴν προσήκουσαν ἀπενείμαμεν χάριν ἐν τῷ παρελθόντι καιρῷ· ἀντὶ τῶν πολιτευθέντων σοι καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς παιδείας τῆς σῆς. Νῦν γὰρ ἀντὶ τῶν ὧν ἐπολιτεύσω καὶ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδος τήνδε σοι τὴν εἰκόνα ἀνεστήσαμεν.* — *εὐτροχάλοιο μελίσσης.* eloquentiae dulcis copia. *τροχαλὴν ἐφθέγγετο φωνὴν* de Demoſthene *Chriſtodor.* in Ecphr. 29. *εὐτροχάλοιο ἀοιδῆς* *Apollon. Rhod.* L. IV. 907. — V. 3. *ἀστυόχοιο μερίμνης.* curae, qua res urbanas complecteris. Senſu proprio *ἀστύοχον τεῖχος* dixit *Paul. Sil.* Ep. LXVI. — V. 3. *Ἡρακλάμων.* Vulgo. Noſtrum eſt in edit. pr.

XLIV. Planud. p. 312. St. 451. W. In imaginem Hippolyti cum nutrice Phaedrae loquentis. „Similis „pictura occurrit in Herculanenſi pariete et in Sarco„phago Agrigentino in Dorvill. Sic. p. 90. Accuratius „et doctius in Opuſc. Sic. T. IX. p. 225. et in Martini „antiquorum Moniment. Syll.“ Verba ſunt *Heynii* in Comm. T. X. p. 95. — V. 3. Quantum ex oculis furoris et irae plenis intelligi poteſt. — Scr. *μεμηνότος* et *ὄττι.* — V. 4. Quae hîc *ἄθεσμα* vocantur, ap. *Euripidem* Hippolytus vocat *λόγων ἄῤῥητον ἔπα,* v. 606. — *ὅτι* initio verſus abundat. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 587. — *παρεγγυᾷ* edd. vett. ante Stephan.

¶. 49.] *XLV.* Planud. p. 339. St. 479. W. Pictam imaginem Satyri deſcribit, ſimilis ei, quem Myron ſculpſerat, de quo *Plinius* H. N. XXXIV. ſ. 19. 3. *Fecit Satyrum admirantem tibias.* — V. 1. *αὐτομάτως.* fiſtula a te non inflata. — V. 2. *ἄγεις* pro *προσάγεις.* — V. 3. *ἴσως.* Loqueretur fortaſſe et nobis interrogantibus reſpon-

ſponderet, niſi prae nimia voluptate oblivione ſui teneretur. — V. 5. κηρός. Non enim hoc eum retinet, quod pictus eſt; ſed ultro ſilentium ſibi impoſuiſſe videtur. — Auxit poëta hyperbolen, quae in ejusmodi operum deſcriptione paſſim reperitur, imaginem locuturam eſſe aut ambulaturam, niſi aes, marmor, cera etc. retineret eam. Cf. *Philippi* Ep. XXXIII. XLIX. *Antip. Sid.* Ep. LVII. ἀδεσπ. CCCII. CCCXIII. — V. 6. τρέψας. Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 89. τέρψας malit. Ferenda tamen vulgata. τρέψας θυμὸν ἀσχολίῃ dictum, ut ſupra Ep. XXXVIII. 4. θυμὸν ἀπιθύνει κρείσσονι φαντασίῃ. — πηκτίς. fiſtula. Vide ad *Cometae* Ep. III.

XLVI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 487. W. „Factum eſt hoc carmen, ut et Pauli LXI. et LXII. in „hortos Palatii Juſtiniani in Heraeo. Vide *Alemann.* ad „Procop. p. 80. ed. Lugd. et *Ducange* CP. Chriſt. P. II. „p. 175." *Br.* Poſitum erat hoc Palatium in litore Aſiae e regione Urbis, prope portum, quem Juſtinianus munivit, κιβωτοῦ appellatione clarum. Elegantem hujus palatii deſcriptionem dedit *Gibbon.* T. VII. c. XL. p. 103. ed. Baſil. — V. 1. Δάφνης ἱερὸν κλέτας. Templum et lucum Apollini prope Antiochiam ſacrum Heraei hortis poſtponit poëta. Erat autem Daphne locus amoeniſſimus, in quo exornando naturam cum arte conſpiraſſe tradunt. *Strabo* L. XVI. p. 750. μέγα δὲ καὶ συνηρεφὲς ἄλσος, διαῤῥεόμενον πηγαίοις ὕδασιν. Non itaque aqua carebat, ſed proſpectum in mare non habebat. Vide de hac regione *Liban.* in Antioch. T. I. p. 133. ed. R. *Caſaubon.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 323. ſq. et *Gibbon.* c. XXIII. T. IV. p. 94. — Caeterum cur *Brodaeus* ξεῖνον ἐμὸν Δάφνης — caſtiget, non exputo equidem. Cf. Ep. ἀδεσπ. in Βυζ. ἀναθ. XV. 11. ſq. p. 135. *Statius* I. Sylv. III. 83 — 88. Idem de ſinceritate voc. κλέτας dubitans, κλέπας malebat. Sed hoc haeſitabundus. Audiamus *Brunckium:* „κλέτας. Euſtath. ad Homer.

„p. 1066. 19. κλέτας δέ, οὗ χρῆσις πολλαχοῦ, ὀρεινὴ τραχεῖα „ἐξοχή. *Lycophr.* v. 703. λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας. „Schol.: κλέτας, κλιτύς, ἀκρώρεια. Ap. Heſychium pro „κλέπας ſcribendum credo κλέτας, ad quod pertinent „partim expoſitiones vocis κλέπος. Omnia turbavit et „confudit, qui Lexicon hoc in compendium redegit.“ *Nonn.* Dion. XLVIII. p. 1292. εἶδον ἐγὼ κλέτας; εἶδον ὅπῃ ζυγίῃ παρὰ πέτρῃ –. Hinc apparet, Agathiam voce κλέτας uſum fuiſſe, ut Daphnen, tanquam ſterile quoddam ſaxum, in contemtum adduceret. Caeterum *Petr. Gyllius* de Boſpor. Thrac. L. II. c. 8. non Antiochiae Daphnen, ſed CPolios ſuburbium, eodem nomine appellatum, ab *Agathia* intelligi exiſtimat; idemque ex hoc Epigr. ſuſpicatur, Agathiam ſuburbanum habuiſſe praedium in illo Daphnes vico. Utrumque male. Primum enim apparet, poëtam hortos in Heraeo cum loco quodam illuſtri amoenitate conſpicuo comparare voluiſſe, quorum nullus aptior Antiochiae Daphne: deinde Daphne CPolitana triclinium potius, quam locus ambulationibus deſtinatus fuiſſe videtur. Vide *Reisk.* ad *Conſtantin.* de Cerem. p. 16. Erat etiam Daphne caſtellum a Conſtantino ad Danubii ripas exſtructum, ſecundum *Procop.* de Aedif. L. IV. 7. p. 83. B. — V. 2. ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνας. Cum ironia haec dicta ſunt. — V. 3. Aquae dulcis rivuli et mare ad hanc regionem ornandam conſpirant. — His ſimillima dedit *Paul. Silent.* Ep. ſupra laudatis. *Statius* II. Sylv. II. 18. *e terris occurrit dulcis amaro Nympha mari.*

XLVII. Vat. Cod. p. 462. Planud. p. 353. St. 492. W. In balneum amoeniſſimum. Venerem hîc laviſſe ait, antequam cum Pallade et Junone in pulcritudinis certamen deſcenderet. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXVII. — V. 2. τὴν πρὶν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ. Ed. Flor. pr. — „Vat. „membr. ὑπαρπαμένη. Notandum verbum ἅρπω, quo ca„rent lexica, Occurrit iterum infra in Maced. Ep.

„XIX.“ *Br.* Membr. lectionem ὑπαρπαμένη vulgatae praetulerim. Solent enim ſcriptores illius aevi nonnunquam adſpirationem negligere. Vide *Reisk.* ad Conſtant. p. 138. Idem antiquiores nonnunquam fecerunt Attici. *Aeſchyl.* Perſ. 550. ἔπεσπε. 655. ἐποδώκει. — V. 4. Ἰναχίοις. Junonem Argivam, Argis ad certamen proficiſcentem, ſignificat. — V. 5. νίκησεν τὸ λ. Non tua igitur pulchritudo, ſed balnei virtus victoriam tibi paravit. — τοῦτο βοώση. Sic Vat. Cod. quod revocandum. Ep. XLII. 3.

¶. 50.] *XLVIII.* Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 356. St. 495. W. Ad hoc carmen illuſtrandum inprimis facit *Philoſtr.* Heroic. XVIII. p. 691. ed. Olear. ubi enarrata Graecorum cum Myſis pugna, ἐν ταύτῃ, inquit, τῇ μάχῃ πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐτρώθησαν, καὶ λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτὰ ἐγένετο, πηγαὶ θερμαὶ ἐν Ἰωνίᾳ, ἃς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμεμνονείους καλοῦσιν οἱ Σμύρναν οἰκοῦντες, ἀπέχουσι δὲ, οἶμαι, τετταράκοντα στάδια τοῦ ἄστεος, καὶ ἀνῆπτό ποτε αὐτοῖς αἰχμάλωτα κράνη Μύσια. Diverſa ſunt τὰ Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, quorum *Euſtath.* meminit ad Il. δ. p. 351. 8. — V. 1. μολοῦντες. Vat. Cod. — V. 2. Ποδαλειρείης edd. ante Stephan. qui Ποδαλειρίης legit. — Danai his thermis utentes medicorum ſuorum opem non deſiderabant. — V. 4. ἰόν. Vel proprio ſenſu pro veneno accipiendum, quo barbaros cuſpides tinxiſſe putaverit *Agathias;* vel, quod malim, virus in vulnere collectum (materiam peccantem appellant medici) intelligendum. — V. 5. ὀρηφηφόρος. Vat. Cod. — Tectis illas thermas circumdatas ſignificat.

XLIX. Vat. Cod. p. 468. Μαριανοῦ Σχολ. Planud. p. 360. St. 499. W. „Epigramma hoc, cui in Planudea „*Mariani* nomen praefixum, Agathiae tribuit Zonaras „T. II. p. 70. De Sophianarum palatio vide Ducange „CP. Chr. P. II. p. 171. ubi carmen hoc profert.“ *Br.*

Exſtructum erat hoc palatium a Juſtino Curopalata, qui illud de nomine conjugis Sophiae τῶν Σοφιανῶν vel τῶν Σοφιῶν appellavit. Situm erat ad portum Juliani. V. *Bandurii* Comm. in Antiqu. CP. T. II. p. 677. ſqq. — V. 2. Verba ἀλικλύστων ἐπ' ἠϊόνων jungenda ſunt cum θῆκεν. Imperator palatium ad litus Boſpori exſtruxit. — V. 4. ἄξιον. Vides, o Conſtantinopoli, palatium, tua pulchritudine haud indignum, tibi e regione in Aſia poſitum. — V. 6. δέρκεται. Vat. Cod. et Zonar. — Ἀσίαν Vat. Cod. a man. ſec.

L. Vat. Cod. p. 467. Planud. p. 358. St. 498. W. In altam et pulchro in mare proſpectu gaudentem domum. — V. 1. Quae *Heſiodus* Ἔργ. 289. de Virtutis ſede in rupibus dixit, *Agathias* ad praealtam illam domum transtulit. — V. 3. Inſolenter dictum κεκαφηότι ταρσῷ, pedibus ſcandendo quaſi anhelantibus, i. e. fatigatis. κεκαφηότα. ὀλιγοψυχοῦντα. *Schol. Nicandri* Alex. 44. ἐκπεπνευκότα. *Heſych.* et *Schol. Homeri* Il. ε. 698. — V. 4. πλαδαρόν. δίυγρον. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 1396. De propria hujus vocabuli poteſtate vid. *Lennep.* Etym. T. II. p. 784. — V. 6. „Legendum videtur πιστότατον „θάλαμον, et in fine praec. verſ. minor diſtinctio ponen„da. In Vat. membr. ſcriptum πιστότατον.“ *Br.* Tum etiam ναὶ corrigendum putarem. Ceterum aut elumbis eſt ſententia in Epigrammatis fine, aut acumen non perſpicio.

¶. 51.] *LI.* Vat. Cod. p. 471. Ἀγαθ. Σχολ. ἐν Βυζ. In Plan. p. 361. St. 500. W. lemma eſt: εἰς οἶκον Ἀγαθίου σχολαστικοῦ ἐν Βυζαντίῳ — ordine verborum confuſo. Agitur enim de aedibus Muſonii, qui morte exſtinctus pulcherrimam domum alienis reliquerat. — V. 1. Μουσόνιος edd. vett. usque ad Aſcenſ. Minus recte itaque *Brunckius:* „In veteribus edd. *omnibus* Μουσόνιος le„gitur, quod ab H. Steph. recte emendatum eſſe cen-

„ſeo.“ — V. 3. „Male vulgo ἀπέλειπεν, quod ineptum „et contra ſenſum eſt. Veram lectionem dedit Vat. „membr.“ *Br.* Vitium ſenſit *Joſ. Scaliger*, qui in not. mſc. emendavit ἀπέλυξεν. Sed veriſſima eſt membranarum lectio. Non recuſavit ad caliginoſam Plutonis domum deſcendere. — V. 5. κεῖται εἰς ὀλίγην κόνιν. ipſe ὀλίγη κόνις factus, in puſillum cinerem redactus eſt. Sic pravae reliquiae hominum amplis corporibus magnisque eorum poſſeſſionibus opponi ſolent. *Propert.* II. El. VII. 51. *Foedavitque comas ac tanti corpus Achilli, Maximaque in parva ſustulit oſſa manu.* De urna Hectoris *Seneca* Troad. 102. *Complete manus: hoc ex Troja ſumſiſſe licet.* Similia, inter quae antiquiſſimus eſt locus *Sophocl.* in Electr. v. 1142., collegit *Burm.* ad *Propert.* l. c. p. 272. et ad Anthol. Lat. L. III. T. I. p. 456. ſq.

LII. Vat. Cod. p. 469. Ἀγαθ. Σχολ. ἐν Σμύρνῃ. Plan. p. 361. St. 501. W. „Quatuor in foricas Epigrammata, „ſi lemmatibus, quae in ſcriptis quoque libris praefixa „ſunt, fides, aedificium reſpiciunt publicum, quod „Smyrnae fuit. At quum Agathias patria Myrinaeus „fuerit, et ſaepe confuſa nomina, in iis praeſertim, „quae ſcriptorem hunc ſpectant, Σμύρνη et Μυρίνη, quod „probabilius mihi viſum, ſumtus ſcil. Agathiam ero„gaſſe in ornanda patria urbe, ſecutus ſum et Μυρίνῃ „repoſui pro Σμύρνῃ. Carmina autem ipſa e Vat. membr. „emendavi.“ *Br.* Falſo *Reineſius* ſtatuit, Smyrnae ſolammodo *latrinas* σωτήρια fuiſſe appellata, in Var. Lect. III. 7. quem refutavit *Kuſter.* ad *Suidam* T. I. p. 392. — V. 2. τοίχοις ἀμφιμερ. parietibus ex limo diviſus. — V. 3. ἐνθάδε δὲ ξ. In marg. Wechel. γρ. ἄλλως ἔνθα διὰ ξείνων.

LIII. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 371. St. 510. W. Illuſtrat hoc Epigr. *Reineſ.* in Var. Lect. III. 7. et poſt eum *Kuſter.* ad Suid. v. ἀφ' ἑδρῶν T. I. p. 392. Profert

idem *Bandini* ex Cod. Bibl. Laur. T. II. p. 256. — V. 1. ἡ πολύολβος ἐδωδή. In eundem ſenſum *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 165. 8. de helluonibus: οἱ μὲν γὰρ ἐξέχονται τῶν ὄψων, ἃ μετ' ὀλίγον ἐκδέχεται κοπρών. — V. 3. φασσιανοί. Vulgo. — ἴγδην Ed. pr. Flor. et in Cod. ap. Bandin. ἴγδη· θυεία. *Heſych.* Diverſa ejusdem vocabuli forma ἴγδις. Quare ap. *Athen* L. IX. p. 406. A. ῥόδα τὰ εὐοσμότατα ἐν ἴγδει τρίψας minime neceſſe eſt in ἴγδῃ mutare. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X 103. Loco appoſito *Clem. Alex.* l c. p. 164. 17. οὗτοι ἐοίκασιν – ἀμφὶ τὴν ἴγδην καὶ τὸν ἀλετρίβανον τὸν πάντα αὐτῶν κατατρίβοντες βίον. οἱ παμφάγοι. — τρίψιες ſunt cibi contriti et artificioſe commiſti, quos *Comicus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 126. A. τὰ πανοῦργα ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα vocat. — V. 4. βρωματομιξαπάτην. Praeclaram hanc lectionem ſervarunt membr. Vat. pro vulg. βρώματος ἐξαπάτη. In Cod. Medic. βρωμάτων ἐξ. Illud vocabulum fictum ad analogiam τοῦ ξενοκυσταπάτην in *Nicandri* Ep. I. Vide not. T. II. P. I. p. 6. Significatur autem voluptas illa, (hoc eſt ἀπάτη,) quae capitur ἐκ τῆς τῶν ἐδεσμάτων πολυειδίας, quam Antiphanes medicus μίαν τῶν νόσων αἰτίαν recte dicebat, ap. *Clem. Alex.* p. 163. Hinc idem p. 166. Chriſtianos jubet ſumere δεῖπνον λιτὸν καὶ εὔζωνον ποικίλαις ἀνεπίμικτον ποιοτήσεσιν. — V. 5. ἀποσσέβει. ed. pr. Flor. — V. 6. ὁππόσσα ibid. — V. 7. κόνις. id quod κόπρος, ut ap. *Alciphr.* III. 29. ἄγροικον ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα, quae ex *Ariſtoph.* Nub. 46. 51. ducta eſſe, nemo animadvertit.

¶. 52.] *LIV.* Vat. Cod. p. 465. Planud. l. c. Argumentum maximam partem verſatur in ſententia Cynici ap. *Lucian.* T. III. p. 544. αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. — V. 4. ἐκθλίψεται. Vat. Cod. — V. 6. πολύ. Vat. Cod. — Junge μὴ πολὺ παρὰ τοῦ ἀναγκαίου ἐξετάσῃς. niſi ventrem lon-

ge ſupra id, quod opus eſt, impleviſſes et diſtendiſſes. — V. 9. μούνη. Venter gulae peccata luit. Hunc enim tundis et verberas, quaſi in culpa eſſet. — τείνει. Vat. Cod.

LV. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 372. St. 510. W. Agricolam et pauperem, modico victu contentum, prae divitibus helluonibus felicem praedicat. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 166. 10. οἱ ταῖς εὐτελεστάταις χρώμενοι τροφαῖς, ἰσχυρότατοί εἰσι καὶ ὑγιεινότατοι, καὶ γενναιότατοι, ὡς οἰκέται δεσποτῶν, καὶ γεωργοὶ κτητόρων, καὶ οὐ μόνον ῥωμαλεώτεροι, ἀλλὰ καὶ φρονιμώτεροι, quae doctiſſimus Theologus petivit ex *Muſonio*, cujus praeclarum de victu locum ſervavit *Stob.* Tit. XVIII. p. 166. ſq. — V. 2. μίμνειν, i. e. ὑπομένειν. vitae tuae conditio ita fert, ut laboris et paupertatis aerumnas feras. — ἐν ξυλόχοισι, in ſylva ſub divo, non in ſplendidis cubiculis nec in veſte ſtragula collocatus. — V. 5. ἄρτιπος. Cf. Ep. XXI. 4. — V. 9. οἱ πλουτοῦσι καὶ οἱ κ. Vulgo. In membr. eſt οἱ πλουτοῦντες ποικινοῖσι σ. in quibus aliud quid latere ſuſpicor, quam quod *Brunckii* ſagacitas inde extudit. Quid enim opus erat, ſimul cum opulentis helluonibus etiam eorum paraſitos et convivas commemorare? Quid ſi *Agathias* ſcripſerit:

τλήμονες ὦ πλουτοῦντες, Ἀπικίῳ οἱ συνεόντες.

Nihil hac emendatione lenius; qua, ni fallor, orationi inſignis accedit virtus. Ἀπικίῳ συνεῖναι dicuntur, qui Apiciano more vivunt, ejusque diſciplinam ſectantur. Nam Apicius, inſignis helluo, *ſcientiam popinae profeſſus, diſciplina ſua ſeculum infecit;* verba ſunt *Senecae* ad Helviam c. X. 2. Vide praeterea *Athen.* L. I. p. 7. A. B. et quae de Apicio collegit *Deſ. Heraldus* ad *Mart.* L. II. p. 58. *Bayle* Diction. v. *Apicius. Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 867. — V. 10. εἰς πλέον. Vat. Cod. — ἀρτεμίη. bona et integra valetudo. Cf. *Philipp.*

¶. 53.] *LVI.* Vat. Cod. p. 464. Planud. p. 374. St. 512. W. Inſculptum fuit hoc Epigr. ſaxo pontis, quo Juſtinianus Sangarium fluvium junxerat, tradente *Conſtant. Porphyrog.* de Them. L. I. p. 10. ed. *Bandur.* ſine auctoris nomine. Hoc opus magnis laudibus extollit *Procopius* de Aedif. L. V. 3. p. 98. ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὅνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατιὼν ἐσάγαν τῷ ῥεῖθρῳ, ἐπὶ μέσης δὲ πεφυκὼς ἄβυσσος, εὐρυνόμενος δὲ θαλάσσῃ ἶσα, διαγέγονε μὲν τάγε εἰς γέφυραν ἀνέπαφος πᾶσιν, ἐξ οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι· ἀκάτων δὲ συνδέοντες πλῆθος — ἐνταῦθα διαπορθμεύεσθαι τολμῶσι πεζοί — Βασιλεὺς δὲ Ἰουστινιανὸς γέφυραν αὐτῷ ἐγκεχείρηκεν ἐποικοδομεῖσθαι τανῦν. *Ducange* Gloſſ. in ποντογέφυρα plura Hiſtoricorum loca de illo ponte congeſſit. Quod autem *Procopius* tradit, Sangarium antea ponte inſtructum non fuiſſe, id infirmari poſſe videtur teſtimonio *Polybii* ap. *Suidam* v. Γάλλος· Γναῖος, ὁ ὕπατος Ῥωμαίων, διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον, ποταμὸν τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον, niſi haec de ligneo tantum ponte accipi debent. — V. 1. Poſt devictam Italiam, Perſas et Vandalos ſubactos. — Pro Μήδων Vat. Cod. δήμων. — V. 3. ἄψῖσι πεδηθείς. Pontes poëtae comparare ſolent cum compedibus, quibus fluvios, tanquam ſervitutis jugo ſubjectos, ingemiſcere fingunt. *Aeſchyl.* Perſ. 70. Perſarum exercitus Hellespontum ſuperavit πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. et v. 742. Xerxes Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὥς, δεσμώμασιν Ἤλπισε σχήσειν — καὶ πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλών, πολλὴν κέλευθον ἤνυσε πολλῷ στρατῷ. Anthol. Lat. L. II. Ep. XXIV. p. 473. de ponte a Narſe exſtructo: *Calcamus rapidas ſubjecti gurgitis undas, Et libet iratae cernere murmur aquae. Ite igitur faciles per gaudia veſtra, Quirites, Et Narſin reſonans plauſus ubique canat. Qui potuit rigidas Gothorum ſubdere mentes, Hic docuit durum flumina ferre jugum.* — κρατεραῖσι. *Conſtant.* — V. 4. οὕτως Vat. Cod. — V. 5. ὁ πρὶν γάρ. *Conſt.*

LVII. Vat. Cod. p. 491. Planud. p. 77. St. 112. W. Vere ineunte Priapus nautas ad navigandum hortatur. Idem argumentum multi ante Noſtrum tractarunt. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LVII. Sed *Agathias* inprimis *Theaeteti Schol.* Ep. II. ante oculos habuiſſe videtur. — V. 1. εὔδεα. Vat. Cod. εὔδεια. Ed. Ald. 3. — V. 2. φρικα. Vat. Cod. — φρικὶ χαρασσομένη ductum ex *Antip. Sid.* Ep. XXXVII. θάλασσα πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη. Εἰρεσίῃσι κῦμα χαράσσειν dixit *Orpheus* Argon. 370. 701. *Nonn.* Dion. III. p. 86. νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς. — V. 3. Deſcribuntur fluctus in litore fracti et in ſemet ipſos recidentes. Optime haec expreſſit *Grotius: Triſte nec impulſum ſcopulis immanibus aequor Mox medium refugas in mare torquet aquas.* — V. 6. κάρφεσι. Iisdem fere verbis *Ariſtotel.* H. A. IX. 7. ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία. τῇ γὰρ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, συγκαταπλέκει γὰρ τοῖς κάρφεσι πηλόν. Cf. not. ad *M. Argent.* Ep. XXIV. T. II. P. II. p. 293. — V. 8. σικελίην. Edit. pr. Flor. et tres Ald. — ποντοπορεῖς. Vat. Cod. — V. 10. σκάρος inter praeſtantiores erat piſces. εὐγενῆ eum vocat *Eubulus* ap. *Athen.* VII. p. 295. E. ſi recte emendavi locum depravatiſſimum:

> τὴν δ' εὐπρόσωπον . . . λοπάδα τοῦδε τοῦ
> θαλαττίου Γλαυκοῦ φέρουσαν εὐγενῆ
> σκάρον λάβρακά θ' ἑφθὸν ἕν γ' ἅλμῃ μιᾷ.

— βῶκας. *Athen.* L. VIII. p. 356. B. βὼξ ἑφθὸς εὔπεπτος — ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων γλυκύτερος καὶ ἁπαλώτερος. Deſcriptum dedit hunc piſcem *Camus* Notes ſur l'Hiſt. des An. d'Ariſtote p. 130. Cf. *Duhamel* des Pêches P. II. S. 4. Pl. 6. nr. 4.

LVIII. Vat. Cod. p. 87. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. nr. 278. p. 99. Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis conſequatur, omnibus ſtatuis et imaginibus praeferendam eſſe. — V. 1.

κύρβεις. Vide ad *Comet. Schol.* Ep. V. Hoc loco tabulas publice propoſitas cum titulis et honoribus ſignificat. — V. 3. Scholion in marg. Vat. ὅτι μόνη ἀρετὴ καὶ σοφίη ἐπακολουθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὴν ἐντεῦθεν ἀποιχομένοις. — V. 5. κἀκεῖθι Apogr. Lipſ. In membr. ipſis καὶ κεῖθι. Noſtrum debetur *Reiskio.* Et ſic certe ſermonis proprietas poſtulat, quam tamen ſeriores potiſſimum ſcriptores non ſemper obſervaſſe conſtat, *ita ut adverbia*, *quae ſunt in loco*, *pro ad locum*, *et*, *quae ſunt ad locum*, *pro in loco ponant*, ſecundum *Priſcian.* Gramm. XVIII. p. 718. — V. 6. μνῆστι. Vat. Cod. — ¶. 54.] V. 7. οὔ τι πλ. ſcribendum exiſtimat *G. Wakefield* in Sylv. cr. T. II. p. 44. — γ' ante Ὅμηρος non habetur in Vat. Cod. nec in Ap. Lipſ. — οὐ βρενθύεται. nec pictis imaginibus, nec ſtatuis gloriatur. Vim verbi aperuit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 368. ſqq. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 64.

LIX. Vat. Cod. p. 154. Planud. p. 419. St. 554. W. In leporem, quem vites arrodentem agricola ſaxo necavit. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in πτὼξ T. III. p. 225. Pro τὸν πτῶκα ſuſpicabar aliquando τινα πτ. ut ap. *Straton.* Ep. VII. εἶδον ἐγώ τινα παῖδα. nec tamen fortaſſe correctione opus eſt. — V. 2. „Verbum ἀμέργω, *decerpo*, in „Lexicis ſine auctoritate comparet. *Theocrit.* Eid. XXIII. „3. χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. Forte in „Leonid. Tar. Ep. XCVIII. melius legeretur εἴαρι δὲ πρώτῳ „λειμώνιον ἄνθος ἀμέρξας. ubi librorum omnium conſenſu „edidi ἀμέρσας, quod tamen bene ſe tuetur etiam, „quum ἀμέρδω *amputare* ſignificet.“ *Br.* Ap. *Suidam* legitur ἀμελγόμενον. Eadem varietas occurrit in *Apoll. Rhod.* I. 882. apes καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι. quidam codd. ἀμέλγουσι. et in *Nicandri* Alex. 428. — V. 3. 4. In ἀπροϊδής, ἀπροόρατος, *Suid.* T. I. p. 304. hoc diſtichon profert. — V. 4. ἐξεκύλισσε. dejecit eum. *Philipp.* Ep. LXII. θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην. Sic infra Ep. LXXVII. πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισσα πέδῳ. Utroque loco

Br. ſecundum ſua ipſius praecepta ἐξεκύλισε et ἐξεκύλισα, uno tantum σ, ſcribere debebat. Vide eum ad *Theocr.* XXI. 70. — V. 6. λοιβῆς. Cum Schol. Wech. accipio de vini latice, quem in ſacris effundere ſolemne erat. Lepus enim necatus profudit uvarum, quas comederat, liquorem: ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τρώγειν ἔφθασεν αὐτὸν ὁ γεωργός. Ineptum quidem acumen; ſed vix alia interpretatio locum invenerit. λοιβῆς καὶ θυέων junxit Ep. ἀδεσπ. DCXCV. 10.

LX. Vat. Cod. p. 380. ſq. Bis exſtat in Planud. p. 40. et 102. St. 59. et 151. W. altero loco ſine auctoris nomine. Urbs Troja Minervae iniquitatem exprobrat, quod propter unius Paridis judicium totam urbem everterit. — Vat. membr. et Planud. altero loco Doricas quasdam formas in hoc Ep. habent; ut v. 2. ἁ τλάμων. v. 5. θνάσκειν. v. 6. τᾶς πάτρας. — V. 1. πολιοῦχε. Minerva in arce culta. — V. 3. ἀντὶ μήλου. Propter malum tibi negatum omnia hujus urbis ornamenta diripuiſti. ἀποδρέπειν dixit, reſpectu ad malum habito. — Comparavit haec *Caſaubonus* ad *Strabon.* IV. p. 278. B. de providentia disputantem: καὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῆς προνοίας καὶ τῆς εἱμαρμένης λόγοις εὕροι τις ἂν πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν φύσει γενομένων, ὥστ' ἐπ' αὐτῶν φάναι, πολὺ κρεῖττον εἶναι τόδε ἢ τόδε γενέσθαι, οἷον — τὸν Πάριν εἰς τὴν Σπάρτην πλέοντα, ναυαγίῳ περιπεσεῖν· ἀλλὰ μὴ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαντα, δίκας τίσαι τοῖς ἀδικηθεῖσιν ὕστερον, ἡνίκα τοσοῦτον ἀπειργάσατο φθόρον Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. — V. 5. ἄθεσμον. Vat. Cod.

LXI. Vat. Cod. p. 380. Plan. p. 98. St. 144. W. Ad Trojam devaſtatam, cui, omnibus ornamentis ereptis, gloria tamen et nominis celebritas eripi non potuit. — V. 1. „Vat. membr. ὦ πτόλι. Quod, ut re„cepi infra LXV. ita hîc quoque recipiendum erat.“ *Br.* In Apogr. Goth. ὦ πόλι habetur. Color fere, ut in Ep. in Romae ruinas in Anth. Lat. L. III. 5. p. 458. *Longa*

tuos faſtus aetas deſtruxit et arces: Caeſaris et Superûm templa palude jacent. — Non tamen annorum ſeries, non flamma nec enſis, Aeternum potuere hoc abolere decus. — V. 2. βοῶν κράατα. Hoſtiarum majorum capita templorum parietibus ornamenti cauſa appendebantur et in metopis collocabantur. — V. 3. Παφίης ἀλάβαστρα. vaſa unguentaria, quibus Venus maxime delectatur. Vide *Viſcontum* in Muſeo Pio-Clem. T. I. p. 17. Reſpectu ad Veneris munditiem habito *Callim.* H. in Pallad. 15. Minervae οὔτε μύροις, οὔτ' ἀλαβάστροις opus eſſe ait. Inter Adonidis ſupellectilem vaſa unguentaria, Συρίω μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα, recenſet *Theocrit.* Eid. XV. 114. Muneribus, quibus Perſarum reges oblectabantur, annumerat *Herodotus* L. III. p. 204. 61. πορφύρεα εἵματα καὶ ψέλια καὶ μύρον ἀλάβαστρα, ubi vide *Weſſeling.* — ἐφεστρίς. veſtimenti genus, quod reliquis ſuperinduebatur; unde ſponte intelligitur, varias ejus ſpecies eſſe potuiſſe. Diſputavit de epheſtride *Nic. Loënſ.* in Epiphyll. VI. 5. *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 332. et 384. — V. 4. Τριτογ. δείκελον. Palladium. De Minerva Spartae culta *Coluth.* v. 234. χρύσεον ἐνδαπίης εἶδος Ἀθήνης. — ¶. 55.] V. 5. χρονίη χύσις. De Troja *Evenus* Ep. XIV. Ἴλιον ἱρὴν Τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κλῃζομένην Αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν. — ἀλλοίην τύχην, adverſae me fortunae implicans. In ἀμφιβαλοῦσα metaphora ducta a piſcatorum retibus. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. μοῖραν ἀνέπλησε· τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι Θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. — V. 9. οὔνομα. Ep. in Anthol. Lat. L. III. 1. in Graeciae ruinam: *Fama manet, fortuna perit. — Et magnum infelix nil niſi nomen habet.*

LXII. Vat. Cod. p. 381. Planud. p. 99. St. 145. W. Fatum Trojae, quae Romae originem dederit, non lugendum eſſe. — V. 1. γελάσῃς. Vat. Cod. Ald. 1. et Aſcenſ. — V. 2. ταῦτα τελέσσε. Vat. Cod. et τύχα. — V. 3. μὴ πεύθεο. Vulgo et in Vat. Cod. quam lectionem

cl. editor tacite mutavit. Verum ſenſum perſpectum habuit *Grotius*, qui vertit:

Si quis es ex Aſia, gaude magis: adſpicis urbes,
Quot ſunt Aeneadum Dardana juſſa pati.

quibus verbis fortaſſe ipſam lectionem πένθεε expreſſit. Verbum πένθος cum πλοῦτος permutatum videtur in *Aeſchyli* Perſ. 840. ubi ſi legeris ὡς τοῖς θανοῦσι πένθος οὐδὲν ὠφελεῖ, ſenſum habebis contextui accommodatiſſimum. — δαρδανικῆς Vat. Cod. a pr. man. — Ad ſenſum cf. Ep. *Lollii Baſſi* IV. et *Hadriani Caeſ.* Ep. II. ubi v. not. T. II. P. II. p. 325. — V. 6. ἐξεκένωσεν ἄρης. *Aeſch.* Perſ. 717. Ξέρξης κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα. — V. 7. Trojae vaſtatae poenas a Graecis ſume, ſervitutis jugum iis imponens. ζυγόδεσμον. *Homer.* Il. ω. 270. *Euſtath.* p. 1350. init.

LXIII. Vat. Cod. p. 380. Planud. l. c. Expreſſum carmen ex *Antiphili* Ep. X. — V. 2. Pro δεκέτης in ed. pr. Flor. et Ald. 1. ζαμενὴς legitur. — ἐτάλασσεν. Vat. Cod. — V. 3. Accommodate *Mitſcherlichius* V. cl. haec adhibuit Horatianis IV. Od. VI. 13. de Achille: *Ille non incluſus equo — male feriatos Troas et laetam Priami choreis Falleret aulam: Sed palam captis gravis etc.* — V. 4. δουρατέαν παγίδα. Haud ſcio, an *Agathiae* obverſatus ſit locus Batrachom. v. 115. ubi muſcipulam deſcribens Troxartes, ἄνδρες, ait, καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξευρόντες, Ἣν παγίδα καλέουσι. Placuit Noſtro hoc vocabulum, qui Ep. XCIII. domum, cujus ruinae par adulterum obruerant, ξυνὴν ἀμφοτέρων παγίδα appellavit. Meretrices παγίδας τοῦ βίου nuncupat *Amphis* ap. *Athen.* L. XIII. p. 567. F. quod fortaſſe expreſſit *Euſtath.* de Amor. Iſm. IX. p. 400. pulchram puellam δέλεαρ ἐρωτικὸν καὶ παγίδα ἔρωτος ἄφυκτον vocans. — V. 6. ἐριπτόμαν. Vat. Cod. Similiter de Beryto *Joann. Barb.* Ep. IX. τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἧς ὑπὸ τέφρην Αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες.

LXIV. Vat. Cod. p. 435. Planud. p. 111. St. 162. W. Hiſtoria de piſcatore, quem puella quaedam opulenta in litore viſum amare coepit et ex paupere divitem reddidit.

¶. 56.] *LXV.* Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 112. St. 163. W. In magiſtratum olim ſuperbum, nunc a dignitatis faſtigio dejectum et miſerum. — V. 1. τὸ πηλίκον. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. ἀγχίποροι. qui te publice prodeuntem comitabantur et latus tibi tegebant. — V. 3. πτόλιος. Vat. Cod. Vulgo πόλιος. — τοῖς πρὶν lis, quos tu antea miſeros reddideras, fortuna permiſit, ut ſuffragium contra te ferrent et te ex urbe ejicerent. — V. 6. κεὶς σέ τι τ. Vulgo. „κεἰσέτι τερπόμεθα e Vat. „membr. Hoc prae vulgata lectione placet.“ *Br.* Verba ſic accipienda, quaſi poëta ſcripſiſſet: πολλὴν σοὶ χάριν ἔχομεν καὶ τερπόμεθα ἔτι –. Multam tibi habemus gratiam, quod omnibus eodem modo illudis, et gaudemus, cum improbos et ſuperbos homines puniri videmus.

LXVI. Vat. Cod. p 499. Plan. p. 112. St. 164. W. In mendicum quendam, qui dives factus priſtinae conditionis penitus oblitus eſſe videbatur. — V. 2. πέλε τὸ ex Vat. Cod. Vulgo πέλετο. — V. 3. ἀφρονέων. fortunae ludibria ignorare videtur. τέρψις τύχης ſunt crebrae illae rerum viciſſitudines, quibus Fortuna delectatur. — V. 6. αἰτίζων. Vulgo et in Vat. Cod. Adſcripſit *Joſ. Scaliger* αἰτίσας vel ὁ πρὶν αἰτίζων. Requiritur praeteriti temporis ſignificatio. Ducta ſunt haec verba ex *Callim.* H. in Cer. 116. de Eryſichthone, qui ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός. Cf. Odyſſ. ρ. 222. *Euſtath.* ad Od. p. 627. 35. *Phavorinus* ap. *Stob.* T. XCIII. p. 513. 24. ἀλλ' ὁ μὲν περιέρχεται αἰτίζων ἀκόλους, ὁ δὲ οὐκ ἀκόλους, οὐδὲ ψωμόν. De voce ἀκόλους vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLV. — V. 7. ἀπιθήσῃς. Vat. Cod. — V. 8. μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις. tuo id exemplo docearis.

LXVII. Vat. Cod. p. 559. *Agathiae* vindicat, quod in Planud. p. 171. St. 249. W. *Ammiano* tribuitur. Ridiculum ſtupidi rhetoris in re civili reſponſum. — V. 2. ἤρετο. Vulgo. — V. 6. τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι; Quemnam ſecundum leges ſequentur liberi, quos ſerva mea ex alieno ſervo peperit, ſervine dominum, qui, quam meam eſſe ſciret, illi in contubernium dedit, an me, dominum ſervae? — ¶. 57.] V. 7. Putes videre talem, quales *Ammianus Marcell.* XXX. 4. Juriſconſultos ſuae aetatis repraeſentat: *Velut natalicia fata praemonſtrantes, aut Sibyllae oraculorum interpretes, vultus gravitate ad habitum compoſita triſtiorem, ipſum quoque venditant quod oſcitantur.* — γῦρον ἐπισκύνιον. Grammaticorum nugas et de rebus levis momenti altercationes ridens *Plutarch.* T. II. p. 412. F. τὰ τοιαῦτα, ait, σύντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον· τὰ δ' ἄλλα ἔξεστι τὰς ὀφρῦς κατὰ χώραν ἔχοντας φιλοσοφεῖν καὶ ζητεῖν. — V. 9. ἢ initio vſ. omittitur in Vat. Cod. — V. 10. κείνων. Vat. Cod. — V. 11. ἀποίσεις et λέγεις. Vat. Cod. Judices dicuntur φέρειν ψῆφον et ἀποφέρειν, cum ſententiam pronuntiant; vide *Segaar* in Act. Traj. T. I. p. 96. ſq. Is, de quo judicatur, ἀποφέρεται ψῆφον. — Ceterum illud reſponſum ſimile illi, quod aſtrologus dat athletis ap. *Lucill.* Ep. XLIV. alius navigaturis ap. *Nicarchum* Ep. XIV.

LXVIII. Auctoritate Vat. Cod. p. 554. ſq. *Agathiae* tribuitur, quod in Planud. p. 68. St. 99. W. ἀδέσποτον eſt. Inepta ſolutio problematis phyſici, quo quaeritur cur, cum in cithara ἡ ὑπάτη pulſetur, ἡ νήτη etiam reſonet. De hoc problemate vide *Ariſtotel.* in Probl. XIX. 24. — V. 2. ἤρετο. Vulgo. ut Ep. praec. v. 2. — σοφίη h. l. eſt quaeſtio ex interiore muſices cognitione ſolvenda. — V. 3. πλήκτροισι δονήσω. Vulgo. πλήκτροισι δονήσας. Vat. Cod. — V. 5. ὑποτρίζουσα. Vulgo. Fortaſſe rectius; nam τρίζειν de ſono tenuiore et argutiore uſur-

patur. τρίζουσα. φωνοῦσα λεπτόν τι. *Heſych.* ubi v. *Interpp.* et *Valcken.* ad *Herodot.* III. p. 252. 96. — V. 7. ἄπνοια. Vat. Cod. — V. 10. οἱ δὲ τόν. Vat. Cod. — τὸν ἐν πλ. ἤγητόν. Ariſtoxenum illum praeſtantiſſimum artis muſicae ſcriptorem hujus phaenomeni cauſas ignorare jurabat. De *Ariſtoxeno* vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 634. ed. *Harl.* et inprimis *Mahnii* Diatrib. de Ariſtoxeno. Amſtelod. 1793. — θεημοσύνη pr. contemplatio, h. l. res contemplanda, problema. — V. 11. νεύρια. χορδαί. Vide *Fiſcher.* ad Anacr. Od. α. 3. p. 5. — V. 14. ξυγγενὲς omnes edd. ante Stephan. qui συγγενὲς dedit. — V. 15. γνήσια. arcto conſanguinitatis vinculo conjuncti, ut liberi γνήσιοι eorundem parentum; et propterea omnes ejusdem ſoni, tanquam hereditatis cujusdam, participes. — V. 7. ἄμματι. Vat. Cod.

LXIX. Vat. Cod. p. 560. ſq. Planud. p. 150. St. 217. W. Reſponſum, quod ineptus medicus aegroto, pleuritide laboranti, dederit, narratur. — V. 2. λαυκανίην. Vat. Cod. Vulgo λευκανίη. Utraque forma proba. Priore utitur *Homer.* Il. χ. 325. ω. 642. — βραγχά, *rauce.* βραγχὸν τετριγυῖα χορδά. *Paul. Silent.* Ep. XLVIII. 5. — ¶. 58.] V. 4. νυσσόμενος. Pleuritide laborabat ille, cujus morbi ſymptomata dolor lateris punctorius cum tuſſi. *Auctor* Definit. medic. p. 397. πλευρῖτίς ἐστιν ὀδύνη πλευροῦ σὺν ὀξεῖ καὶ ἀδιαλείπτῳ πυρετῷ μετ' ὀδύνης νυγματώδους ὁμοῦ καὶ φρίκης καὶ δυσπνοίας. — In fin. vſ. *Opſopoeus* mallet ἀμυχθείς, quod non opus. — V. 5. Καλλίγνωστος. Vat. Cod. — πλατυλέσχης. i. e. πλατυγίζων. Vide *Suidam* h. v. T. III. p. 127. Uſurpatur de hominibus cum inani jactantia verboſis. — V. 6. „Scripſerat Planudes τῆς πτισάνης..., quam lectionem perſpicue „ſervant quatuor regii libri. Corrupte in Cod. ex quo „Florentina expreſſa, πταισονίδος, η in ι mutato, quem ſo„lemnem librariis errorem fuiſſe jam toties animad„verti, unde, ingraveſcente corruptela, monſtrum lectio-

„lectionis ortum eſt παιῳνίδος. Quod dedi παιωνιάδος e „Vat. membr. eſt.“ *Br.* — V. 7. Nihil aliud praedixit, niſi quod certo certius eventurum eſſe ſciebat. — V. 9. ἀνάκλισιν. aegroti decubitum, quem a medico vult obſervari Hippocrates. Vide *Foeſium* in v. p. 30. — ἐκ τοῦ πρ. Vat. Cod. — V. 12. ἀναπεμπάζων. omnia animo repetens. *Apollon. Rhod.* L. IV. 1748. ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο Θυμῷ πεμπάζων. Verbi vim enucleavit *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 33. ſq. — V. 13. ἀνεφαίνει *Opſopoeus* corrigit citra neceſſitatem. — V. 14. σοβαρευσάμενος. Vulgo. — V. 16. λήξῃ. Vat. Cod. — V. 17. τεθνήξει ex membr. revocatum pro τεθνήξῃ. Illa forma obvia in *Ariſtoph.* Nub. v. 1440. — τοῦτο. morbi ceſſatio redeuntis valetudinis indicium. — V. 19. τὸν νομικόν. Juriſconſultum. *Arrian.* Epict. II. 13. ἀλλ' οὐδὲ νομικόν τινα παρέλαβε πώποτε, τὸν ἐροῦντα αὐτῷ καὶ ἐξηγησόμενον τὰ νόμιμα· ἀλλὰ διαθήκην μὲν οὐ γράφει, μὴ εἰδὼς πῶς δεῖ γράφειν. — V. 22. κάλλιπες. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 555. reſtitutum eſt *Agathiae*, cum in Planud. p. 188. St. 275. W. *Palladae* tribuatur. De immortalitate animi quaerenti reſpondet philoſophus. — V. 1. Νικόστρατον. Laudat *Brodaeus* locum Hermogenis, ubi Nicoſtratus commemoratur tanquam ſubtilis philoſophus. Fictum potius nomen exiſtimaverim. — V. 2. σκινδαλαμοφραστήν. Vat. Cod. et Ald. 1. De orthographia vocis σκινδαλμὸς disputavit *Pierſ.* ad *Moer.* p. 360. Sic appellabant difficiles Sophiſtarum nugas. *Ariſtoph.* Nub. 130. πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσεται. λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν dixit *Alciphron* L. III. p. 434. Per ἀκάνθας interpretatur *Lucian.* T. II. p. 602. — V. 3. ἀνήρετο. Vulgo. — V. 5. ἐν νοητοῖς. utrum in iis, quae mente cognoſcuntur, an in iis, quae ſenſibus ſunt ſubjecta. — V. 7. ἀνελέξατο. ut ap. *Callim.* Ep. LX. γράμμ' ἀναλεξάμενος. ubi v. not. T. I. P. II. p. 309. —

¶. 59.] V. 9. Πλατωνικὸν ὕψος, ſublimitatem Platonis pro ipſo Platone. — V. 10. πᾶσαν. omnem undique veritatem exploravit. — V. 11. „Scr. τὸ τριβώνιον, ἠδὲ γε„νείου τἄκρα καταψήχων. Copulam ſenſus requirit, ſed „καὶ a feſtinante et oſcitabundo repoſitum metrum cor„rumpit. Male vulgo εἶτα γενείου ἄκρα." *Br.* εἶτα etiam Cod. Vat. habet. — V. 12. καταψύχων Ed. pr. Flor. Ald. 1. Aſcenſ. Solemnis horum verborum permutatio. — V. 13. ψυχῆς. Vat. Cod. quam varietatem etiam *Steph.* notavit in Annotatt. — V. 15. στεγνοφυής. aut ſolida et corporea, aut nihil a materia habens. — V. 17. „Κλεομβ. Alludit ad Cal„lim. Ep. X. Planudeae Codd. duo Ἀμπρακιώτην. De hac „diverſitate videndus Waſſe ad Thucyd. p. 231. In „Dionyſii verſu ibi laudato vetus regia membr. Ἀμπρα„κιήων habet." *Br.* — V. 19. Tum tu, a corpore tuo ſejunctus, unoque illo, quod quaeris, relicto, te ipſum agnoſcere poteris.

LXXI. Vat. Cod. p. 557. ſq. *Agathiae* vindicat; in Plan. p. 133. St. 192. W. ἄδηλον eſt. Reſponſum ab aſtrologo agricolae, de meſſe ipſum conſultanti, datum. — V. 3. „In membr. ſcriptum ἤτεε δ' ἐξέρεειν' εἴπερ θέρος. „Reponendum forte αἰτέων δ' ἐξερέειν' εἴπερ θέρος." *Br.* *Salmaſ.* in not. ined. ἤτεε κ' ἐξερέειν' εἴπερ θ. conjiciebat. At apoſtropho tantummodo deleto ſcribendum:

ἤτεε δ' ἐξερέειν, εἴπερ —

rogavit illum, ut ipſi ediceret, num largam meſſem habiturus eſſet. — V. 5. Ille calculos in abaco diſpoſuit, rationem initurus. Huc pertinent etiam verba δάκτυλα γνάμπτων. Vide ad *Palladae* Ep. LXXXVI. T. II. P. III. p. 242. Adde *Plinium* II. Epiſt. XX. 3. *proximus toro ſedit: quo die, qua hora nata eſſet, interrogavit: ubi audivit, componit vultum, intendit oculos, movet labra, agitat digitos, computat, nihil, niſi ut diu miſeram expectatione ſuſpendat.* — V. 7. „Scribendum omnino: „εἴ κεν ἐπομβρηθῇ." *Br.* — V. 8. ἀντεσύνην. Vat. Cod. —

ὑλαίη ἀνθοσύνη, herbae inutiles, frutices inter ſegetem enaſcentes eamque impedientes. Hoc ſenſu ὕλην plus ſemel uſurpavit *Xenoph.* Oecon. c. 16. — V. 10. „Mallem τἄκρον ἀποδρυφθῇ." *Br.* — V. 11. μηδὲ κεμάδες. miro errore Vat. Cod. — V. 12. Si verum eſt ὄψεται, ſubaudiendum τὰ λήϊα. Sed vera videtur emendatio *Joſ. Scaligeri* in not. mſc. ὄψεαι.

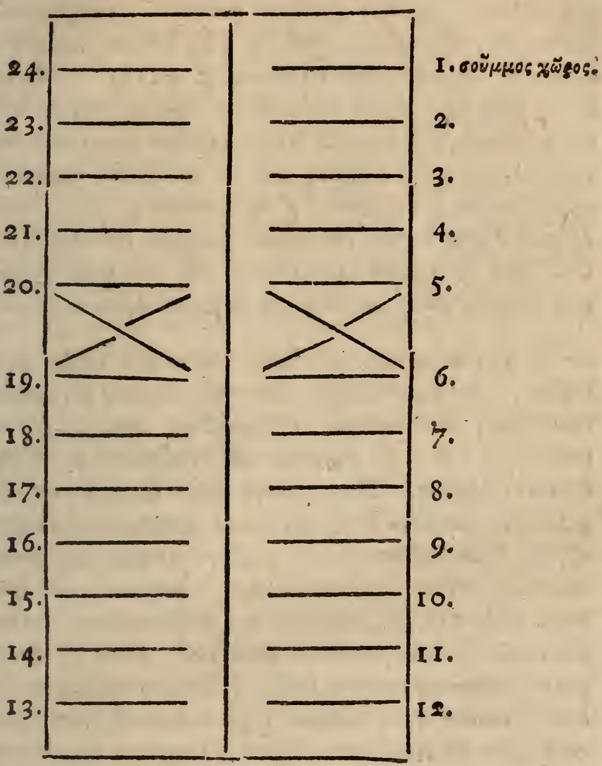
¶. 60.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 440. ſq. Planud. p. 86. St. 126. W. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολ. εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Ita quoque Vat. membr. Alius Cod. Dorvill. τὰ λιτά. Hanc inſcriptionem mendoſam judicantes viri doctiſſimi, *Joſ. Scaliger* in Lectt. Auſon. II. 29. εἰς ταῦλαν, *Salmaſius* vero et *Huetius* τάβλαν emendarunt; prior etiam ταβλατὰ tentavit in not. ined. Vulgatae patrocinari conatus eſt *Dorvillius* in Vann. crit. p. 252. non luſum in univerſum ſignificari exiſtimans, ſed τὰ λυτὰ Grammatico idem eſſe, quod τὰς ἄζυγας poëtae vſ. 26. Idem ſentiebat *Corn. de Pauw* in Diatr. de Alea p. 190. Praeter *Dorvillium* de Ep. noſtro disputavit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 741. ſqq. et *Pauw* in Diatr. de Alea Veter. ad Epigr. Agathiae Scholaſtici. Tr. ad Rhen. 1726. Alios, qui de aleae ludo egerunt, laudat *Wernsdorf.* ad Poët. Lat. Min. IV. P. I. p. 405. Hos in eo interpretando ſequor, ſenſum grammaticum explicuiſſe contentus; nam me ipſum nihil de hoc ludo, quem Trictraccum fuiſſe affirmat *Salmaſius*, intelligere fateor. — V. 1. Nos humiles et de plebe mortales, etiamſi magna geſſerimus, raro tamen eorum memoriam ad poſteritatem propagatam videmus: at reges ſi ſufflent modo, hoc tanquam adamantinis tabulis inſculptum manet. — ῥέξαμεν Vat. Cod. — Λίβυς ἀνήρ. Eratoſthenem eſſe vult *Opſopoeus*; etiam Callimachus eſſe poſſit. τοῦτ' ἀδάμαντι μενεῖ. Similiter locutus eſt *Ovid.* XV. Metam. 813. de fatis huma-

nis in Parcarum tabulario repoſitis: *Invenies illic incluſa adamante perenni Fata tui generis.* *Claudian.* de Bell. Gild. 202. *voces adamante notabat Atropos;* ubi nemo Interpretum locutionis fontem aperuit. — V. 3. Cod. Vat. ἀναπνεύσουσι δὲ μόνον a pr. man. et mox v. 4. Λυβός. — V. 6. Hoc Zenonis imperatoris exemplo patet. Huic enim quid quondam acciderit ludenti, memoriae mandatum eſt. ἄφαστοι κύβοι ſunt incerti, qui non ſecundum rationem, ſed caſum cadunt. κύβον vitioſe Vat. Cod. — V. 7. θέτις Vat. Cod. et ποικηλότευκτος. — θέσις eſt calculorum ordo et poſitio. ποικίλας μεταστάσεις τῶν ψήφων eſt ap. *Ariſtaen.* I. Ep. XXIII. *Euripid.* Iphig. Aul. 195. ἐπὶ θάκοις πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖς πολυπλόκοις. — Sequitur deſcriptio ordinis calculorum in Zenonis tabula. Ludebatur discoloribus lapidibus, (*Martial.* XIV. Ep. 17. et alii, quos laudat *Wernsd.* P. M. T. IV. p. 268. 182.) qui per tabulam duodecim lineis deſcriptam disponebantur. Hae lineae noſtro ſunt ὁδοί, *tramites* in Ep. Anth. Latin. III. 76. p. 519.:

Discolor ancipiti ſub jactu calculus adſtat,
Decertantque ſimul candidus atque rubens.
Qui quamvis parili ſcriptorum tramite currant,
Is capiat palmam, quem bona fata juvant.

— V. 8. ὀπισθιδίκην. Vat. Cod. quod damnat *Dorvillius.* — Eſt autem ὀπισθιδίη ὁδός, ſi recte intelligo, inferior pars tabulae, ſive dextrum latus, quod albi calculi occupabant, qui Zenoni forte contigerant. In hac parte calculi a dextra manu ad ſiniſtram procedebant. Haec ut melius intelligantur, exhibeamus abacum, qualem dedit *Salmaſius* ex vetere marmore Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 751.:

Latus ſiniſtrum. Latus dextrum.

— V. 9. ἔχεν. Vat. Cod. In ſexta linea ſeptem erant candidi; in nona unus; ſummus locus occupabatur duobus, totidem decimus. Hoc enim volunt verba ἴσος ἦν δεκάτῳ, *decimo aequalis erat*, numero calculorum ſcil. „Primam dextri lateris lineam dicebant et ſummam. „Graeci quoque recentiores Latinam vocem retinue„runt, et σοῦμμον χῶρον appellarunt in tabula. — Ulti„mam infimamque lineam dextri lateris duodecimam vo„cabant; revera enim erat duodecima. Ab illa ultima „dextri lateris linea, quae et duodecima, transibant ad

„ultimam ſiniſtri lateris ex adverſo reſpondentem et „oppoſitam, eamque tertiam decimam appellabant.“ Verba ſunt *Salmaſii* p. 752. ſq. Ex noſtro loco vocem σοῦμμες in Lexicon retulit *Ducang.* p. 1411. — V. 11. ὅς τε. Vat. Cod. quod probandum. Etiam proximus locus a ſummo, i. e. ſecunda linea, habebat binos calculos; ultimus denique calculus erat in ea linea, quae δίβος appellabatur, i. e. *Divus.* Vide *Ducange* p. 303. Hunc *Divum Pauw* locum decimum quartum eſſe ſuſpicabatur. Sed res vehementer incerta eſt. — Poſt quindecim calculos albos enumeratos ſequitur ordo nigrorum. — V. 13. ἐν omittit Vat. Cod. ubi in fine verſus χώρην legitur. In loco octavo bini nigri erant, totidem in undecimo; bini iterum in duodecimo, unus in decimo tertio. — V. 14. ἑνδεκάτην eſt in Cod. Vat. Vulgo ἐνδεκάτης legitur. Illud verum putat *C. de Pauw*, qui praeterea ἑνδεκάτου conjicit, quod ante eum ſuſpicatus eſt *Th. Hyde* in Nerdiludio p. 45. Quum poſt locum decimum tertium commemoretur *Antigonus*, poſt hunc linea decima quinta, vix dubitari poſſe videtur, Antigonum eſſe lineam decimam quartam. Huic in dextra parte *Divum* oppoſitum fuiſſe, ſuſpicatur *Salmaſius.* Illo enim nomine quaſi Romani regis ſedem ſignificari, cui contrarius ſit Antigonus, quod eſt nomen Macedonum regis, quos ſemper Romanis adverſos fuiſſe notum eſt. At ſic *Divus* linea eſſet undecima, quae v. 14. ſigillatim commemoratur, eademque occupata eſſet binis nigris calculis et uno albo; quod non fieri poteſt. Ceterum ut Antigonus lineae nomen eſt, ſic jactus quidam in talis *Alexander* appellabatur, alius *Darius.* Vide *Senfleb.* in Theſauro Gronov. T. VII. p. 1156. — V. 17. Etiam in linea decima quinta erant δίζυγες, ſive calculi duo juncti. — πέντ᾽ ἐπὶ καὶ δεκάτῳ. Vat. Cod. — V. 19. ὀκτὼ καὶ δεκάτῳ πανομοίιος. Vat. Cod. poſterius verum et reci-

piendum. At in numero lineae difficultatem cernens *Corn. de Pauw*, ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ emendare conatus eſt, quod ut minus Graecum a *Dorvillio* vapulat in Vann. crit. p. 255. — V. 20. τέτρατος ἐκ πυμάτου. eſt viceſimus locus. πύματος enim χῶρος eſt linea viceſima quarta, i. e. ultima et infima ſiniſtri lateris. In viceſimo igitur *ſcripto* ſive linea iterum bini erant nigri. — V. 21. σημήϊα πεσσοῦ per periphraſin: rex, qui albos habebat calculos, nec laqueos auguratus, quos ipſi fortuna tendebat etc. πεσσοὶ idem quod ψηφῖδες. Adde iis, quae *Dorvill.* attulit p. 270., *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 217. — V. 23. ψηφῖδας ἀριθμοῦ. Vulgo. ψηφάδα γὰρ ἰσθμοῦ. Vat. Cod. unde *Salmaſio* ſubnata eſt emendatio ἀπ' ἠθμοῦ. Diverſa ſunt ἠθμὸς et πύργος. Hic enim, nomen ab ipſa forma habens, teſſeras in tabulam effundebat. Interior ejus pars non ſimpliciter excavata erat, ſed gradibus et amfractibus interciſa, ita ut teſſerae intus vario motu agitatae evolverentur. Hinc ap. Noſtrum πύργου δουρατέου κλίμαξ. Simillimum eſt hoc ap. *Auſon.* in Profeſſ. I. 27. *bolos – quos praecipitante rotatu Fundunt exciſi per cava buxa gradus;* ubi *Joſ. Scaliger* noſtri loci non immemor fuit. Anth. Lat. L. III. Ep. LXXVII. *In parte alveoli pyrgus velut urna reſedit, Qui vomit internis teſſerulas gradibus.* — „Erat praeterea aliud inſtrumen„tum, quod *pyrgo*, *turriculae*, imponebatur, et diceba„tur φιμός, κημός, ἠθμός. *Infundibula* erant, et uſus „eorum etiam in *urnis judicialibus* apud Graecos. φιμὸς „proprie *camus*, *capiſtrum*, unde φιμοῦν: item κημός, un„de κημοῦν. ἠθμὸς erat proprie *colus*. *infundibulum*. „Porro ejusdem uſus fuiſſe κημὸν et ἠθμόν, patet auctori„tate *Heſychii* et *Schol. Ariſtophanis*, quos advocat „Caſaubonus ad Athenaeum L. X. c. 18. qui docet „utroque modo *infundibulum* vocatum, quo calculi in „κάδον vel καδίσκον fundebantur. Harpocration autem „dicit, φιμὸς ὁ καλούμενος κημός: ac κημοὶ una et φιμοὶ inter

„κυβευτικὰ σκεύη memorantur *Polluci* L. VII. §. 204.
„φιμοῦ quoque facit mentionem Diphilus: ἐλκ' εἰς μέσον
„τὸν φιμόν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. ubi mihi pars *turriculae* eſt,
„quae pro *tota turre* poni videtur. Phimum igitur, κη-
„μόν, ἠθμόν, ita eadem inſtrumenta eſſe apertum ſit; at
„diverſa eſſe a *fritillo*, vel inde patet, quia fritillus erat
„ſolidus ab una parte: cetera inſtrumenta pertuſa
„erant. Inde ap. Senecam *Aeacus jubet Claudium alea*
„*ludere pertuſo fritillo.* Vide finem Apocolocynth.
„Inde etiam patet, diverſum a pyrgo fuiſſe." Verba
ſunt *Dorvillii* Vann. crit. p. 259. Pro ἀριθμοῦ olim
tentaverat ἀριθμῷ *Th. Hyde* in Nerdilud. p. 45. quo
nunc nihil opus, meliore lectione reperta. In fine pen-
tametri κευθομένῃ habetur in Ed. Flor. et tribus Aldin.
Aliae κευθομένην. κευθομένας dedit *Salmaſius* ex conjectura;
nam in membr. κευθομένῃ legitur. Hinc κευθομένῃ legen-
dum eſſe contendit *Dorvill.* p. 262. nam *ſcalam* intus
in pyrgo *occultatam* eſſe. Ceterum notandum, tribus
teſſeris uſos fuiſſe veteres, cum poſtea duae tantum coe-
perunt uſurpari. — V. 25. Zeno imperator jecit et
duo et ſex et quinque, quibus jactibus tota rerum fa-
cies immutata eſt. At quomodo hoc factum ſit, obſcu-
riſſimum. Nam quod ſequitur, eum ſtatim octo to-
tos calculos disjunctos habuiſſe, qui antea ſeparati
fuiſſent, id ſibi contrarium eſſe videtur. *Pauwius* certe,
ut explicaret, ad ineptias confugit. ἄζυγες et μεριζόμε-
ναι idem eſt. Quare vehementer ſuſpicor, depravatum
eſſe hunc verſum. Scribe, duabus literis mutatis:

ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρόσθεν ὁριζομένας.

octo ſtatim disjuncti ſunt, qui antea juncti eſſent. Hoc
enim ſenſu verbum ὁρίζεσθαι paſſim occurrit, pro συμ-
φύεσθαι, *conglutinari*, et τῷ διορίζειν opponitur. Vide
Budaeum in Comm. Gr. L. p. 990. 4.

¶. 61.] *LXXIII.* Vat. Cod. p. 481. *Agathiae* vin-
dicat. In Plan. p. 377. St. 515. W. ἄδηλον eſt. Scriptum

in velum conopeum, quo culices arcentur. Cf. *Pauli Silent.* Ep. LXVI. Fuit haec Aegyptiorum conſuetudo, ut, cum in humidis regionibus a culicibus valde vexarentur, aut in turribus cubarent, aut lectos velamentis circumdarent: πᾶς ἀνὴρ αὐτέων ἀμφίβληστρον ἔκτηται, τῷ τῆς ἡμέρης μὲν ἰχθῦς ἀγρεύει, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπαύεται κοίτῃ· περὶ ταύτην ἵστησι τὸ ἀμφίβληστρον. *Herodot.* L. II. p. 146. Hinc *Horatius* in Antonii exercitu conopea fuiſſe viſa indignatur Epod. IX. 16. *Interque ſigna, turpe, militaria Sol aſpicit conopeum.* Idque ipſum exprobrat Cleopatrae *Propertius* L. III. 9. 43. quod auſa ſit

Romanamque tubam crepitanti pellere ſiſtro,
Baridos et contis roſtra Liburna ſequi:
Foedaque Tarpejo conopia tendere ſaxo,
Jura dare et ſtatuas inter et arma Marî.

V. 3. ἐπιτρέπομαι. Ed. pr. Flor. — V. 7. ὄρνεα *Brodaeus* de muſcis et culicibus interpretatur, quo nihil durius. *Aves* ipſae intelligendae, quibus ſe *parcere* (σάζειν pro φείδεσθαι) ait conopium, ut *Paul. Silent.* in Ep. laud. Οὐ βριαρόν τινα θῆρα καὶ οὔτινα πόντιον ἰχθύν, Οὐ πτερὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις.

LXXIV. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 155. St. 226. W. In helluonem quendam, qui cum voraciſſimis belluis comparatur. — V. 1. Nemo, qui dentes tuos vidit, domum tuam appropinquare audeat. ἀλοιητῆρας ὀδόντας. qui omnia terunt, ſaxi molaris ad inſtar. ἀλοιᾷν, κατατρίβειν, κατακόπτειν, de frumento inprimis. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 21. ſq. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 161. Ut *Agathias* neminem dentium illius adſpectum perferre dicit, ſic *Epicharmus* prae timore mori ait, qui Herculem edentem videant, ap. *Athen.* L. X. p. 411.:

πρῶτον μὲν αἴκ' ἔσθοντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις·
βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος,
ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγεν δ' ὁ κυνόδων.

— V. 2. ὑμετέρους. pro ſingulari. Vide ad Ep. in Aurig. Stat. XXIII. — σῆς ἐν. Vat. Cod. — V. 3. ἔχει. Vat. Cod. —- Nota fabula de Eryſichthone ex *Callim.* H. in Cer. 103. unde etiam verbum βούβρωστις ductum. Vide *Spanhem.* p. 802. ſq. *Euſtath.* ad Il. p. 1502. 6. *Oppian.* Hal. II. 207. ἀλλ' ἀτέλεστον Λύσσαν ἀεὶ βούβρωστιν ἀναιδέϊ γαστρὶ φυλάσσει. — Quum enim famem habeas, qualem Eryſichthon, quis ſcit, annon etiam eos ipſos, quos vocaveris, devores. — V. 5. μέλαθρα δεδέξεται. Vat. Cod. — V. 6. inſigni cum varietate membr. βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ φυλαξάμενος. ubi ſi primam vocem in τλήσομαι mutaveris, ſuam fortaſſe *Agathiae* manum reſtitues. Nolo enim praeda tuae gulae ſervari. Eleganter participium ſequitur verbum τλῆναι, ut in *Aeſchyli* VII. c. Th. 739. ubi verba ſic jungenda: ὅστε ἔτλα σπείρας ῥίζαν αἱματόεσσαν πρὸς μὴ ἁγνὰν ἄρουραν. *Sophocl.* Electr. 943. τλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'ν ἐγὼ παραινέσω. — Quod autem ad φυλαξάμενος attinet, medium pro paſſivo eſt poſitum, quod in aoriſto et futuro paſſim faciunt Graeci. Vide inprimis *Locellam* ad *Xenoph. Eph.* p. 173. — Quod ſi vulgatam ſervare quis malit, ſcripſerim tamen auctoritate Codicis: βήσομαι ὑμετέρῃ γ. λαφυξόμενος, pro εἰς ὑμετέρην γαστέρα, conſtructione ap. *Agathiam* obvia Ep. XXXVIII. et XLV. — V. 7. Si quando in tuam domum venire auſim, fortior ſim Ulyſſe, qui Scyllam non extimuit. εἰ δ' ἔτι γ' ἐς. Flor. ed. pr. Ald. I. — οὐ μέγ' ἄνυσσε. (ἄνυσσεν Vat. Cod.) prae meo facinore ſcil. — V. 8. Λαερτιάδης Σ. χήμασιν. Vat. Cod. — V. 9. πολύτλας. majori ego jure *patiens* vocabor illo. — V. 9. εἴ σε περήσω. Vulgo et in Vat. Cod. quod tacite mutavit cl. editor. Senſum haud accurate expreſſit *Grotius* vertens: *Juſtius et dicar ſollers, evaſero ſi te, Non levius monſtrum, quam Polyphemus erat.*

LXXV. Vat. Cod. p. 558. *Agathiae* tribuit, quod in Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillii* eſt. Ad homi-

nem quendam tenuiſſimi corporis. Comparanda ſimilia *Lucillii* Ep. LV. – LXVIII. — V. 1. σῶμα σκιοειδές. non corpus, ſed umbra. — ἀδερκέϊ Vat. Cod. pro vulg. ἀειδέϊ. — V. 4. „In membranis πολλὸν ἀφαυρότερον, quod prae„ferendum non duxi.“ *Br.* *Lucill.* LXV. Χαιρήμων ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος. Sine dubio id, quod editiones praebent, magis eſt proprium; ſed ii poëtae, in quorum numero eſt *Agathias*, rariora et minus propria ſectari ſolebant. Hanc ob cauſam membranarum ſcripturam equidem praetulerim. ἀφαυρός. ἀσθενής. *Euſtath.* ad Od. ν. p. 523. 10. ἀφαυρότερος. ἀσθενέστερος. *Heſych.* — ¶. 62.] V. 5. οὐδὲν ἀμείψας. nullam morte mutationem ſubibis. φάσμα. Similiter *Nicarchus* Ep. XVI. ἐμὲ στεφανῶσατ᾽· ἐγὼ γὰρ Εἰ βλέπομ᾽, ἥττημαι· πνεῦμα γὰρ εἰμὶ μόνον.

LXXVI. Vat. Cod. p. 554. Ἀγαθίου Σχολ. In Plan. p. 171. St. 249. W. In cauſidicum ejus generis, quod vividis coloribus deſcripſit *Ammian. Marc.* L. XXX. 4. p. 594. — V. 1. ζυγόν. Ed. pr. Fl. et Ald. 1. Δίκη hîc nihil diverſa a Nemeſi, cui jugum tribui ſolet. Vide ad *Meſomed.* Hymn. v. 13. T. II. P. II. p. 347. — οὐ νοέεις. noſtine judicium, quod improbis tuique ſimilibus viris inſtat. — V. 3. ῥήτρη, *eloquentia.* Demoſthenem ῥήτρης εὐκελάδοιο πατέρα vocat *Chriſtodorus* in Ecphr. v. 24. — ποικινόφρονι. Vat. Cod. — V. 4. ποικίλον. Verba fucata opponuntur ſermoni ſincero et ſimplici; ut ποικίλλειν opponitur τῷ ἁπλῶς et ἐλευθέρως λέγειν. Vide *Abreſch.* in Lect. Ariſt. p. 222. *Eurip.* Phoen. 472. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ᾽ ἑρμηνευμάτων. In talibus igitur ποικίλος parum diſtat a vafro et callido; quod apparet etiam ex *Eurip.* Androm. 938. κἀγὼ κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους, Σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων. Iphig. in Aul. 526. de Ulyſſe: ποικίλος ἀεὶ πέφυκε, τοῦ γ᾽ ὄχλου μέτα. Inſignem in dicendo ſubtilitatem notat ἡ ποικιλία ap. *Demoſth.* c. Aphob. p. 844. 11. καὶ ταῦτ᾽ εἰ μὲν ἐδεῖτο λόγου τινὸς ἢ ποικιλίας. — V. 5. Vulgo:

ἐλπίζειν δ' ἔξεστι· et ſq. verſ. τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φ. Haec ex Vat. Cod. mutavit cl. editor, in quo tamen praeterea παίγνιον φ. metro vitiato legitur. Verba ἐλπίζειν ἔξεστι quo referas, non ſatis liquet. Sed hoc voluiſſe videtur: Callidae tuae eloquentiae confidas licet; at Juſtitiam ſcito eâ mutari non poſſe. Haec vero antitheſis nec acumen, nec gravitatem habet. Sed fac, ſcriptum fuiſſe:

ἐμπαίζειν ἔξεστι

aliis licet illudas, Themidem ludibria tua mutare non poterunt, apte ſibi reſpondent ἐμπαίζειν et παίγνια φαντασίης. Hoc ſenſu v. παίζειν ubique obvium. ut in *Luciani* Nigr. §. 20. ἡ τύχη παίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Cf. *Valcken.* in Adon. p. 359. — ἠλέματος φαντασίη, vana et falſa creans phantaſia. Fictum oculorum ſplendorem meretriculae ἠλεμάτους ἀκτῖνας appellat *Claudian.* Ep. II. Vide *Albertum* ad *Heſych.* v. ἠλέματος.

LXXVII. Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 6. St. 11. W. In ingens illud ſaxum, quod Ajax in Hectorem conjecerat. Il. η. 268. Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, Ἧκ' ἐπιδινήσας — εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ. Il. ξ. 409. τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας, Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος. — V. 1. „Recte H. Stephanus edidit ἀνοχμάσσειας. ante „eum, ut in codicibus et Vat. etiam membr. legebatur, „reclamante metro: ἀνοχμάσειας. Similis menda relicta „eſt in nupera Oppiani editione, ubi ἁλ. ε. 226. ſcri„bendum πρυμναίοις ἅτε νῆα κατοχμάσσας ὑπὸ δεσμοῖς.“ *Br.* — V. 3. μέλας, τρηχύς τε. ex Il. η. 265. — V. 4. ἐξεκύλισσα. Vat. membr. recte. Vide ad Ep. LIX. 4. — V. 5. βαιόν. nunc me vix tandem paululum de agro removent. νῦν. genus imbelle et puſillum. Reſpicitur Il. ε. 303. οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. et inprimis Il. μ. 447. τὸν

δ' οὔ κε δύ' ἄνδρε δήμου ἀρίστω Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. *Juvenal.* Sat. XV. *Nam genus hoc vivo jam decreſcebat Homero: Terra malos homines nunc educat atque puſillos.* — V. 7. ἐπὶ χθ. Vulgo et in Vat. Cod. ὑπὸ ex marg. Wechel. receptum. — V. 8. παίγνιον. ludibrium, quod movere conentur, et in quo vires exerceant.

LXXVIII. Vat.Cod. p. 299. Plan. p. 221. St. 322. W. Scriptum in mulierem, quae, cum triduum in puerperii laboribus conſumſiſſet, infantem tamen, in utero exſtinctum, edere non potuit. Perperam *Opſopoeus* mulierem ipſam exſtinctam eſſe putabat. — V. 4. γαστρὶ δυσκόλπῳ. Epitheton vitioſam uteri ſtructuram ſignificat. οἱ κόλποι, μυχοί, ſinus, receſſus. — ¶. 63.] V. 5. „ἐξότε. „etiam ſine libris ſcribendum ſic fuiſſet. Sed Planudeae „Regius liber optimus ἐξότε in textu; cod. Ja. Laſcaris „in marg. habet." *Br.* Sic etiam correxit Aldus in Lectt. unde in Ald. 2. receptum eſt; nec non *Opſopoeus*, *Huetius*, *Munker.* ad *Anton. Lib.* c. 23. — ἐξότε. ex quo partus infantis expectatur, ſed non perficitur. ἄπρηκτοι ἐλπίδες ſunt κεναί, ἀνήνυτοι. Auctor Ep. inter ἀδέσπ. XXXIV. ad puerorum amatores: Ἴσχετε μόχθων, ἀπρήκτοις ἐλπίσι μαινόμεθα. Vide *Rubnk.* Ep. crit. p. 194. — V. 7. „τελέθοι vulgo abſurde legitur: ſic mortem „matri imprecaretur poëta. Idem Reg. liber [et Vat. „Cod.] recte τελέθει." *Br.* In verbis κούφη γαστὴρ reſpicitur ſolemnis acclamatio: *Sit tibi terra levis!* Mater exſtinctum infantem in utero gerens ejus ſepulcrum dici poterat, ut Thyeſtes ap. *Sidon. Apollin.* C. IX. p. 109. *Fratris crimine qui miſer voratis Vivum pignoribus fuit ſepulchrum*; quem locum cum ſimilibus illuſtrando *Longino* adhibuit *Rubnk.* p. 243. ſq. ubi γύπες ἔμψυχοι τάφοι *Gorgiae Leontini* reprehenduntur. Haec metaphora placuit Auctori Aenigmatis a cl. *Huſchkio* editi in Anal. cr. p. 307. nr. LXXVI. Ὁ κτείνας ναυηγός,

ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ Κεῖται. Ceterum comparandum Epitaphium puerperae in ἀδεσπ. DCCVII. οὐδ' ὑπ' ἐμαῖς ὠδῖσι τὸ νήπιον ἐς φάος ἦγον, Ἀλλ' ὑπὸ γαστρὶ φίλα κεύθεται ἐν φθιμένοις.

LXXIX. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 216. St. 315. W. In Candaulis ſepulchrum, cujus conjugem poëta excuſat, ſecutus *Herodotum* L. I. 11. p. 6. Νῦν τοι δυοῖν ὁδοῖν παρεουσέων, Γύγη, δίδωμι αἵρεσιν, ὁκοτέρην βούλεαι τραπέσθαι· ἢ γὰρ Κανδαύλεα ἀποκτείνας, ἐμέ τε καὶ τὴν βασιληίην ἔχε τὴν Λυδῶν, ἢ αὐτόν σε αὐτίκα οὕτω ἀποθνήσκειν δεῖ· ὡς ἂν μὴ πάντα πειθόμενος Κανδαύλῃ, τοῦ λοιποῦ ἴδῃς τὰ μή σε δεῖ. ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δεῖ ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. — V. 4. τὸν ἐφιστάμενον ſuſpicatur *Opſopoeus*; equidem malim vulgatam lect. pro ἐφιστάμενον accipere. Saepenumero enim recentiores illi in talibus neglexerunt adſpirationem. Vide ad Ep. XLVII. 2. Ceterum hujus verſiculi ſenſus minime perſpicuus. Non enim quaerebatur, utrum illa priorem maritum Candaulem habere vellet an Gygem, ſed uter perire deberet; id quod ex *Herodoti* verbis apparet ſupra adſcriptis. An *Agathias* dedit: ἢ τὸν πρὶν ἑλεῖν, pro ἀνελεῖν. Vide *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. I. p. 17. — V. 5. Vulgatum ἦν ἄρα Κ. quod etiam membr. Vat. ſervant, primus *Opſopoeus* mutavit in χρῆν. Idem adſcripſerat *Caſaubon.* exempl. ſui margini. Manifeſto enim *Agathias* reſpexit formulam, qua *Herodotus* p. 5. 22. hiſtoriam de Candaulis ſtultitia auſpicatur: χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς —, quod multi imitati ſunt. Vide *Weſſeling.* l. c. — In fine vſ. Schedae Krohn. ἂν ἔδει, ſuperſcripto τλη.

LXXX. Vat. Cod. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis ſepulchrum. Erat Laïdis tumulus in Craneo prope Veneris Melanidis fanum, teſte *Pauſan.* L. II. p. 115. Alii, diverſas ejusdem nominis meretrices confundentes, eandem in Theſſalia ſepultam eſſe dixerunt. Vid. *Athen.* XIII. p. 589. B. et Muſ. Atticum Tom. III. 2.

p. 187. ſqq. — V. 1. „Vulgo ἀμφικέλευθον. una voce. „In membranae ora correctum ἀγχικέλευθον, *in agro* „*propter viam.*“ *Br.* Emendatio a cl. editore recepta debetur *Toupio*, Cur. Nov. p. 178. qui comparat *Homer.* Il. ν. 335. πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους. *Mnaſalc.* Ep. XI. ἀκρίδα — ἅδε θανοῦσαν ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. — V. 3. ἀκοῆς. Ed. Flor. Ald. pr. Aſcenſ. Steph. ἀκουῆς, quod Vat. Cod. habet, correxit etiam Ald. in Lectt. — V. 5. ἃ πόσον. Ex *Rufini* Ep. VIII. — πόσων. Vat. Cod.

LXXXI. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 51. St. 74. W. Temere mortales mortem timere docet. — V. 1. τὸν ἡσυχίης γενετῆρα. *Senec.* Agam. v. 591. *miſeros libera mors vocat Portus aeterna placidus quiete.* Similia multa contulerunt *Burm.* ad Anth. L. T. II. p. 55. ad *Propert.* II. 21. 27. p. 414. *Gatacker.* ad Antonin. p. 67. — παύοντα νόσους. Hinc παιὰν ap. *Aeſchylum* in Philoct. ap. Stob. p. 602. 38. ὦ θάνατε παιάν, μή μ᾽ ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός —, quae illuſtravit *Valcken.* ad Hippol. p. 313. Ep. ἀδεσπ. DCCXLVI. ἦλθες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερος, ὅς μ᾽ ἀπέλυσας Νούσων, καὶ καμάτων, καὶ μογερᾶς ποδάγρας. — V. 3. μοῦνος ἅπαξ. κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Io dicit in *Aeſchyli* Prom. 750. quem locum ante oculos habuiſſe videtur *Plutarch.* in V. Caeſ. p. 734. E. εἰπών, ὡς βέλτιον ἐστὶν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ ἀεὶ προσδοκᾶν. Cf. *Wetſten.* ad N. T. T. II. p. 50. ubi noſtrum Ep. excitatur. Hinc corrigendus videtur *Aeſchyl.* Agam. 1300. ἰοῦσ᾽ ἅπαξ ὀτλήσομαι τὸ κατθανεῖν, pro vulgato ἰοῦσα πράξω τλήσομαι —, quod ſenſum non habet. — V. 4. δεύτερον. *Seneca* Ep. XXIV. *Moriar? Hoc dicis: Deſinam aegrotare poſſe; deſinam alligari poſſe; deſinam mori poſſe.* — V. 5. πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Cf. *T. H.* ad *Xenoph. Epheſ.* p. 288. ed. *Loc.*

¶. 64.] *LXXXII.* Vat. Cod. p. 304. Edidit *Jenſ.* nr. 57. et ex eo *Reisk.* in Anth. nr. 707. p. 136.

Paches, cujus amores et ſupplicium in hoc Epigr. enarrantur, miſſus eſt adverſus Mitylenaeos anno quinto belli Peloponneſiaci Ol. LXXXVIII. 2. Ejus in Mitylenaeis tractandis lenitatem et moderationem laudat *Thucyd.* L. III. 28. Cf. *Diodor. Sic.* T. I. p. 515. ſq. Nec omnino quidquam eſt apud hiſtoricos, quod hiſtoriae in hoc Ep. narratae fidem faciat, niſi fortaſſe quod *Ariſtoteles* tradit Polit. V. 4. p. 310. bellum illud Mitylenaeorum adverſus Athenienſes a mulieribus ἐπικλήροις originem cepiſſe. Recte igitur *Reiskius* p. 220. hanc hiſtoriam ad veteres fabellas amatorias, quas Mileſias appellant, referendam eſſe cenſet. Minus certum eſt, quod idem ſuſpicatur, hoc carmen ex *Agathiae* Daphniacis depromtum eſſe. — In lemmate Vat. Cod. habet: ἔκτεινεν, αὖθις δὲ ὑπ᾽ ἐκείνων πάλιν πεφόνευται. — V. 1. Λάμαξις. Vat. Cod. et Jenſ. Temere *Reiskius:* χαρίεσσ᾽ Ἀμαμαξίς. — V. 2. πάτρας. Vat. Cod. — φέγγεα. patriae ſalutem attulerunt. — V. 3. πλεύσας *Reisk.* — V. 5. τὰν κούραν. Vat. Cod. ταῖν κουραῖν emendatum in marg. Ap. Ruhnk. et Guy. — V. 6. Vitioſe membr. ἔκτανε τήνας τῇδε βιησόμενος, quod variis conjecturis locum dedit. καὶ inſeruit *Salmaſius;* pro τῇδε autem in apogr. Guy. et Ruhnk. τῷδε legitur. *Reiskius* στεῖλε et εἶχε ſuſpicabatur; *Bernardus* in literis ad *Reiskium* p. 507. τῆλε. His omnibus conjecturis praefero lectionem Brunckianam εἷλε βιησόμενος, ubi εἷλε de *capiendi conatu* accipi debet, qualia multa ubique occurrunt. Vide *Taylor.* ad Lyſ. p. 146. *Abreſch.* ad Aeſch. T. II. p. 152. *Brunck.* ad Oed. T. 1454. et alios paſſim. — V. 7. ῥόον *Jenſ.* quod emendavit *Reisk.* adſtipulantibus membranis. — V. 12. ἐν δ᾽ αὐτῷ. Vat. Cod. ἀποφθίμεναι *Reisk.* Dualis, quem Vat. Cod. habet, praeſtantior. — V. 13. ἐκ δὲ π. ἀ. ἐπεὶ πόσις ἅμα σ. *Reisk.* qui hanc lectionem ſtrenue defendit, metricos plorare jubens. In membr. Vat. εὖ δέ – legitur, et πόσις ἅμα, quod in Ap. Guy. et Ruhnk.

in

in ποτὶ σᾶμα mutatum eſt. — V. 15. ὑμνεῦσιν. Vat. Cod.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 297. ſq. Planud. p. 258. St. 373. W. Lugetur immatura mors Agathonici, juris ſtudioſi. — V. 2. νόμους. Fatum nullis *legibus* obnoxium dicit poëta, reſpectu habito ad *leges*, quibus diſcendis operam dabat Agathonicus. — V. 4. νομίμῃ ἡλικίῃ ambigue dictum, et de aetate, qua per leges petere licebat honores et magiſtratus, et de aetate morti matura. — ἔμπλεον. Similiter *Scythin.* Ep. I. πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων. — V. 6. οὐ θιάσου. ſui coetus ornamentum plorantes. θίασος pro *coetu*, et θιασῶται pro *cultoribus*, multi illuſtrarunt. Vid. *Spanh.* ad *Ariſt.* Plut. v. 508. et *Alberti* ad *Heſych.* v. θίασος. — V. 7. κόμην τίλλουσα. Cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 349. — V. 8. αἶ, αἶ, edd. ante Steph. — τῶν λαγόνων. ſic Vat. Cod. „Melius ſcribere„tur τὸν λαγόνων." *Br.* Et ſic vulgo legitur. — ¶. 65.] V. 9. In eandem ſententiam puer parentes conſolatur Ep. ἀδεσπ. DCCXXXIV. ἀλλὰ πάτερ, μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν· Τέρμα γὰρ εὐσεβίη μοῖρ' ἐπέκλωσε τόδε –, ut hunc verſum emendandum exiſtimo pro εἴς με βίου μ. Anthol. Lat. L. IV. CXVII. p. 78. *Perpetuo talis gemitu lacrimisque colenda, Infelix aevo tam cito quae caruit? An felix aegrae potius ſubducta ſenectae? Sic Hecubâ flevit Pentheſilea minus;* quod ductum ex *Cicer.* Tuſc. Qu. I. 39. Cf. loca veterum a *Clemente Alex.* collecta Strom. L. III. p. 516. ſq.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. In perdicem a fele necatam. Cf. *Damochar.* Ep. I. Perdices ap. veteres inter aves domeſticas habebantur. *Aelian.* H. A. IV. 16. Apud Chios eas gregatim paſci narrat *Busbequius* Ep. III. p. 123. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in οἰκογενὴς T. II. p. 664. ubi πέρδικα φαγοῦσα legitur, ut in Vat. Cod. Vulgo πέρδικ' ἀνελοῦσα.

Formam αἴλουρος, quam impugnat *Daweſius* in Miſc. crit. p. 261. tuetur *Toup.* Em. in Suid. p. 285. — V. 4. κτείνω – ἀντιβίην. Vat. Cod. Poſterius etiam in edd. legitur. Praecedentia οὔ σε φθιμένην ἀγέραστον ἐάσω ducta ſunt ex *Eurip.* Hecub. 116. ποῖ δὴ Δαναοὶ τὸν ἐμὸν τύμβον Στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες; — V. 5. Nam te ira exaſperari ſcio, donec hoſtem in buſto tuo immolavero. — εἰς ὅκε Vat. Cod. — Laudat hoc diſtichon *Suid.* T. II. p. 712. ubi ἔτευξε τάφῳ habetur, ut in Vat. Cod. Parum quidem intereſt; praetulerim tamen ἔτευξε ob Cod. auctoritatem.

LXXXV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 380. W. „Lemma in membr. εἰς πέρδικα, ἣν αἴλουρος „κατέφαγεν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος γάττος. (*le chat*) quo „de nomine videndus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV. „4.“ *Br.* — V. 1. 2. Profert hoc diſtichon *Suidas* T. II. p. 540. in μετανάστρια, nulla hujus vocabuli interpretatione addita. Perdix μετανάστρια eſt ea, quae, antiquis ſuis ſedibus relictis, inter homines habitabat. — V. 2. πλεκτὸς οἶκος, cavea. — λεπταλέαις Vat. Cod. quod reponendum. — V. 3. θαλεροί. — καὶ θαλερώπιδος ἠριγενείης. τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας. *Suid.* T. II. p. 162. ubi h. l. reſpexit. Totum diſtichon laudat in αἰθύσσω (ἐκτείνω. θερμαίνω.) T. II. p. 648. et in ἠριγένειαν T. II. p. 75. Perdicem nobis repraeſentat ad ſolis radios alas expandentem et concutientem. Proprie verbo παραιθύσσειν ſubitus ſplendor ſignificatur, quem micantes alae efficiunt. — V. 5. τἄλλα δὲ πάντα ἥρπασε. Vulgo. „At ſi omnia ſicuti „caput rapuit felis, quomodo dicitur non ſatiaſſe gu„lam? Immo quidem caput abſtulerat, at reliquum „corpuſculum ei eripuerat Agathias et alta humo con„diderat.“ Verba ſunt *Dorvillii* ad *Charit.* p. 399. qui ἥρπασα reſtituit, accinente Vat. Cod. et *Suida*, qui hoc diſtichon laudat in ἀπέθρισεν T. I. p. 251. — V. 8. μήποτε σόν. Vulgo. Noſtrum ex Cod. Vat. revocavit *Dor-*

vill. Color in hoc diſticho ductus ex Ep. *Ammiani* XIII. Εἴη σοὶ κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε, Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 193. St. 281. W. Theodotus loquitur maritus Eugeniae, cum qua per vitam ſimultatem invitus ſusceperat. — V. 1. πύματον δρόμον, per extrema haec vitae ſpatia, quorum meta apud inferos poſita eſt. — οὔτ' ἔμ'. Vat. Cod. — V. 3. φθόνος ἤ τις ἄτη. perniciosa quaedam fati ſors, felicitati noſtrae invidens. — ¶. 66.] V. 5. κρηπῖδα. ad juſtum Minois tribunal adducti.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 300. Planud. p. 230. St. 334. W. Agathias ſorori defunctae pulchritudinem, poëticam facultatem et juris civilis peritiam tribuit. Poſtremum hoc mirationem faceret, niſi conſtaret, quantopere illis temporibus plurimorum hominum ſtudium in juris diſciplinam inclinaverit. Vide *Gibbon.* T. III. p. 38. ſqq. — V. 1. ἀγλαΐᾳ. Vat. Cod.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 228. St. 332. W. Lemma procul dubio ductum ex ipſius *Agathiae* codice. Eum Memnonii et Pericleae filium fuiſſe matrisque tutela tertio aetatis anno privatum eſſe, ex hoc tantum Epigrammate conſtat. — V. 2. οὐ μὰ τόν. Ellipticam hanc jurandi formulam illuſtraverunt plures, quos laudavi ad *Straton.* Ep. XLIII. 2. T. II. P. III. p. 89. — V. 5. βοσπόρῃ. Vat. Cod. — V. 6. πάτριος. Vat. Cod. — V. 7. ἀλύων. qui materna cura privatus per domum vagatur, dulcem mammarum laticem deſiderans. Verbum ἀλύειν de eo, qui moeſtus circumerrat, explicuit *Perizon.* ad *Ael.* V. H. IX. 25. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 47. et alii. — V. 9. Initio verſus interlocutoris ſignum β. ſupplendum. — καὶ καὶ φ. Ald. pr. — V. 10. σταλάει. Vulgo.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 294. Planud. p. 196. St. 285. W. In ſratres, qui poſtquam ſumma concordia vixerant, eodem tempore mortui eodemque tumulo ſepulti ſunt. Elegans hoc et expeditum Epigramma tractavit *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 45. — V. 1. Λητώϊος. Vat. Cod. — V. 2. συζυγίην. Anthol. Lat. L. IV. 1. p. 1. in fratres Caſcas: *Quanta fuit mentis, tanta eſt concordia fati. Et tumulus cinerem parvus utrumque tegit.* — V. 3. κὰκ Μοίρης corrigebat doctiſſimus Britannus l. c. ex *Theocriti* Eid. α. 139. λῖνα πάντ' ἐλελοίπη ἐκ Μοιρᾶν. Idem mox, auribus conſulens, Βοσπορίης ſcribit. At, ut cacophonia vitetur, aptius βοσπορίαν ſcribi, quae vulgaris forma eſt. — ¶. 67.] V. 6. ξυντρεχέτην. Vulgo. — V. 8. Ὁμοφροσύνας Vulgo. Eadem eſt Ὁμοφροσύνη, quae Ὁμόνοια, cujus aram ap. Eleenſes fuiſſe tradit *Pauſan.* V. 14. p. 413. Doctiſſimus *Wakefield* tentat ὤφελ' ἐνιδρύσθαι, quod mihi neceſſarium non videtur.

XC. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 233. St. 338. W. Mulieris Theſſalicae, in Boſpori litore ſepultae, epitaphium. — V. 2. λεύσῃ. Vat. Cod. λεύσσεις. Vulgo. — V. 4. ἠιόνος. Perperam *Brodaeus* cogitabat de Eione oppido, quod nec ad Boſporum, nec, ut *Stephanus* vult, in Cherſoneſo, ſed ad Strymonis oſtium ſitum erat. Cf. *Thucyd.* IV. 103. Epigr. ἀδεσπ. CLV. et *Gatterer* Comm. de Thracia P. III. p. 10. — V. 5. Structurâ orationis mutatâ mulier deſuncta maritum rogat, ut ſibi cenotaphium in patria terra exſtruat.

XCI. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 241. St. 351. W. Joannae citthariſtriae epitaphium. — V. 1. δεκάτην Ἑλικωνίδα. *Plato* Ep. XII. *Antip. Sid.* XLVI. et alii. — V. 3. τερετίσματα. dulces molleſque citharae ſoni. τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα, καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα. *Heſych.* Varias

hujus vocabuli ſignificationes more ſuo illuſtravit *T. H.* in Addend. ad Thom. Mag. p. 908. — V. 4. Ἰωάννας. Vat. Cod. a man. ſec. — πάντα. Similiter *Moſchus* in Ep. Bionis v. 11. ὄττι σὺν αὐτῷ Καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά. et v. 66. πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. — V. 5. ἔθηκεν. Vat. Cod. a pr. man. — Muſae lege ſanxerunt, hujus puellae virtutibus digna, ut in poſterum Joannae tumulus pro Helicone coleretur.

XCII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 242. St. 352. W. In venatorem, qui ſcorpionis ictu periit. — V. 2. παρδαλίων. Vulgo et in Vat. Cod. Id, quod *Br.* in textu poſuit, poëtarum ſermoni convenientius. Vide *Stephan.* in App. Theſ. Gr. L. p. 1602. — V. 3. γλαφυρῆς. ex cavo terrae. *Erycius* Ep. IX. φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα Νειόθεν ἀντιάσασα. — V. 5. „Regiorum Planudeae „codd. optimus σίγυννά τε. perperam. Vide quae notavi „ad Antip. Sid. XIII.“ *Br.* — V. 6. παίγνια. feris haec timorem non amplius incutiunt. In Ep. ἀδεσπ. DCLXVI. item venatoris ſepulchrum deſcribitur, in quo venabula, retia etc. expreſſa erant: αἴ, αἴ, λάϊνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες. Cf. Ep. DCLXVII.

¶. 68.] *XCIII.* Vat. Cod. p. 297. Planud. p. 244. St. 354. W. In adulterum una cum moecha domus ruina oppreſſum. — V. 2. ὑποκλέπτων. Cf. Ep. XVIII. 6. — V. 3. ἀλλαπίνης. Vat. Cod. — V. 5. παγίς. Vide ad Ep. LXIII. 4.

XCIV. Vat. Cod. p. 296. ſq. *Agathiae* tribuit; in Planud. p. 262. St. 378. W. ἄδηλον eſt. Puella quatuordecim annorum de vitae ſuae brevitate conqueritur, deosque rogat, ut parentum ſuorum lacrymas ſiſtant. — V. 2. θάλειαν. Vat. Cod. — V. 3. αἲ Vat. Cod. — Ad ſententiam cf. *Meleagr.* Ep. CXXIV. 5. 6. CXXV.

Erinna Ep. III. Anth. Lat. IV. 244. p. 184. *Nam tibi dumque viro taedas thalamumque parabam, Funera et inferias anxius ecce paro.* — V. 8. ταχομένων et φθιμένας. Vat. Cod.

XCV. Vat. Cod. p. 300. Plan. p. 281. St. 407. W. Epitaphium Euſtorgii adoleſcentis, juris ſtudioſi. — V. 2. Κασταλίης. non ejus fontis, qui apud antiquiores poëtas celebrabatur, ſed alius prope Antiochiam, qui ex monte Parnaſſo erumpebat; quod docuit *Caſaubonus* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 21. et 324.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Agathiae* tribuit Ep. LXVIII. LXIX. LXX. inter *Pauli Sil.* carmina p. 92.

DAMOCHARIDIS GRAMMATICI ET DISCIPULI AGATHIAE EPIGRAMMATA.

¶. 69.] *I.* Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. Conf. *Agath.* Ep. LXXXIV. ſq. — V. 1. ἀνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων. *Suid.* T. I. p. 189. qui hoc diſtichon laudat. Felem, quae perdicem, domino ſuo inprimis caram, laceraverat, poëta comparat cum rabidis Actaeonis canibus, qui ipſum dominum ſuum laceraverant. — V. 2. *Suidas* iterum laudat in Ἀκταίων T. I. p. 96. cum hac nota: συνέστειλε τὸ ω̄ διὰ τὸ μέτρον. et iterum in Ἀλκμαιωνίδαι T. I. p. 118. — V. 3. Ἀγαθίοιο. Vulgo; quod jam *Scalig.* in not. mſc. in Ἀγαθίκό mutavit, accinente Vat. Cod. qui etiam φίλου praebuit. — V. 4. λυτεῖς μ', ὡς αὐτὸν ſuſpicabatur *Joſ. Scaliger* in not.

mſc. quod minime probandum. — V. 6. τῆς σῆς. cibos delicatos, quibus tu olim veſcebaris, occupantes. σπατάλημα de victu exquiſitiore *Agath.* Ep. LIII.

II. Vat. Cod. p. 152. *Damocharidi* vindicat, quod ἀδέσποτον eſt in Plan. p. 445. St. 578. W. Scriba, ſenio confectus, Mercurio artis ſuae inſtrumenta dedicat. Cf. Ep. *Philippi* XVII. et notata ad *Phaniae* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. ſq. — V. 1. γραμμάτοκον. Vat. Cod. a pr. man. et mox κύκλα μόλυβδον. Male haec accepit *Brodaeus.* κυκλομόλιβδος eſt orbiculus plumbeus, quo lineae ducuntur in membrana; hinc γραμματόκος, *lineas gignens. Paul. Sil.* Ep. L. γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς. — πλήθοντα μελάσματι, *nigrum* ſimpliciter. — V. 3. *Suidas* in κελχινόν T. II. p. 293. δοχῆα legit. μέλανος σταθεροῖο δοχήϊον. *Paul. Silent.* Ep. LII. 5. — ῥέεθρα. Vat. Cod. — V. 6. „περιτριβής, *obtritus*, *obtuſus*, in Stephani the„ſauro ſine auctoritate.“ *Br.* In praec. vſ. vulgatum κόσμου ex Vat. Cod. emendatum eſt. κόσμον legit etiam *Suidas* in κίσσηρις T. II. p. 319. Pumice utebantur veteres ad calamos acuendos. — V. 7. καὶ γλυφανοῦ καλάμου. Vulgo et in Vat. Cod. Poſterius vocabulum correctione non indigebat, quam cl. editor fortaſſe ex cod. Planudeae adhibuit. — σιδάρου. Vat. Cod. — V. 10. Ἑρμείᾳ. Vat. Cod. Hoc diſtichon fortaſſe ductum ex *Julian. Aeg.* Ep. XI. Ἑρμείη, σὺ γὰρ ὅπλα· σὺ δ' ἀδρανέος Φιλοδήμου Ἴθυνε ζωήν, λειπομένοιο βίου. — κεκμηώς in pr. vſ. ex membr. Vat. ſumtum pro κεκμηκώς. De ionica forma vide *Euſtath.* Il. ζ. p. 641. 2.

¶. 70.] *III.* Vat. Cod. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. In balineum aquae limpidiſſimae. — V. 1. τοῦτο τὸ λοετρόν. Vat. Cod. τοῦτο τὸ λουτρόν. Vulgo. Tres deae hujus balinei poſſeſſionem, haud ſecus ac pomi illius, affectant. — V. 3. Non Paris de iis judicium feret, ſed ipſa aqua, uniuscujusque imaginem clariſſi-

me repraeſentans. Obſcurum acumen, et, ut mihi quidem videtur, ſubabſurdum. — V. 4. ἀργυφέοις. Vat. Cod. quod reponendum.

IV. Plan. p. 368. St. 507. W. In pulchram Sapphûs poëtriae imaginem. — V. 3. πηγάζει, exquiſitius pro ἔνεστι, ſplendor ex oculis ſcaturit, unde vivida vis ingenii cognoſcitur. τὸ διαυγές. *Ariſtaen.* I. 1. p. 3. ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες. *Philoſtr.* Epiſt. XXV. p. 924. τὰ μὲν ὄμματά σου διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. — V. 5. „Vulgo ſine ſenſu legitur οὐ περίεργα κολῶσα. Neſcio an κολᾶν graece dicatur, quod ſignificaret *membroſum eſſe, craſſa habere membra.* Sed „agnoſcat hoc verbum graecitas, nec ne, certum eſt, „hanc ſignificationem hujus loci non eſſe; itaque, quod „ſenſus poſcebat, confidenter repoſui λιπῶσα." *Br.* Hanc emendationem ſuam cl. editor firmatam vidit verſione *Grotii*, qui totum hoc carmen ſic expreſſit:

Quae finxit Natura, tibi dedit ipſa figuram,
Pictor, Pieridis quam Mitylena tulit.
Nam lux ex oculis quae manat vivida, pulchris
Ingenium gravidum ſenſibus eſſe docet.
Quod caro non turget, planis ſed partibus aequa eſt,
Simplicitas hac eſt ſignificata nota:
Quique hilaris vultus ſimul eſt, ſimul humidus, una
Vivere in hac Muſas nuntiat et Venerem.

κολοῦσα tentabat *Huetius* p. 34. *Se curatura junceam non reddidit;* infeliciter ſane! — V. 7. „Mallem νοεροῖο „προσώπου. τὸ ἱλαρὸν ad Venerem, τὸ νοερὸν ad Muſas re- „fertur. Emendationem hanc omnino neceſſariam eſſe „cenſeo; licet hic non adſtipuletur Grotius." *Br.*

PAULI SILENTIARII
EPIGRAMMATA.

¶. 71.] *I.* Vat. Cod. p. 121. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 474. nr. 366. Furtivam Venerem commendat. — V. 2. περιδηρίτην. Vat. Cod. a pr. man. et ſic *Toupius* ex Apogr. quodam in Cur. Nov. p. 292. Venus περιδήριτος eſt, quam amantes, deceptis invidorum oculis, peragun : nam *Cuſtodum tranſire manus, vigilumque catervas, Militis et miſeri ſemper amantis opus. Ovid.* Amor. I. El. IX. 27. — ἐργασίη. Vide ad *Philipp.* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 169. — V. 3. ἡδὺ λαθεῖν. *Incitat et ficti triſtis cuſtodia ſervi, Et nimium duri cura moleſta viri. Quae venit ex tuto minus eſt accepta voluptas. Ovid.* A. A. III. 601. — „Recte in „Buherii et Guieti apographis ἡδὺ λαθεῖν, quod, ut ſen„ſus poſcit, reponendum eſt.“ *Br.* Hoc jam revocaverat *Toupius* pro λαλεῖν, quod *Reiske* dedit. λαθεῖν perſpicue ſcriptum in Vat. Cod. — πανάγρεα κανθόν, curioſos et emiſſitios cuſtodum oculos. — V. 4. laudat *Suidas* T. III. p. 629. in φώρια. *Philoſtr.* Epiſt. LVIII. p. 942. οὐ γὰρ οὕτως τὸ φανερὸν εὐφραίνει τῆς ἐξουσίας, ὡς τὸ ἀπόῤῥητον τῆς ἡδονῆς· πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον.

II. Vat. Cod. p. 126. Edidit *D. Heinſius* in Carm. gr. p. 140. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 480. nr. 372. De trium puellarum oſculis judicans, eam, de qua jam antea guſtavit, Demo, ceteris praefert. — V. 1. Γαλάτια. Vat. Cod. μακρὰ φιλεῖν, *longa* dare *oſcula. Tibull.* I. 8. 25. apud eundem v. 58. Marathon artem ſeſe callere ait, *ut nec dent oſcula rapta ſonum*, i. e. ἄψοφα διδόναι φιλήματα. φιλημάτων ψόφους dixit *Sophocles* in depravato fragm. ap. *Athen.* XI. p. 487. D. — μαλθακά. *Liban.* IV. p. 1071. ed. R. ὅσον δὲ εἰκὸς ἦν ἐκ τῶν χειλέων τεκμαί

ρεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἴσως τὸ φίλημα. — V. 2. „Mi-„nus bene Cod. δακτάζει.“ *Br.* ut *Reisk.* et *Heinſ.* — V. 4. „Cod. τρηχαλέων στομάτων exhibet. Salmaſius „emendabat τρυφαλέων, i. e. τρυφερῶν. Hoc an graecum „ſit, jure dubitari poteſt; ſed quo minus recipiatur, „ſyllabarum obſtat modulus. Probabiliter emendantem „Reiskium τριχθαδίων ſecutus ſum. Eadem vox recurrit „infra XXXIV. 7.“ *Br.* — V. 5. ἐπλάχθης. Vat. Cod. pro ἐπλάγχθης. Se ipſum a prius capto conſilio revocat. — V. 6. δροσερῶν στομ. χείλεα δροσόεντα infra Ep. XVII. ſunt ſive tenera, ſive humida, ut Ep. ἀδεσπ. LV. κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς. — V. 7. τοῖς. Vat. Cod. et R. τοῖςδ' emendatum in Ap. Guy. ἀδέκαστον. δίκαιον. non muneribus emtum, ſed juſto tributum. Vide *Interpr. Heſych.* v. *H. Steph.* Theſaur. T. I. p. 960. A. — Pro ἄλλῃ *Corn. de Pauw* ἄλλοις malebat, ad φιλήματα referendum. — Pro ἔχει, quod eſt in membr., Ap. Lipſ. ἔχεις offert; *Reiske* ἔχε dedit. Hoc vult: Demo mea pro oſculis ſuis merito palmam accipit. — In fin. verſ. Apogr. Lipſ. τις αἴγῃ. — Si cui alius puellae oſcula magis placuerint, illam habeto, mihi mea Demo placebit.

III. Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 481. nr. 373. Puellae omnia alia tenerrima eſſe, praeter animum, qui duriſſimus. — V. 2. πλέγματα. amplexus. Ep. XXX. τοῖος Ἄρης — τούσδε διακρινέει πλέγματα βαλλομένους. Ep. XXXI. μαλθακὰ πλέγματα συζυγίης. In Ep. VII. 13. amplexus deſcribuntur comparatione ducta a vitibus conjunctis πολυχρονίῳ πλέγματι. Quid in artibus ſit πλέγμα ſive σύμπλεγμα, docet *Plin.* H. N. XXXVI. ſ. 4. 6. et 10. — Oſcula et amplexus, eosque molliſſimos concedebat Sappho, reliqua conſtanter negabat. — V. 2. Pro πάντα in Ap. Ruhnk. et Guy. ταῦτα legitur; in marg. tamen πάντα, quae eſt Cod. lectio, notatum. — V. 3. ψυχὴ ἐξ ἀδάμαντος. Vide ad *Straton.* Ep. XVII. T. II. P. III. p. 65. — ἄχρι οἴων.

non ultra oſcula amor proceſſit. — V. 4. παρθενίῃ ſuſpicatur *Corn. de Pauw* in not. mſc. — V. 5. Quaedam apogr. θαλάσσας. In Voſſ. ἀλέσσας. Initio verſ. *Pauw* αἶ τίς ὑπ. *heu, quis hoc tulerit?* tentabat. — V. 6. τὰν ταλέην. Vat. Cod. Hoc diſtichon, quod Schedae Tryll. omittunt, non huc pertinere, ſed ad Ep. ἀδεσπ. XLVIII. cenſebat *Schneider.* in Per. crit. p. 8. Omiſſio illa orta ex ſententia *Salmaſii*, qui in marg. ap. Guy. hoc diſtichon ſuſpectum eſſe pronuntiat. Optime quidem Epigramma terminaretur in v. 4.; ſed *Paulus* noſter, ut et plurimi iſtius aetatis verſificatores, modum tenere et abundantiam vitare vix noverat. Cf. Ep. XXXIII. 1. 2.

¶. 72.] *IV.* Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 661. nr. 374. *Ruhnk.* Ep. crit. p. 74. Puellae comam poëta, ira concitatus, laniaverat; inde ſimultates ortae et diſſidium, quod ſe ferre poſſe negat. In his dubitari vix poteſt, quin poëta veteres comicos, Menandrum inprimis in τῇ Περικειρομένῃ et Ῥαπιζομένῃ, ante oculos habuerit, de cujus argumento hiſtoriae, in noſtro Epigr. narratae, ſimillimo vide ad *Agath.* Ep. XIV. et *Huſchkium* in Anal. cr. p. 172. ſqq. Comparandus, qui ex eodem fonte hortulos ſuos irrigavit, *Tibullus* I. El. X. 53. — *Veneris tunc bella calent; ſciſſosque capillos Femina perfractas conqueriturque fores. Flet teneras ſubtuſa genas; ſed victor et ipſe Flet ſibi dementes tam valuiſſe manus.* et *Ovidius* III. A. A. 567. ſapienter amantis mores deſcribens: *Nec franget poſtes, nec ſaevis ignibus uret: Nec dominae teneras appetet ungue genas. Nec ſcindet tunicasve ſuas tunicasve puellae: Nec raptus flendi cauſa capillus erit.* coll. L. I. Amor. VII. — V. 2. αὐερύσαι junctim exhibet *Reisk.* Sejunctim *Suidas* in αὖ ἐρύσαι T. I. p. 378. De qua ſcripturae diverſitate disputavit *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Dian. 91. — δραξαμένη βόστρυχον. Perfidae Cynthiae poenas minatus *Propertius* L. II. 4. 23. *nec tibi connexos iratus carpere cri-*

nes, *Nec duris auſim laedere pollicibus. Ovidius* I. Amor. VII. 11. ſe ipſum vehementer increpat, quod *digeſtos* Corinnae potuerit *laniare capillos.* — V. 3. laudat *Suidas* in αἴλινος T. I. p. 650. — V. 5. *Suid.* in ἐρασσόμενα T. I. p. 308. ubi pro μέτωπον eſt πρόσωπον· Mſc. tamen Pariſ. habet prius. — In Vat. Cod. transpoſita vocabula τὸ μέτωπον μάτην —, quod in marg. emendatum eſt. — V. 6. θέναρ. τὸ κοῖλον τὸ τῆς χειρός. Ὅμηρος (Il. ε. 399.) πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. *Suid.* — V. 7. laudat *Suid.* in ποινῇ T. III. p. 229. ubi τοίην legitur pro τόσην, quod ſuavius eſſe judicat *Toup.* Em. in Suid. p. 366. — V. 8. φάσγανον. *Propert.* II. XXV. 13. *Tu mihi vel ferro pectus vel perde veneno.* Lenius *Tibull.* I. El. 6. 73. *Non ego te pulſare velim, ſed venerit iſte Si furor, optarim non habuiſſe manus.*

V. Vat. Cod. p. 127. Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 141. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 669. nr. 376. Et riſum et lacrymas Laïdis ſuae ſuavitatis plenas eſſe. —

V. 1. ἡδὺ φίλοι μα [μειδη] τὸ Λ. Sic Vat. Cod. unde fortaſſe ſine ulla mutatione legendum:

ἡδὺ, φίλοι, μείδημα τὸ Λαΐδος —

In nonnullis Apogr. ἡδὺ μέν ἐστι φίλημα — ut *D. Heinſ.* et *R.* dederunt. Nomen puellae in Δαΐδος et Χαΐδος corruperunt nonnulli. — V. 2. δάκρυ χέεις. *D. Heinſ.* — V. 3. Poſt hunc verſum in Vat. Cod. inſeritur vſ. καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐβόστρυχον αἴγλην, qui eſt *Irenaei Refer.* Ep. III. 3. quod Ep. noſtrum proximo loco ſequitur. Hic tamen error effecit, ut in nonnullis apogr. *Pauli* verſus cum verſu *Irenaei* permutaretur, unde ſenſus peſſime turbatus eſt. — ἐγκλινοδώμα. Vat. Cod. — κλινόκωμον. *lectum discubitorium* interpretatur *Salmaſ.* in not. ined. neſcio qua auctoritate. — V. 4. ἡμετέρῳ. Vat. Cod. — V. 7. εἵνεκα. Vat. Cod.

VI. Vat. Cod. p. 128. Edidit *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 75. comparans *M. Argentarii* Ep. IV. cui *Paulus* venuſtiſſima quaeque ſublegit. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 671. nr. 377. Hortatur puellam, ut nuda cum nudo cubet. — V. 2. ἐμπελάσει. Vat. Cod. quod emendavit *Reisk.* In ſched. Tryll. ἐμπελάσοι. — V. 3. Σεμιράμιδος τεῖχος. Inepta haec comparatio placuit etiam *Syneſio* Ep. IV. παρατέτασμα γὰρ ἡμᾶς (viros a mulieribus) ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐῤῥωμενέστατον, οὐ μάλα διεῤῥωγότος ἱστίου τεμάχιον· σωφρονοῦσι ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τῆς Σεμιράμιδος. Quaedam his ſimilia collegimus ad *Agath.* Ep. VIII. 3. Locum *Luciani* in Dial. Mer. XI. τέλος διατειχίσας τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου — comparavit Ill. *Heynius* cum *Tibullo* I. El. IX. 56. *Tecum interpoſita languida veſte cubet.* *Propert.* II. El. XII. 3. *Nam modo nudatis mecum eſt luctata papillis, Interdum tunica duxit operta moram.* At quanto hi magis ſobrii! — V. 4. δοκέει. ſic Vat. Cod. In Ap. Lipſ. eſt δοκέω. — V. 5. τε poſt τὰ omittit Vat. Cod. addit margo Ap. Guy. Totum hoc diſtichon ex *M. Argentario* expreſſum. — ἐζεύχθω. *teneros conſerit usque ſinus.* *Tibull.* I. VIII. 36. Hinc graeculus auctor Ep. in Dorotheam ap. *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 335. νῦν δὲ τί ποιήσω; ζεύξω πρὸς χείλεα χείλη, Στήθεα πρὸς στήθη, τῆς ἀπολαυόμενος. — σιγῇ Vat. Cod. — V. 6. κρυπτέω. Sched. Tryll. ex Cod. Vat. Quae lectio, quamvis inſolens, in hoc tamen ſcriptore probanda videtur:

τἄλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέω· ἐχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

Cf. *Schneiderus* in Per. crit. p. 27. κρυπτέτω habet marg. Ap. Guy.

¶. 73.] *VII.* Vat. Cod. p. 128. Edidit *D. Heinſius* in Carm. gr. p. 147. *Reisk.* in M. L. IX. p. 673. nr. 379. Amplexus amantium deſcribuntur. — V. 1. Inprimis

comparandus *Ariſtaenet.* L. I. Ep. XVI. p. 42. τοιγαροῦν ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφῦσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπάσαι τὰ χείλη. Cum *furore* quodam ejusmodi oſcula infigi dixit etiam *Propert.* I. El. XIII. 19. *Non ego complexus potui diducere veſtros: Tantus erat demens inter utrosque furor.* — Hunc furorem ἄτλητον, ipſis amantibus fere intolerabilem, appellat *Paulus;* fortaſſe recte. Nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propoſitae in Speci Emendatt. p. 6.:

ὑπ' ἀπληστοῖο δὲ λύσσης;

cui inprimis favet *Themiſtius* Or. XXII. p. 272. C. ἐγὼ δὲ ὁρῶν καὶ τοὺς πατέρας (l. παιδεραστάς), ὅτι ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀσπάζωνται τὰ παιδάρια, τύπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἀπλήστου πάθους περιάγονται· ἔοικε γὰρ δὴ πᾶν τὸ τοιοῦτο σημεῖον εἶναι διανοίας ὠθιζομένης ἐνωθῆναι τῇ τοῦ στεργομένου ψυχῇ· διὰ δὲ ἀμηχανίαν τοῦ ξυγκολληθῆναι καθ' ἑαυτὸν, ἐπὶ τὸ σῶμα καταντώσης· ὥστε διὰ τοῦτό γε ἐθέλειν ἐμφῦναι. Quo loco nullus eſſe poteſt ad noſtrum magis appoſitus. Noſter Ep. XII. ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι. *Philodem.* Ep. XVI. καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ. *Longus* L. II. p. 40. ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. — V. 3. ἀφ' ἡδέος. Vat. Cod. quod *Salmaſius* inter deſcribendum emendaſſe videtur; in nullo enim apographorum, quae vidi, emendatio notata. ἀφειδέος etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit. — V. 4. ἐς κρ. Vat. Cod. — δύμεναι. *Propert.* l. c. *Vidi ego te toto vinctum langueſcere collo, Et flere injectis, Galle, diu manibus: Et cupere aptatis animam deponere labris.* Similia dedi ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. quibus adde *Xenoph. Eph.* I. 9. p. 16. τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνεῤῥάφει, καὶ ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. *Lucretius* L. IV. 1103. *Adfigunt avide corpus, junguntque ſalivas Oris, et inſpirant, preſſantes dentibus ora, Nequidquam; quoniam nihil inde abradere*

poſſunt, Nec penetrare, et abire in corpus corpore toto: Nam facere interdum velle, et certare videntur; Usque adeo cupide in Veneris compagibus haerent. — ad quae *Pauli* noſtri verſus adducere non neglexit cl. *Wakefield. Petron.* c. 132. *Jam alligata mutuo ambitu corpora animarum quoque mixturam fecerant. Claudian.* XIV. 21. *murmur querula blandius alite Linguis aſſidui reddite mutuis, Et labris animam conciliantibus.* — V. 5. ἀμφαδίην dedit *D. H.* et poſt eum *Reisk.* qui in Ap. Lipſ. ἀμφαδίης invenerat. In membr. Vat. eſt ἀμφασίης. ἀνάγκη ἀμφασίης *ſilentium* foret in ſummo amoris affectu, qui quaſi attonitos reddit animos. Melius tamen ἀμφαδίην. ut Ep. XXXI. et ἀμφάδια λέκτρα Ep. I. — ἀνάγκην. ut *Nonn.* Dion. XLII. p. 1092. Κυπριδίην ἄγρυπνον ἑὴν ἀνέφαινεν ἀνάγκην. Multa h. l. inepte molitur *Corn. de Pauw*, quae transſcribere piget. — V. 7. Illi, furoris amatorii leniendi cauſa, veſtes inter ſe commutaverant; unde amator Achilli ſimilis eſt redditus, cum παῖς ἕσσατο φᾶρος et ἐψεύσατο μορφὴν — ἐν κώραις Λυκομηδίσιν, ut eſt ap. *Bion.* Eid. XV. 8. Noſtrum locum cl. *Huſchke* in Epiſt. cr. p. 38. comparavit cum *Propert.* I. XIII. 21. *Non ſic Aemonio Salmonida mixtus Enipeo Taenario facili preſſit amore deus: Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab Oetaeis gaudia prima jugis.* — V. 9. ἀργυφέης eſt in Vat. Cod. idque reſtituit *Reisk.* pro ἀργυρέης. Cf. *Damochar.* Ep. III. 4. Laudat hoc diſtichon *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. 11. p. 170. ubi Dianae venatricis habitus explicatur. Colorem *Paulus* duxit ex *Apollon. Rh.* III. 874. ubi Medeae comites, Nympharum ſimilitudinem referentes, deſcribuntur: ἂν δὲ χιτῶνας Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον. Nereïdes ap. eundem IV. 940. αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας — ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα. *Nonn.* in Dion. XLII. p. 1090. πῆ λίπες, ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα; — V. 10. ἀπεπάσατο. Vat. Cod. et mox γυιοβόρων. Utrum-

que jam ap. *Heinſium* emendatum. — ἠρήρειστο τὰ χείλεα. *colloque infuſus amantis Oſcula per longas jungere preſſa moras.* *Ovid.* Heroid. II. 94. *Propert.* II. XII. 7. *Quantum oſcula ſunt labris noſtra morata tuis.* Excitavit hoc diſtichon *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 81. — V. 13. Elegans comparatio, cui haud pauca ſimilia ap. veteres reperiuntur. *Ovid.* Epiſt. V. 47. *Non ſic adpoſitis vincitur vitibus ulmus, Ut tua ſunt collo brachia nexa meo.* *Catull.* LXI. 106. *Lenta qui velut aſſitas Vitis implicat arbores Implicabitur in tuum amplexum.* *Gallien.* in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. *Brachia non hederae, non vincant oſcula conchae.* Plura dabit *Barthius* p. 789. ad haec *Claudiani* XIV. 18. *Tam junctis manibus nectite vincula, Quam frondens edera ſtringitur aeſculus, Quam lento premitur palmite populus.* — V. 15. ἀντιπέροισι τ' ἀγοστοῖς Vat. Cod. In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἀντιρόποισιν ἀ., i. e. ἀντιῤῥόποισιν ἀ. Revocanda eſt membranarum ſcriptura. Duo enim in hoc diſticho junguntur, oſcula et amplexus. ἀντίποροι ἀγοστοὶ autem ſunt brachia ἀντίον ἀλλήλων τεινόμενα, quibus illi ſeſe *mutuo* amplectebantur. — V. 17. Cl. editor membr. Vat. lectionem expreſſit. Pro φίλη in marg. ap. Guy. φίλοι; legitur; *Corn. de Pauw* φίλη tentabat. In contextu ap. Guy. ἐλόχθη, in marg. ἐλίχθη. Putabam olim δεσμοῖς ἐλυγίχθη. Cf. *Theocr.* Eid. I. 98. Sed verum eſt ἑλίχθη. — δεσμοῖσι. Vide ad *Iren.* Ep. I. — V. 18. ἄνδιχα καιόμεθα. *Propert.* I. XIII. 2. *noſtro laetabere caſu, Galle, quod abrepto ſolus amore vacem.*

VIII. Vat. Cod. p. 129. Edidit *Reisk.* in Miſc. L. IX. p. 675. nr. 380. In mulierem, annis jam paulo provectiorem, ſed junioribus praeferendam. Cf. *Rufin.* Ep. VIII. — V. 1. „Sic ſcriptus eſt hic verſus ap. *Sui-* „*dam* in ὀπὸς T. II. p. 706. At in Buheriano cod. τεὴ „κύπρις ἢ ὀπὸς ἥβης πάσης, i. e. Salmaſio interprete, *quam* „*quantum eſt juvencularum.* Huic lectioni non pravae

„qui-

„quidem altera tamen praeferenda. Pauli ingenio „digna eſt oppoſitio inter rugas et ſuccum, quo turgen- „te carne, laevis niteſcit cutis. Ultimum tantum diſti- „chon exhibet Planud. p. 593.“ *Br.* Sic, ut *Br.* edidit, diſerte legitur in Vat. Cod. eademque lectio notata in marg. Ap. Ruhnk. Pro τεῇ ap. *Suidam* vitioſe legitur τε ἤ, quod infeliciter tentavit *Kuſterus.* Vide *Toup.* Em. in Suid. p. 290. — V. 2. ἱμείρων. Vat. Cod. ἱμείρω. marg. Ap. Guy. — V. 3. Laudat hoc diſtichon *Suid.* in κόρυμβοι T. II. p. 352. ubi κορύμβους et μαστὸν legitur. κόρυμβοι hoc loco ſunt papillae in mammis; mammae autem καρηβαρέουσαι, quaſi capitibus gravatis, (cf. *Macedon.* Ep. XXVI.) quae paulo flaccidiores pendent. Opponitur μαζὸς ὄρθιος, *papillae horridulae* ap. *Plaut.* Pſeud. I. 1 66. ubi vide *Taubm. Lucillius* ap. *Nonium*: *Hîc corpus ſolidum invenias, hîc ſtare papillas Pectore marmoreo.* — V. 5. 6. Separatim exhibetur in Plan. p. 457. St. 593. W. ubi ἢ σὸν ἔτι legitur. — Tuus autumnus aliarum vere praeſtantior. Euripides cum Agathonem ἤδη γενειῶντα exoſcularetur, Archelaus, μὴ θαυμάσητε, ait, τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστι. *Plutarch.* T. II. p. 177. A. *Philoſtr.* Epiſt. LXXIII. p. 950. τὸ δὲ σὸν εἶδος ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς, οἷόν τι ἔαρ, τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους.

¶. 74.] *IX.* Vat. Cod. p. 129. Edidit *D. Heinſ.* in Carm. Gr. p. 138. *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 74. *Reiske* in M. L. IX. p. 677. nr. 381. Puellam poëta deſcribit ſive nocturnis orgiis, ſive amoris et cupiditatis flamma marceſcentem. Expreſſum ex *Meleagr.* Ep. LX. — V. 1. σεῦ. Vat. Cod. et ſched. Tryll. σοὶ *Reiske.* Mox idem πόθον πνείοντα dedit pro πόθου, quod eſt in Cod. Nihil membranarum lectione verius. *Simonid.* Ep. LV. χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' ἐρώτων. *Nicaenet.* Ep. IV. ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ. — Deſcribit *Paulus* oculos, *qui amores ſpirant* (*Horat.* IV. Od. XIII. 19.), ſive, ut *Ap-*

pulej. loquitur Metam. L. III. p. 52. *udos ac tremulos ac prona libidine marcidos.* — V. 3. *Meleager* l. c. ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος, Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς. — ἀμάρυγμα παρειῆς, idem fere quod μαρμαρυγαί. ἀμάρυγμα χείλεος dixit in loco difficili *Theocrit.* XXIII. 9. Apud *Apoll. Rhod.* L. III. 288. Medea βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. (τὰς λαμπάδας τῶν ὀφθαλμῶν. *Schol.*) L. III. 1018. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν. — V. 4. ἐκλέλυται. ſolutum eſt et languidum. τὸ ἐκλελυμένον καὶ κεκμηκὸς junxit *Plutarch.* T. II. p. 161. B. Cf. *Alberti* Obſſ. phil. p. 77. — V. 5. πανυχίοισιν. *Heinſ.* — παλαίστραις. *Alciphr.* L. I. 38. p. 178. οὐδ' ἵλεως καὶ εὐμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις παλαίσμασιν (ſic leg. pro κολάσμασιν.) Ancilla Hipparchi Lucium ad Venereos luſus invitans ap. *Lucian.* de Aſin. §. 8. χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι, ait, εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ibid. §. 10. ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων ἀγωνιζόμενοι νυκτερινοὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα. — V. 6. ὄλβου παντός. Vat. Cod. ὄλβῳ emend. in marg. Ap. Guy. et R. ὑπερπέτεται. Vat. Cod. a pr. m. — ὄλβου παντὸς legit etiam *Suid.* in ὄλβος T. II. p. 676. idque probabat *Corn. de Pauw* vertens: *ille ipſam felicitatem ſupervolat.* — περιπλέγδην, ut Ep. VII. 16.

X. Vat. Cod. p. 130. Edidit *Rubnk.* in Ep. crit. p. 81. *Reisk.* in M. L. IX. p. 678. Poëta amore marceſcens, ſe viridiorem denuo futurum eſſe auguratur, ſi puella ipſum amore mutuo beaverit. — V. 1. „ὠμογέροντα, quod in Cod. eſt, de homine bene; at de capil„lo caneſcente perperam uſurpatur. ἡμιγέροντα repoſuit „Salmaſius: *Pourquoi me reprocher mes cheveux gris.*" *Br.* Haud aliter judicavit cl. *Schneider.* in Per. cr. p. 30. ubi varietatem lect. enotavit. — ὄμματα δ' ὑγρά. Sched. Tryll. — V. 2. ὑμετέρων πόθων. ὑμέτερος pro ſingulari eſt poſitum. Vid. ad *Agath.* Ep. LXXIV. Sententia bona: talibus ludibriis amor tuus delectari ſolet; lacrymis

ſcilicet et aerumnis amantium. Minus recte haec accepit *Reisk.* qui παιδία in textu poſuit. — V. 3. ἄπρηκτος πόθος, vanus amor, qui finem ipſi propoſitum non aſſequitur. ἄπρηκτοι ἐλπίδες dixit *Agath.* LXXVIII. πόνον ἄπρηκτον et ſimilia illuſtravit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 194. — V. 4. νυχεγρεσίης eſt Cod. lectio. In marg. Ap. Guy. et R. et in Sched. Tryll. νυκτεγρεσίης. Emendatione non eſt opus. Illud a νύχα derivatum, ut νυχαυγής. ἔργα νυχεγρεσίης, ut ap. *Qu. Maec.* Ep. XI. ἔργου δ' ἥγεο νυκτερίου. — V. 5. „τανχώριος male in cod. ſcriptum, quod e Suida emendatum. Eſt autem vox Homerica. Il. ω. 540. „ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκε παναώριον." *Br.* In Apogr. Goth. legitur παναώριον, nec ſic in ipſis membranis eſſe dubito. Laudat h. v. *Suid.* in παναώριος T. III. p. 16. Cf. *Toup.* Em. in Suid. p. 318. — V. 6. *Suid.* in λαγαρόν T. II. p. 408. — V. 7. φλογὸς ἄνθεα. *flammae flos, vigor* interpretatur *Salmaſ.* in marg. Ap. Guy. — V. 8. φροντίδι γυιοβόρῳ. Ep. VII. 11. γυιόβορον γὰρ εἶχον — λιμὸν ἐρωμανίης. *curas edaces* vocat *Horat.* II. Od. 11. 18. Cf. *Ruhnk.* Ep. cr. p. 81. — V. 10. Salmaſius malebat θρὶξ ἀναθηλήσει in marg. Ap. Guy. et R. At nihil opus. χρὼς ἀναθάλλων ſpectat ad v. 5. 6. κρὰς μελαινόμενον ad v. 1. Ap. *Meleagrum* Ep. CXXVIII. 6. τῷ γέροντι opponitur is, cui τέθηλε μέλη. *Archilochus* ad vetulam fr. XXV. οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη. Si quid mutandum, ſcripſerim:

αὐτίκα γάρ μοι
χρὼς ἅμα θηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

μελαινομένῳ emendavit *Salmaſius*; vulgo μελαινομένων legitur.

XI. Vat. Cod. p. 132. Edidit *D. Heinſ.* in Carm. Gr. p. 142. *Reiske* M. L. IX. p. 682. nr. 385. De puella omnia praeter concubitum concedente. — V. 1. *Ariſtaen.* II. 7. p. 83. περικρατῶν ὀμφάκια τοῦ στέρνου τὰ

μῆλα καὶ φιλημάτων ἀπέλαυον ἅμα γνησίων. — V. 2. λυσσάων Anal. quod *Br.* in Lect. in λυσσώων mutat. Sic habent membr. V. — βόσκομαι. fere ut *Agath.* Ep. VIII. 15. μαζοὺς μὲν κρατέεσκον· ὑπεθρύφθην δὲ προσώπῳ Μάσταξ πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ. — ἀργυφέην. *Heinſ.* ἀργυρέην. Vide Ep. VII. 9. — V. 3. Nondum pudicitiae caſtra expugnavi. — κάμνων. Vat. Cod. *Heinſ.* Verum *R.* vidit. — V. 4. ἀμφίεπον. Vat. Cod. *Heinſ.* Hoc quoque emendavit *R.* — V. 5. τὸ δ' αὖ *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 6. ἀμφοτεράων. Vat. Cod.

¶. 75.] *XII.* Vat. Cod. p. 133. Edidit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 72. *Reiskius* in M. L. IX. p. 683. nr. 386. *Toupius* in Addend. ad Theocr. p. 398. *Paulum* profeciſſe putabat *Ruhnken.* ex *Ovidio* Heroid. V. 140. – 144. ubi Oenone de Paride:

Ille meae ſpolium virginitatis habet.
Id quoque luctando: rupi tamen ungue capillos,
Oraque ſunt digitis aſpera facta meis.
Nec pretium ſtupri gemmas aurumve popoſci:
Turpiter ingenuum munera corpus emant.

Idem Ep. *Huſchkius* in Ep. cr. p. 40. comparavit cum *Propert.* I. El. III. ubi plura occurrunt cum graecis amice conſpirantia. — V. 1. ἔκχυτος ὕπνῳ. Somno per lectum fuſa. *Soſipater* (*Dioscorides*) Ep. II. puella παρέτοις ἐκκέχυται μέλεσιν. — V. 2. πῆχυν ἐλιξαμένη. *Talis viſa mihi mollem ſpirare quietem Cynthia, non certis nixa caput manibus. Propert.* l. c. v. 7. — V. 3. τολμήσας. Idem v. 11. *Hanc ego – molliter impreſſo conor adire toro.* — „In cod. ſcriptum κέλευθον, quod a Salmaſio in margine „emendatum." *Br.* Sublegit hoc Noſter *Dioscoridi* l. c. ἡ γὰρ – ἤνυεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον. ubi vide not. T. I. P. II. p. 408. Ap. *Lucretium* L. IV. 1189. mulier *communia quaerens Gaudia, ſollicitat ſpatium decurrere amoris* – rectiſſime ſcribitur *ſpatium*, nec de *ſtadio* cogi-

tare debebat doctiſſimus *Wakefield.* Cf. vocabuli *ſpatium* ſignificationes docte perſequentem *Huſchkium* in Ep. ad Santen. p. 73. ſqq. — V. 7. ἀνύσσαμεν. Vat. Cod. et *Rubnk.* ἀνύσαμεν *Reisk.* — V. 8. ἀναπιμπλ. *Reisk.* — V. 10. ἀπωσάμεθα exhibuit *Ruhnk.* in priore Ep. cr. editione, idque ſecutus eſt *Reiskius*, qui in Cod. Lipſ. ἀπωσαμένην invenit. In Cod. Vat. tamen perſpicue ſcriptum ἀπ' ὠμοσάμην. *Abnui, juravi, nunquam me accepturam.* In hac lectione poſtea etiam *Ruhnk.* acquievit. — V. 11. ὑποκόλπιος *Ruhnk.* Aeſchinus Theocriteus Eid. XIV. 36. in Cynthiam invectus: ἐμὸν κακόν, εὖ τοι ἀρέσκω, Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα Θάλπε φίλον. *Quint. Maec.* Ep. III. ἐραστὴν ἔχουθ' ὑποκόλπιον ἄλλην. *Philodem.* Ep. XVI. puer αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος. In ἑλίξεις haerebat *Salmaſius*, qui in marg. ap. Guy. et R. tentavit ἐνέξεις, i. e. συνέξεις. καθέξεις. Fruſtra. Noſter Ep. XXX. μοῦνον ἐγώ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας Θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βαλλόμενος. — V. 12. ἐργατίναι. De puellis *Macedon.* Ep. VII. εἰσὶ γὰρ ἄλλαι Κρέσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργάτιδες.

XIII. Vat. Cod. p. 134. Edidit *Reiske* in M.L. IX. p. 686. nr. 388. De nimis brevi voluptatis fructu. — V. 1. 2. In fine hujus diſtichi delenda interrogandi nota. — V. 1. δάκρυα. lacrymas illa fundebat tenerrimae voluptatis ſenſu commota. Junge ἐπήρατον οἰκτρά, *amabili modo miſeranda.* Θεανώ. vitioſe R. Theano meretriculae nomen in fr. *Antiphan.* ap. *Athen.* VIII. p. 339. B. ubi certa emendatione legendum: Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα Χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιρρόπους. Vulgo εἰ εὑρέθη κἀντιρρόπους. In eodem fragm., quod obiter moneo, p. 338. F. ſcribendum videtur: τίς ποτε Ὦ Καλλιμέδων, σέ γε κατεδεῖται τῶν φίλων; (pro σε κατεῖδετ' ἄρτι) *quis te amicorum comedet?* Cf. *Timocl.* ap. *Athen.* p. 339. E. — V. 4. „ἠριπόλης ex Salmaſii emendatio„ne, ut infra XXII. et XXIV. Nam hîc in cod. ſcri-

„ptum ἠρικόμης, forte ex ἠριγόνης pro ἠριγενείας deprava„tum, quae eſt etiam Salmaſii ſuſpicio." *Br.* At in Ap. Goth. perſpicue ἠριπόλης ſcriptum. Suum ipſius vitium emendaverat igitur Salmaſius. — V. 6. νύκτας Κιμμερίων. Imitatus eſt *Macedon.* Ep. IX.

XIV. Vat. Cod p. 136. Edidit *Reiskius* M. L. IX. p. 690. nr. 392. De puella, quae poma ipſi porrigens ingentem in ejus pectore flammam incenderat. — V. 1. πολυπτοίητον *ſuſpicax*, *pavidum*, *ſollicitum* vertit *Salmaſ.* in marg. Guy. πτοιεῖσθαι proprie idem quod φοβεῖσθαι. Deſcribitur mater, anxie puellam obſervans, ut illa ap. *Agathiam* Ep. VII. et *Diotimum* Ep. I. — V. 2. συζυγίην μήλων, par pomorum; quae amoris ſymbolum putabantur. Vide ad *Platonis* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. ſq. — V. 3. μάγον τάχα πυρσὸν Vat. Cod. quo nihil verius. τινα, quod in ap. Guy. et Ruhnk. legitur, *Salmaſii* oſcitantiae debetur. τάχα ex Ap. Lipſ. exhibuit *Reisk.* — V. 6. Nam mihi haec poma flammam inſpiraverunt tanto minus tolerabilem, quod ipſius puellae compos fieri non poſſum. ἀπρήκτοις παλάμαις. Vide ad Ep. IV. 6.

¶. 76.] *XV.* Vat. Cod. p. 136. Edidit *D. Heinſ.* Carm. Gr. p. 142. *Reisk.* in M. L. IX. p. 689. nr. 391. „Praeponi debuiſſet lemma: εἰς τὸ αὐτό. Factum enim „eſt hoc carmen in eadem mala, quae Paulo dederat „puella, quibus quid ſignificari cupiebat manifeſtum „eſt. Mala haec σύμβολα τῶν μαζῶν dicit, quod ab Hein„ſio intellectum non fuit, vertente: *Tuis detracta papillis Haec das dona mihi.*" *Br.* — V. 1. εἶπεν ἐμοί. Sic Vat. Cod. In marg. Guy. et R. εἶπέ μοι. Vitioſa eſſe haec verba vix dubito et fortaſſe in hunc modum reſtituenda:

Εἰ μὲν ἐμοί, χαρίεσσα, τεῶν τάδε σύμβολα μαζῶν
ὤπασας, ὀλβίζω τὴν χάριν ὡς μεγάλην.

Quod mihi haec mala tanquam ſymbola mammarum tuarum dediſti, magni facio hanc tuam gratiam et laetor ea. εἰ poſt verba affectuum, quaeque judicandi vim habent, pro ὅτι poſitum, illuſtravit *Hoogeveen* de Part. gr. p. 227. ſq. — V. 3. ὅτι *Reisk.* fruſtra in ὃν mutavit. Idem v. 4. recte vidit ἀποσβέσσαι legendum eſſe pro ἀνασβέσσαι, quod *Heinſ.* praebet et Apogr. Lipſ. — V. 5. Τήλεφον ὁ τρώσας. Ad hanc fabulam paſſim reſpiciunt ſcriptores amatorii. Cf. *Macedonii* Ep. VI. 5. *Propertius* L. II. 1. 65. de inſanabili amoris, quem tolerabat, vulnere locutus, *Myſus*, ait, *et Haemonia juvenis qua cuſpide vulnus Senſerat, hac ipſa cuſpide ſenſit opem.* *Ovidius* Rem. Amor. v. 43. *Diſcite ſanari, per quem didiciſtis amare, Una manus vobis vulnus opemque ferat.* *Claudian.* in Deprecatione ad Hadr. XXXIX. 45. *Quae per te cecidit, per te fortuna reſurgat. Sanus Achillea remeavit Telephus haſta, Cujus pertulerat vires.* Adde *Aelian.* H. A. I. 56. — V. 6. πικροτέρη. Durior in me, quam Achilles in hoſtem fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. Summam in amore vim eſſe pecuniae. Putes, *Paulum*, qui Latinos poëtas cognitos habuiſſe videtur, *Horatium* reſpexiſſe III. Od. XVI. Similiter *Ovidius* II. A. A. 275. *Carmina laudantur, ſed munera magna petuntur. Dummodo ſit dives, barbarus ipſe placet. Aurea nunc vere ſunt ſecula; plurimus auro Venit honor: auro conciliatur amor.* — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἅμματα T. I. p. 134. et, ubi proverbium Κασιωτικὸν ἅμμα illuſtrat, in Κάσιον ὄρος T. II. p. 250. ἅμμα κορείας ductum ex *Antip. Sidon.* Ep. LXXXV. ὁ πρὶν ἄθικτα Ἁμετέρας λύσας ἅμματα παρθενίας. et *Meleag.* Ep. CXXV. παρθενίας ἅμματα λυόμενα — ubi ad zonas virginales reſpicitur. Vid *Spanh.* ad *Callim.* H. in Jov. 83. — κορείης Vat. Cod. a m. ſec. χρύσεος — διαδύς. Ducta ſunt haec ex *Aſclepiad.* Ep. XXVI. Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων. — V. 2. χαλκελάτους θαλάμους.

Nemo ignorat *Danaës turrem aëneam*, i. e. ſolitariam domum; vide not. ad *Antip. Theſſ.* Ep. LIV. T. II. P. I. p. 333. *Lucian.* T. I. p. 122. ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι. *Propert.* II. 16. 12. *In te ego et aeratas rumpam, mea vita, catenas, Ferratam Danaës tranſiliamque domum.* — V. 3. χάλκεα. Haec ex antiquo quodam poëta traducta eſſe, vix eſt quod dubites. Ex eodem fortaſſe fonte derivatus *Horatii* locus III. Od. XVI. 9. *Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat ſaxa potentius Ictu fulmineo;* ubi ſimilia colligens doctiſſimus editor, noſtrum locum praetermiſit.— Pro τείχεα, quod ex Vat. Cod. repoſitum eſt, vulgo legitur δάπεδα, cum hac nota: τὸ δᾶ ἐκτείνεται, ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ· (v. 835.) ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα. — V. 5. ῥητῆρας vitioſe in omnibus edd. legitur, praeter Flor. pr. quae ῥυτῆρας exhibet. Sic habet etiam Vat. Cod. et *Suidas* T. III. p. 272. ῥυτῆρες. χαλινοί. ἡνίαι. ἱμάντες. *Schol.* in *Sophocl.* Aj. 241. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσιν οἱ ἱππεύοντες. Cf. *Intrpp. Thomae M.* p. 422. — κληῖδας, *robuſtaeque fores* ap. *Horatium. Appul.* Metam. IX. p. 627. *Certusque fragilitatis humanae fidei et quod pecuniae cunctae ſint difficultates perviae, auroque ſoleant adamantinae etiam perfringi fores.* — V. 7. ἐλύγωσεν. ἔκαμψε. *Suid.* T. I. p. 718. ubi hic vſ. excitatur. Vide de v. λυγόω et cognatis *Lennep.* in Etymol. p. 514. — V. 8. Παφίην. Vat. Cod. a m. ſec. et Ed. Flor. pr.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 458. St. 594. W. Illecebras puellae ſuae ſigillatim recenſet, eamque adſciticio ornatu non egere docet. Plurimum huc facit *Propert.* I. El. II. init.:

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo?
Et tenues Coa veſte movere ſinus?
Aut quid Orontea crines perfundere myrrha?
Teque peregrinis vendere muneribus?

Naturaeque decus mercato prodere cultu?
Nec ſinere in propriis membra nitere bonis?
Crede mihi, non ulla tuae eſt medicina figurae,
Nudus Amor formae non amat artificem.

— V. 1. σὺ ῥοδέων στεφάνων ἐπιδεύεαι tentavit *Huetius* p. 45. parum feliciter. Senſus eſt: Sicuti roſa coronâ non indiget, ſic tua forma non eget ornamentis. — V. 2. *Scholion* in marg. Vat. Cod. ὁ λεγόμενος κεκρύφαλος νῦν καλεῖται θετόν. Vocabulo θετὸν augendum *Ducangii* Gloſſarium. — V. 3. 4. ἀπεκτήτου. Vat. Cod. in contextu; ſupra lin. γρ. εὐτέκτου. Voluit εὐπέκτου, quod tamen ipſum minus probandum. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 162. et 165. ἀπεκτήτου (ἀκτενίστου) tuetur *Suidas* T. I. p. 252. ἄπεκτον. ἀπέκτητον. ἄκαρτον. *Heſych.* Cf. *Euſtath.* Il. p. 1481. 14. — V. 5. 6. Ἰνδῴη. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1088. μὴ λίθον Ἰνδῴην, μὴ μάργαρα χειρὶ τινάξῃς· — εἰς Παφίην γὰρ Ἀμφιέπεις τεὸν εἶδος ἐπάρκιον. *Suidas* hoc diſtichon proferens in λογάδες T. II. p. 453. legit vitioſe: Ἣν δῴης δ' ὑάκινθον ἔχειν, et vſ. ſequ. πουλύ γ' ἀφ. De voce λογάδες haec notavit *Br.*: „λογάδες. *oculi.* Vide Suidam et He„ſychium hac voce. Quomodo e themate λέγω haec „notio derivari potuerit, non excogito. Salmaſius reſcri„bere jubebat λοχάδων, quod quandam veriſimilis ſpe„ciem habet. Adoleſcentibus *inſidiantur* puellarum „oculi." In talibus Grammaticorum auctoritatem ſequi praeſtat, quam vanam etymologiae ſpeciem ſectari. — De hyacintho lapide vide *Martin.* ad *Erneſti* Archaeol. p. 154. — V. 7. χείλεα δροσόεντα. Cf. Ep. II. 6. — V. 8. Vulgatum ἔνθεος ex Vat. Cod. in ἤθεος mutatum. Hoc ſervavit etiam *Suid.* in κεστὸς T. II. p. 302. — V. 10. ἐνδιάει. ἔνεστι. ἐνδιατρίβει. *Suid.* T. I. p. 737. Explicavit hanc vocem, noſtro loco non praetermiſſo, *Ruhnk* Ep. crit. p. 79.

¶. 77.] *XVIII.* Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 456. St. 592. W. Se Amoris flamma tantum non conſumtum

eſſe queritur. — V. 2. „ἀλλὰ καταθνήσκω et v. 5. λαφύξει „e Vat. membr. quae in v. 6. eadem corruptela infecta, „quae ceteros obſidet libros. φορβῆς ἠπανίῃ emendaverat „jam Salmaſius, et ſic etiam ſcribendum eſſe vidit per-„ſpicaciſſimus Toupius in Suidam III. 335. (582.) αὐ-„τομάτως membranae et Suidas.“ *Br.* Vulgo ἀλλὰ κατα-φθινύθω, ψυχόμενος Παφίῃ. Poſtremum hoc eſt etiam in Vat. Cod. — V. 3. εἰς ὀστέα. *Theocrit.* Eid. III. 15. Ἔρως, βαρὺς θεός· — Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. *Ovid.* Heroid. XVI. 276. *Non mea ſunt ſumma leviter diſtricta ſagitta Pectora: deſcendit vulnus ad oſſa meum.* — παμφάγον ἀσθμαίνων. Quod igni proprium, τὸ πάντα φάγειν, ad Amorem translatum eſt. ἀσθμαίνειν de amantibus. Ep. ἀδεσπ. XXXII. παιδείῳ, Θρασύβουλε, σαγη-νευθεὶς ὑπ' ἔρωτι Ἀσθμαίνεις. Ipſe Amor ap. *Oppian.* IV. Hal. 14. ἀσθμαίνεις δὲ πυρὸς δριμεῖαν ὁμοκλὴν Παφλάζων ὀδύ-νῃσι καὶ ἀκρήτοισι μανίαις. — V. 5. λαφύξει. Vulgo. Et ſic ap. *Suidam,* qui hoc diſtichon laudat in ψύχεται· ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται· μαραίνεται. T. III. p. 710. — V. 6. φ. ἡ μανίῃ. Vulgo, etiam *Suid.* et Vat. Cod. Invenit *Kuſte-rus* in cod. quodam etiam vitioſius φθονερῇ μανίῃ, et in marg. γρ. τηξιμελεῖ μανίῃ, quod alieniſſimum. *Schol.* in marg. Plan. ὀρφανίῃ tentabat; idque *Brodaeo* in men-tem venit et Anon. Bibl. Bodl. *Bentlejus,* a *Kuſtero* con-ſultus, φορβῆς ἠχανίῃ emendabat, quod graecum eſſe non videtur. Vulgatae patrocinium ſuſcepit *Huetius* p. 44. qui paucos ſibi aſſentientes habebit, praeſertim inventa acutiſſima emendatione, ἠπανίῃ, qua ſenſus ſalvus prae-ſtatur. ἠπανία. ἀπορία. *Heſych.* οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεται ἠπανία. Epigr. ἀδεσπ. DXXII. Idem φορβῆς χρεία ap. *So-phocl.* Phil. 161. — αὐτόματος. Vulgo.

XIX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. A puella in convivio coronatus magicis flammis cor-reptus eſſe ſibi videbatur. — V. 1. „συνεψιάουσα dant „membranae, quod conjectura veriſſima aſſecutus fuerat

„elegantiſſimus *Ruhnkenius* Ep. crit. p. 214.“ *Br.* Vulgo συνεστιάουσα. Veram lectionem ſervavit etiam *Suidas* in συνεψιάζουσα (συμπαίζουσα) T. III. p. 403. Parum enim intereſt inter συνεψιάζουσα et συνεψιάουσα. Eodem modo erratum in Ep. *Platon.* XV. 3. — V. 3. τι εἶχεν. magicam quandam virtutem. Cf. Ep. XIV. 3. — Similiter fabula de Creontis filia utitur *Philoſtr.* Epiſt. XXXVIII. p. 929. τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν, τῆς Κολχίδος ὁ ὅρμος, ὃν τῇ Γλαύκῃ ἔπεμψε, ῥόδα ἦν πεφαρμαγμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαύθη λαβοῦσα.

XX. Vat. Cod. p. 131. Plan. p. 457. St. 594. W. Nemini jam Amoris tela et bella extimeſcenda eſſe docet. — V. 1. μηκέτι. Cf. *Archiae* Ep. I. ubi vide not. T. II. P. I. p. 250. *Euſtath.* in Iſm. Amor. L. III. p. 78. ὅλην φαρέτραν ἐξεκένωσέ μου κατὰ τῆς ψυχῆς. Ep. ἀδεσπ. LVII. Εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1094. εἰς ἐμὲ καὶ Διόνυσον Ἔρως ἐκένωσε φαρέτρην. Amor ap. *Statium* I. Sylv. II. 70. *Hunc egomet tota quondam (tibi dulce) pharetra Improbus, et denſa trepidantem cuſpide fixi.* — V. 4. λὰξ ἐπιβάς. Ex *Meleagri* Ep. XXVIII. λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον. ubi v. not. p. 49. — V. 5. Vulgatum ἐνέξεται ex Vat. Cod. emendavit *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. T. I. p. 436. qui comparavit *Propert.* L. II. IX. 13. *In me tela manent, manet et puerilis imago, Sed certe pennas perdidit ille ſuas. Evolat heu noſtro quoniam de pectore nusquam, Aſſiduusque meo ſanguine bella gerit.* *Plutarch.* ap. *Stob.* T. LXII. p. 403. 27. ὁ Ἔρως οὐ παρέρχεται ταχέως καίπερ εἶναι πτηνὸς λεγόμενος· ἀλλ' ἐξάπτεται μαλακῶς καὶ σχεδὸν οἷον ἐντήκων ἑαυτόν· ἁπτόμενος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐν γηρῶσιν ἐνίοις ἀναπαυόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρόσφατος καὶ νεαρός. Simili colore idem de Fortuna T. II. p. 318. A. quae διαβαίνουσα τὸν Θύμβριν, ὡς ἔοικεν, ἔθηκε τὰς πτέρυγας, ἐξέβη τῶν πεδίλων, ἀπέλιπε τὴν ἄπιστον καὶ παλίμβολον σφαῖραν· οὕτως εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην

ἀς μενοῦσα. De Amore *Eubulus* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 562. D.:

> ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥᾴδιος
> ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
> βαρὺς δὲ κομιδῇ· πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερά;

Talem deſcribit Amorem amicitiae conciliatorem *Themiſt.* Or. XXII. p. 281. C. οὐκ ἔχει οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλη· οὔτε γὰρ πέτεσθαι βούλεται καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον· ἀλλ' οἵους ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ εὖ προσαρμόζοντας (ſic legerim pro οὕτως ἁρμ.) ἴδῃ, τούτους ξυγκολλᾷ καὶ ξυνδεῖ.

XXI. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 457. St. 594. W. In vetulam invehitur, quae ipſi puellae adſpectum invidebat. Cf. *Diotimi* Ep. I. *Agath.* Ep. VII. — V. 2. φθεγγομένων βλεφ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba ſuperciliis ſine voce loquentia dicam.* Idem II. Amor. V. 15. *Multa ſupercilio vidi vibrante loquentes. Nutibus in veſtris pars bona vocis erat. Non oculi tacuere tui.* — V. 3. ἱστάμενοι. Vulgo et in Vat. Cod. In marg. Wech. ἱσταμένης notatum. Vetulam puellae cuſtodem cum Argo comparat, ut *Propertius* ſe ipſum, inhaerentem illecebris Cynthiae ſuae, L. I. El. III. 19. *Sed ſic intentis haerebam fixus ocellis, Argus ut ignotis cornibus Inachidos.* Haec verba conferens cum Noſtro *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. III. p. 433. totum *Pauli* carmen ex illo loco adumbratum eſſe cenſens, haud facile perſuadet. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. βουκόλου tentavit, ſine cauſa idonea. Licet enim ſic exiſtat accuratior antitheſis, poëtae tamen in talibus nimis diligentes eſſe noluerunt. Neque quidquam mutat *Suid.* in πολύγληνον T. III. p. 143. πανόπτην appellavit Argum *Sophocles* in Inacho ap. *Schol. Ariſt.* Eccl. v. 81. τὸν μυριωπὸν βούταν *Aeſchyl.* Prom. v. 569. — V. 5. ἦτορ ἀμύσσου. *Theocrit.* Eid. XIII. 71. χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. — V. 6. ἐπὶ ψυχήν. Vulgo.

ψυχῆς ex Vat. Cod. Utrumque bene, (vide *Locell.* ad *Xenoph. Eph.* p. 206.) ſed alterum elegantius et ob auctoritatem Vat. Cod. praeferendum.

¶. 78.] *XXII.* Plan. p. 455. St. 590. W. A puella excluſus omnibus munditiis renuntiat. — V. 1. laudat *Suidas* in βόστρυχος T. I. p. 443. τίνι πλέξεις. *cui religas comam? Horat.* I. Od. V. 4. Sappho ap. *Ovid.* Heroïd. XV. 77. *Cui colar infelix, aut cui placuiſſe laborem? Ille mei cultus unicus auctor abeſt.* Idem I. A. A. 517. *Sit coma, ſit docta barba reſecta manu. Et nihil emineant, et ſint ſine ſordibus ungues.* Sed plurimum huc facit locus *Tibulli* L. I. El. VIII. 9. quem Noſtrum ante oculos habuiſſe dixeris:

Quid tibi nunc molles prodeſt coluiſſe capillos?
Saepeque mutatas diſpoſuiſſe comas?
Quid fuco ſplendente genas oneraſſe? quid ungues
Artificis docta ſubſecuiſſe manu?

— V. 2. „Quum cetera verba in futuro ſint poſita, „πλέξεις, κοσμήσεις, pro φαιδρύνεις, quod vulgo legitur, „repoſui φαιδρυνέεις. Sic infra XXX. διακρινέει dedi pro „διακρίνει.“ *Br.* — V. 3. ἁλιανθέϊ κόχλῳ, purpura. ἁλιπόρφυρον ap. *Anacr.* Od. VIII. 1. et Fragm. LXXIV. — V. 5. „Operarum errore in Stephani editione et „Wechelianae curatoris imperitia, legitur ὄμμασιν εἰς Ῥ. „quod ſenſum peſſumdat.“ *Br.* In antiquis edd. omnibus οἷς. Partem hujus verſus cum ſq. laudat *Suidas* in Ἠριπόλης T. II. p. 76.

XXIII. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Poëta puellae crine vinctus, quomodo ſe liberet, non invenit. Natum eſt hoc carmen, quod etiam *Brodaeus* animadvertit, ex proverbiali locutione, ἐκ τριχὸς κρέμαται, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. *Ariſtaenet.* L. II. 1. p. 70. οὗτος δὲ τῷ σῷ φθείρεται γλυκυτάτῳ πυρὶ καὶ τεθνήξεται θᾶττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος. Noſtrum Epigr. *Berglerus* adhi-

buit *Alciphronis* L. I. Ep. XXXV. μικρὰ δὲ ἔπεστί μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον, ὅ μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέῤῥιψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων —, quod tamen non de crine, ſed flore potius accipiendum eſſe docuit *Herelius*. — V. 1. εἰρύσασα. Vat. Cod. et *Suid.* in ἔθειραι T. I. p. 84. — V. 2 „Vetus „membr. ἐμεῦ παλάμας." *Br.* Hinc *G. Wakefield* Sylv. crit. T. II. p. 106. corrigit: δορυκτήτου δῆσεν ἐμεῦ π. — V. 3. τὸ πρίν. Vat. Cod. — V. 4. laudat *Suid.* in τινάξαι T. III. p. 477. — V. 8. ἔνθ' ἀνύσῃ conjecit Cl. *Wakefield* l. c. ne odioſa dictionis ſcabies affricetur Epigrammati nitidiſſimo, comparans Theocriteum: ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. At ἀνύειν pro *ambulare*, *incedere* dictum eſſe, vehementer dubito.

XXIV. Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 592. W. Poëta ſe duodecim dies procul a puella duraturum eſſe juraverat. Quam abſentiam cum perferre non potuiſſet, puellam rogat, ut perjurii veniam a diis petat. Cf. Ep. *Rufini* XXV. et quae Phaedria dicit Terentianus in Eunucho IV. 2. — V. 1. ἀργέτη Vat. Cod. Notanda forma ἀργέτις, qua etiam *Nonnus* utitur XVI. p. 444. ἀργέτις ἠώς. unde ap. *Homerum* ἀργέτι δημῷ. Vid. *Heſych.* v. — V. 4. μὰ δέ. Ed. Junt. — V. 5. χαράξαι. Hominum facta in tabulas referre exiſtimabant Jovem; de qua re eximius eſt locus inter fragm. *Euripidis* in Melanippe nr. III. δοκεῖτε. πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς Πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς Γράφειν τιν' αὐτά, Ζῆνα δ', εἰσορῶντά νιν, Θνητοῖς δικάζειν — cujus imaginis prima quaſi ſtamina mihi agnoſcere videor in *Aeſchyli* Eum. v. 265. μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν, Ἔνερθεν χθονός, Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. Alii quomodo eandem varie uſurpaverint, docuit *Valcken.* in Diatr. p. 184. ſq. qui etiam de Jovis διφθέραις nonnulla dedit ad *Herodotum* L. V. p. 400. Nemeſin quoque ſuperbas mortalium voces notare fingit *Callim.* H. in Cer. v. 57. εἶπεν ὁ παῖς,

Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν. ubi vide *Erneſtum.* — V. 7. μάστιξ. ne ſimul a te et a diis cruciatibus afficiar. Pani flagellum tribuit *Auctor* Rheſi v. 37. Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβῇ. *Nonn.* Dionyſ. X. 4. μανιώδεϊ Πανὸς ἱμάσθλῃ. Idem XLII. p. 1092. Διόνυσος — Δαιμονίῃ μάστιγι τετυμμένος, ἔνδοθι πέσσων Κρυπτὸν ἀκοιμήτων ὑπὸκάρδιον ἕλκος ἐρώτων. Alia larga manu dedit *Mitſcherl.* ad *Horat.* III. Od. XXVI. 11. *Regina, ſublimi flagello Tange Chloen.* quibus adde *Oppian.* Hal. β. 14. qui ſapientem diis obedire ait, πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ οὐκ ἐθέλων ἐλάηται. — V. 8. σεῖο. Vat. Cod. Verbum κατασμύγω inſolentius h. l. uſurpatum pro *petere, verberare.*

¶. 79.] *XXV.* Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 593. W. Ne contumeliis quidem ſe a puella, quam deperiret, abalienari poſſe conqueritur. — V. 1. Δικλίδας. Quod januarum genus hoc nomine ſignificetur, fuſe docuit *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 651. Galatea januam *Pauli* fronti incuſſerat, quae ingens contumelia. — Pro ἐμοῖς προσώποις *Scaliger* in not. mſc. tentabat ἐμαῖς προσώπαις. (*Heſych.* προσωπή. πρόσοψις.) unde quid lucremur, non ſatis perſpicio. — V. 2. ἕσπερος. pro ἑσπέριος. ut infra Ep. XXVIII. *Sophocl.* Oed. T. 128. ἀκτὰν πρὸς ἕσπερον θεοῦ. — V. 3. ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε. *Euripidis* eſſe notavit *Schottus* ad Proverb. Strom. v. 405. Hunc locum comparavit V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXXII. 7. *quod amantem injuria talis Cogit amare magis, ſed bene velle minus.* — V. 5. „ὤμοσα γάρ. Sic codd. et veteres edd. omnes.“ *Br.* Vulgo ὤμοσα καί.

XXVI. Vat. Cod. p. 130. ſq. Planud. p. 457. St. 594. W. Ubique ſe amatae puellae imaginem videre affirmat. — V. 2. θηρείην εἰκόνα. Sic veterum medicorum nonnulli hydrophobiam explicabant eorum, qui rabie canina laborabant. *Theophan. Non.* c. CCLXXI. p. 324. τὸ ὕδωρ φεύγονται ὁρῶντές τε καὶ προσφερόμενοι, ὡς

οἴεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. ubi vide *Bernardum*. Simile quid de iis, quos vipera momordit, narrat Alcibiades in *Platonis* Conviv. p. 217. E. — V. 3. πικρὸς Vat. Cod. a pr. m. — ἐνέπηξεν ὀδόντα. ut Ep. VII. 2. — V. 4. μανίαις θυμὸν ἐλῄσατο. Similiter *Parthenius* ap. Etymol. M. v. ἄρπυς. ὁ Ἔρως. ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ· ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλῄσατο, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας. — μανίας. Ed. pr. Flor. — V. 5. Edd. omnes ante Steph. recte habent σὴν γὰρ — praeter unam Aſcenſ. quae σὺν offert. Hoc in Steph. et Wechel. propagatum eſt. Antiquam lectionem revocavit *J. Toupius* in Addend. ad Theocr. T. II. p. 393. — καὶ πόντος. Eandem ſententiam ad faſtidium usque perſequitur *Philoſtrat.* Ep. L. p. 938. Vide quaedam ſimilia ad *Meleagr.* Ep. XIX. p. 38. — V. 6. οἰνοχόων. Vat. Cod. idque probabat *Salmaſius*. Mihi vulgata longe videtur exquiſitior.

XXVII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 458. St. 595. W. Inconſtantiam puellae exprobrat eique poenas apud inferos minatur. — V. 1. θρασὺς omiſſum in Vat. Cod. — V. 3. ἀπέπτυσας. *Meleager* Ep. LXVI. βαιὸν ἔχω τό γε λειφθέν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα· Εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ τοῦτ', εἰπέ, καὶ ἐκπτύσομαι. — V. 4. γραπτὸν τύπον. Iis, quae laudavi ad *Meleagr*. Ep. LIII. p. 70. adde *Themiſt.* Or. XXI. p. 244. A. B. δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι, καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νέαν τε καὶ ἁπλῆν· οὕτω γὰρ δὴ μάλιστα ὁ τύπος εἰσίοι καὶ ἐνδύοιτο ἐν τῷ βάθει, καὶ οὐκ ἂν μένοι ἐπιπολῆς. Noſtrum locum cum Anacreontico comparavit *Martinus* in Var. Lect. II. 21. p. 47. — V. 5. Vulgo αἰδοῖ. Cod. Vat. ἀΐδοι. *Anonym.* Bibl. Bodl. ἠοῖ tentavit; rectius *Joſ. Scalig.* in not. mſc. et *Huetius* p. 45. ἀΐδι. — V. 6. Κρῆσσαν. ut Minois contra te ſententiam excitem. Cf. *Agath.* Ep. LXXXVI. 5. 6.

XXVIII. Vat. Cod. p. 133. ſq. Planud. p. 458. St. 595. W. Puellam fruſtra exſpectantis querelae. Expreſſum ex *Aſclepiad.* Ep. XIV. — V. 2. λύχνος μαραινόμενος. *Statyll. Flacc.* Ep. III. — ὑποκλάζειν dicitur lucerna, cujus ellychnium deficit. *Heſych.* ὤκλασαν. — ἐπὶ τῶν ἀπειρηκότων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μηκέτι ἀντεχόντων. Hoc ſenſu *Muſaeus* v. 325. ποδῶν δὲ οἱ ὤκλασεν ὁρμή. ubi vide *Heinrich.* p. 169. — V. 3. συναστέϛβετο Vat. Cod. — ¶. 80.] V. 5. ἕσπερος. Vide Ep. XXV. — „ἕσπερος ἥξειν. „e membr. ubi ſcribae vitio ſcriptum ἴξειν." *Br.* Vulgo ἐλθεῖν. — V. 6. In marg. Wechel. ad φείδεται notatum κήδεται. Hoc *Grotius* expreſſiſſe videtur: *Non homines flocci, non facit illa Deos.*

XXIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 458. St. 595. W. Aqua a puella perfuſus vehementiore ſeſe amore inflammari ſenſit. — V. 1. χθιζὰ non bene conſpirat cum verbis v. 3. ἐς τρισσὴν ἀμφιλύκην, *ſub tertiam noctem* ſ. *tertia nocte.* Nam ſi heri illa poëtam perfuderat, nondum bini dies effluxerant. An χθιζὰ non tam ſtricte de heſterno tempore accipiendum, ſed pro πρώην eſt poſitum, fere ut in formula χθὲς καὶ πρώην; de qua vide laudata a V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXI. 37. *Grotius* priorem temporis ſignificationem in verſione praeteriit:

Hermonaſſa, mero titubans dum limina ſervo
Ipſius, et vinctis floribus orno fores,
Me cyatho perfudit aquae: turbata repente,
Vixque ſibi trina reddita luce coma eſt.

— V. 5. ἐφλέχθην. Simili acumine neſcio quis in Anth. Lat. III. 218. p. 650. *Me nive candenti petiit modo Julia: rebar, Igne carere nivem, nix tamen ignis erat. Quid nive frigidius? Noſtrum tamen urere pectus Nix potuit manibus, Julia, miſſa tuis.* — V. 6. πῦρ γλυκερῶν στομάτων. *Philoſtr.* Epiſt. XXIII. p. 923. εἰ δὲ καὶ ἀποπίοις ποτε, πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἄσθματι, ἥδιον δὲ καὶ τοῦ νέκταρος.

XXX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. Nihil ſe fervidius quam Cleophantidis amplexus cupere. Vetuſtioris cujusdam poëtae, quam *Pauli Silentiarii*, hoc Epigramma eſſe ſuſpicabatur *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 297. ed. Bip. Sine cauſa idonea. Plura ſunt inter haec *Pauli* carmina, de quibus idem eodem jure ſuſpicari poſſis. — V. 1. φράζεο. Male hoc accepit *Opſopoeus*, quaſi *Paulus* puellam interroget, quanta in amore voluptas inſit. Hoc eſſet φράζε. At φράζεσθαι eſt *animadvertere.* Vide *Palmer*. Exercitt. p. 794. *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. II. 69. — V. 2. λαῦρον. Vulgo, ſolemni errore. — ἐπαιγίζων. Ep. ἀδεσπ. X. δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες. — V. 3. Nullum neque ferrum, neque timor, neque pudor eos ſejunxerit, cum mutuis amplexibus inhaerent. — *diducere amantes Non queat invitos Jupiter ipſe duos. Propert.* II. El. V. 28. — διακρινέει cl. editor dedit pro διακρίνει. Vide ad Ep. XXII. 2. Mihi nihil mutandum videtur. — βαλλομένοις vitioſe Vat. Cod. — πλέγματα. Vide Ep. VII. 14. — V. 5. Haec adumbrata ſunt ad dicta Mercurii in Odyſſ. Θ. 339. ſqq. unde *Lucianus* D. D. XVII. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. *Ovidius* II. A. A. 385. narrato Vulcani dolo: *Hos aliquis ridens, In me, fortiſſime Mavors, Si tibi ſunt oneri, vincula transfer, ait.* Idem IV. Metam. 186. illi *jacuere ligati Turpiter, atque aliquis de Dîs non triſtibus optet Sic fieri turpis.* — V. 7. ἀγκὰς ἑλίξας. Ep. XII. 11. ἀγκὰς ἔχειν dixit *Theocrit.* Eid. VIII. 55. et fortaſſe *Bion* XV. 8. ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα – Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. — V. 8. βουλόμενος vulgo et in Cod. Vat. βαλλόμενος recepit cl. editor ex *Brodaei* et Scholiaſtae conjectura. *Stephanus* ἄψεσιν ἰλλόμενος ſuſpicabatur. *Apollon. Rhod.* L. I. 129. κάπριον – δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων. De verbo ἴλλεσθαι disputavit *Valcken.* in

Adon. p. 250. ſq. — V. 9. In membr. Vat. δὴ in δεῖ correctum, ſive potius corruptum.

XXXI. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 589. W. Furtivi amoris impatiens poëta, palam, licet cum vitae periculo, amare ſtatuit. Initium expreſſum ex *Straton.* Ep. XVI. — V. 1. ὑποκλέπτ. – φώριον. *Muſ.* 289. φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ. — V. 3. λεκτέον. *Dicere, quo pereas, ſaepe in amore levat. Propert.* I. El. IX. 34. — V. 4. „Huic verſui, „quo non magis offendi debuiſſet monachi pudor, quam „aliis, quae ſervavit, Pauli amatoriis carminibus, alium „ſubſtituit ineptum." *Br.* Hunc ſcilicet:

δράσας ἢ ῥέξας ἐχθρὸς ἔρωτος ἀνήρ.

Genuinum Silentiarii noſtri verſum in verſione expreſſit *Grotius:*

Cura fatenda palam eſt: et nobis dulcia ſi quis
Vincla ſoporiferi foederis impediat — —.

— V. 6. ξυνόν. *mecum moriaris oportet. Hoc eodem ferro ſtillet uterque cruor. Propert.* II. El. VII. 87.

¶. 81.] *XXXII.* Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Expreſſum carmen ex *Meleagr.* Ep. XXXVI. ſq. ubi notatis adde *Propertium* L. II. El. II. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam poſſe nocere, Haeſiſti, cecidit ſpiritus ille tuus. Vix unum potes infelix requieſcere menſem, Et turpis de te jam liber alter erit.* — V. 1. ὑπὸ φρεσίν. Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. Hunc vſ. reſpiciens *Suidas:* ἀνέμβατος· δυσχερῶς δεχόμενος. T. I. p. 195. — V. 4. αὐχένα σοι κλίνω. *Vidi – Veneris vinclis ſubdere colla ſenem. Tibull.* I. El. II. 90. θρασὺν αὐχένα κάμψον ἀνικήτῳ Κυθερείῃ. *Nonn.* Dion. XXXV. p. 874. — V. 5. σοφὴν Παλλάδα. Similiter in Ep. ἀδεσπ. CXVI b. puella a lanificio ad vitam meretriciam transiens: εἶπεν Ἀθηναίῃ· τῶν Κύπριδος ἅψομαι ἔργων, Τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

XXXIII. Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 456. St. 592. W. Tantalo ſe graviora pati poëta affirmat, ab amatae puellae amplexibus prohibitus. Cf. Ep. III. 4. 5. Nota paroemia de Ταντάλειοις τιμωρίαις. — V. 4. ῥοδέων. *Achill. Tat* L. I. 4. p. 14. τὸ στόμα ῥόδων ἄνθος ἦν, ὅταν ἄρχηται τὸ ῥόδον ἀνοίγειν τῶν φύλλων τὰ χείλη. *Alciphr.* L. III. I. τὰ χείλη, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται. — V. 5. ἀκριτόδακρυς. i. e. πολύδακρυς. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ ἀκριτόμυθος. ὁ πολύλογος. ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα καὶ δυσδιάκριτα διὰ πληθυσμόν. *Euſtath.* ad Il. p. 161. 40. ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον. σύνδενδρον. Il. β. 868. — ὑπερτέλλοντα πέτρον. Vide not. ad *Archilochi* Fr. XLIII. T. I. P. I. p. 176. ſq. et *Porſon.* V. Cl. ad *Euripid.* Oreſt. v. 6. p. 4. ſq. — V. 8. ἐκ δ' ὀλιγ. Et nunc vix vivo ſpiroque, et mox amoris flamma conſumtus peribo.

XXXIV. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 457. St. 593. W. Obſequitur poëta in hoc carmine praeceptis *Ovidii* L. II. A. A. 295. *Sed te, cuicunque eſt retinendae cura puellae, Attonitum forma fac putet eſſe ſua. Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus — Adſtiterit tunicata: Moves incendia, clama.* Similia dedit *Tibullus* IV. El. II. 9. *Seu ſolvit crines, fuſis decet eſſe capillis; Seu comſit, comtis eſt veneranda comis.* *Propert.* II. El. I. 5.

Sive illam Cois fulgentem incedere totis,
Hoc totum e Coa veſte volumen erit.
Seu vidi ad frontem ſparſos errare capillos,
Gaudet laudatis ire ſuperba comis.
Sive lyrae carmen digitis percurrit eburnis
Miramur, faciles ut premat arte manus.

— V. 1. laudat *Suidas* in κεκρύφαλοι T. II. p. 292. — V. 2. δείκελον. ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα. *Suid.* T. I. p. 529. qui h. v. laudat in πυργοφόρος T. III. p. 242. — V. 3. Vulgatum ξανθίσματι ex membr. Vat. emendatum. Compa-

ravit haec noviſſimus *Horatii* interpres ad IV. Od. IX. 13. *Non ſola comtos arſit adulteri Crines — Helene Lacaena.* *Ariſtoph.* Eccl. 950. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων. — V. 4. laudat *Suidas* in ἐξεσόβησα T. I. p. 768. Mentem excuſſit pectori, ſive, ut *Catullus* loquitur, *miſero quod eripit Omnes ſenſus mihi.* LI. 6. *Archilochus* Fr. XXIV. ἔρως — πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας. Verbo ἐκσοβῆσαι ſic uſus eſt, quod plures viderunt, *Hermeſianax* Eleg. v. 91. ubi de Socrate:

οὐδὲ βαθείης
ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας,
οἴκι' ἐς 'Ασπασίης πωλεύμενος.

Sic legendum ſuſpicor, ἐκ δὲ in οὐδὲ mutato: *Neque Socrates mentem, licet ſapientiae plenam, a lenioribus illis, quae amantes exagitant, curis liberare potuit.* Quid ſint ἀνίαι κουφότεραι, praeclare docuit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 298. — Similiter *Panyaſis:* οἶνος — πάσας ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. ap. *Athen.* L. II. p. 37. B. Vinum, ubi pectus intravit, τὰ καὶ κεκρυμμένα φαίνει βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον, ſecundum *Eratoſthenem* fr. 1. Frequentius in tali re veteres uſurparunt vocem ἐκπλήττειν et ἐκκρούειν. Vide *Intrpp. Thom. M.* p. 287. — V. 5. κατήορα, crines defluentes, non comtos, παρήορα. Conf. *Toupium* in Epiſt. cr. p. 43. ſq. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1082. πλόκαμοι ῥυπόωντες ἀκοσμήτοιο καρήνου 'Αβρότεροι γεγάασιν, ὅτ' ἀπλεκέες καὶ ἀλῆται Χιονέῳ στιχόωσι παρήοροι ἀμφὶ προσώπῳ. Notanda forma τὸ βόστρυχον. Ep. XLI. 3. — V. 7. μορφὴν τριχθαδίην. triplicem hunc crinium ornatum. Ductus fortaſſe color ex *Meleagri* Ep. LXXXVI. ἐπεί σοι αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

¶. 82.] *XXXV.* Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 459. St. 596. W. Referendum hoc carmen, ut bene obſervatum in lemmate, ad Ep. *Agathiae* XXII. quod in membranis

praecedit. Cf. *Meleag.* XXXVI. XXXVII. — V. 1. ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων. ὁ σκυθρωπός. *Themiſt.* Or. II. p. 27. A. τὸν μὲν ἐξογκούμενόν τε καὶ ἀγείροντα τὴν ὀφρύν. — Ceterum color, ut in *Nonni* Dion. XLII. p. 1086. ἆ μέγα θαῦμα· Παρθένον ἔτρεμε Βάκχος, ὃν ἔτρεμε φῦλα Γιγάντων, Γηγενέων ὀλετῆρα φόβος νίκησεν ἐρώτων. — V. 3. Qui ſe ſuperbia puellam ſubjugare poſſe putabat. ὑπέρβασις. ὕβρις. ὑπερηφανία. — ὑπερβασίης. ἀδικίας. ὑπερηφανίας. *Heſych.* — χαλέπτην. Vat. Cod. a pr. m. — V. 4. ἐκτὸς ἔβη. ut *Theognis* v. 946. γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην. *Euripid.* Ion. 926. ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς. Herc. fur. 771. δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς. — V. 6. ἔχοι. Vat. Cod. a pr. m. — V. 7. „αἶθες. Vat. membr. recte: cui oppo„nitur vſ. ſequ. σβέσσον." *Br.* Vulgo ἴσχες. Quamvis juſtas iraſcendi cauſas habeas, extingue tamen irae flammam, ne te Nemeſis, quae ſuperbis inſidiatur, corripiat. αἴθειν χόλον, verbo transitiva vi inſtructo, cum ſimilibus nuper explicuit cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 32. Ut hîc σβέσσον ἀγηνορίην, ſic Ep. ἀδεσπ. CLIX. δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν. Ep. CCCLXXXVI. αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύνην.

XXXVI. Vat. Cod. p. 139. Planud. p. 459. St. 597. W. Piſcem puellae mittit. Prior hujus carminis pars cum poſteriore non bene cohaeret. — V. 1. Conf. *Straton.* Ep. XLIV. — ἴχνος ἐρείσεις. ſi incedes, ambulabis. *Meleag.* Ep. XIX. ἐπὶ γαῖαν — ἴχνος ἐρειδόμενον. — V. 2. Inſigni varietate Vat. Cod. πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσέ με ὥστε φέρειν. in qua lectione aliud quid latet, quam quod *Planudes* extudit. Fortaſſe *Paulus* ſcripſerat:

πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσέ με, ἴσθι, φέρει.

— V. 3. ὀμόχροον. cujus tu colorem refers. — V. 4. πεζός. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. LXXX. p. 96. — V. 6. θαλασσαίη Παφίη. Venus *marina* ap. *Horat.* III. Od. XXVI. 5. *Nonn.* Dion. VI. 308. — V. 7. ἱμερόεντος ex Vat. Cod. pro ἱμερόεντι.

XXXVII. Vat. Cod. p. 122. Planud. p. 460. St. 597. W. In oculos invehitur, nimis curioſos pulchritudinis ſpeculatores. Conf. *Meleagr.* Ep. IV. et *Polyſtrati* Ep. I. — V. 1. Inepte exornata ſententia. κάλλεος ἀκρήτου. pulchritudinem incontinenter, haud ſecus ac merum, potantes. Similiter Ep. ἀδεσπ. XXV. ἄκρητον μανίην ἔπιον. *Plaut.* in Trucul. I. 1. 22. *Si ſemel amoris poculum accepit mere, Eaque intra pectus ſe penetravit potio.* κάλλος ἄκρατον fortaſſe ſcripſit *Themiſt.* Or. XIII. p. 168. D. ἀδελφοῦ δὲ βλάστην ἐρασμιωτέραν φύσαντος, ὃ μάτην ἔτι ἐμάστευον, αὐτίκα (ſic lego pro εἴ μοι δοίητε μαστεύειν, καὶ) ἐξεῦρον, καὶ ἰδοὺ ἔχω, καὶ ἰδοὺ προσορῶ τὸ κάλλος ἄκρατον (vulgo ἄγριον) καὶ λάμπον. — V. 3. ὅποι. Vulgo.— ἐν γαλήνῃ. cum amoris fluctus effugerim. Paſſim hac allegoria uſi ſunt veteres, nemo facile elegantius *Horatio* I. Od. V. 6–16. — V. 4. νηφάλιαι θυσίαι· ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται, ἀλλὰ ὕδωρ μελίκρατον. *Suid.* νηφάλια μειλίγματα appellabantur inprimis ſacra Furiis facta. *Aeſchyl.* Eum. 107. Verum aliis quoque diis et Veneri Uraniae ejusmodi fiebant ſacrificia, teſte *Polemone* ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον ap. *Schol. Soph.* Oedip. Col. 100. *Paulus* ſe νηφάλια libaturum eſſe pollicetur, quando reſipuerit, priſtina Amoris ebrietate discuſſa. — Venus Μειλιχίη, placida, tempeſtatum moderatrix, templum habebat ad fretum Thracicum. — V. 5. καὶ κεῖθι. κεῖθι referendum ad τῆλε. Quod ſi fruſtra aufugero, nec in remotioribus terris liber fuero ab Amoris ſpiculis, vos, oculi, lacrymis expiabitis crimen.— ¶. 83.] V. 7. 8. laudat *Suidas* T. II. p. 725. ὀτλήσοντες. ὑπομενοῦντες. κακοπαθήσοντες. — ἔνδικον. Cf. not. ad *Meleagr.* p. 20. — V. 8. πυρὸς ἐργασίην. *Plato* Ep. VI. ὦ δειλοὶ, δι᾽ ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 123. Planud. p. 460. St. 597. W. Mulier inconſtantis animi ſe, uno viro non contentam, ab alio ad alium tranſire dicit. Epigramma inprimis elegans, quod ex antiquioris poëtae fontibus

derivatum eſſe, nullus equidem dubito. — V. 1. νόον. Sic illa ap. *Libanium* T. IV. p. 1044. 6. ἔτι περιπλεκομένη τὸν δεῖνα, τὸν πλησίον ἐθήρευον, ἐπέσκωπτον (num καὶ ἴλλωπτον) τῷ γείτονι ψιθυρίζουσα. — V. 5. τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι. Similiter *Callimach.* Ep. XI. χοὔμὸς Ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν Οἶδε· τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται. — V. 7. ἀφνειὴν Κυθέρειαν. Male haec accepit *Brodaeus*: quia unus non facile meretricios ſumtus ſustinere poſſit. Agitur ſimpliciter de amantium multitudine, nullo ad eorum divitias reſpectu habito. πενίη οἰόγαμος, amantium paucitas; conditio mulieris μονολεχοῦς καὶ φιλάνδρου (*Plut.* T. II. p. 57. D.), quae uno viro contenta eſt, ſive, ut *Plautus* loquitur in Moſtell. I. 3. 33. *unum amantem inſervit*, quod ille *matronae*, *non meretricium* eſſe ait.

XXXIX. Vat. Cod. p. 125. *Paulo* noſtro vindicat; in Planud. p. 461. St. 600. W. *Agathiae* inſcribitur. Cauſas poëta indicat, cur puellam nequeat relinquere. — V. 1. σώζεο. Vale tibi dicturus. — ἀνασειράζω. ἀνθέλκω. ἀνατρέπω. *Suid.* et iterum ἀναχαλινῶ. ἀνακόπτω. *Suid.* qui noſtrum verſum laudat T. I. p. 180. et iterum in ἀψ p. 406. — V. 3. δασπλῆτα διάστασιν. Tumorem Byzantini poëtae agnoſcis. δασπλὴς de rebus μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμέναις interpretatur *Heſych.* ut de Orci ſaucibus in fr. *Simonidis* III. ubi v. not. p. 204. Noſtrum diſtichon laudans *Suid.* T. I. p. 510. δασπλῆτα, τὴν ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσαν explicat. — V. 4. καταπτήσω. Vat. Cod. — V. 5. Satis haec inepta: Tua praeſentia diei ſimilis eſt: at dies mutus, tu ſuaviter facunda. — V. 7. Σειρῆνας — καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ τὸ λάλημα κεῖνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον. *Suid.* T. III. p. 304. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 33. p. 235. ed. *Wagn.* — V. 8. ἐλπίδες ἐκκρεμέες. *Qu. Maecius* Ep. I[a]. (T. III. p. 332. Anal.) οὐκέτι δ' ἡμεῖς Οἱ πάρος· ἀλλ' ἑτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται. ubi vide not. T. II. P. II. p. 112.

XL. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 258. W. Bacchi ſacra celebraturus poëta, panem, carnem et piſces abeſſe jubet. Idem argumentum ſimili modo exornavit *Macedonius* Ep. XIX. — V. I. σπείσαμεν et v. ſq. ὤσαμεν. Vat. Cod. Ibidem ἀνδροφόνων. Praeferenda vulgata ἀνδροφόνον φροντίδα. *verecundum Bacchum Sanguineis prohibete rixis. Horat.* I. Od. XXVII. 3. Cf. L. III. VIII. 13. ſqq. — V. 3. Cereris muneribus agricolam veſci decet: ἄλλοισι μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα, Ἧιχι βόες. *Macedon.* l. c. — μελαμπέπλου. μελάμπεπλοι Εὐμενίδες ſunt ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXVIII. ubi vide not. T. II. P. I. p. 73. — Περσεφόνης. Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. γαυροφόνων. edd. quaedam antiquae. — αἱμαλέα fuiſſe videtur in Cod. Vat. — ¶. 84.] V. 7. ὀστέα γὰρ ν. Vat. Cod. vitioſe. ὀστέα νεπόδων ſunt ſpinae piſcium, edentibus periculum minantes; hinc illas faceſſere jubet ad eos, οἷς Ἀΐδης φίλτερος ἠελίου, qui ſe in manifeſtum vitae periculum conjicere non verentur. Junge: εἰξάτω χείλεσι φωτῶν, pro ἀπίτω πρὸς τὰ χείλεα τούτων, οἷς —. — V. 9. ἔστιν et v. ſq. ἐθέλει. Vat. Cod. — Vinum nobis pro cibo et potu eſt, neque ambroſiam deſideramus.

XLI. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 422. St. 557. W. Anaxagorae ad Laïdis limina comiſſantis verba. Illuſtribus nominis carmen ornare ſtuduit poëta; ne quis eum hiſtoriam quandam antiquitatis ſpectaſſe exiſtimet. — V. I. Vivida ſane deſcriptio. Coronas diſcerptas, pocula fracta, faces ambuſtas et ſimilia juvenes comiſſantes ad meretricum januas relinquere ſolebant. διατίλματα. In his irae et deſperationis ſignificatio. Caprarius ap. *Theocritum* Eid. III. 21. puellam flecti poſſe deſperans; τὸν στέφανον τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. — V. 2. „κλαστά. exhibet Vat. membr. e correctione tamen; nam „primo ſcriptum fuerat πλακτά." *Br.* Vulgo πλαστά. Membranarum lectionem expreſſit *Grotius: Turbantisque animum pocula fracta meri.* — V. 5. παρὰ προ-

θύροις. Meretrix ap. *Ariſtaen.* II. 20. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες. Amor ap. *Themiſt.* Or. XIII. p. 162. D. καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλὰ [κοιμώμενος]; hoc enim verbum mutilo loco addendum puto ex *Platon.* Conv. p. 293. D. — V. 7. οὐκ ἔπος. Color fortaſſe ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 6. πάντα δὲ κἂν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀπειρής — Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα. — V. 8. ὑβριστήν. ne verbum quidem, quamvis falſum et mendax, quod ſpem ſaltem excitare poſſet. — Difficilem acceſſum ad Laïdem fuiſſe omnes narrant. Unde *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. ὁππότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη, Εἶδες δ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν. Hinc fuerunt, qui de difficillimo ad hanc meretricem acceſſu interpretarentur proverbium, οὐ πάντος ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, *non cuivis homini contingit adire Corinthum.* (*Horat.* I. Epiſt. XVII. 36.) Vide *Gellium* N. A. I. 8. Facete illud ad vitam paraſiticam transtulit *Nicolaus* in *Stobaei* Flor. XIV. p. 148. οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς —, ubi obiter corrigendum: ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι, pro πάντα, quo metrum evertitur. — V. 10. ἀστρέπτου Vat. Cod. a pr. man. et θηλυτέρης. utrumque habet *Suidas* in γυῖα T. I. p. 499.

XLII. Vat. Cod. p. 137. cum lemmate: Παυλ. Σιλ. ἀντίγραφον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πρὸς τὸν φίλον Ἀγαθίαν. Praecedit ibi Ep. *Agathiae* XXV. quo ille ſe legibus a puellae conſuetudine prohiberi conqueritur. Reſpondet *Paulus*, verum amorem nullas ejusmodi leges curare. Plan. p. 464. St. 604. W. — V. 4. σοι omittit Vat. Cod. — V. 6. ὑμετέρης. Vide *Agath.* LXXIV. — V. 8. ἐννυχίου κύματος, undae noctu trajiciendae. — V. 9. θαμίζειν Vat. Cod. a man. ſec. — ¶. 85.] V. 11. Legibus Minerva praeeſt, amori Venus; utrique deae operari

nemo poteſt. In ἀνὴρ prior ſyllaba hoc loco producitur, eamque communem eſſe contendit *Valcken.* ad Phoen. p. 554. cujus ſententiam impugnat *Brunckius* ad *Soph.* Oedip. Col. 630. et 1486. Apud Atticos certe nunquam producitur. Vide *Porſon.* ad Phoen. v. 1670.

XLIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 36. St. 54. W. Legitur ap. *Stob.* T. LXI. 390. 53. Gesn. 259. Grot. ubi *Grotius* tertium diſtichon, tanquam peculiare carmen, a praecedentibus ſejunxit. — V. 1. Παφίη. Vat. Cod. — Nunquam pectus Veneri aperias eique ſedem ibi concedas. — Notabilis hic uſus verbi κοιλαίνειν, quem ex hoc uno loco cognitum habuit *Stephanus* in Theſ. Gr. L. — ἀντιτύπου κραδίης. a pectore firmiore, reſiſtente primo conatui. ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. *Suidas.* ἀντιτυπῆσαι. ἐναντιωθῆναι, ἀντειπεῖν. *Heſych.* *Plutarch.* T. II. p. 701. C. junxit τὸ ἀντίτυπον, δυσμετάβλητον καὶ τὸ ἀτέραμνον. — V. 2. In verbo ἀποθρώσκει continuatur metaphora: reſilit Amor a duriore pectore, ceu lapis lapidi illiſus. — V. 3. οἰστὸς emendavit *Caſaubon.* in not. mſc. quod minime probandum. — ὀλισθήεσσαν ἔχει φύσιν. *Muſ.* v. 94. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων ἕλκος ὀλισθαίνει. καταῤῥεῖ in eadem ſententia dixit *Achilles Tat.* I. 4. p. 14. — φλογεροῦ. Cod. Vat. De *igneis* amoris *ſagittis* exempla collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 204. — V. 5. ἐλπίδι μαχλάδι, (μαχάδι Vat. Cod.) blandienti et fallenti. Ad ſenſum facit *Alciphron* II. Ep. I. p. 71. ὀξύς ἐστιν ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι· ἐλπίσας πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτεροῤῥυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. Spes blandimentis ſuis animum demulcens dicitur σαίνειν et ὑποσαίνειν τὸν θυμόν, ut ap. *Aeſchyl.* Choëph. 192. σαίνομαι ὑπ' ἐλπίδος· fortaſſe etiam in Agamemn. v. 101. τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ σαίνουσ' ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον —, quod mihi quidem vulgato φαίνουσ' et elegantius et expeditius eſſe videtur. *Oppian.* Hal. I. 36. ἐλπὶς δ' οὐ σταθερὴ σαίνει φρένας.

Quantum malorum ſaepe ex ſpe, temere concepta, oriatur, indicavit *Antiphon* ap. *Stob.* in Flor. T. XX. p. 175. cujus paulo plura adſcribam verba, ut eorum emendationem proferam: καὶ ἐν μὲν τῷ γεγενῆσθαι οὐκ ἔνεστιν (fort. νοῦς οὐκ ἔ.), ἐν δὲ τῷ μέλλειν ἐνδέχεται γενέσθαι· ὅστις δὲ δράσειν μὲν οἴεται τοὺς πέλας κακῶς, πείσεσθαι δὲ οὔ, (vulgo δι' ἂ) οὐ σωφρονεῖ. ἐλπίδες δὲ οὐ πανταχοῦ ἀγαθὸν, πολλοὺς γὰρ τοιαῦται ἐλπίδες κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφοράς. — γυιοκόρον. Cod. Vat. Vid. Ep. VII. 11. — V. 6. ὑπορηπίζει. Vat. Cod. *Alciphr.* L. III. 47. τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν. Mater filiam monens, ne amorem animo conceptum foveat, ap. Eund. L. III. 2. μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακόν.

XLIV. Vat. Cod. p. 170. Edidit hoc Epigramma *Kuſter.* ad *Suid.* in ἀθώπευτον T. I. p. 73. ubi ultimus verſus excitatur. Anthol. Reisk. nr. 445. p. 17. Venator apri, ad fluminis ripas excepti, exuvias Pani dedicat. — V. 1. „βοτρυΐνων. ante Kuſterum Salmaſius „emendaverat pro βοτρύων. a βότρυς, βότρυος, βοτρύϊνος, „ut δρῦς, δρύϊνος; quae nota in codicis margine ſcripta „eſt, multoque hoc praeſtat Reiskii conjecturae ſcriben„tis εὐβοτρύων.“ *Br.* In vitioſa lectione βοτρύων cum cod. conſpirat *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀκάμαντα T. I. p. 77. et iterum in λωβητῆρα T. II. p. 462. In marg. Lipſ. βοτρυέων notatur. — V. 2. *Suidas* in ἐνναέται T. I. p. 733. ubi ἐνναέτην legitur. (Delendum colon poſt ὑψικόμων in ed. Lipſ.) — δονάκων. In locis paluſtribus et arundinetis latere ſolent apri. *Apollon. Rhod.* L. II. 818.:

κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
ἠείδει· οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.

— V. 3. ἀκμαῖσιν ὀδόντων. Ap. *Statium* XI Theb. 530. aper *ſtrictis – erexit pectora ſetis; Igne tremunt oculi,*

lunataque dentibus uncis Ora ſonant. — V. 5. πεφρικότα χαίτας. Vide ad *Archiae* Ep. XII. T. II. P. I. p. 256. — V. 6. καὶ ἐκλιπόντα βάθος ὕλας. *Theocrit.* VIII. 49. ὦ βάθος ὕλας μύριον. — V. 7. „Scr. Ξεινόφιλος, ut in membranis ſcriptum eſt, teſte Salmaſio, cui tamen Ζηνόφιλος placuit. In lemmate etiam ἀνάθημα παρὰ Ξενοφίλου.“ *Br.* *Reiskius Salmaſii* emendationem exhibet. — Pro φηγῷ in marg. ap. Guy. et R. φηγοῦ emendatur.

XLV. Vat. Cod. p. 155. „Epigramma hoc, quo „caret Apogr. Buherianum, habeo ex Wechelianae „exemplari, quo uſus eſt Salmaſius, in cujus calce de„ſcriptum eſt cum quibusdam aliis viri magni manu. „Ediderat jam Erneſti in not. ad Callimachum p. 47.“ *Br.* Androclus, peritus venator, Apollini arcum dedicat. — V. 1. Ἄνδροκλος. Illuſtre nomen conditoris Epheſi, (vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXVI. T. II. P. I. p. 42.) qualia *Paulus* Epigrammatis ſuis intexere ſolet. — ᾧ ἔπι. arcum, quo felicem venationem exercuit. — εὔσκοπον τύχην ἄγρας. Proprie ipſe venator εὔσκοπος. Ad arcum hoc epitheton transtulit *Aeſchyl.* in Choëph. 688. τόξοις πρόσωθεν εὐστόχοις χειρουμένη. Eodem ſenſu εὔστοχον πέτρον dixit *Euripid.* in Helen. 75. — V. 3. nunquam fruſtra (ἐπ' ἠλεμάτῳ ἐκηβολίᾳ, i. e. ἠλεμάτως, μάτην) ſagitta nervum fugit. — V. 5. πανάγρετος. Vat. Cod. quod recte emendatum videtur; niſi forte fuit:

πανάγρετις ἴαχε νευρά.

φιλαγρέτις Ἄρτεμις infra occurrit Ep. LXXII. — V. 7. Λύκτιον. Vide ad *Leonid. Alex.* Ep. XI. μείλιον. munus. Vide *Apollon. Rhod.* III. 135. 146. *Alberti* ad *Heſych.* v. ἐπιμείλια. — ἀμφιδέαι h. l. ſunt lamellae, arcus extrema ambientes et veſtientes. Circulos ſive annulos interpretatur *Caſaubon.* ad *Athen.* p. 323. 53.

¶. 86.] *XLVI.* Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Lyſimachus, annorum onere gravatus, arma

cum baculo commutat illaque Marti dedicat. — V. 2. cum parte praeced. laudat *Suidas* in ἐγχεία T. I. p. 676. et iterum in χολάδων T. III. p. 677. — V. 3. *Suidas* in ἀλεξιβέλεμνον T. I. p. 106. χιτών, thorax, uſu Homerico. Il. β. 416. Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. *Oppian.* Hal. II. 24. χάλκειοί τε περὶ μελέεσσι χιτῶνες. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in βάκτρον T. I. p. 411. — Similiter *Macedon.* Ep. XXIV. ἀντὶ δὲ πλήκτρου Σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρειςόμεθα.

XLVII. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 434. St. 567. W. Teucer Arabs Pani leonis exuvias dedicat. — V. 2. ἀκροχανές. oris rictum late patentem ſignificat. — φοινῷ. Vat. Cod. Vulgo φονίῃ. Revocanda eſt membranarum lectio. *Homer.* Il. π. 159. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. φοινόν. πυῤῥόν. *Heſych.* — V. 3. 4. Laudatur hoc diſtichon a *Suida* in Ἀγρότας T. I. p. 39. et αἰγανέα (ἀκόντιον ὁλοσίδηρον) T. I. p. 640. denique in καὐτὴν T. II. p. 284. Falſam eſſe interpretationem vocis αἰγανέα, quam Lexicographus offert, ex hoc loco apparet. αἰγανέαι περιαγέες ſunt ap. *Meleagr.* Ep. CXV. Reddendum fortaſſe h. v. *Libanio* T. IV. p. 1020. ed. R. καὶ χεῖρες ἐν ἔργῳ· αἰγανέαι (vulgo γενναῖα) καὶ βέλη προσομιλοῦσι σώμασι κ. τ. λ. Pro ἀγρότιν haud ſcio an ἀγρέτιν ſit legendum. Cf. XLV. 5. — V. 5. Impreſſa haſtae dentium veſtigia. — V. 6. ᾧ ἔπι. Vat. Cod. (ſic ſaltem Ap. Goth.) „Vat. membr. Doriſ„mos in hoc carmine habet, 4. καὐτὰν ἀγρ. αἰγανέαν. „6. ᾇ ἔπι βρυχητάν. 7. χορείαν. 8. στᾶσαν. Sicne an alte„ro modo ſcribatur, parum intereſt; ſed ab optimo „codice, cujus maxima debet eſſe auctoritas, nihil cau„ſae erat, cur diſcederem.“ *Br.* — βρυχητὰν χόλον. τὸ βρύχειν leoni proprium. Vid. *Euſtath.* ad Il. p. 912. 42. βρύχειν τοὺς ὀδόντας. *Thom. M.* p. 172. — V. 7. Νύμφαι. Ductum hoc videtur ex *Apollon. Rhod.* cujus verſus laudavi ad Ep. XLIV.

XLVIII. Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 436. St. 570. W. Hiſtoria de certamine muſico, in quo cicada alteri certantium opem tulerat. Cf. Ep. ἀδεσπ. CLXXV.— V. 1. Λυκωρεῖ. Vat. Cod. Λυκωρεὺς vocatur Apollo ab urbe Lycorea. *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1490. Λυκωρείοιο Ἀπόλλωνος· ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο. cum quibus comparanda ſunt, quae *Strabo* de antiquo Delphorum ſitu tradidit L. IX. p. 418. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Apoll. 19. p. 91. — V. 3. „Πάρθις. In Planudea Πάρθυς. Apud Suidam πάρθης legitur aut πάρθη. In Vat. cod. πάρθης et ſupra γρ. σπάρτας. Vera ſcriptura eſt Πάρθις, nomen e Παρθένιος derivatum. In alio, quo eadem fabula celebratur, carmine, infra p. 185. Πάρθις itidem repoſui, ubi Planudea habet Σπάρτις. Timaeus, e quo hiſtoriam hanc retulerunt Strabo p. 260. et Antigonus Car. c. 1. citharistarum alterum, cui patria Rhegium, Ariſtonem vocat, cum quo Eunomus Locrus contendit.“ *Br.* De ſcriptoribus, qui hanc fabulam narraverunt, et de nominum diverſitate vide *Nitlaſium* et *Beckmannum* ad *Antig. Car.* c. I. p. 2. 4. *Kanne* ad *Cononis* Narr. V. p. 77. ſq. — V. 3. ἀγών. In certamine muſico, quod Delphis celebrabatur. Adſcribam narrationem *Clementis Alex.* in Protrept. p. 2. quae ad noſtrum carmen illuſtrandum inprimis facit: Πανήγυρις Ἑλληνικὴ ἐπὶ νεκρῷ δράκοντι συνεκροτεῖτο Πυθοῖ, ἐπιτάφιον ἑρπετοῦ ᾄδοντος Εὐνόμου· ὕμνος ἢ θρῆνος ὄφεως ἦν ἡ ᾠδή, οὐκ ἔχω λέγειν· ἀγὼν δὲ ἦν καὶ ἐκιθάριζεν ὥρᾳ καύματος Εὔνομος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη, θερόμενοι ἡλίῳ. — ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδός, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· οὐκοῦν ᾠδῇ τῇ Εὐνόμου ἄγεται ὁ τέττιξ, ὡς ὁ μῦθος βούλεται, χαλκοῦν ἀναστήσας Πυθοῖ τὸν Εὔνομον, αὐτῇ τῇ κιθάρᾳ καὶ τὸν συναγωνιστὴν τοῦ Λοκροῦ. — V. 4. laudat *Suid.* in κρέκω T. II.

p. 372. ἔκρεξε. reſonuit; ſignific. neutra. — V. 5. τετρηγυῖα. Vulgo et in Vat. Cod. Noſtrum eſt ap. *Suidam*, qui h. l. profert in ἀπεκόμπασε T. I. p. 252. Conf. not. ad *Agath.* Ep. LXVIII. Pro βραγχὸν (vide *Agath.* Ep. LXIX.) vett. *Suidae* edd. βρόχον et βρόγχον legunt. — ἀπεκόμπασε. Hoc verbum cum adjecto βραγχὸν ex vulgaribus lexicis laudans *H. Stephan.* in Theſ. T. II. p. 371. D. loci in Anthologia non meminerat, ut apparet ex interpretatione, quae haeſitabundus addit. Ut κόμπος omnino graviorem ſtrepitum indicat, etiam ſine inſolentiae notione; ſic κομπάζειν eſt ſonitum edere, et ἀποκομπάζειν, cum ſonitu rumpi, diſſilire. — V. 6. ἁρμονίας. Vat. Cod. — μέλος. Per enallagen haec videntur explicanda: πρὶν σκάζειν ἁρμονίην μέλους, niſi genitivum a σκάζειν (tanquam verbo *privandi*) pendere putandum eſt. Prius praefero. — ἁρμονίη εὔπους, εὔρυθμος. — V. 7. ὕπερ ἕζετο. Vat. Cod. et *Suidas* in ἀβρὸς T. I. p. 13. — φθόγγον ὑπῆλθε. ſubiit in locum chordae disruptae. ἐξεπλήρωσε τὸν φθόγγον dixit *Strabo* p. 260. — V. 9. 10. *Suidas* in λαλαγεῦσαν T. II. p. 411. Cicada vocem ad lyrae numeros accommodavit. Auctor Ep. ἀδεσπ. CLXXV. II. πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδὸς Τῆνο τὸ ποιμενικὸν φθέγμα μεθηρμόσατο. Haec loca ſi quis comparaverit cum verbis *Clementis* ſupra adſcriptis, facile in eam ſuſpicionem delabetur, ut corruptelam traxiſſe exiſtimet haec: καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· nam non Eunomus deficientem chordam implevit, ſed cicada; quam ab erudito Patre, cui hîc quoque poëtarum loca obverſabantur, ᾠδὸν appellatam eſſe, vix dubito. Aut delenda ſunt verba τοῦ τέττιγος, aut cum Εὐνόμου nomine permutanda; quo facto omnia optime procedent: Muſica cicada (ὁ ᾠδὸς) Eunomi ſeſe cantui accommodans, deficientem chordam adimplevit. Huic interpretationi favet quoque *Euſtath.* ad Dion. Periegeſ. v. 365. — ¶. 87.] V. 11.

Λητωΐε.

Λητώϊε. Vat. Cod. — τεῷ τέττιγι. Apollini ſacro, ob muſicam facultatem. Ipſum Apollinem, ſub cicadae ſpecie, Eunomum adjuviſſe affirmat *Julian.* Epiſt. XLI. p. 421. — V. 12. ὑπὲρ κιθάρας. *Strabo* l. c. ἐδείκνυτο δ' ἀνδριὰς ἐν τοῖς Λοκροῖς Εὐνόμου τοῦ Λοκροῦ τοῦ κιθαρῳδοῦ τέττιγα ἐπὶ τὴν κιθάραν καθήμενον ἔχων. Statua, quam Geographus Locris fuiſſe ait, Delphis poſitam tradit lemma Ep. ἀδεσπ. ſupra laudati. Hinc in utroque loco Eunomi ſtatuam fuiſſe ſuſpicatur Cl. *Kanne*, quia victoribus domi, et ubi certamina habita eſſent, iidem honores haberi ſolerent.

XLIX. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Nicagoras quidam ſcutum, multo uſu attritum, Jovi dedicat. — V. 1. *Suidas* in ὀμφαλὸς T. II. p. 694. ὀμφάλιον τρύφος. τὸ μεσαίτατον. — V. 3. Ἰσάριθμος. Vat. Cod. Haec *Paulus* derivaſſe videtur ex *Mnaſalca* Ep. IV. in ſcutum: καίπερ τηλεβόλους ἰοὺς καὶ χερμάδι' αἰνὰ Μυρία καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας, Οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμάκεα πᾶχυν φαμί. — χαλάζῃ. *Agathias* L. III. p. 97. ed. *Vulc.* in pugnae deſcriptione: εἴκασεν ἄν τις τὸ χρῆμα νιφετῷ μεγάλῳ ἢ χαλάζῃ πολλῇ ξὺν βιαίῳ πνεύματι καταρραγείσῃ. — V. 5. χειρὶ μεναίχμου emendavit *Scaliger* in not. mſc. quod mihi vulgatae praeferendum non videtur. Sed fortaſſe recipienda Cod. Vat. lectio:

σώζετο Νικαγόρα.

— V. 7. Spartae legem circa illud ſcutum bene ſervatam dicit Nicagoras, reſpectu habito ad eam legem, quae ceteris Graecis cum Spartanis communis erat, ne quis ſcutum in pugna abjiceret. (Vide *Spanh.* ad Nubes 352.) *Paulus* fortaſſe cogitabat de Lacaenarum quarundam praeceptis, quibus filios impertirent, cum illis clypeum traderent. Vide *Plutarch.* Lacon. Inſt. T. II. p. 241. F.

L. Vat. Cod. p. 152. Planud. p. 445. St. 578. W. Scriba inſtrumenta artis Mercurio dedicat. Plura hujus

argumenti carmina illuſtravimus. Vide inprimis ad *Phan.* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. *Philipp.* Ep. XVII. *Jul. Aeg.* Ep. X. *Damocharis* Ep. II. — V. 1. laudat *Suidas* in γυρὸς T. I. p. 504. — V. 2. ἀκόνην τρηχ. pumicem, quo calamus acuebatur. — V. 3. μεσσοσχιδέων. Vet. Cod. — δονακήων a δονακεὺς, quam formam ex *Homero* (Il. σ. 576.) profert *Heſychius* in δονακῆα. — V. 4. ταμίης. Vat. Cod. — V. 6. γλυφίδας καλάμων, ipſum eſt calami roſtrum, atramento imbutum. Proprie hoc vocabulum de ſagittarum crenis uſurpari conſtat. Vide *Schol. Homer.* Il. δ. 122. Cultellus, quo fiſſurae fiunt, γλυπτὴρ appellatur ap. *Julian. Aeg.* Ep. XI. Non igitur accedo *Salmaſio*, qui γλυπτῆρα et γλυφίδα nihil inter ſe differre pronuntiat ad *Solin.* p. 735. A. — V. 8. ῥυσόν. Vat. Cod. Poſtrema haec verba ſic vertit *Grotius: cui gravis aetas Rugoſa texit lumina pellicula;* de cataracta, ut videtur, cogitans. Huic interpretationi favent Epigrammata, quae in eodem argumento verſantur. Ex ipſis tamen poëtae verbis hic ſenſus emergit: palpebram, ut in ſenibus fieri ſolet, deſcendentem oculos tantum non texiſſe eosque obumbraſſe.

LI. Vat. Cod. p. 152. Plan. p. 445. St. 587. W. *Paulo* hoc carmen vindicant membranae; vulgo ſine auctoris nomine proſtat. — V. 1. μόλυβδον. Vat. Cod. — V. 2. regulam radit plumbum, dum eam ſequitur. — V. 3. *Suidas* in χάλυβες T. III. p. 852. — V. 5. 6. *Suidas* in ὀκρίβεις T. II. p. 676. — ¶. 88.] V. 7. 8. Τρίτωνος. Ποσειδῶνος. θαλάσσης. *Suid.* T. III. p. 507. ubi totum diſtichon excitatur. Spongia ſcribae utebantur ad delenda, quae perperam ſcripta eſſent. Hinc *ſpongiam deletilem* vocat *Varro* ap. *Non.* II. 212. et Auguſtus Ajacem ſuum *in ſpongiam incubuiſſe* facete dictitabat, teſte *Sueton.* V. Aug. c. 85. Proverbium eodem referendum, *Spongia medebitur*, illuſtravit *Rader.* ad *Martial.* IV. Ep. X. Utebantur ad hanc rem ſpongiis

marinis, unde Ep. ſq. σπόγγον, ἁλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης. Has Tritonem ſibi ſubſternere ait Noſter. Ad ſimilem poëtae cujusdam imaginem reſpicere videtur *Alciphron* in loco obſcuro et depravato L. I. Ep. II. σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια, ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν Εὐρυνόμης ΕΙC ΛΗΜΝΟΝ. Depravationem in poſtremis verbis ineſſe, mihi perſuaſum habeo. Putabam: ἐν Εὐρυνόμης λειμῶνι – quibus verbis maris fundus ſignificari potuit, Eurynomae Nymphae ſacer, ſicuti diis ſuperis ſacra erant prata, ut Ἥρας, Ἀρτέμιδος λειμών, et alia paſſim. Sed fortaſſe tutius fuerit, ejusmodi locum prorſus non attigiſſe. De ſpongiis marinis, (πόντια ῥάκη eas, ex poëta procul dubio, appellat *Heſychius*,) et de urinatoribus, qui eas ex mari protrahebant, σπογγοκολυμβηταί, σπογγοτόμοι appellantur, vide *Oppian.* V. Hal. 612. ſqq. et *Schneiderum* in Eclog. Phyſ. T. II. p. 59. ſqq. — V. 8. ἀκεστορίης. Vat. Cod. a pr. m. — V. 9. πολύωπα. vaſculum perforatum, quod, praeter atramentum, etiam ad calamos aliaque inſtrumenta tenenda ſerviebat. — V. 11. Junge χεῖρα, ὑπὸ γήραος τρομερήν, ὄκνῳ καθαρμόζων. manui prae ſenio trepidae poſt diuturnos labores otium conceſſit.

LII. Vat. Cod. p. 153. *Paulo* etiam hoc Epigr. inſcribit, quod in Plan. p. 446. St. 578. W. ἄδηλον eſt. — V. 2. ἁρμονίῃ. Vat. Cod. Linea, quam plumbum deſignat, literarum ordines tanquam fundamento nituntur. — V. 3. μολύβδου. Vat. Cod. — V. 4. τρητή· τετρημένη. ὀπὰς ἔχουσα. Καὶ λιθ. etc. τὴν κίσσηριν λέγει. *Suid.* T. III. p. 499. — V. 7. σπόγγον. Mire ſpongia, quae in fundo maris quaſi prata efficit, ipſa vocatur λειμών. — V. 10. Vulgo κεκμηκώς, quod etiam *Suidas* tuetur v. T. II. p. 290. ubi φιλομήδεσιν et παλάμας legitur. — Vide *Damochar.* Ep. II. 9.

LIII. Vat. Cod. p. 156. *Paulo* vindicat; in Planud. p. 441. St. 574. W. eſt ἀδέσποτον. In Cod. *Bandini*

p. 102. inſcribitur Ἀνύτης, mero errore; nam ſequitur Epigr. *Anytes*, cui in eodem Cod. adſcriptum ἀδέσποτον. Verborum in hoc diſticho ſenſus ſatis eſt perſpicuus, acumen nondum ſatis aſſequor. Meniſcus Pani fiſtulam dedicat: hic ſe illud munus accepturum eſſe negat, quod arundines (Syrinx) ipſum amoris flamma incenderint. Memoriam priſtini amoris igitur deus refugit. Ad poſtrema verba *Brodaeus* adſcripſit: *fiſtularum amorem depoſui*; quae ſi pro verſione dedit, peſſima ſunt; ſed eum conſequentiam potius eorum, quae poëta dixit, voluiſſe puto. ἐπεσπασάμην dictum eſt, ut ap. *Pallad.* Ep. XVI. πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην. et ap. *Antip. Theſſ.* Ep. LII. ubi puella τὴν Ἕλλης μοῖραν ἐπεσπάσατο.

LIV. In primis paginis poſt titulum Vat. Cod. Plan. p. 349. St. 488. W. — V. 1. μόλις. Eximiam tuam pulchritudinem vix tandem, magno cum labore, expreſſit pictor. Cf. Ep. LIX. 1. — V. 2. προσώπου. κάλλους. et pulchritudine tua et arte aeque delectaremur.

¶. 89.] *LV.* Vat. Cod. eodem loco, quo praecedens, cum lemmate: Εἰς εἰκόνα Μαρίης τῆς κιθαρῳδοῦ. Plan. p. 349. St. 488. W. In imagine, quae hoc Epigr. deſcribitur, Maria tenebat citharam et plectrum. Hinc acumen petivit auctor ſatis ineptum, cum eam amoris πλῆκτρον tenere dicit. Solent autem rei muſicae vocabula ad rem amatoriam aliaque ingenioſe traduci, ut ap. *Straton.* Ep. XXIX. et *Lucillium* Ep. XVIII. Facetus in hoc genere locus eſt *Machaonis* ap. *Athen.* VIII. p. 346. A. B. ubi coquus, artem ſuam commendans, comparationibus e muſica petitis utitur. Adſcribam eum, ut mihi emendandus videtur:

Ὀψοφάγος εἰμί· τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
Θεμέλιος ἡμῖν· προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ προστεθέντα λυμανούμενον·
πεφροντικὼς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός.

ἔπειτ' ἐπὰν ᾗ καθαρὰ ταἰσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοις· ἕψε καὶ γεύου πυκνά.
ἅλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ', ἔτ' ἐπιδεῖταί τινος·
πάλιν τε γεύου, συμμετρίαν ὡς ἁρμόσῃ·
ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἀεί γ', ἕςθ' ἡδὺς ᾖ.
εἶθ' ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇ,
εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκονίους.

Is, qui loquitur, ſe ipſum guloſum eſſe et helluonem fatetur, idque ad artem coquinariam probe exercendam inprimis neceſſarium eſſe contendit. Nam niſi coquus amore quodam ciborum, quos paret, affectus ſit, vix fieri poſſe, quin eos perdat; qui autem ſui rationem habeat (πεφροντικὼς ἑαυτοῦ), illum non malum coquum fore. Reliqua interpretatione non egent. Civitatem cum lyra comparat *Diotogenes* ap. *Stob.* T. XLVI. p. 331. 2. ubi ſcribendum: ὅθεν ὡς λύραν καὶ πόλιν εὐνομουμένην δεῖ συναρμόσασθαι βασιλέα, ὅρον δικαιότατον καὶ νόμω τάξιν ἐν αὐτῷ πρᾶτον καταστησόμενον. — V. 3. ἄγναπτον. marg. Vat. Cod. οἴσιν ἀγν. Vulgo, nec hoc male. ᾧ δ' ἐπινεύσει. cui illa faverit, haud minus ille beatus erit Anchiſe et Adonide. Ut hîc Maria Veneri aequiparatur, cujus amore Adonis fruebatur, ſic juvenes eximie amati et formoſi Adonides appellabantur. *Alciphron* L. I. Ep. XXXIX. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες — et paulo infra: ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήπιον καὶ κοράλλιον καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις· in quibus verbis vehementer exercuerunt interpretes vocabula κήπιον καὶ κοράλλιον. In praecedentibus meretrix ſcripſerat, amicam quandam ſuam Adonia celebraturam eſſe: τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. et diſertius: τοῖς Ἀδωνίοις (ſic enim cum *Pierſono* legendum pro Ἀλώοις) ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ. Hinc corrupto loco lux videtur affulgere. Scripſerim equidem: φέρουσα κήπιον καὶ κεράμιον. *Hortulum et teſtam* illam afferre jubet, quorum in Adoniis uſus erat. *Plutarch.* de

S. N. V. p. 67. ed. *Wytt.* ὥσπερ αἱ τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύουσαι γυναῖκες. ubi vide cl. *Wyttenbach.* p. 79. Recte autem κήπιον, ut in *Arriani* Diſſ. IV. 8. p. 642. ἀτελές ἐστιν ἐκ κηπίου Ἀδωνικοῦ. Κεράμιον idem, quod ὄστρακον ſive ὀστράκιον, quod haud ſcio an reſtituendum ſit *Philoſtrato* in V. Apoll. VII. 32. p. 311. ἡ δὲ αὐλὴ ἀνθέων ἐπεθήλει κήποις, οὓς Ἀδώνιδι Ἀσσύριοι ποιοῦνται ὑπὲρ ὀστρακίων. Vulgo ὀργίων. Huic correctioni favet *Julian.* in Caeſar. p. 329. C. ubi Silenus Conſtantino roganti, quid ſint κῆποι Ἀδώνιδος, reſpondet: αἱ γυναῖκες τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν. Ne quis autem κεράμια in hac re tanquam inuſitatum repudiet, conferat *Zenob.* in Proverb. Cent. I. 49. p. 17. οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεραμεῖα σπειρόμενοι· unde reſtituendum mutilum Scholion ad *Theocr.* Eid. XV. 112. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι κεραμείοις ἀγγείοις, ubi vulgo τισι προαστείοις legitur. Hanc vocem in ἀγγείοις mutabat, deleta ſyllaba προ, *Valcken.* ad Adon. p. 396. B.

LVI. Vat. Cod. p. 483. Planud. p. 382. St. 520. W. In ſolarium ex aqua, de quibus vide *Erneſt.* in Opuſc. phil. T. II. p. 26. ſqq. et ad *Antiphili* Ep. XVII. T. II. P. II. p. 50. — V. 1. Vitioſe expreſſum Φαετοντίδος pro Φαεθοντίδος. — V. 2. ἀμφιδυωδεκ. junctim Ed. pr. δύω. Ald. 1. δωκεκάδι. Vat. Cod. Diem, i. e. temporis ſpatium ab ortu ſolis usque ad occaſum, ap. veteres in duodecim horas diviſum. Cui inſtituto quomodo horologia accommodata fuerint, docuit *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 449. et *Erneſtus* de Solariis in Opuſc. l. c. — V. 4. ἐς πόλον. mentis vim e terra ad coelum extollunt. Haud ſcio, an *Paulus* ad mentem humanam transferre voluerit illud Homericum de Eride Il. δ. 443. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

LVII. Vat. Cod. p. 492. Plan. p. 77. St. 112. W. Argumentum a multis tractatum. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. — V. 1. μεμυκότα κόλπον. Ver maris ſinum Zephyris pandit. μεμυκότα per prolepſin. Expreſſit noſter *Satyr. Thyill.* Ep. V. ἤδη μὲν λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο Ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος. — V. 2. Pro εἴαρος Vat. Cod. ἴλλος. et in marg. εἰ. Veram lectionem ſervavit Planudea. εὐλείμων χάρις, ob pratorum, vernis floribus pictorum, amoenitatem. — V. 2. κυλίνδροις. Nihil his ſimilius loco *Horatii*, quem comparavit *Mitſcherlich.* I. Carm. IV. init. *Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni, Trahuntque ſiccas machinae carinas.* — V. 4. ἀπ' eſt in Vat. Cod. et in omnibus edd. ante Steph. idque revocat *Huetius* p. 10. — V. 6. ἐς φόρτον, ad merces commutandas. Hoc negotium cum placidum ſit et jucundum, πρηῢ vocatur. — V. 7. Cauſam Priapus affert, cur nautis ſit propitius. Gratiam ſe Thetidi referre, quod Bacchum, patrem ſuum, in fuga receperit. Vide *Homer.* Il. ζ. 130. Priapum Dionyſi filium eſſe, plures tradiderunt. *Pauſan.* L. IX. 31. p. 771. *Schol. Theocrit.* Eid. I. 21.

LVIII. Planud. p. 296. St. 436. W. In eandem fortaſſe Bacchae ſtatuam Ep. ἀδεσπ. CCLXXVIII. Color ductus ex *Simonid.* Ep. LXXXI. ubi Scopas Baccham ἐκμῆναι dicitur. — ἐγκατέμιξε. *Calliſtrat.* Stat. II. p. 892. in deſcriptione Bacchae: ὅσα φέρει μανίας οἰστρῶσα ψυχή, τοσαῦτα πάθους διέλαμπε τὰ τεκμήρια ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀῤῥήτῳ λόγῳ κραθέντα.

¶. 90.] *LIX.* Planud. p. 300. St. 440. W. Epigramma in eandem puellam legitur inter ἀδεσπ. CCCLII. quod etiam *Pauli* noſtri eſſe ſuſpicor. — V. 1. μόλις. ut Ep. LIV. 1. — οὔτε χαίτην. velamento enim capilli tecti erant, ut ex altero Epigrammate apparet. — V. 3. Scr. Φαεθοντίδα.

LX. Planud. p. 313. St. 453. W. In Cynegirum. Vide ad *Longini* Ep. II. T. II. P. II. p. 110. — V. 1. κοgύμβου. *Herodotus* in narratione hujus facinoris L. VI. 114. p. 491. ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηός, τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκεϊ. Pro ἀπορνυμένης *Joſ. Scaliger* in not. mſc. tentabat μαρναμένας· fortaſſe quod ſupervacaneum putabat, bis moneri, navem illam fugituram fuiſſe. Sed talia in hisce poëtis nos magnopere movere non debent. — V. 4. εὐναία. αἱ ἄγκυραι. ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς. *Heſych.* quum navis aufugiens tuis manibus haud aliter atque anchorâ teneretur. Vulgo σαῖς παλάμαις, quod ab ἀπὸ pendens fortaſſe immutari non debebat. Saepe enim fieri ſolet, ut praepoſitio, alteri membro inſerta, vim ſuam in vocabulum prioris enuntiationis exerceat. Vide *Valcken.* in *Callimachi* Fr. p. 178. ſq. *Bentlej.* ad *Horat.* III. Od. XXV. 3. — V. 6. ὡμάρτευν. Simili acumine *Himer.* Or. II. 21. p. 402. Ὁ δὲ τοῖς φεύγουσιν ἐπιδραμὼν εἰς τὴν θάλασσαν, Φοινίσσης νεὼς λαμβάνεται, κρείττονα δεξιὰν ἔχειν τριήρους ὅλης οἰόμενος. Δείσαντες δὲ ὑπὲρ τῆς τριήρους οἱ βάρβαροι, μὴ δεξιᾶς Ἀττικῆς γένηται λάφυρον, πελέκει τὴν χεῖρα μερίζουσιν. Ὁ δὲ πληγεὶς ἔκειτο, τῆς μὲν χειρὸς ἀφαιρεθείς, τῆς δὲ τριήρους ἐχόμενος.

LXI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. In hortos palatii Juſtinianei ſcriptum videtur, ut et ſq. Epigr. Vide ad *Agath.* Ep. XLVI. — V. 1. ἄπλωτα. Vulgo et in Vat. Cod. Antitheſeos leges prorſus contrarium requirere intellexit *Brodaeus*, cujus emendationem, a *Brunckio* receptam, expreſſit *Grotius:*

Tellurem vada ſalſa lavant, dorſoque madente
Aequoreas ſilvas pervia portat humus.

θαλασσαῖα ἄλσεα, ſilvae inter medias undas ſatae, ex ipſis quaſi fluctibus emergentes. *Nemora alta citatis Incubuere vadis, fallax reſponſat imago Frondibus, et longas eadem fugit umbra per undas. Statius* I. Sylv. III. 17. —

V. 4. Νηϊάδων. Naïadum fontibus dulcis aquae. Νηρεί-δων. ipſum mare, quo horti alluebantur. *Agathias* l. c. ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ Νηρεΐδες ξυνὴν θέντο συνηλυσίην. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. 4.

LXII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. — V. 1. ἔπλετο χ. Vulgo. — V. 2. „Corrupte vulgo „legitur νηϊάδες, ἀδρυάδες, aut, ut in Florentina, ἀδριάδες." *Br.* In Vat. membr. νηρεῖς ἀδρυάδες. Quam lect. profert *Dorvill.* ad *Charit.* p. 181. *Brunckius* recepit conjecturam *Huetii* p. 33. cui calculum adjecit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 163. Νύμφας Δρυάδας et Ναΐδας junxit *Alciphron* L. III. Ep. XI. ubi vide *Bergler. Statius* I. Sylv. III. 62. *forſan vel lubrica Naïs, Vel non abruptos tibi demet Hamadryas annos.*

¶. 91.] *LXIII.* Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 353. St. 492. W. Argumentum indicat lemma. Iisdem plerumque balneis et viros et mulieres uſos fuiſſe, apparet ex *Clem. Alex.* Protr. III. 5. p. 272. κοινὰ δὲ ἀνέῳκται ἀνδράσιν ὁμοῦ καὶ γυναιξὶν τὰ βαλανεῖα· κἀντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύονται· (*ad intemperantiam ſeſe parant*) ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. — αἱ δὲ μὴ ἐς τοσοῦτον ἀπερυθριῶσαι, τοὺς μὲν ὀθνείους ἀποκλείουσιν, ἰδίοις δὲ οἰκέταις συλλούονται καὶ δούλοις ἀποδύονται γυμναί. Non multum itaque *Hadriani* lex, quae λούεσθαι χωρὶς ἀλλήλων προσέταξεν, (*Dio Caſſ.* LXIX. 8. T. II. p. 1156. ubi vide *Reimarum*) valuiſſe videtur ad tollendam illam conſuetudinem. Cf. *Caſaub.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 174. — V. 2. ἦρξε. Vat. Cod. — τὴν μεγάλην ὀλίγη. In talibus ὀλίγος ponitur pro μικρός, ut paſſim obſervatum eſt. Hinc haud ſcio, an ſcribendum ſit ap. *Liban.* Decl. T. IV. p. 203. ed. R. καὶ ἀξιῶ γε κερδαίνειν οὐκ ἀπὸ τῶν μεγάλων (vulgo τῶν ἄλλων) μόνων, ἀλλὰ καὶ ῥόδων ὀλίγων καὶ ἴων καὶ κρίνων — certe ὀλίγων non cum *Reiskio* delendum eſt. — V. 3. ποθοβλήτοις ἐν ἔργοις. in iis, quae ad amorem ſpectant.

LXIV. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 498. W. Altam fuiſſe domum, quam hoc carmen illuſtrat, lemmatis auctori credere debemus; ex ipſis verſibus hoc tantum emergit, illam domum in ora maris, fortaſſe in procurrente litoris tractu, exſtructam fuiſſe, ita ut a tribus partibus proſpectum in mare haberet. — V. 2. ἱματίῳ. Vat. Cod. — V. 3. Ἠὼς ipſa dies eſſe videtur, quam, illius domus adſpectu captam, diu circa illam morari dicit.

LXV. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 499. W. Conf. not. ad *Theaeteti Schol.* Ep. V. T. II. P. III. p. 407. — V. 1. Juſtinus, univerſum terrarum orbem a ſordibus purgans, etiam Juſtitiae templum novo ſplendore illuſtravit. Uſus eſt ad eam rem Domnini opera, qui noctem et tenebras (κατηφέα νύκτα) inde diſpuliſſe dicitur. In v. 3. puſilla menda haerere videtur. Scribendum enim:

σοῖς δὲ πόνοις, Δομνῖνε, κατηφέα νύκτα διώκει.

ut haec omnia ad Juſtinum referantur. Levem hanc mutationem ad carminis elegantiam reſtituendam prorſus neceſſariam eſſe cenſeo. — V. 4. In not. ad Ep. LXXV. *Brunckius* dubium non eſſe ſcribit, quin h. l. corrigendum ſit: ἐκ Θέμιδος μεγάρων, ἐκ μερόπων βιοτῆς. Sic certe gratior ſonus. Sed optimis quoque poëtis rhythmicos verſus excidiſſe multis exemplis conſtat, qualia collegit *Caſaub.* ad *Perſii* Sat. I. p. 78. ſq. *Burmann.* ad Anth. L. T. II. p. 250.

LXVI. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 377. St. 515. W. Conf. ad *Agathiae* Ep. LXXIII. — ¶. 92.] V. 3. Homines amplector eosque a muſcarum morſibus defendo. τέχνη. ipſum conopeum. — V. 5. ἀβρῶτα. ſine vulneribus. Notanda haec forma. — Sequ. vſ. conopeum cum muro urbem muniente comparatur. Cf. ad *Agath.* Ep. VIII. 3. — V. 8. ἄγω. παρέχω. — De μυιοσόβος vide

not. ad *Ammiani* Ep. XXI. T. II. P. III. p. 144. — Servis muſcarum abigendarum operam adimo. ἀτμενίη h. l. negotium moleſtum, qualia ſervis imponi ſolent. ἀτμεύειν ap. *Nicandr.* Alex. 172. δουλεύειν. ὑποκεῖσθαι. ἀτμένες γὰρ οἱ δοῦλοι. Cf. *Euſtath.* ad Od. p. 531. 1. Noſtrum locum attigit, ubi de discrimine inter δουλείαν, λατρείαν et ἀτμενίαν disputat, *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 100. et *Toup.* in Em. ad Heſych. T. III. p. 63.

LXVII. Vat. Cod. p. 480. ſq. Planud. l. c. — V. 1. καλλιγ. λέκτρ. Toro geniali et uſus et ornamenti cauſa conopeum circumdatum eſſe videtur. — V. 2. οὐ Φοίβης. quia non ad feras venandas adhibebatur. Παφίης. quia amantes tegit. Ad platanum *Thallus Mil.* Ep. IV. χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο Φυλλὰς ἀεὶ κεύθω τοὺς Παφίης ἑτάρους, ſive, ut mihi quidem perſuadeo legendum eſſe, ὀάρους.

LXVIII. Vat. Cod. p. 481. hoc et ſequentia duo carmina refert ad *Agathiam.* In Planud. p. 377. St. 516. W. praecedit Epigr. *Agathiae* LXXIII. cum lemmate: ἄδηλον. Tum noſtro praefixa verba: τοῦ αὐτοῦ εἰς τάβλαν. unde apparet, illud ἄδ. (ſic enim ſcribebatur in Codd. pro ἄδηλον) ex ἀγ. (ἀγαθίου) depravatum eſſe. Haec igitur in nova Anthologiae editione ſuo auctori reddentur. Clariſſimum verſionis Grotianae editorem *Brunckius* in errorem induxit, ut his carminibus *Pauli* nomen praefigeret. — V. 3. Hunc aequum animum in Theodorico laudat *Sidon. Apoll.* I. Epiſt. I. p. 6. *in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris iraſcitur, in utrisque philoſophatur.* — V. 4. βολίδα. teſſeram ne reprehendas, neque ei maledicas. βολίδες. ψῆφοι. βόλια. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 746. — V. 5. Haec aut ad artem ſpectant, fortunae vitia corrigentem aut favore ejus recte utentem, ſicut eſt in Ep. in Tabulam:

Hic proprium faciunt ars et fortuna periclum:
Haec cavet adverſis caſibus, illa favet.

aut ad tranquillitatem animi bonamque mentem, quae in minimis quoque rebus cernitur.

LXIX. Vat. Cod. l. c. εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. l. c. Eleganter hoc Epigrammate tabulae luſus cum vita humana comparatur, ut eſt apud *Terentium* IV. Adelph. 7. 20. ubi Micio ſe ea, quae mutari non poſſunt, aequo animo ferre ait: *Ita vita eſt hominum, quaſi ſi ludas teſſeris. Si illud, quod maxime opus eſt jactu, non cadit, Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas.* quae ſua fecit Auctor Epigr. in Anthol. Lat. L. III. 77. p. 520. — V. 6. μέτρον ἐφηρμόσατο. Ex *Lucillii* Ep. XXVIII.

¶. 93.] *LXX.* Vat. Cod. p. 481. εἰς αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 378. St. 516. W. — V. 1. πρηΰνέοις Vat. Cod. quod reponendum. *Julian. Aeg.* Ep. LXXI. πρηΰνόου κραδίης μέγα δεῖγμα. Nam, ut Grammaticus quidam praecipit in Anth. Lat. III. LXXV. p. 518. flectendi ſunt *truces animi, ut vere ludere poſſis.* — λύσσα καὶ ἀμπλακίη. Alius ibidem de Alea p. 524. *Multa viri nequidquam inter ſe vulnera jactant, Et tenues rumpunt tunicas, coecique furore Hic metuunt cupiuntque.* — V. 3. ὕστατος ἔρπων. id quod in praecedente eſt carmine ἀπολειπόμενος, victus. — V. 4. ῥινοβόλῳ πατάγῳ. per parodiam a pugnae deſcriptione traductum, ubi πάταγος ῥινοβόλος ſcutorum eſſe debet ſtrepitus. δοράτων καὶ ξιφέων πάταγος eſt ap. *Archiam* Ep. XVIII. ἐν σακέων πατάγῳ. *Diotim.* Ep. VIII. πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. *Aeſch.* VII. c. Theb. 99. *Sophocl.* Trach. 517. Vocabulum ῥινοβόλος autem, quo ad formam τοῦ ῥινοτόρος ab ῥινός, *pellis*, ficto epicus fortaſſe poëta ad ſtrepitum telorum et ſaxorum in ſcutis coriaceis ſignificandum uſus erat, *Agathias* ludibundus longe diverſa ſignificatione uſurpavit de *ſpiritu coacto et ſtridente*, (*Seneca* de Ira I. 1.) quem irati per nares (ῥῖνας) efflant. Similiter ante eum neſcio quis luſit in eodem vocabulo, qui ῥινοβόλους ἀνέμους de *ventris* uſur-

pavit *crepitu*, teſte *Heſychio* T. II. p. 1115. ubi vide Intrpp. Tumorem orationis auget verbum ἀναῤῥοιβδεῖν, quo *Homerus* de Charybdi utitur Od. μ. 104. ſq. — Vertit *Grotius*, non tota vi graecorum verborum expreſſa: *nec verba proſare Impia, nec tortis naribus ede ſonum.* — V. 5. παίζειν ἐν σπουδῇ. *Cato* ap. *Stob.* Tit. VI. p. 82. 20. Κάτων τοὺς σπουδάζοντας ἐν τοῖς γελοίοις ἔλεγε (lege ἔλεγεν ἐν ex *Plutarch.* T. II. p. 199. A.) τοῖς σπουδαίοις γίγνεσθαι καταγελάστους. Mutata formula vulgari *Plutarch.* T. II. p. 16. D. τί παίζουσα τὰς ὀφρῦς συνάγεις; γέλωτα καὶ σπουδὴν junxit *Meleag.* CXXVIII. et *Damippus* Pythagor. ap. *Stob.* T. III. p. 41. 50. in loco, poſt palmariam *Valckenarii* emendationem ad *Herodot.* p. 621. 58. ſic facile reſtituendo: ὁ δὲ αὐτὸς τρόπος τᾶς ἐφ' ὅλω καὶ τᾶς ἐπὶ τῶ οἴκω συναρμογᾶς συντάσσει τε καὶ συντίθησιν σπουδὰς καὶ παιδιὰς εἰς τὸ αὐτὸ συνδραμοίσας. Vulgo συντάσσεται. Similibus vitiis paſſim inquinatus eſt *Stobaei* textus.

LXXI. Vat. Cod. p. 500. *Stobaei* Flor. I. p. 2. 38. Geſn. p. 9. Gr. Plan. p. 12. St. 21. W. Aequum in omni vita animum conſervandum eſſe docet. — V. 1. τύχης ῥοῖζῳ. idem quod ὁρμή. Ep. LXIX. et ῥιπὴ τύχης ap. *Lucian.* Ep. XXXVIII. Secunda fortunae aura (πνευμάτων ῥοῖζον dixit *Plutarch.* T. II. p. 18. C.) ne te ſuperbum reddat, nec curae animum liberum et ingenuum deprimant. — V. 3. „πελεμίζεται. ſic unus Planud. codd. „et Stob. in Flor. Grot. p. 9." *Br.* In Stob. Geſneri ἀγαθέεσσι β. πολεμίζεται. Etiam Vat. Cod. πολεμίζεται. In alterum ſponte incidit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. *Macedon.* Ep. III. κραδίης βυθὸς πελεμίζεται οἴστρῳ. — V. 4. καὶ τῇ καὶ τῇ θαμιναῖς. Vat. Cod. — V. 5. Idem ſententiarum contextus ap. *Horat.* III. Od. XXIX. 53. de Fortuna: *Si celeris quatit pennas*, (hîc habes τὸν ῥοῖζον τύχης,) *reſigno quae dedit, et mea Virtute me involvo – Tum me, biremis praeſidio ſcaphae Tutum, per Aegaeos tumultus Aura feret*

geminusque Pollux. Multum huc facit etiam *Clinias* ap. *Stob.* T. I. p. 8. 23. ἐκ τῶνδε γὰρ φανερὸν ἂν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον καὶ βίος ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξει, ἅμ' ὀρθοπλοεῖ. quae ſic videntur emendanda: ὅτι πᾶν ἔργον ἀ. αἴκα ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξῃ, ἁμῖν ὀρθοπλοεῖ. Initio ejusdem fragmenti ſcribendum ſuſpicor: πρῶτον δ' ἐκ τῶ θυμῶ τὰς αἰτίας ἀναιρὲν δεῖ, δι' ἃς ἀδικὲν πέφυκεν ἄνθρωπος.

LXXII. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 84. St. 124. W. Hiſtoria paſſim in Anthol. exornata. Vid. ad *Antip. Sid.* T. II. P. I. p. 59. — V. 2. συγκίχλη. Vat. Cod. — V. 4. ᾠδός. avis canora. Vide ad Ep. XLVIII. 8. et Ep. ἀδεσπ. CLXXV. 11. ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδός. — „ἐρη-„μοφίλας. Sic veteres libri tam calamo quam typis ex-„preſſi, quod conſultone an operarum errore in Stepha-„ni editione mutatum fuerit, dicere nequeo. ἐρημοφί-„λας eſt etiam in Ep. incerti auct. CCXXXVI. Sic apud „Theocritum γυναικοφίλας. Augendus hac voce Stephani „Theſaurus, in quo non magis comparet altera forma „ἐρημοφίλος.“ *Br.* Depravata lectio cum plurimis aliis erroribus ex ed. Aſcenſiana in Stephan. propagata eſt.— V. 5. Diana in Apollinis fortaſſe gratiam canoram avem liberavit. — „εὐμόλπω genitivus eſt doricus. Hoc e „vat. membr. repoſui.“ *Br.* At haec forma ab hoc carmine prorſus aliena eſt, quippe quâ ſeriores hi poëtae non magis uſi ſunt, quam τῷ τῆνος, τίν, γα, et ſimilibus. Aut εὐμόλπου revocandum eſt, aut εὐμόλπῳ ſcribendum.

LXXIII. Vat. Cod. p. 435. auctoritate ad *Eratoſthenem Scholaſticum* referri debet. *Paulo* tribuit Planud. p. 20. St. 31. W. et *Stobaeus* Tit. V. p. 64. 28. Geſn. p. 39. Gr. Ad juſtum matrimonium hortatur poëta. Vide, quomodo idem argumentum exornaverit *Liban.* in Decl. T. IV. p. 1060. ed. R. — V. 2. ὦλεσ' ἐν πᾶσι. Vat. Cod. — φυλασσομένη. Ibid.

¶. 94.] *LXXIV.* „De hoc carmine videndus Fabri„cius Bibl. Gr. T. II. p. 722. et praeſertim notarum li„bellus, quo illud illuſtravit flos Epiſcoporum Huetius. „Denuo ante tres annos editum eſt a viro politiſſimi in„genii, qui literas patrias praeclare ornat, cl. Leſſing, „in Anecdotorum faſciculo e Bibliotheca Sereniſſimi „Ducis Brunsvicenſis Wolfenbutteliana, cui praefectus „eſt, cum ſcholiis graecis veteribus, melioribusque et „uberioribus ipſius editoris animadverſionibus, prae„miſſa critica carminis et illius editionum hiſtoria, quae „omnia lectu digniſſima doleo iis ſolis eſſe ſcripta, qui „germanice loquuntur. Prodiit autem hoc carmen pri„mum in Appendice, qua Aldus Manutius Anthologiam „auxit a ſe editam anno 1503. unde in caeteras, quae „ſubſecutae ſunt, receptum eſt. Quid in editione Jun„tina, qua careo, commiſſum fuerit, neſcio. Ridiculi „erroris, quo mirifice perturbatus adeo verſuum ordo, „ut viri doctiſſimi nihil in eo intellexerint, primus „auctor eſt Aſcenſius, in cujus editione anni 1531. „carmen hoc non geminis in eadem pagina columnis „distributum eſt, ſed continua ſerie eodem expreſſum „eſt modo, quem poſt imitati ſunt H. Stephanus et „Wechelii heredes. Typographi Itali, qui poſt Aſcen„ſium et Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo me„liorem, quem ſequerentur, ducem non quaeſiverunt; „proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta „1550. et ea, quae anno poſt ſubſecuta eſt, filiorum „Aldi, legentibus, res facile procedit.“ *Br.* Vide *Leſſingium in den Beyträgen zur Geſch. und Literatur.* 1773. Faſc. I. p. 137. quem excerpſit cl. *Harleſius* in *Fabr.* B. Gr. T. IV. p. 488. ſq. Verſuum ordinem in hoc carmine prima turbavit Edit. Juntina Flor. 1519. quam ſecuta eſt Aſcenſiana; hanc H. Stephanus. Plures poſtea, antiquiores editiones ſecuti, verum ordinem reſtituerunt, qui tamen Wechelianos non impe-

diverunt, quominus veterem errorem propagarent. Tandem inventus eſt *Huetius*, (v. eum in Comment. de Rebus ad ſe pertinentibus. L. III. p. 144.) qui, *Bocharto* inſtigante, omnia in ſuam ſedem revocaret. *Leſſingius* hoc carmen edidit ex Cod. Mſ. olim Gudiano, nunc Guelpherb. ubi inter excerpta Anthol. Planudeae Epigrammata legitur.

Scriptum eſt carmen εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά. Has thermas *Claudius Ancantherus* medicus, qui verſionem latinam carminis edidit Venet. 1586. in urbe Pytho Apollini ſacras fuiſſe perperam ſtatuit. Verum earum ſitum indicavit *Brodaeus* ad Anth. L. IV. 26. p. 503. ad Ep. ἀδεσπ. CXCV. *Stephan. Byz.* Θερμά. ἔστι καὶ Βιθυνίας θερμά, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προύσῃ βασιλικὰ λεγόμενα. ubi *Berkelius*, poſt *Brodaeum*, excitavit locum *Procopii* de Aedif. Juſtin. V. 3. p. 98. Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν ἐν χώρῳ, ὃν ἐπονομάζουσι Πύθια. Ταύτας ἔχουσι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ διαφερόντως Βυζάντιοι, ἄλλως τε ὅσοις νοσώδεσι συμβαίνει εἶναι. Ἔνθα δὲ πολυτέλειαν ἐπιδέδεικται βασιλεῖ πρέπουσαν. Βασίλειά τε γὰρ ᾠκοδομήσατο οὐ πρότερον ὄντα, καὶ λουτρῶνα ἐν δημοσίῳ τῶν ἐκεῖ φυομένων θερμῶν ὑδάτων πεποίηται. Πηγὰς δὲ ποτίμων ὑδάτων ὡς ἑκάστῳ ἀποβλυζούσας ἐς τόνδε τὸν χῶρον ὀχεταγωγίᾳ διακομίσας, τὸν πρότερον ἐνταῦθα ἐπιχωριάζοντα περιεῖλεν αὐχμόν. Ἀλλὰ δὲ τοῦ ἀρχαγγέλου τὸ τέμενος, καὶ τὸ τῶν νοσούντων ἀναπαυστήριον, μεῖζω τε καὶ καταπολὺ ἐπιφανέστερον καθεστήσατο. — In Cod. Bibl. Laurent. ap. *Bandinium* T. II. p. 256. hoc carmen extat cum lemmate: Πρὸς τὸν βασιλέα κύριον Κωνσταντῖνον Πορφυρογέννητον. Deinde ſequuntur hi verſus:

Βούλει μαθεῖν, Αὔγουστε,
Κωνσταντῖνε κράτιστε,
θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα.

quibus nonnulli in errorem inducti exiſtimaverunt, auctorem carminis longe diverſum fuiſſe a *Paulo* illo, qui

qui, Juſtiniano imperante, Silentiariorum primicerius fuit. At hos verſus, quos nullus Cod. praeter Florentinum agnoſcit, ab inepto interpolatore profectos eſſe, ſtatuit *Leſſingius*, qui inter alia argumenta, quae h. l. non repetimus, etiam hoc habet, quod verſus ſecundus in metrum peccet. At in Κωνσταντῖνος Juſtinianei aevi ſcriptores penultimam pro lubitu modo producunt, modo corripiunt. Vide Ep. in Aurig. Stat. LII. 1. LIII. 1. — Ceterum thermas Pythicas *Leſſingius* easdem eſſe ſuſpicatur, quas *Paulus Lucas* deſcripſit in Itiner. T. I. p. 103. Amſtelod. 1714. Eas ultra montem Olympum in Bithynia fuiſſe poſitas, docet *Conſtant. Porphyrogen.* ap. *Bandur.* Imp. Orient. T. I. p. 113. Ibi nunc magnificarum aedium ruinae viſuntur.

V. 1. – 12. Promittit poëta, ſe cauſas et originem thermarum explicaturum, tam ſecundum phyſicorum opiniones, quam ad ipſius naturae et experientiae ductum. In primis verſſ. verba ſic jungenda: βούλει μαθεῖν, πῶς καὶ πόθεν τὸ θερμῶν ῥεῦμα νοσοῦσι φανὲν πρόκειται. — ἄτεχνον, non arte, ſed natura comparatum. Comparat *Huetius Gregor. Naz.* Od. II. p. 184. ἃ γῆ φίλη δίδωσιν Ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν, et ad proxima eundem: ποτὸν μέθης ἄποιον Ἀκλήματον γάνωσμα. — V. 5. αὐτάργυρον. Aldinae tres et Aſc. ἀνάργυρον etiam Cod. Gud. — Hae thermae munus ſunt naturae inemtum. *Claudian.* de aquis Apon. XLIX. 70. *praeſens numen, inemta ſalus.* — V. 6. γάνυσμα. Cod. Gud. — V. 9. σοφοί. phyſicorum ſententias. Collegit veterum de aquarum e terra prorumpentium calore opiniones *Andreas Baccius* de Thermis L. I. c. XVII. — V. 13. Erant qui ſub terra tenues canales eſſe putarent, per quos aqua acta et compreſſa calorem inſolitum contraheret. — Pro σήραγγας *Vulcanius*, qui hoc carmen edidit Lugd. Bat. 1591., σύριγγας dedit; non male. — V. 16. πιλεῖσθαι. *Nemeſius* de H. N. V. p. 118. ὕδωρ πυκνωθὲν καὶ πιληθέν. Cf. *Bernard.* ad *Theoph. Non.*

T. I. p. 58. — V. 19. – 25. Alteram hanc cauſam caloris aquarum affert *Seneca* Nat. Qu. III. 24. *Quidam exiſtimant, per loca ſulphure plena exeuntes vel introëuntes aquas calorem beneficio materiae, per quam fluunt, trahere; quod ipſo odore guſtuque teſtantur.* Cf. *Vitruv.* L. VIII. 3. — V. 19. 20. 21. abſunt a Cod. Gud. una ſcil. deficiente linea, quarum unaquaeque tres vſſ. continet. — V. 25. τρέχει. Vulgo. — ¶. 95.] V. 26. Recte *Leſſingius* poſt δέχῃ interrogandi ſignum poſuit. — *Paulus* alteram ſententiam amplectitur, propter odorem aquarum ſulphureum. — V. 31. τρανόν. i. e. σαφῶς. manifeſte huic explicationi patrocinatur. — V. 32. τὸ θερμ. Sic igitur calidi hi fontes originem ceperunt. Hos fontes propter vim medicam *Paulus Hippocratem non ſpirantem, Galenum arte non eruditum* appellat. *Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. *Alibi tepidae egelidaeque auxilia morborum profitentes.* — V. 36. Novo argumento ſuam ſententiam firmat, flammas terris contineri docens Vulcanis in Sicilia, Media aliisque regionibus. Νῆσος, Sicilia, inſula per excellentiam appellata. — V. 41. Τιτανίᾳ Μηδίᾳς. Sic Aldin. tres, Aſcenſ. Cod. Gud. et Regius. Alii Μηδείας. De Medea cogitabat doctiſſimus *Huetius*, Colchidem *Titaniam tellurem* nuncupari ap. *Valer. Flacc.* V. 464. videns. Cf. *Apollon. Rh.* IV. 131. At eum poſtea ab hac ſententia dimovit locus *Pſeudo Ariſtotelis* de Mir. Auſc. c. 33. ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττακίνῃ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα – et c. 34. p. 76. ed. *Beckm.* φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀπολλωνιάτιδος εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτήν, ἐκφλογοῦται. Hinc emendandum cenſebat:

εἶδεν φέρειν τοιαῦτ' Ἀ-
τιτανία, Μηδία –

quod probabile eſt. Nam ſi Τιτανίαν *Brunckius* eandem regionem putavit, quam *Ariſtoteles* et alii (vide *Stephan.*

Byz. in Ἀτιντανία) Atitaniam appellarunt, illa non in Media fuit, ſed in Macedonia. — V. 42. Πιττάκη. *Flagrat in Medis et Sittacene, confinio Perſidis. Plin.* N. H. II. 110. p. 122. ubi *Harduinus Pſittacenen* intelligendam eſſe vidit. Eandem regionem Noſtrum Πιττάκης nomine ſignificare voluiſſe, dubitari nequit. Ψιττακὴ appellatur ap. *Steph. Byz.* V. — V. 43. Λυδία. *Ariſtotel.* Mir. Auſc. c. 39. p. 81. λέγεται δὲ καὶ περὶ Λυδίαν ἀναφέρεσθαι πῦρ πάμπληθες, καὶ καίεσθαι ἐφ' ἡμέρας ἑπτά. ubi *Beckm.* noſtri loci non memor Λυκίαν tentabat. Sic et ap. Noſtrum corrigebat *Leſſingius*, quod montes ignivomi eſſent in Lydia nulli, in Lycia contra frequentes. At primum idem vocabulum ap. utrumque ſcriptorem depravatum eſſe, parum probabile; deinde epitheta πλουτοῦσα et v. ſq. μεταλλόχρυσος nos dubitare non ſinunt, quin Lydiam ſignificare voluerit Noſter. Adde quod veteres eam regionem, quae ἡ κατακεκαυμένη vocatur, modo cum Myſia, modo cum Maeonia, quae Lydiae pars eſt, conjungebant. Cf. *Caſaub.* ad *Strab.* T. II. p. 931. — V. 43. recte diſtinctionem ſustulit *Leſſingius* poſt πλουτοῦσα, quod arcte cum γαῖαν jungendum eſt. Solum Lydiae auro abundat, unde Pactolus κατέφερε τὸ παλαιὸν χρυσοῦ ψῆγμα πολύ. *Strabo* XIII. p. 928. C. Hîc ſi Cod. offerret νᾶμα pro γαῖαν, id lubens amplecterer. — V. 45. Ἡρακλέων στηλῶν. *Ariſtotel.* l. c. XXXV. p. 77. λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων καίεσθαι, τὰ μὲν διὰ παντός, τὰ δὲ νύκτωρ μόνον, ὡς Ἄννωνος περίπλους ἱστορεῖ. Locus *Hannonis* eſt in Geogr. Min. T. I. p. 4. — πλεῖσται, referendum ad τὰ τοιαῦτα v. 40. — V. 47. Πιθηκ. *Ariſtotel.* l. c. XXXVI. p. 79. εἶναι δὲ καὶ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ πυρῶδες μὲν καὶ θερμὸν ἐκτόπως, οὐ μὴν καιόμενον. De Lipara v. eundem p. 77. ibique *Beckmannum. Theocrit.* Eid. II. 134. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. Ad ſequentia plurimum facit locus *Calliae* de Reb. Agath. ap. *Schol. Apoll. Rh.* III. 41.

quem *Huetius* apte comparavit: κρατῆρές εἰσι δύο, ὧν ὁ ἕτερός ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέρεται φέγγος· ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετρομεγέθεις, καὶ τηλικοῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον — οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀναφυσήματος ἀναῤῥιπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοθεν ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσι. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. — V. 49. ἆσθμα, flammae erumpentes. λάβρον ἐπ' ἆσθμα πυρός. *Antip. Sidon.* Ep. LXIII. — ¶. 96.] V. 56. Ad varia fontium miracula enarranda pergit. Primum commemorat fontem oblivionis, deinde alium ebrietatis cauſam. *Leſſingii* conjectura ad h. l., ἄλλη δὲ ποιεῖ μνήμην, antitheſin efficit ſatis elegantem, et firmari poſſit loco *Plinii* L. XXXI. 2. p. 548. *In Boeotia ad Trophonium Deum juxta flumen Orchomenon duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem affert, inde nominibus inventis.* At praeterire non poterat *Paulus* eos fontes, qui inebriare putabantur, quales multi commemorantur ap. veteres. Vide *Huetium* p. 59. Hodie ſatis obſervata plurimorum fontium aquae acidae virtus, potantes vertigine afficiens. Quocum *Plinii* conſpirat narratio L. II. p. 121. *Lynceſtis aqua, quae vocatur acidula, vini modo temulentos facit.* De hoc flumine *Ovid.* XV. Met. 329. *Huic fluit effectu dispar Lynceſtius amnis, Quem quicunque parum moderato gutture traxit, Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.* — V. 58. ἔλαιον βλύζει. *Athen.* L. II. p. 42. F. ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστίν, ᾗ τὸ ἐφιστάμενον ἐλαίῳ ἐστὶν ὅμοιον. — καὶ παρ' ἄλλοις δ' εἰσὶ λίπος ἔχουσαι τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὲρ ἧς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν, ὡς ἐλαίου κρήνην εὑρηκώς. Alia laudat *Huetius* p. 59. ſq. *Beckm.* ad *Ariſt.*

M. Auſc. c. 123. p. 253. — V. 59. γάλα. Quae *Huetius* ad h. v. attulit, parum ſunt appoſita. *Pauſan.* L. IX. 34. p. 778. apud Coroneam fontes eſſe dicit, papillis ſimiles, unde ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἀνεισιν. — V. 61. πτηνῶν. Cod. Vulcan. πτηνόν, ut ſit ταχεῖα θεραπεία· eadem lectio eſt in Cod. Gud. Vulgatae veritatem arguit metrum et *Ariſtotel.* Mir. Auſc. c. XXVIII. p. 62. περὶ Σικελίαν δέ φασιν εἶναι ὕδατος συστρεμμάτιον, εἰς ὃ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνέων καὶ τῶν λοιπῶν ζώων ὅταν ἀποβαφῇ, πάλιν ἀναβιοῖ. — ubi συστρεμμάτιον aut vortex eſt, aut lacus rotundus. Ad utrumque vox τροχάζει accommodata. — V. 62. ποθοῦσιν. Male *Bochartus* ποτοῦσιν tentabat. — V. 63. μισητρόν. τὸ μῖσος ἐμποιοῦν. φίλτρον δὲ τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν· κατὰ ταῦτα λέγεται καὶ θέλγητρον τὸ ἐμποιοῦν τέρψιν· καὶ φόβητρον τὸ ἐμποιοῦν φόβον καὶ ἕτερα. *Schol.* in Cod. Gud. *Gruterus* margini adſcripſerat μισγητόν, infeliciter. Spectant haec verba fontem Clitorium, de quo *Athen.* L. II. p. 43. F. Φύλαρχος δέ φησιν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πιόντας οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. Vide Ep. ἀδεσπ. CXCVIII. — V. 64. μέσης ſuſpicabatur *Vulcanius*, ſine cauſa idonea. — Hoc miraculum commemorat *Lucret.* L. VI. 891. *Quod genus endo mari Aradio fons dulcis aquaï, Qui ſcatit, et ſalſas circum ſe dimovet undas. Et multeis alieis praebet regionibus aequor Utilitatem opportunam ſitientibu' nauteis, Quod dulceis inter ſalſas intervomit undas. Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. *Vaporant* (aquae calidae) *et in mari ipſo, quae Licinii Craſſi fuere; mediosque inter fluctus exſiſtit aliquid valetudini ſalutare.* Anth. Lat. L. III. Ep. XXXI. p. 479.:

Alpheum fama eſt dulcem per Thetidos arva
Currere, nec laedi gurgitibus pelagi.
Dant ſimile exemplum noſtri miracula fontis:
Vicinum patitur, nec ſapit unda ſalum.

— V. 66. Antra et ſpiracula, quae vapores μαντικοὺς exhalabant, plurima commemorat *Huetius* p. 62. Qui

inter recentiores de antris, unde flatus oriuntur, ſcripſerint, vide ap. *Beckm.* ad *Antig. Caryſt.* c. CXXXIX. p. 189. — V. 68. ἄσφαλτον. Notus lacus Aſphaltites, de quo *Strabo* L. XVI. p. 1107. *Diodor. Sic.* L. XIX. 98. Alia multa vide ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. Cf. *Beckm.* ad *Ariſtot.* Mir. Auſc. c. CXXXIX. p. 282. ſq. — V. 70. Longe majus miraculum, quod fons quidam vituperatus turbabatur, laudatus ſplendebat. Hujusmodi fontis alibi commemorati ſe non meminiſſe fatetur *Huetius*, qui vulgatum δολοῦται cum *Vulcanio* et Codd. reg. in θολοῦται mutavit. Sic habet etiam Cod. Gud. — ψόφῳ *Vulc.* Huc traxeris *Solin.* c. 5. *In Haleſina regione fons alias quietus et tranquillus, cum ſiletur; ſi inſonent tibiae, exultabundus ad cantus elevatur, et, quaſi miretur vocis dulcedinem, ultra margines intumeſcit.* *Priſcian.* Periegeſ. v. 499. *Hic et Haleſinus fons eſt, mitiſſimus undis: Tibia quem extollit, cantu ſaltare putatur Muſicus, et ripis laetus excurrere plenis.* Alius fons erat, in quo ſimile miraculum celebrat *Claudian.* de VI. Conſ. Honor. 508. *Nec te miracula fontis Praetereunt, tacito paſſu quem ſi quis adiret, Lentus erat; ſi voce gradum majore citaſſet, Commiſtis fervebat aquis.* — V. 74. κρυπτοὺς δόλους. Reſpexit fortaſſe fontem Siciliae, quem perjuria prodere narrat *Ariſtot.* M. Auſc. c. LVIII. p. 115. Simile quid de Sardiniae fonte *Priſcian.* Perieg. v. 468. et *Solinus* c. IV. Prope oppidum Tyana Jovis ὀρκίου aqua erat, cui eandem vim tribuebat ſuperſtitioſa antiquitas: τοῦτο (τὸ ὕδωρ) εὐόρκοις μὲν ἡδύ τε καὶ ἵλεων, ἐπιόρκοις δὲ παρὰ πόδας ἡ δίκη· ἀποσκήπτει γὰρ καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς χεῖρας καὶ εἰς πόδας. — quae ducta ſunt ex *Philoſtr.* Vit. Apoll. L. I. 6. p. 7. De alio fonte, qui pudicitiam arguebat, vide *Solin.* c. V. *Priſcian.* Perieg. 489. ſq. — V. 75. Virtus acidarum aquarum in purgandis humoribus ſatis ſpectata. — V. 77. Duos hos verſus primus in Cod. invenit *Vulcanius*, neque tamen

eos in textum recepit. Id primus fecit *Leſſingius*, qui eosdem in Mſc. Gudiana reperit. — χαῦνον. παρακελυμένον ἤτοι ἐκλελυμένον, ἐναντίον τῷ συνεστηκότι καὶ συνεσφιγμένῳ. *Schol. Vulc.* Vocem χαῦνος illuſtratam dedit *Foeſius* in Oec. Hippocr. V. — V. 79. Quosdam fontes ſolis aeſtus amaros reddit, qui noctis frigore dulces redduntur. — Contrarium quendam effectum tradit *Plin.* H. N. II. 106. p. 120. *In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, circa diem maxime frigidus, mox paulatim tepeſcens ad noctis media, fervore et amaritudine infeſtatur.* — V. 83. ὄλβος πηγῆς per periphraſin de fonte mirabili quadam facultate praedito. Non de uno autem, ſed de diverſis fontibus agi, monuit *Huetius.* In aliis vult nihil mergi, nihil fluitare in aliis, ſed omnia deorſum ferri. ὡς ἄχνην *Leſſingius* recepit ex emendat. *Huetii.* *Senec.* N. Qu. III. 25. *Eſt adhuc in Syria ſtagnum, in quo natant lateres, et mergi projecta non poſſunt, etſi gravia ſunt.* *Plin.* H. N. XXXI. 18. p. 549. *Cteſias tradit, Siden vocari ſtagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur. Caelius apud nos in Averno ait etiam folia ſubſidere. — Contra in Africae lacu Apuſcidamo omnia fluitant, nihil mergitur. Item in Siciliae fonte Phinthia, ut Apion tradit, et in Medorum lacu puteoque Saturni.* Fontem in Aethiopia, cui ne leviſſimae quidem res innatent, commemorat *Herodot.* L. III. 23. p. 205. Plura dedit *Huetius.* Cf. *Beckm.* ad *Ariſtot.* M. Auſc. p. 219. — Pro κούφην Cod. Gud. κρύφην exhibet. — ¶. 97.] V. 87. Ducta ſunt haec ex *Ariſtotel.* c. CXXVII. p. 261. Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρόν, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖ (fort. καταῤῥεῖ) τοιοῦτον ὕδωρ, ὃ τὰ μὲν ἕλκη καὶ θλάσματα ταχέως ὑγιεινὰ ποιεῖ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὑποζυγίων. Idem et alii tradiderunt, quos laudat *Beckmann.* Haereo in voce στρέφει, quod contrarium ejus ſignificare videtur, quod *Paulus* dicere voluit. Vide *Foeſii* Oecon. Hipp. v. στρέμμα.

Cod. Gud. habet τρέφει· in quo cum vulgatis edd. conſpirat. Hoc ſenſum efficit ſatis idoneum. Aqua illa fracta oſſa conglutinat, et praeterea corpus nutrit ac pingue reddit. — V. 93. Haec iterum ex *Ariſtotele* traducta ſunt, c. CL. p. 310. de fonte in Illyriis Ardiaeis: ὃ ὕδωρ λαμβάνοντες, τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τῷ στεγνῷ φυλάττουσι, τὰς δὲ νύκτας εἰς τὴν αἴθρίαν τιθέασι· καὶ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τοῦτο ποιησάντων αὐτῶν, πήγνυται τὸ ὕδωρ καὶ γίνεται κάλλιστον ἅλας. — Pro εἰ νυξὶν, *Vulcanius* in Schol. ἐν νυξὶν legit, quod explicat ἐν ἀσκέπτῳ τόπῳ. Eum ἀσκέπῳ ſcribere voluiſſe, eamque gloſſam ad αἰθριάζοις pertinere, recte exiſtimat *Leſſingius*. — V. 96. Eſt alius fons, qui potaturos et verſus eum ſeſe inclinantes fugere videtur. Vulgatum βλέπει *Leſſingius* cum *Huetio* mutavit in βλέπεις. Alii aliter. Doctiſſimus hujus carminis interpres comparavit *Sotionem:* ἐν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεάτιόν ἐστι βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δ' ἄν τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ἀπὸ θείου τινὸς κωλύεται. — V. 100. De fontibus res injectas cruſta lapidea inducentibus *Seneca* Qu. N. III. 20. laudato *Ovidio* Met. XV. 314. *Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.* De Silaro, Campaniae fluvio, *Sil. Ital.* L. VIII. 583.:

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis.

Cf. *Harduin.* ad *Plin.* L. II. p. 120. *Beckm.* ad *Ariſtot.* c. 98. p. 200. ad *Antig. Caryſt.* c. 151. p. 198. — V. 104. Derivata ſunt haec ex *Ariſtot.* c. LVII. p. 114. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Συρακούσας κρήνη ἐστὶν ἐν λειμῶνι οὔτε μεγάλη, οὔτε ὕδωρ ἔχουσα πολύ· συναπαντήσαντος δὲ εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ, παρέσχεν ὕδωρ ἄφθονον. — V. 108. *In agro Pitinate trans Apenninum fluvius Novanus omnibus ſolſtitiis torrens, bruma ſiccatur. Plin.* L. II. p. 121. Idem de fontibus circa Aſcanium lacum tradit *Ariſtot.* c. 55. p. 112. τοῦ χειμῶνος ἀναξηραίνεται πάντα τὰ φρέατα, ὥστε

μὴ ἐνδέχεσθαι βάψαι τὸ ἀγγεῖον· τοῦ δὲ θέρους πληροῦται ἕως τοῦ στόματος. Cf. *Antig. Caryſt.* c. 178. p. 220. Ad utrumque locum conſ. *Beckmannus.* — V. 112. De lacu Aſcanio haec tradit *Plin.* L. XXXI. 46. p. 564. *Mirum in lacu Aſcanio et quibusdam circa Chalcida fontibus, ſummas aquas dulces eſſe potarique, inferiores nitroſas. Ariſtotel.* l. c. c. LIV. p. 110. Ἐν τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ οὕτω νιτρῶδές ἐστι τὸ ὕδωρ, ὥστε τὰ ἱμάτια οὐδενὸς ἑτέρου ῥύμματος προσδεῖσθαι. Comparavit cl. editor *Strabon.* L. XI. p. 801. — ¶. 98.] V. 116. *Ariſtotel.* c. LXXXII. p. 161. ἔτι δὲ λίμνη ἔοικε πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δ' ἀπ' αὐτῆς βαρεῖα, καὶ χαλεπὸν ἀποπνεῖ· καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Cf. *Apoll. Rhod.* L. IV. 597. ſqq. 621. ſq. *Cluver.* Ital. L. III. p. 148. — V. 121. In eadem regione populi dicuntur naſci, unde electrum deſtillat. Hoc quoque derivatum ex *Ariſtotel.* p. 161. εἶναι δ' ἐν αὐτῇ αἰγείρους πολλάς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. οἱ δὲ λέγουσιν ὅμοιον εἶναι κόμμι, διὰ τὸ ἀποσκληρύνεσθαι ὡσανεὶ λίθον, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφέρεσθαι εἰς τοὺς Ἕλληνας. *Apoll. Rhod.* L. IV. 603.

— ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ.

φυτῶν jungendum cum ἐξαγούσας. Exſpectaſſes κλάδων vel φλόων, vel ſimile quid. φυτῶν tamen a *Paulo* ſcriptum eſſe puto. — V. 124. πίπτει eſt ex emend. *Huetii*, pro τίκτει, quod non habet, quo referatur; πίπτειν confirmat locus *Ariſtotelis* modo commemoratus. — V. 127.

ὠ τοῦ. *Gruterus* margini adſcripſerat ὠχροῦ. inepte. — V. 128. Sequentibus lucem accendit *Ariſtoteles* c. CXXII. p. 249. qui ex *Polycrito*, rerum Sicularum ſcriptore, haec narrat: εἶναι — λίμνιόν τι ἔχον ὅσον ἀσπίδος τὸ περίμετρον· τοῦτο δ' ἔχειν ὕδωρ διαυγὲς μέν, μικρῷ δὲ θολερώτερον. εἰς τοῦτ' οὖν ἐάν τις εἰσβῇ, λούσασθαι χρείαν ἔχων, αὔξεσθαι εἰς εὖρος· ἐὰν δὲ καὶ δεύτερος, μᾶλλον πλατύνεσθαι· τὸ δὲ πέρας ἕως εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γενόμενον διευρύνεσθαι· ἐπειδὰν δὲ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν λάβῃ, ἐκ βάθους πάλιν ἀνοιδοῦν, ἐκβάλλειν μετέωρα τὰ σώματα τῶν λουομένων ἔξω ἐπὶ τὸ ἔδαφος. Similes fabulas comparaverunt *Beckm.* et *Huetius.* — V. 140. κρύπτων τὸ καῖον. edd. Aldin. verſu mutilo. κρυπτὸν ἔχων τὸ κ. *Stephan.* et ſic *Vulc.* in Schol. τὸ καῖον· τὴν καυστικὴν δύναμιν. *Leſſing.* ex Cod. Gud. κρύπτον ἔσω τὸ κ. edidit, in notis autem κρύπτων praefert. Quod ad rem ipſam attinet, *Paulus* ſequitur auctorem *Ariſtotelem* c. XXXIV. p. 76. φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν — εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτήν, ἐκφλογοῦται. De cauſis hujus miraculi vide *Beckm.* ad cap. 139. p. 283. — V. 143. Alius eſt lapis ardens, cujus flamma oleo reſtinguitur. De gagate lapide *Plinius* L. XXXVI. 34. p. 749. *Cum uritur, odorem ſulphureum reddit; mirumque, accenditur aqua, oleo reſtinguitur.* ubi vid. *Harduin.* et *Beckm.* ad *Ariſtot.* p. 259. — V. 142. στάζεις. Cod. Gud. *Vulcan.* in Scholiis: γρ. ἐκ παλαιοῦ ἀντιγράφου· ἔλαιον ὑπερστάξας, quod metrum jugulat. — ¶. 99.] V. 147. δέλτοι. Phyſicorum ſive Geographorum libri. Habet et hoc ex *Ariſtotele* c. CXXIV. p. 254. qui poſtquam quaedam tradidit de fonte oleum fundente in agro Carthaginienſium, addit haec: φασὶν καὶ ταύτης τῆς κρήνης πλησίον εἶναί τινα πέτραν, αὐτοφυᾶ, μεγάλην τῷ μεγέθει. ταύτης οὖν λέγουσιν, ἐπειδὰν μὲν ᾖ θέρος, φλόγα ἀνάπτειν πυρός· χειμῶνος δὲ γενομένου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουνὸν ὕδατος ἀναβλύζειν, οὕτω ψυχροῦ, ὥστε χιόνι συμβαλλόμενον, μηδὲν

διαφέρειν. Plura ejuſmodi fontium, naphthâ, aquae innatante, ardentium, exempla profert ad illum locum *Beckm.* — V. 151. Fons quidam deſcribitur, cui lapides inſint ardentes. Rem narrat *Ariſtotel.* c. 125. p. 257. qui in Thracia fluvium eſſe ait, Ponti nomine, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἳ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. ῥιπιζόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως, ὕδασι δὲ ῥαινόμενοι, ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον. Cf. *Antig. Caryſt.* c. 151. p. 198. Haec exſcribentem *Paulum* pro ὕδατι legiſſe αἵματι cenſebat *Huetius.* — V. 151. In Aldin. legitur ἅπτοντας αἰείδαμας. Vitioſius etiam *B. Vulcanius:* ἅπτοντες ἀείδαμας. In Schol. autem profert lectionem, ut ex Msto derivatam, ἀσεὶ δᾷδας. *Leſſingius* αἰεὶ δᾷδας exhibuit, probante Viro D. in Bibl. Philol. T. II. 2. p. 167. qui v. 155. ſuſpicatur *Paulum* dediſſe: εἰ νᾶμα ῥαίνων σπείσεις, quo hic locus cum *Ariſtotele* conciliatur. — V. 157. Fontem, in quo aqua cum igne commiſta ſit, commemorat *Achilles Tat.* L. II. p. 95.: τὸ γοῦν τῆς Σικελικῆς πηγῆς ὕδωρ κεκερασμένον ἔχει πῦρ, καὶ φλόγα μὲν ὄψει κάτωθεν ἀπ' αὐτῆς ἀλλομένην ἄνωθεν· θίγοντι δέ σοι τὸ ὕδωρ ψυχρόν ἐστιν οἷόν περ χιών. quem locum comparavit *Huetius.* — V. 158. μίγδην. ex Cod. Gud. Vulgo σμίγδην, quod recentioris eſt graecitatis. Vide *Ducange* Gloſſ. p. 1404. et *Bernardum* ad *Theoph. Non.* T. I. p. 223. — V. 160. τετρακτύος πιστοῦται. „Optime Scholiaſtes: τουτέστι, τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων „μίξιν βεβαιοῖ. Notanda τετρακτὺς et τετρὰς Pythagoreo„rum, quam et Gnoſtici deliriis ſuis inſeruerunt: radix, „principium, cauſa, vinculum rerum omnium. Prae„cipue vero quatuor elementorum connexionem ſigni„ficabat. Haec autem φιλεχθρος μίξις elementorum ſex „notat Empedoclis principia: paſſiva quatuor, ipſa ni„mirum elementa; duo activa, amicitiam et diſſidium.“ *Huet.* Notus locus in Aureis Carm. v. 47. ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσεως.

de quo differit *Cudworth* in Syſt. Intell. T. I. p. 575. ſqq. ubi *Mosbem.* not. *q.* p. 578. Vid. eundem de quatuor Empedoclis principiis p. 23. ſqq. Loca veterum de ejusdem opinione de φιλίᾳ et ἔχθρᾳ elementorum collegit *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VIII. 76. p. 384. et *Meiners* Hiſt. de Vero Deo p. 354. — V. 164. *Aldus* κρινῶν. *Vulcan.* κρίνων. In marg. exempli Gruteri quidam notaverat κυρνῶν ἢ κρηνῶν. Vera lectio eſt ap. *Stephan.* et in Cod. Gud. — V. 168. Hortatur poëta homines, ut deum ſibi mente fingant, nulla ejus imagine facta. Imaginum cultus Juſtiniani aevo paſſim introductus videtur, quia eum ad inflammandum pietate animum vim quandam habere exiſtimabant. Vide *Agathiae* Ep. XXXVIII. Dèi tamen ſimulacrum fieri Nicenum quoque concilium, quod imaginum venerationem ſanciebat, vetuit. — V. 174. „ἀναρχοφωτόμυστον. Luce lucens „aeterna et arcana. φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς „ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται, ait Paulus I. ad Timoth. „VI. 16. Gregor. Naz. Od. III. Χριστέ μου, λόγε Θεοῦ, φῶς „ἐκ φωτὸς ἀνάρχου. Joannes Damaſc. Or. de Transf. Dom. „οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, φῶς ἐκ φωτὸς ἄναρχον καὶ ἀπρόσιτον.“ *Huetius.* — ¶. 100.] V. 175. ἀρρητολεπτόπνευστον. Ad ſpiritum dei omnia mirabili et ineffabili modo permeantem hoc referendum eſt. — V. 176. φέρον pro *regens* et *moderans* poſitum illuſtrat doctiſſimus Praeſul. τὸ φέρον pro τὸ πεπρωμένον dixit *Pallad.* Ep. CI[b]. ubi vid. not. T. II. P. III. p. 247. — V. 177. τὸ πάνσοφον χωρίον eſt mundus ipſe ſumma cum ſapientia deſcriptus et ſervatus. — V. 179. οὕτως. Cod. Gud. Idem v. 181. ξυνῆξε. — V. 182. πίστις. rebus obſcuris res manifeſtae fidem faciunt, magnis parvae. i. e. ex rebus oculis noſtris ſubjectis deus cognoſcitur, quo nihil majus nec fieri nec cogitari poteſt. Harum igitur rerum adſpectu commotus, triplicem illam lucem etiam magis cupies intelligere. ἡ τρισσόφωτος φαῦσις eſt Trinitas. — V. 189. θεά-

σεις. Cod. Gud. — *τὸ κρεῖττον*, mentem, meliorem tui partem, ad divinae naturae perfectionem attolles. *μετουσία* *Leſſingius* interpretatur *τῇ μεταλήψει τῆς εὐχαριστίας*· argutius, ni fallor, quam verius. Appoſite laudavit *Huetius Agapetum* in Paraen. c. 3. *ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς, γνώσεται θεόν· θεὸν δ' ὁ γνοὺς ὁμοιωθήσεται θεῷ· ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ἄξιος γενόμενος θεοῦ.* et *Nicolaum Methon.* *τῆς τελετῆς τέλος μετουσία Χριστοῦ καὶ ζωὴ αἰώνιος· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν, τῶν μετεχόντων ἐκθέωσις.*

LXXV. Vat. Cod. p. 501. *Stobaei* Flor. III. p. 51. 34. Geſn. 25. Gr. Plan. p. 108. St. 158. W. Ab una ſapientia omnem vitae beatae ſpem pendere docet. — V. 1. Non vita per ſe, ſed vita ſine moleſtiis et aerumnis jucunda eſt. — V. 2. *τὰς πολιοκροτάφους.* *γῆρας πολιοκρόταφον* *Bacchyl.* Fr. XVIII. Curae canitiem ante tempus adducunt. — V. 3. *ἡ περισσή.* nimia divitiarum cupiditas. Comparavit haec *Mitſcherl.* ad *Horat.* III. Od. XVI. 17. *Creſcentem ſequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* *Ovid.* Faſt. I. 211. *Creverunt et opes, et opum furioſa cupido: Et cum poſſideant plurima, plura volunt.* Nota avari comparatio cum hydropico, cujus auctor fuiſſe videtur Diogenes. Vide *Stob.* Flor. X. p. 131. — V. 6. „*καὶ βιότου θάνατον.* elegantius quam vulgo *καὶ θάνατον βιότου.* Sic Vat. membr. et Planud. ut e codd. manifeſtum eſt.“ *Br.* In Vat. Cod. tamen vitioſe *καὶ βίοτον θανάτου.* — V. 8. *μίαν ὀρθῶν.* Vat. Cod.

LXXVI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 220. St. 320. W. „Lemma in Vatic. ineptiſſimum *εἰς ζωγράφον τινὰ καλούμενον Χρυσόμαλλον.* Erat autem homo ille pantomimus, „qui, ut videtur, tragicam ſaltabat, cujus argumenta „erant priſcorum heroum caſus, *ἀρχεγόνων μερόπων.*“ *Br.* — V. 1. *Χρυσεόμαλλε.* Vulgo. — *τὸ χάλκεον.* ſecundum Homericum *τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύειν.* Ludere videtur poëta in verbis *χρυσεόμαλλε* et *χάλκεον.* — ¶. 101.] V. 3.

νεύμασιν ἀφθ. Nutibus et digitis, non lingua, loquebantur pantomimi. Vide not. ad *Antip. Theſſ.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — σιωπή. Illud ſilentium, quo nos oblectabas olim, nunc, cum tibi a morte ſit impoſitum, triſte et odioſum videtur.

LXXVII. Bis legitur in Vat. Cod. poſt titulum et p. 252. ubi *Paulo* tribuitur. In Plan. p. 206. St. 300. W. ἄδηλον eſt. Hunc luſum, quo nihil poſt mortem ad nos pertinere et ne famam quidem rerum in vita actarum noſtram eſſe docet, comparavit *Gatacker.* ad haec *M. Antonini* L. IV. 19. p. 104. ὑπόθου δ', ὅτι καὶ ἀθάνατοι μὲν οἱ μεμνησόμενοι, ἀθάνατος δ' ἡ μνήμη. τί οὖν τοῦτο πρὸς σέ; καὶ οὐδὲν λέγω, ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα· ἀλλὰ πρὸς τὸν ζῶντα τί ὁ ἔπαινος; *Boëthius* de Conſol. II. 7. *Quid eſt quod ad praecipuos etiam viros, qui virtute gloriam petunt, de fama poſt reſolutum morte ſuprema corpus attineat? nam ſi, quod noſtrae rationes credi vetant, toti moriuntur, nulla eſt omnino gloria: cum is, cujus ea eſſe dicitur, non exſtet omnino.* — V. 1. τί δὲ τοῦτο. Vulgo et in Vat. Cod. utroque loco. — εἴς τι. Vat. Cod. — V. 4. τινί. Vat. Cod.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 303. Edidit *Valeſius* in not. ad Socratem p. 375. ed. Cantabr. p. 70. ed. Pariſ. *Jenſius* nr. 91. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 77. *Reisk.* Anthol. nr. 742. p. 152. *Toup.* in Epiſt. de Syrac. p. 335. In Cod. lemma eſt: εἰς τάφον Ἀττικοῦ τινος ζῶντος ἑαυτοῦ κατασκευάσαντος. Atticum Epiſcopum ex Sozomeno commemorat *Suidas* v. Ἀττικός· eumque vitae ſuae finem praeſenſiſſe narrat *Socrat.* L. VII. 26. Sed quoniam Atticus ille ſub Honorio et Theodoſio juniore vixit, et ſatis diu ante *Paulum* noſtrum, a. p. Chr. 425. obiit, de auctore carminis dubitarunt *Valeſius* et *Reiskius.* Et hic quidem ſuſpicatus eſt, illud ſcriptum eſſe a Calliopio, Attici amico, apud Nicaeam presbytero. Haec con-

jectura admodum infirmo nititur tibicine. Primum nihil eſt, quod evincat, Atticum illum, cujus ſapientiam Noſter celebrat, et Atticum Epiſcopum, quem illi commemorant, eundem fuiſſe hominem; deinde, licet hoc certum ſit, non tamen propterea de auctore Epigrammatis dubitandum aut incertiſſimis cum *Reiskio* indulgendum ſuſpicionibus. Paſſim enim Epigrammatarii ſtilum exercuerunt in laudibus hominum, qui diu ante eos obierant. — V. 1. Sepulcrum loquitur, ut Ep. ἀδεσπ. DCXXXIV. — παναγρέοις Vat. Cod. quod *Salm.* emendaſſe videtur. A corruptelae ſuſpicione, quam *Jenſius* movit, verba παναγρεὺς μοῖρα vindicat *Dorvillius.* Parcam ſibi poëta finxit venatricem et omnia retibus ſuis includentem. πάναγρα. πανάγρια. (λίνα) ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἁδρὰ θηρεύεται. et πανάγρου· τοῦ πάντα θηρεύοντος. *Heſych.* Ap. *Aeſchyl.* Agam. 358. nemo Trojanorum dicitur effugiſſe μέγα δουλείας Γάγγαμον, ἄτης παναλώτου. Ibid. 1040. μόρσιμα ἀγρεύματα, retia fatalia, i. e. fati, mortis, occurrunt. Neque in παναγρεὺς quisquam haerere debet, cum poëtae ſaepenumero adjectiva maſculae terminationis, a ſubſtantivis derivata, cum femininis conjungere ſoleant. Hujus generis ſunt Ἐριννύες λωβητῆρες in *Soph. Antig.* 1087. ubi vid. Schol. Multa ſimilia collegit *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. I. p. 93. — V. 3. παίζων. Virtute mortis timorem pellens et contemnens. — V. 4. ἠέλιος. Metaphorica ſignificatione de iis, qui pulchritudine, gloria, virtute ſplendent, paſſim obvium. Vid. not. ad *Meleagr.* Ep. XXXV. T. I. P. I. p. 55. *Horat.* I. Serm. VII. 24. *Solem Aſiae Brutum appellat ſtellasque ſalubres Appellat comites. Himer.* Ecl. XIII. 35. p. 236. ver nobis adducet αὐτὸν τὸν ταῖς χρυσαῖς ἀκτῖσι καταυγάζειν μέλλοντα τὴν Ἰωνίαν ἥλιον.

LXXIX. Vat. Cod. p. 302. ſq. Planud. p. 193. St. 281. W. In ſervum haec ſcripta eſſe, temere ſibi perſuadebat *Brodaeus* ex verbis ἐλευθερίην ἐπιειμένος, quibus

libertas indicatur, quam mens, vinculis rerum terrenarum ſoluta, morte nanciſcitur. — ἐπιειμένος dictum ad *Homeri* imitationem Il. α. 149. ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένη. Il. η. 164. ἐπιειμένοι ἀλκήν. — V. 3. κρέσσονι. Vat. Cod.

LXXX. Vat. Cod. p. 208. Plan. p. 269. St. 387. W. Expreſſum ex *Antip. Sidonii* Ep. LXIX. — V. 1, 2. laudat *Suid.* in ἀγχιάλεια T. I. p. 43. — V. 3. ὀλίγη. *Ovid.* III. Amor. XV. 11. *Atque aliquis ſpectans hoſpes Sulmonis aquoſi Moenia, quae campi jugera pauca tenent; Quae tantum, dicet, potuiſtis ferre poëtam, Quantulacunque eſtis, vos ego magna voco.* — V. 6. ὠδίων. Vat. Cod. ἐπ' Plan. — Delus Apollinem a matris ſinu accepit.

¶. 102.] *LXXXI.* Vat. Cod. p. 300. Bis extat in Planud. p. 213. 281. St. 310. 407. W. „Lemma in „Vat. Cod. εἰς Δαμόχαριν τὸν γραμματικὸν τὸν Κῷον τὸν „φίλον καὶ μαθητὴν Ἀγαθίου. Hinc cognoſcitur hujus poë„tae patria.“ *Br.* — V. 1. ὑπεδέξατο γαῖαν. Plan. altero loco. — V. 3. laudat *Suidas* in ἀμφιρύτη T. I. p. 154. ubi pravam diſtinctionem emendavit *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 28. — In hoc verſu tentabat *Caſaub.* in not. mſc. χρουματικῆς i. e. citra neceſſitatem. Grammatici epitheto ornatur *Damocharis* in membr. Multos hanc profeſſionem cum poëſi conjunxiſſe neminem fugit. — V. 4. Similis color in Moſchi Eid. III. 71.

LXXXII. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 262. St. 378. W. ubi integrum legitur. Iterum, ſed omiſſo primo diſticho, p. 258. St. 373. W. cum not. marg. περιττόν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς ὁλοσχερέως γέγραπται. Scriptum in Leontium, juvenem, qui in peregrina terra procul a parentibus obierat. — V. 1. ξείνοις. Vulgo. — V. 3. φλεφάρων. Vat. Cod. — χύθη. ed. Flor. pr. — V. 5. ἔπλεο. Vat. Cod. Ald. 2. ex Lect. Aldi et Steph. Aliae ἔπλετο. — Priore loco in Plan. ſine varietate ἔπλετο legitur.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 302. Plan. p. 259. St. 375. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς κόρην τινα, Μακεδονίαν, „δωδεκέτιν τελευτήσασαν, ἣν δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ Παύλου ἢ „Μακεδονία. Sic enim legendum videbatur Salmaſio. „Equidem in Cod. ſcriptum ἢ Μακεδονίου, unde ſuſpicari „quis poſſit, ſcribi debuiſſe ἢ Μακεδονίου, quo ſignificare- „tur, puellam illam filiam fuiſſe ipſius Pauli aut Mace- „donii. Hujus filiam hoc nomine vocatam fuiſſe veriſi- „milius eſt. Praeterea hoc carmen, quod ceteroqui „non invenuſtum eſt, nil habet paterni affectus.“ *Br.* In Apogr. Goth. ἢ Μακεδονίου legitur. — V. 3. ἀμπλακίαις. Vat. Cod. male. — γόων νέφος. Triſtitia cum caligine et tenebris comparari ſolet. Cf. *Aeſchyl.* Agam. 132. Perſ. 535. 667. Notum νέφος ὀφρύων de fronte triſti et turbida. Vide *Valck.* ad Hippol. p. 183. — cf. Wernicke V. 5. „Ridiculum in modum corruperunt librarii aut ipſe ad Tryphiod. „Planudes.“ *Br.* Vulgo enim habetur: δωδεκέτιν γὰρ 147. ἄρουρα μακηδονική σε καλύπτει.

LEONTII SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

¶. 103.] *I.* Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 467. St. 607. W. Ad poculum dulciſſimo amicae ori admotum. — V. 1. ἄμελγε, τὸ μέλι τοῦ στόματος ſcil. *Apollonid.* Ep. VI. κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας. *Schol. Ariſt.* Aves 498. ἀπέβλισε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμελγόντων. — οὐ φθονέω. Solemnis formula, cum aliorum bona et fortunam laudamus. Huc referendus *Theocrit.* Eid. I. 62. κοὔτοι τι φθονέω. Vide not. ad *Straton.* Ep. L. T. II. Vol. III. p. 94. — V. 2. laudat *Suidas* in αἶσα T. I. p. 658. ubi δ' omittitur. In fine Vat. Cod. τύχειν (ſic); correctum ἔχειν.

II. Planud. p. 291. St. 430. W. ubi in lemmate ὑπάρχου habetur. Saepe haec vocabula permutantur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 407. ſq. ἔπαρχος h. l. idem, qui πτολίαρχος, *praefectus Urbis.* Cf. *Valeſius* ad *Euſeb.* Hiſt. Eccl. IV. p. 239. Hunc noſtrum *Gabrielem* tamen ὕπαρχον dicit *Suidas* in Ἰωάννης Φιλαδελφεύς, Λυδός. – προσομιλεῖ δὲ ταῦτα Γαβριήλῳ τινὶ ὑπάρχῳ. quem locum Epigrammati noſtro admovit *J. Rutgerſius* in Var. Lect. L. III. p. 290. probante *Pearſono* ad *Suidam.* — V. 1. Quemadmodum pictores, ait, cum Solis imaginem repraeſentare inſtituunt, radios ejus et ſplendorem non exprimunt; ſic qui Gabrielem pinxit, ejus virtutes glorioſosque labores exprimere non potuit. *Martial* X. Ep. 32. *Ars utinam mores, animumque effingere poſſet, Pulchrior in terris nulla tabella foret.*

III. Plan. p. 291. St. 430. W. Scriptum in imaginem Callinici, ſacri cubiculi cuſtodis. Ludit poëta in nomine hominis, quem non ſolum corporis, ſed mentis quoque pulchritudine illo nomine dignum eſſe ait. — V. 4. μειλιχίην. jucundo ſermone Imperatorem oblectas.

IV, Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: Λεοντίου Σχολ. τοῦ Μινωταύρου εἰς στήλην. Minotauri nomen unde *Leontio* adhaeſerit, non conſtat. Scriptum Epigr., ut videtur, in Petrum Syrum, cui cognomen Barſames, de cujus ap. Juſtinianum auctoritate turpique avaritia multa ſunt ap. *Procopium* Hiſt. Arc. c. XXII. p. 63. ſqq. unde ſua derivavit *Suidas* in Δεξιὸς Tom. I. p. 523. et in Πέτρος T. III. p. 104. Cf. *Bandur.* Antiqq. CP. I. 56. p. 590. — V. 2. ἀρχαί. Regiones, quibus praefuerat Petrus, in illa imagine expreſſae fuiſſe videntur, tanquam teſtes laborum ipſi adſtantes. — ἀμοιβαίων πόνων. dignitates ſeſe invicem excipientes: bis enim fuerat Praefectus Praetorio Orientis; bis Comes ſacrarum largitionum. — V. 3. ναντολίης. i. e.

„τῆς ἐπαρχίας τῶν ἱερῶν τῆς ἔω πραιτωρίων.“ *Br.* Cf. *Zoſimi* Hiſtor. II. 33. p. 156. quaeque ibi ex *Pancirolli* Notit. Imperii attulit *Reitemeier* p. 555. ſq. — V. 4. „Κό-„χλου πορφυρέου. i. e. conſulatus, qui jus purpurae dabat, „cujus inſigne erat purpura. Ridiculus eſt in his expli-„candis Brodaeus. Male eum habuit corrupta lectio „Κόλχου πορφυρέης, quae ex Ald. edit. in alias derivata „eſt; nam in Florent., ut in ſcriptis libris, recte legitur „κόχλου. πορφυρέης eſt in tribus Codd. πορφυρέου recepi „ex cod. Jan. Laſcaris.“ *Br.* Κόχλου ſcripſit *Huetius* p. 29. ſed bonam lectionem male interpretatur.

¶. 104.] *V.* Plan. p. 362. St. 501. W. Muſis et Gratiis Rhodocleam aequat, imo anteponit. — V. 1. „Ῥοδόκλεια. ſic Vat. membr. Planudes Καράμαλλε. Vide „Orvillium in Vann. crit. p. 204.“ *Br.* Illuſtris fuit Caramallus pantomimus, quem laudat *Ariſtaenet.* I. Ep. XXVI. p. 63. et *Apollinaris Sidonius* c. XXIII. v. 267. Floruit ſub Zenone imperatore, ut apparet ex *Malala* Chron. T. II. p. 98. ubi vide *Hodium.* Verum cum vix tolerabile ſit, virum vocari quartam Gratiarum, decimam Muſarum, praeferenda videtur membr. lectio Ῥοδόκλεια. Minime enim audiendus *Corn. de Pauw*, qui ſaltatricem laudari eamque figurate *Caramallum* appellari cenſebat, quod, quaſi alter Caramallus, praeſtantiſſimi hujus pantomimi artem accurate referret. — V. 2. ἄστεος. Conſtantinopolis. — V. 3. ὄμματά σοι eſt in Plan. ὄμμα δέ σοι. Vat. βήματά σοι tentabat *Pauw* ad *Ariſtaen.* p. 174. ὄμματά σοι λάλα, ταρσὰ π. *Toup.* Emend. in Heſych. P. III. p. 5. *oculos argutos* interpretatus. Vide *Bentlej.* ad Tuſc. Quaeſt. III. 9. Sic vero auctor potius, non lectio emendatur. — σοφὰ χειρῶν δ. *Lucian.* de Salt. 69. T. V. p. 161. Λεσβώναξ ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Vide not. ad *Antip. Theſſ.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — καὶ Μουσῶν. ſic Plan. et Vat. *Li-*

banius T. IV. p. 1071. 2. ed. R. ἐκείνη γὰρ ὑπερενίκα τὰς Χάριτας, καὶ Μοῦσα μᾶλλον ἦν τῶν Μουσῶν.

VI. Plan. p. 362. St. 501. W. In Helladiae ſaltatricis imaginem, in *Soſthenio* poſitam. Soſthenium recentiores appellant ſinum Leoſthenium in Bosporo. Conf. *P. Gyllium* de Bosp. Thrac. LII. 15. et *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 205. 28. ubi noſtrum quoque Epigramma excitatur. Templum ibi Soſthenium ab Argonautis exſtructum et a Conſtantino M. inſtauratum narrat *Malala* in Chron. T. I. p. 96. — V. 2. Hic, ubi populus choreas agit verno tempore. In Imperatorum honorem choreae agebantur, (*Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 427.) factionibus non in circo tantum, ſed in aliis quoque locis publicis ſaltantibus. Vide *Reisk.* ad *Conſtant.* de Cerem. p. 95. — V. 3. ὁππόθι πορθμῷ γαῖα μερίζεται. ad Bosporum. De CPoli *Himerius* in Ecl. XIII. 25. p. 226. τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣν ἀπὸ Γαδείρων Εὐρώπη λήγουσα πορθμῷ θαλάσσης πρὸς τὴν Ἀσίαν μερίζεται. — ἀμφότεραι ἄντυγες. uterque coeli axis, i. e. et Aſia et Europa ἄντυξ de coelo paſſim obvium. Ep. ἀδεσπ. Byz. XXXIII. ἄντυγος οὐρανίης ἀειδίνητον ἀνάγκην. Ep. ἀδεσπ. DCLXXXIV. εἰς οὐρανοῦ ἄντυγας ἦλθε. *Euſtath.* ad *Homer.* Il. γ. p. 483. 12. ἡ μεταφορὰ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν, ὡς δηλοῖ καὶ τό, ἐξ ἀντύγων οὐρανίων.

VII. Plan. p. 362. St. 502. W. Jejunum Epigramma in eandem Helladiam, quae ſaltationis artem ad ſummum faſtigium adduxiſſe dicitur. — V. 2. Μοῦσα. Polyhymniam interpretatur *Mercerus* ad *Ariſtaen.* I. 26. p. 169. Haec enim Muſa *clamoſum* orcheſtarum *ſilentium*, ut *Caſſiodorus* ait, inveniſſe traditur. In Muſar. Imag. T. II. p. 521. *Polyhymnia:* Σιγῶ· φθεγγομένη παλάμης θελξίφρονι παλμῷ, Νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν. ubi vide not. T. II. P. III. p. 417.

VIII. Plan. p. 363. St. 502. W. In eandem Helladiam, quae Hectorem ſaltabat. — V. 1. Ἕκτορα. car-

men de Hectore. Vide *Valcken.* ad Adon. p. 389. A. B. Alius igitur canebat carmen, quod Helladia ſaltando exprimebat. Hectorem inter argumenta pantomimorum fuiſſe, apparet ex facete dicto Antiochenſium ap. *Lucian.* T. V. p. 166. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; — V. 2. χλαῖνα, veſtis militaris, *ſagum.* *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 385. et paſſim cum *chlamyde* confunditur, ut ap. *Anton. Liber.* c. XXIII. ubi utrumque vocabulum promiſcue ponitur. Cf. *Markland.* Epiſt. ad *Fr. Hare* p. 87. — πρὸς μέλος ἠντίασεν. cum carmine certabat, aemulabatur, verba geſtibus accurate exprimere ſtudens. *Alc. Meſſ.* Ep. X. οὕνεκα Φοίβῳ, Θνατὸς ἐών, θείαν εἰς ἔριν ἠντίασας. — V. 3. Simul deſiderio et amore, ſimul terrore implebantur ſpectatores. — ὀρχηθμοὶ Ἐνυοῦς. Inceſſus pugnantium cum ſaltatione paſſim comparatur. Hinc Mars ap. *Lycophr.* v. 249. vocatur ὀρχηστής. et Meriones in Il. π. 616. Simile eſt Euripideum in Phoen. 797. Ἄρης — κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.

¶. 105.] *IX.* Plan. p. 362. St. 502. W. In membr. lemma: Εἰς εἰκόνα κιθαριστρίας διάχρυσον. Hoc quoque Epigramma vehementer eſt frigidum. Non homines, ait, Anthuſam inauraverunt, ſed Jupiter ipſe, aurea pluvia deſcendens, ipſam auro circumdedit. Noluit tamen ipſius puellae corpus tangere, veritus, ne forte Muſam, (filiam itaque ſuam ac virginem) comprimeret. — V. 4. In marg. Wech. εὑρίσκεται καὶ γεγραμμένον· μίσγετ' ἀλλ' οὐκ ἐθέλων. Sic habet Ed. Flor. pr.

X. In Vat. in primis foliis. Plan. p. 363. St. 502. W. Libaniam pantomimam cum venuſtiſſimis diis comparat. — V. 1. Nomen ipſum venuſtum quid indicat. Reſpicitur ad montem Libanon, ubi Venus colebatur *Libanitis*, cujus mentionem facit *Lucian.* adv. Indoct. §. 3.

T. VIII. p. 3. ed. Bip. ubi vide *Geſner.* Unice huc facit locus Anonymi, quem *Godofredus* edidit in Exegeſi totius Mundi §. 10. Ἡλιόπολις, ἣ πλησιάζει τῷ Λιβάνῳ ὄρει, γυναῖκας εὐμόρφους βόσκει, αἳ παρὰ πάντων ὀνομάζονται Λιβανότιδες, ὅπου τὴν Κύπριν μεγαλύνως σέβουσι· φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐκεῖ οἰκεῖν καὶ ταῖς γυναιξὶ τὴν χάριτα τῆς εὐμορφίας διδόναι. Vide ad Ep. ἀδέσπ. CCLIII. — V. 3. ἅτε κοῦφος vulgo. In membr. obſcurum eſt, utrum κοῦρος an κοῦφος ſcriptum ſit. Equidem poſterius hoc non ſpreverim. — V. 4. Comparavit haec *Mercerus* ad *Ariſtaenet.* I. 26. p. 175. ubi etiam de ſaltatrice: Εὐδαίμονες οὖν οἱ Παναρέτην ἐντυχοῦντες, οὕτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει.

XI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. In domum inter Zeuxippum et circum ſitam. — V. 1. De Zeuxippo, balneo magnificentiſſimo, vide ad *Chriſtodori* Ecphr. T. II. P. III. p. 302. Hujus balnei et hippodromi prima aedificia exſtruxit Severus Imperator, ſecundum *Cedrenum* p. 252. Haec admodum vicina fuiſſe, apparet ex *Heſychio Mileſio:* καὶ τὸν τῷ Ζευξίππῳ πλησιάζοντα χῶρον τῆς Ἱπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένον κούροις. *Suidas* in v. Σεβῆρος T. III. p. 297. καὶ Ἱπποδρόμιον ᾠκοδόμησεν — συζεύξας αὐτῷ καὶ λουτρὸν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διός, ὅπερ ἐκαλεῖτο Ζεύξιππον. Cf. *Ducang.* CPol. Chr. L. I. 27. p. 89. — V. 3. Curruum decurſionibus matutinis ſpectatis, poſt balneum, huc veni coenatum. Hinc juſto tempore ad hippodromum redire poteris. Ludorum celebratio a mane usque ad veſperam produci ſolebat, ita ut plerumque mane quaterni utriusque factionis decurſus fierent, totidem veſpera. Vide *Onuphr. Panv.* de Circ. L. II. 14. p. 113. Diverſus tamen diverſis temporibus decurſionum numerus. Cf. *Petav.* ad *Julian.* Miſop. p. 340. A. et *Reisk.* ad *Conſtant.* de Cerem. p. 98.

XII. Plan. p. 403. St. 539. W. Expreſſum eſt ex Ep. III. in Statuas Athletarum, niſi forte utrumque carmen ejusdem auctoris eſt.

¶. 106.] *XIII.* Planud. p. 340. St. 479. W. In Satyri graviter dolentis ſtatuam. „Qua de cauſa doleat, „non addit. Suſpicor, ſpinâ pedi infixâ eum doluiſſe, „qua ſpecie Faunum in gemmis videmus, et Fauno ſpi„nam evellentem Satyrum Muſeum Pio-Clementinum „ſervat. T. I. Tab. XLIX.“ Verba ſunt *Heynii* in Comm. Soc. Reg. T. X. p. 89. — V. 1. expreſſus ex *Bionis* Fragm. in Hyacinthum: ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα. — V. 3. Ne ſic quidem ejus dolor ceſſare videtur. Similis color in Ep. *Glauci* V. T. II. p. 348. in Philocteten: ζωογράφων ὦ λῷστε, σὺ μὲν σοφὸς, ἀλλ' ἀναπαῦσαι Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδει. — καὶ λίθος ὤν. Cf. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

XIV. Plan. p. 346. St. 485. W. Jamblichi, medici et philoſophi, abſtinentia a Venere et lucro laudatur. Diverſus hic Jamblichus ab illo, quem Vita Pythagorae illuſtravit, ſecundum *Jonſium* Script. Hiſt. Phil. III. c. 16. p. 90. et *Fabric.* Bibl. Gr. T. V. p. 773. ed. Harl. et T. XIII. p. 252. — V. 2. Κυπριδίων ὀάρων. Vide ad *Thall. Mileſ.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 30. — V. 4. Ne juſto quidem lucro manus ſuppoſuit. Socratis igitur exemplum ſecutus gratis docebat.

XV. Vat. Cod. p. 461. Plan. p. 352. St. 491. W. Hoc et ſequ. Ep. in idem balneum videtur ſcriptum *Ducangio* in CP. Chr. T. I. p. 91. qui hujus diſtichi vellem interpretationem dediſſet. Parvum balneum, prope Zeuxippum exſtructum, iram hujus magnificentiſſimi balnei deprecatur. Hoc perſpicuum; at in altero verſu haeremus, cui nec *Grotii* verſio lucem accendit: *Sic et parvus Amor magnum decet aſſecla currum;* nec *Brodaei* commentarius. ἐρωτύλος ap. *Theocrit.* Eid. III. 7. τὴν ἐραστὴν ſignificat ὑποκοριστικῶς· apud Noſtrum ipſum Amorem ſignificari, vix eſt quod dubites. Sed ubi,

quaeſo, Amor apparebat juxta magnum currum? An cogitandum de illo curru, quem Conſtantinus in hippodromo collocavit? Cf. *Suidam* in Μίλιον. et *Codin.* Or. CPol. p. 20. Juxta hunc forte Amoris ſtatua fuit poſita. Commemoratur etiam Ἔρως, tanquam cubiculi nomen, quod initio armarium fuiſſe apparet ex *Contin. Theoph.* p. 88. Cf. *Reisk.* ad *Conſtant.* p. 81. Jam alius fuit CPoli locus Ἅρμα appellatus, ubi arma aurigarum circenſium fuiſſe videntur. *Reisk.* Ibid. p. 104. Haec fortaſſe inter ſe comparantur. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXIII.

XVI. Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 354. St. 493. W. In idem balneum. — V. 1. ξυνοῖο λοετροῦ. Zeuxippi, λουτροῦ δημοσίου. Vide *Ducange* CP. Chr. I. p. 89. — V. 2. „εἵνεκεν. Sic e Vat. membr. cujus niſi ſuaſiſſet „auctoritas, vulgatum οὕνεκα non mutaſſem, quum id „pro ἕνεκα apud ſcriptores atticos ſaepe occurrat. Ma„tron in Coen. v. 54. κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων αἰρομέ„νων.“ *Br.* οὐκ ἔριδος, non ut cum incomparabili Zeuxippo contenderet, ſed officii et amicitiae cauſa. Male *Brodaeus* verbum ἔριδος interpretatur: *lavantium turbae.* — V. 4. προχοαί. aqua ex fiſtulis prorumpens. μύρα. Lavantes etiam ungebantur. In Hippiae balneo ap. *Lucian.* T. VII. p. 299. erat οἶκος, εὖ μάλα φαιδρός, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος. Ap. *Plin.* II. Epiſt. XVII. 11. *Inde balinei cella frigidaria — Adjacet unctorium. Plaut.* in Poen. III. 3. 89. *faciam, ubi tu laveris, Ibi ut balneator faciat unguentariam.* — χάριτας intelligo de omnibus iis rebus, quae ad luxum faciebant. In deſcriptione balnei Hippiae commemorantur ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα — χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις, ap. *Lucian.* T. VII. p. 298.

¶. 107.] *XVII.* Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 355. St. 495. W. De thermis Baſilicis *Ducangio* nihil aliunde innotuit, CP. Chriſt. L. I. p. 94. Eas hoc nomen

magnificentia accepiſſe, fere ut ſplendidas illas porticus, quae Baſilicae appellabantur, ex hoc Epigrammate apparet. Reliqua aenigmatice elata. Naturali calore aqua in hoc balineo tepebat, et quidem ita temperata, ut frigidam aſſundere neceſſe non eſſet. — V. 5. ποτιδεύεται. Vulgo et in Vat. Cod. In quibusdam libris etiam ψυχρὸν legi notavit Schol. Wech. In Ed. Flor. eſt ψυχράν.

XVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 285[a]. St. 412. W. Scriptum eſt in Petrum rhetorem, qui Dionyſia ſpectans cum pluribus de tecto decidit. Commemoratur Petrus rhetor ap. *Suidam* T. III. p. 103. legati munere ap. Chosroën regem functus. Hujus olim hiſtoria extitit, ex qua Excerpta ſervata leguntur in *Hoeſchelii* Eclog. Legat. p. 23. ſqq. ed. *Labbe.* Ejusdem mentio injicitur ap. *Procopium* L. I. Gothic. p. 170. et in aliis locis, quos diligenter commemorat *Valeſius* ad Excerpt. de Legg. p. 204. ſq. Ejusdem meminit *Stephan. Byz.* in Ἀκόναι. unde apparet, *Stephanum* ante exitum ſeculi VI. non vixiſſe. Poſt multa enim inter Juſtinianum et Chosroën transacta, pax convenit a. Chr. 561. — V. 5. ὅσον ἤρκεσε. quantum ſatis erat ad res ſuas ordinandas, ut equidem h. l. intelligo. — τοῦτον. ejusmodi mortem qui ſaevam vocaverint, falluntur; naturalis potius mors prae eâ ſaeva putanda eſt. *Tacitus* Annal. IV. 62. in deſcriptione ruinae amphitheatri, quod Fidenae exſtructum erat: *immenſam vim mortalium – praeceps trahit atque operit. Et illi quidem, quos principium ſtragis in mortem afflixerat, ut tali ſorte, cruciatum effugere.*

XIX. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 284[a]. St. 412. W. Chiredius rhetor ob inſignem eloquentiam et probitatem laudatur. — V. 2. τῆς προτέρης δεκάδος. Eadem laude oratorem ornat *Lucianus* in Scytha §. 10. Tom. I.

p. 870. ed. R. παιδείᾳ δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. Antiquiſſimorum igitur oratorum laudem aemulatus eſſe dicitur Chiredius; nam ἡ προτέρη δεκὰς comprehendit eos, quos Ariſtarchus et Ariſtophanes Grammatici, reliquis excluſis, in ordinem redegerant. Vide *Ruhnken.* in Hiſt. Crit. Orat. Gr. p. XCV. ſqq. Inſequenti tempore inter recentiores oratores denuo dilectus eſt factus et novus canon inſtitutus, in quem iterum, ut in priorem illum, decem redacti ſunt. Hujus alterius δεκάδος mentionem fecit *Suid.* in Νικόστρατος· ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσιν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτορσι. Eodem ſenſu, quo *Leontius* Chiredium inter oratores τῆς προτέρης δεκάδος refert, Herodem Atticum quoque aequales ejus ἕνα τῶν δέκα appellabant. *Philoſtrat.* Vit. Soph. L. II. I. 14. p. 564. cujus laudis praeſtantiam vehementer imminues, ſi, quod *Brodaeus* feciſſe videtur, de altera ſeriorum ſophiſtarum δεκάδι cogitaveris. — V. 3. Cum cauſae patronus eſſet, facile judici, quidquid vellet, perſuadebat; ubi ipſe judicis munere fungebatur, ne minimum quidem a recta decedebat via.

XX. Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In Ajacem Telamonium, ſua ipſius manu peremtum. — V. I. 2. laudantur a *Suida* in ὀπάσας T. II. p. 703. — V. 3. 4. ibid. in αὐτοφόνῳ T. I. p. 389. Ductum eſt acumen ex Ep. *Archiae* XVIII. in eundem Ajacem: Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν Μή τινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ. Cf. Ep. ἀδεσπ. DCXVIII.

¶. 108.] *XXI.* Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In eundem Ajacem, non hoſtibus, ſed belli ſociis et amicis mortem ſuam exprobrantem.

XXII. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 241. St. 351. W. In Platonem citharoedum, aliunde vix notum. — V. I. Orpheo defuncto, aliqua ſaltem Muſarum ſuperſtes

fuit; te mortuo, omnis muſica periit. *Moſch.* in Bion. Epit. 66. πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. — V. 3. ὀλίγη τις ἀποῤῥώξ. Fortaſſe ductum ex *Meleagri* I. 38. Ἀρχιλόχου μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ. Similiter *Julian.* Epiſt. XXXIV. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν οἱονεὶ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθοῦς καὶ γονίμου παιδεύσεως, ὑπὸ σοὶ μόνῳ ζωπυρεῖται. quod cum ſimilibus ductum ex *Platon.* III. Legg. p. 585. C. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 189. — V. 4. παλάμαις. De tibicine *Hedylus* ap. *Athen.* IV. p. 176. C. τοῦτο δ' ἔθηκε Τὰν παλαμῶν ἀρετὰν τοὔνομα σημανέων. Si recte h. l. emendavimus T. I. P. II. p. 342.

XXIII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 230. St. 334. W. Lemma in Analectis ductum eſt ex Vat. membr. unde apparet, erraſſe *Huetium* p. 22. qui v. 2. πόλιν de Beryto interpretatur, ubi leges floruiſſe conſtat. At Byzantii quoque idem ſtudium floruit. Vid. *Menag.* Amoen. c. 24. p. 133. — V. 3. Gemellus Juris Romani Profeſſor fuiſſe videtur. Certe verba, ὅς εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν, vix aliter quam de Anteceſſore accipi poſſunt. — V. 6. ζώην. Edit. Flor. pr.

ARABII SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 109.] *I.* Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: εἰς εἰκόνα Λογγίνου ὑπάρχου ἐν Βυζαντίῳ. Longinus, quem hoc Epigr. celebrat, is eſſe videtur, qui poſt Narſem a Juſtino juniore Ravennam miſſus eſt. Eum plurimis legationibus functum eſſe, ex hoc carmine apparet. — V. 1. Ἴβηρ. Accipiendum de Iberia, quae inter Pontum Euxinum et mare Caſpium jacet. Vide *Strabon.*

XI. p. 500. — V. 3. ζώοντα. Edd. Aldinae. ζείοντα reſtituit *Brod.* — Ἀγαρηνῶν. Quem populum ſignificaverit, obſcurum. Fuit urbs Ἄγρα (ſive Ἄγαρα) in Arabia Felici, quam ab Aelio Gallo oppugnatam tradit *Strabo* XVI. p. 781. Hinc fortaſſe Agareni pro Arabibus poſiti. Agareni etiam commemorantur ap. *Dion. Caſſ.* LXVIII. 31. p. 1145. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς — ἐπεχείρησεν. At hoc loco *Reimarus* Ἀτρηνοῖς in textu poſuit. Numeroſum populum eſſe, intelligitur ex epitheto πολυσπερέων. Cf. *Homer.* Il. β. 804. *Heſiod.* Theog. 365. Ὠκεανῖναι πολυσπερέες. Eundem populum in calidiſſimis regionibus habitaſſe, apparet ex verbis πεδία ζείοντα, quae maxime Arabiae conveniunt. — V. 6. εἰρήνην κευθομένην. inter belli tumultum quaſi latentem pacem. Ad quam potiſſimum hiſtoriam haec referri debeant, non conſtat.

II. Plan. p. 376. St. 514. W. In ſtatuam ejusdem Longini ex aere, ut videtur. Quod urbs aeneam potius quam auream ſtatuam ei poſuerit, ita interpretatur poëta, ut Longinum, hominem incorruptiſſimum, auri munera reſpuiſſe dicat. Reſpondet ad haec *Macedon.* Epigr. XXXVIII.

III. Plan. p. 319. St. 458. W. Utrum picta tabula deſcribatur, an ſtatua, non apparet ex hoc carmine; nec magis, utrum Hippomenes ſolus, an Atalanta ſimul cum eo efficta fuerit. — V. 3. δρμῆς εἶργεν. impedivit Atalantam, quominus Hippomenem curſu anteverteret. — σύμβολον Παφίης. ut omnino mala amorem ſignificare putabantur, (vide ad *Platon.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. ſq.) ita Hippomenis malis, quae a Venere acceperat, etiam vis quaedam animi deliniendi indita fuiſſe traditur. *Theocrit.* Eid. III. 41. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα Ὡς ἴδεν, ὣς ἐμάνη, ὣς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα. *Scholiaſt.* ad Eid. II. 118. τὰ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδο-

μενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου — εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς. *Philetae* verſus huc pertinentes vide T. I. P. I. p. 394. — Quod autem Noſter illa mala ἕδνα γάμων appellat, in eo conſentientem habet *Nonn.* Dionyſ. XLVIII p. 1258.

Καὶ πέλε τοῖος ἄεθλος ὁμοίϊος, ὡς ὅτε κούρην
Χρυσοφαῆ προπάροιθε γαμήλια δῶρα κυλίνδων
Ἱππομένης νίκησεν ἐπειγομένην Ἀταλάντην.

¶. 110.] *IV.* Plan. p. 319. St. 459. W. In imaginem Andromedae rupibus affixae, prope quas bellua marina conſpiciebatur. Aliud ejusdem hiſtoriae momentum expreſſit is, cujus opus commemorat *Antiphilus* Ep. XIII. ubi vide not. — Picta fuit tabula, ut ex v. ζωγράφος intelligitur; nec audiendus *Bandur* in Antiq. CP. T. II. p. 846. qui ſtatuam illam Andromedae deſcribi exiſtimat, quae, Conſtantino M. imperante, unâ cum Perſeo CPolin advecta eſt. — V. 3. γναμπτῆσι χαρ. Vulgo. γναμπταὶ σπιλάδες rupes eſſe videntur acutae et fluctibus imminentes. Conſpiciebatur cetos, ut haec verba declarare videntur, in ipſo litore, ſive quod ex undis eſcenderat, (κῆτος πεζεῦον ἐπὶ τὰς ἀγέλας καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ ἀνθρώπους, verba ſunt *Philoſtrati* I. Imag. XXIX. p. 806. Andromedam periculo ereptam deſcribentis) ſive quod, certamine finito, in litus projectum jacebat. *Philoſtrat.* l. c. τετέλεσται ἤδη ὁ ἆθλος, καὶ τὸ μὲν κῆτος ἔῤῥιπται πρὸ τῆς ἠϊόνος. — V. 6. καὶ βλεφαρ. praeclarum artificem fuiſſe oportet eum, qui hac imagine et oculos et mentem fefellerit.

V. Plan. p. 320. St. 459. W. Jejunum Epigramma.

VI. Plan. p. 335. St. 474. W. In Panis ſtatuam, fiſtulam ori admotam tenentis. — V. 2. ἐγκατέμιξε. *Chriſtodor.* in Ecphr. v. 48. de Simonide: ὤφελεν ὁ πλάσσας σε — χαλκῷ συγκεράσαι μέλος ἡδύ. *Calliſtr.* Stat. VIII. p. 900. ὥσπερ, οἶμαι, τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὸ Βάκχειον

ἐγκαταμίξῃ δυνηθέντος. Idem IX. p. 901. πέτραν ἀνέμιξεν ἀλγεινῷ. *Tullius Gem.* Ep. IV. Lyſippus χαλκῷ ἐγκατέμιξ' ὀδύνην. *Paul. Silent.* Ep. LVIII. ἡ τέχνη — μανίην ἐγκατέμιξε λίθῳ. — V. 3. Fiſtulam inflare recuſat, quod Echo, quam deperit, auſugientem videt. Amabat ille Nympham, dum ipſa Satyri amore flagrabat. *Moſch.* Eid. VI. ἤρα Πὰν Ἀχοῦς τᾶς γείτονος· ἤρατο δ' Ἀχὼ Σκιρτητᾶ Σατύρω. *Nonn.* Dion. XVI. p. 457. Fuerunt tamen, qui ex his amoribus Iÿnga natam traderent. Cf. *Tzetza* ad Lycophr. 316. — ἀμήχανος. neſcius, quomodo voti compos fiat. idem fere, quod δυσέρως, quod junxit *Theocr.* Eid. I. 85. ἃ δυσέρως τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. — ἄστατος. Idem Echûs epitheton apud *Nonnum* Dion. XXXII. p. 816. ubi de Pane e pugna fugiente, σιγαλέοις, ait, πόδεσσιν Ἐδύσατο δάσκιον ὕλην, Μή μιν ἴδῃ φεύγοντα δι' οὔρεος ἄστατος Ἠχώ, Καί οἱ ἐπεγγελάσειε καὶ ἀδρανέοντα καλέσσῃ. — V. 4. πηκτὶς fiſtula h. l. ut paſſim. Cf. ad *Comet.* Epigr. III. p. 15.

VII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 374. St. 513. W. Fortaſſe hoc quoque carmen ſcriptum eſt in Heraei hortos, de quibus vid. not. ad *Agath.* Ep. XLVI. et *Paul. Silent.* LXI. et LXII.

MACEDONII CONSULIS

EPIGRAMMATA.

¶. 111.] *I.* Vat. Cod. p. 122. Primus edidit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 227. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 475. nr. 367. Comparat auctor puellam, quam deperit, cum vite, ſe ipſum cum vindemiatore. — V. 2. τοὺς ἕλικας. ſarmenta ſunt ſive palmites aridi. De palmitibus ſimpliciter *Simonid.* Ep. LIV. 2. *Nonn.* Dion. XVI. p. 454. ἡμερίδων γὰρ Αὐτοφυὴς μίτρωσεν ἕλιξ εὐάμπελον

εὐνήν. Ad hederae palmites translatum ap. *Theocrit.* Eid. I. 31. quem locum, male vulgo intellectum, explicuit operum antiquitatis elegantiſſimus ſpectator in *Vaſengemählden* T. I. P. I. p. 82. — V. 3. „In cod. „ſcriptum ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης. Salmaſii emendationem „recepi." *Br.* Sic *Meleag.* Ep. CXII. ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων. Cod. ſcripturam ſervavit *Reiskius*, ad quam illuſtrandam *Schneiderus* in Peric. crit. p. 55. attulit *Polemon. Soph.* Epit. in Callimachum p. 27. ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Pro ornamento uſurpavit *Euripides* in Meleagro Fr. XIII. παῖδες δὲ χρηστοὶ – δώμασι Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσι τε Ἀνάθημα βιότου. *Heſych.* ἀνάθημα· κόσμημα. Hinc apparet, ἀνάθημα parum diverſum eſſe ab ἄγαλμα, cum quo jungitur ap. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1088. βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης, Κύπριδος ἁβρὸν ἄγαλμα παροίνιον. Quare ſi quis Cod. lectioni inhaerere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari poſſit per *oblectamentum amoris* i. e. amantis, voluptas mea. Sic haec lectio accepta haud ſcio an magis etiam conveniat calamiſtrato *Macedonii* ſcribendi generi. — V. 4. ἐνὶ πλέξας. Vat. Cod. quod verum videtur, modo ἐνιπλέξας ſcribas. Pro ἅμματι *Reiskius* σώματι dedit, citra neceſſitatem. Idem eſt ἅμμα et δεσμός, ſed utrumque junctum copiae oſtentandae cauſa, fere ut ap. *Aeſchyl.* Prom. 6. ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις. Ad ſenſum comp. *Paulus Silent.* Ep. VII. 15. ὑπ' ἀντιπόροισιν ἀγοστοῖς Ὑγρὰ περιπλέγδην ἅψεα δησαμένους. — V. 5. τρυγόω τὸν ἐρ. Vat. Cod. Sic emendavit etiam *Wolfius*, cum in Apogr. eſſet τρυγόωσιν. τρυγᾷν pro *decerpere* poſitum illuſtravimus ad *Meleagr.* Ep. II. p. 15. Ad rem amatoriam hoc verbum tranſtulit *Ariſtaenet.* L. II. 1. p. 72. οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν. δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾷν· μετ' ὀλίγον ἔσῃ γεράνδρυον. *Euſtath.* de Amor. Iſm. IX. p. 418. ἐν τοῖς τούτοις χείλεσι καὶ ὅσοις ἄλλοις τρυγᾶται βότρυς ἐρωτικός. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1096. παρθένε, σύγγονος ἦλθέ ποτε,

τρυγόωμεν ὀπώρην, Ὡς στάχυς ἠέξητο. — V. 6. „Cod. οἶδα „μένειν. Recte Salmaſ. οὐκ οἶδα νέμειν. *habere, poſſidere* „*neſcio*, i. e. *nolo*. Tum cod. ἔτι μοι. Quod etiam a „Salmaſio emendatum.“ *Br.* νέμειν θέρος, ἔαρ, idem fere h. l. quod τρυγᾷν. nulla eſt puella neque vernantibus annis, neque paulo provectior aetate, quam habere malim. οἶδα periphraſi inſervit. Cf. *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 336. — V. 7. „In membranis, et perſpicue in ap. „Buheriano ἡβήσειας, quod conjecerat Reiskius, ſed „quum verſus modulo congruum eſſet, recipere noluit „et praetulit ἀκμάσειας, ne ſemel metricis legibus pa„ruiſſe videretur. Tum Cod. εἰ δέ τις ἔλθῃ. In margine „cod. Lipſ. emendatum ἔλθοι, judice Reiskio, *absque* „*neceſſitate*. At ἔλθῃ cum εἰ ſoloecum eſt, quod ignoraſſe „mirum, qui tot graecos auctores edidit. Scribendum „erat ἢν δέ τις ἔλθῃ, aut εἰ δέ τις ἔλθοι.“ *Br.* At ſecundum *Reiskium* judicabat vir doctiſſimus *Locella*, qui εἰ cum conj. aor. 2. jungi poſſe cenſet ad *Xenoph. Epheſ.* p. 186. — Pro ἡβήσειας quaedam Apogr. ἡμύσειας. — V. 8. λοξὸς ἕλιξ. reſpicitur v. 2. — Pro τλήσομαι, quod *Reisk.* dedit, in Ap. Lipſ. eſt πλήσομαι, ap. *Wolf.* λήσομαι. Totum hoc diſtichon Vir Doct. in marg. Apogr. Guy. et Ruhnk. addititium eſſe putabat. Temere. Nihil his verſſ. magis genuinum.

II. Cod. Vat. p. 123. Edidit *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 476. nr. 368. Hinc protulit *Toup.* in Cur. Nov. p. 168. Eſt colloquium viri cum muliere, amantes promiſſis lactante. Antiquiorem quendam poëtam expreſſiſſe noſtrum, ſatis veriſimile eſt. — V. 2. laudat *Suid.* v. ἀμβολία T. I. p. 136. — V. 3. ταῦτα. Vana haec promiſſa, nihil amplius mihi gratificaris. — V. 5. „Diſtinctis perſonis, quae interloquuntur, facile intel„ligitur carmen, et palam eſt, v. 5. ἑσπερίη, non ἑσπερίην, „ut in Cod. perperam ſcriptum eſt, legendum eſſe.“ *Br.* In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἑσπερίην. i. e. *vetulam*, *tarde*

tarde te videbo. *Heſych.* ἑσπέριον ξένον. τὸν ἑσπέρας ἥκοντα. Nec *Dorvillius*, qui hoc diſtichon profert ad *Charit.* p. 156. vitium intellexit, quod ſublatum debemus *Toupio* l. c. Eſt ambiguitas in his verbis, quae alio ſenſu a muliere dicuntur, alio ab amante accipiuntur. Dixit illa: Ad veſperam te viſum ibo. Jam cum ἑσπερίη tranſlata ſignificatione etiam de aetate ad ſenectutem vergente uſurpetur, ille reſpondit: Quid, quaeſo, veſpera eſt mulierum, niſi rugarum plena ſenectus? — Huc facit *Ariſtotel.* Poët. c. XXI. ὁμοίως ἔχει ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον. ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν· ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. — V. 6. ἀμετρήτῳ ῥυτίδι. Sic Vat. Cod. et *Dorv.* ἀμετρήτων ῥυτίδων. *Reiske* et *Toup.* Verbum πλήθεσθαι utrumque caſum adſciſcit. Vide, qui multa collegit, *Abreſch.* ad Aeſch. II. p. 187. ſq.

¶. 112.] *III.* Vat. Cod. p. 124. *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 477. nr. 389. Animum ob inopinatum puellae adventum vehementi gaudio percullſum ſignificat auctor. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ἐξεσάλαξας T. I. p. 767. ὅλην φαντασίην, *omnem imaginandi vim excuſſiſti*, vertit *Reiskius.* Dubito an recte. Sunt potius ea, quae menti obverſabantur poëtae, ſive cogitationes, quibus tum occupatus tenebatur, cum puella intraret. — ἐξεσάλαξας. ut *Paul. Silent.* XXXIV. ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. — V. 3. „Scriptum in cod. κραδίη δὲ βυθῷ πελεμίζεται οἴστρου, „quod partim a Salmaſio emendatum. At v. ſq. pro κι-„νυμένης reponenda eſt codicis lectio πνιγομένης, quam „temere immutavi.“ *Br.* *Reiskius* ſervavit lect. Cod. vertens: *cor profunda oeſtri voragine aeſtuat;* quod ſenſum non habet. κραδίης βυθός, ut *Paul. Sil.* Ep. XXVII. ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης. — οἴστρῳ πελεμίζεται. Haud aliter *Nonn.* Dion. XV. p. 424. νομῆα Οἴστρῳ λαβροτέρῳ δεδονημένον. XLII. p. 1084. πόθου δεδονημένον οἴστρῳ. — V. 4. πνίγεσθαι de iis, qui in undis laborant, pro-

prium illuſtravit *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 75. qui vſ. ſeq. φθάνοντα corrigit pro φανέντα. ſine neceſſitate. — κῦμα Κυπρίδιον ductum ex *Meleagr.* Ep. XIX. 7. — V. 5. ναυηγόν. Vide notata ad *Poſidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. ubi v. 1. legendum: σήν, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ᾐόνι εἶδε –, non παρ' ἠϊόν' εἶδε, quod minus elegans. — V. 6. λιμένων. Dum in allegoria pergit et otium ſibi a tempeſtatibus precari videtur, rem obſcoenam recte ſignificat. Hac imagine uſus in re perquam gravi *Sophocl.* Oedip. Tyr. 1208. ὦ μέγας λιμὴν ὡὑτὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. Allegoriae auctor fuiſſe videtur *Empedocles* ſecundum *Schol.* Eurip. Phoen. v. 18. Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησί· σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. ubi vide *Valcken.* p. 600.

IV. Vat. Cod. p. 125. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 324. *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 479. nr. 371. Quum ſibi per quietem puellam amplecti videretur, invidioſus Amor omnem illam felicitatem, ſomno excuſſo, turbavit. — V. 1. ὄνειρον. *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 3. πείθετό μοι. Cod. Vat. et Dorv. Ad rem confer Ep. ἀδεσπ. LVI. — οὐκ ἀλέγιζεν. facile patiebatur, me varia Venere corpus ejus tractare. — V. 5. „Male Dorvillius „καὶ νύκτα pro κατὰ νύκτα. quod perſpicue in Cod. ſcri„ptum eſt.“ *Br.* Hoc quoque loco Apographa cl. editori fraudi fuerunt. In membr. eſt καὶ νύκτα, idque verius et gravius puto quam emendationem *Salmaſii,* in marg. apogr. Ruhnk. notatam. Amor non contentus interdiu me ludere, noctem *quoque* obſervans voluptate me privavit. Talem Amorem ſibi finxit *Crinagoras* Ep. III. in dormientem Cupidinem: ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα – μὴ κὴν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. et hinc *Statyll. Flacc.* Ep. VII. ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. — V. 6. ἐξέχεεν. Vat. Cod. — V. 7. ὧδέ μοι. Sic mihi Amor vel in ſomniis voluptatem ex fur-

tivis amoribus percipiendam invidet. *γάμος, concubitus*, hoc ſenſu paſſim obvium. *Dorvillius* comparat *Ovid.* L. VIII. Metam. 850. *qui raptae praemia* (κέρδεα) *nobis Virginitatis habes.*

V. Vat. Cod. p. 132. Edidit *Salmaſ.* ad Solin. p. 539. C. D. *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 680. nr. 384. In meretriculam, olim formoſam et ſuperbam, nunc, annorum flore deperdito, ab amantibus relictam. Expreſſum ex *Rufini* Ep. XXXVII. — V. 1. βακχεύουσαν. Eodem ſenſu *Agath.* Ep. XIII. ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος – καὶ σοβαρευομένη. De quovis vehementiore impetu βακχεύειν uſurpatur; ut ap. *Agath.* Ep. XXVII. Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη. Cf. *Cuperi* Obſſ. L. III. p. 310. Hinc βακχεύουσα ἐν εἴδεϊ mulier eſſe poſſit pulchritudine ſua inſigniter ferociens. Sed ſic θηλυτεράων nimis otioſum videtur. Emendando ſuccurrere conati ſunt Viri doctiſſimi, quorum unus in marg. apogr. Ruhnk.: *Leg.:* ἀν' ἤθεα. *Homer.:* ἀν' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. *placet. Vel ex lectione Gaulminii Cod.* ἐν εἴδεσι θ. ἐν ἤθεσι. ἐν εἴδεσι praebent Schedae Tryll. *Cornel. de Pauw* in Apogr. ſuo ἐν εἴδεσι θηλυτεράων pro periphraſi habet: ἐν θηλυτέραις. Nihil horum eximie placet. Fortaſſe legendum:

ἐν εἴαρι θηλυτεράων

in vere mulierum, i. e. in aetatis et pulchritudinis flore. Vide not. ad *Rufin.* Ep. VIII. T. II. P. III. p. 159. — V. 2. χρυσεοκροτάλῳ et σπατάλην Vat. Cod. Poſterius vocabulum initiali majore ſcriptum pro nomine proprio habebat *Reiskius*, qui initio verſus χρυσέῳ κροτάλῳ exhibuit. Neutrum horum admitti poteſt. *Rufinus*, quem Noſter expreſſit: σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη. ubi vide not. σπατάλῃ autem ob praecedentem accuſativum in σπατάλην depravatum eſſe, noli dubitare. Nihil enim hoc erroris genere in Vat. Cod. frequentius. χρυσοκρόταλος dicitur ornatus aureus ob inanem, quem efficit,

ſtrepitum, ita ut de *crotalis* ne cogitandum ſit quidem. κρόταλον ad res ſtreperas translatum illuſtravit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Nub. 259. — σειομένην. de inceſſu ſuperbiore accipio, eodem fere ſenſu, quo σοβεῖν, de quo *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 142. et *Pierſ.* ad *Moer.* p. 341. Haec mihi interpretatio contextui aptiſſima videtur. Quae ſi cui non ſatis placeat, is haec verba de ſaltatrice accipiat, *corpus movente* (σειομένῃ) *ad* σπατάλην χρυσέων κροτάλων, *ad aureorum crotalorum delicias.* Sic adjectiva pro genitivis paſſim uſurpantur, ap. Tragicos praeſertim. *Cornel. de Pauw* cogitabat de πατάγῳ. — V. 3. *Suidas* T. III. p. 600. φιληταί. — οἱ φιλοῦντες· εἰ δὲ φιληταί, οἵ ποτε θρυλλήστως ἐναντίον ἐ. ν. μ. π. Amantes, qui olim cum precibus et ſupplicationibus ad eam accedebant. — τὸ πανσέληνον. *luna plena.* *Salmaſius* l. c. bonam et plenam puellae habitudinem (*l'embonpoint*) interpretatur. Mihi omnino opulentior puellae conditio indicari videtur, quam poëta initio carminis deſcripſit. In σύνοδος iterum eſt luſus ex ambiguitate. Significatur primum *interlunium*, ubi luna vetus non amplius conſpicitur, nec nova apparet; deinde concubitus, congreſſus, frequentia amantium. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 739. Hoc igitur *Macedonius* voluit: Ille priſtinus puellae ſplendor, illae divitiae et munditiae ceſſarunt, cum amantes ei obviam fieri et ſumtus porrigere nolint. — V. 6. ἐξέλιπεν et μὴ κέτι. Vat. Cod.

¶. 113.] *VI.* Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. De vulneribus ab Amore ſibi inflictis ſatis inepte conqueritur. — V. 3. κακότητος. Dolor vulneris me tam graviter afficit, ut conſilium reperire nequeam. De ἀμήχανος vide ad *Arabii* Ep. VI. 3. — V. 3. „πάσσει. Vulgo πάσσει. Legendum credo ἤπιά κεν πάσσαι, et „ſic excudi volebam.“ *Br.* Vulgatam πάσσει confirmat Vat. Cod. nec emendatione opus eſſe videtur. Reſpicitur locus Il. δ. 218. ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, τά οἱ

ποτὶ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων. — V. 5. *Τήλεφος.* Cf. not. ad *Paul. Sil.* Ep. XV.

VII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 598. W. Ad puellam, quae, priſtina ſeveritate depoſita, blanditiis eum fruſtra allicere et irretire conabatur. — V. 1. *κιχλίζεις.* laſcivo riſu me ad furtivam voluptatem invitas. *Κιχλίζειν. τὸ γελᾶν ἀτάκτως.* *Suid.* T. II. p. 320. ubi noſtrum vſ. excitat. Multa de hoc vocabulo dedit *Brodaeus* ad h. l. Plurimum huc facit *Clem. Alex.* II. Paed. p. 196. 25. riſus immodicus, *εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γένοιτο, κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικός· εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός· γέλως δέ ἐστιν οὗτος μνηστηριώδης.* — Eodem redit *χρεμέτισμα*, quod equis proprium, praecipue ubi coitum deſiderant. *Claudian.* de Nupt. Hon. et Mar. v. 289. *Sonipes – quem primus amoris Sollicitavit odor – Pharſalia rura Pervolat, et notos hinnitu flagitat ignes.* — *προκέλευθον.* *Nonn.* Dion. L. III. p. 106. *ἐσσομένων προκέλευθον ὑπέρτερον ἐλπίδα βόσκω.* — V. 3. *τρισὶν ὤμοσα πέτραις.* Jusjurandum ſanctiſſimum indicari ſponte apparet; in cauſa locutionis inveſtiganda laboramus. *Brodaeus* quidem haud pauca aliena attulit; ut quae de ſaxo (*μύδρῳ*) fluctibus immiſſo profert. (Vide *Intrpp. Herodoti* L. I. 165. p. 78. et ad *Horat.* XVI. Epod. 25.) Unice huc facit *Harpocration* v. *λίθος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· τῶν τε παρόντων καθ' ἕνα ἡμῶν οὑτωσὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες· ἐοίκασιν οὖν Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσι.* Similem conſuetudinem, ſed in imprecationibus, usque ad ſua tempora duraſſe notavit *Scholiaſt* ed. Wechel. Quum tamen et hic ritus, et ille, quem *Harpocration* commemorat, nonnihil diverſus ſit ab eo, cujus *Macedonius* mentionem injecit, Vir ingenioſus in Specim. Quaeſt. Philol. p. 75. legendum propoſuit:

ὤμοσα τὴν δυσέρωτα Κόρην, τρισὶν ὤμοσ' ἀδελφαῖς,
μήποτε μειλιχίοις σ' ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Proſerpinam in amore infelicem et Parcas juravi. τρεῖς κασίγνηται Parcae appellantur ap. *Homer.* H. in Mercur. 549. nec non apud Latinos poëtas *tres ſorores* paſſim obviae. *Propert.* II. X. 44. *quaevis de tribus una ſoror. Ovid.* XV. Metam. 807. *Sola inſuperabile fatum, Nata, movere paras? intres licet ipſa ſororum Tecta trium. Horat.* II. Od. III. 15. *Dum res et aetas et Sororum Fila trium patiuntur atra;* ubi vide *Mitſcherl.* et *Wakker* Amoen. litt. c. XII. p. 111. — Nolim tamen ingenioſae huic conjecturae nimium tribui. Ne enim diverſos caſus eidem verbo additos urgeam, certe δυσέρως de Proſerpina otioſum videri debet; nec cauſam video ſatis gravem, cur δυσέρως κόρη non de ipſa meretrice (*in libidinem nimis effuſa*, et vere δυσέρωτι) accipiatur; praeſertim cum ſic elegantiſſima ſit verborum collocatio. Etiam hoc, quod poëta a ſecunda perſona ad tertiam delabitur, elegantiam ſuam habet et ſcenicum ἦθος. Ipſe cl. *Eichſtaedt* in literis ad me datis aliam tentavit emendandi viam:

ὤμοσα τὴν δυσέρωτα Κόρην, τρὶς ἐπώμοσ', ἑταίρην
μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Equidem vulgatae inhaerere malim, ritum ex amantium religione, nobis, ut multa hujus generis, non ſatis cognitum ſignificari exiſtimans. Hoc quoque *Grotio* viſum eſſe, ex ipſius verſione apparet:

Juravi, manibus capiens tria ſaxa, procacem
Luminibus placidis nec ſemel adſpicere.

— V. 5. πόππυζε σεαυτῇ. tibi ipſi illis ποππύσμασι blandire. *Suidas*, hunc verſum laudans, T. III. p. 155. πόππυζε. — ἀντὶ τοῦ κολακεύει, κήλει. ποππύσματα· κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους. Illuſtravit h. v. de blandientibus aliosque allicere ſtudentibus *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 93. 64. Hoc loco ſimul ad ſonum compreſſorum labiorum reſpicitur. — V. 6. χείλεσι

γυμνοτάτοις. ſequentibus illuſtratur. Cl. *Eichſtaedt* malit ὑγροτάτοις. — V. 7. 8. a Planude omiſſos *Brunckius* ex Vat. Cod. addidit. — ἐργάτιδες. Vide not. ad *Philippi* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 168. ſq. *Paul. Silent.* XII. 12.

VIII. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. Cf. *Archiae* Ep. II. — ἥπατος. ubi amoris et cupiditatum ſedes. ἔρωτος ὁ πυρσὸς καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελήλυθεν εἰσρυείς. *Ariſtaen.* L. II. Ep. V. p. 79. Hoc expertus erat Polyphemus ille Theocriteus, cui Κύπρις ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. Eid. XI. 16. et Hercules ap. eundem Eid. XIII. 71. χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. Illuſtravit hunc *morbum hepatarium Plauti* in Curcul. II. Sc. I. *Toupius* ad Longin. π. ὕ. p. 302. — V. 2. „κατάβα. Sic cod. „Ja. Laſcaris. Vulgo μετάβα." *Br.* Vulgatum exhibet etiam Vat. Cod.

IX. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 590. W. Poëta, diu exoptatam noctem denique nactus, Luciferum rogat, ut aliquamdiu morari noctemque extendere velit. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXI. ſq. — V. 2. Ἄρεϊ γειτονέων. Martis ſidus triſtia minari et omnino ſaevioris indolis eſſe putabatur; hinc poëta veretur, ne vicinitate ſua aliquid hujus indolis cum Lucifero communicet. — V. 3. Κλυμένης. Nota fabula de Solis et Clymenes amoribus vel ex *Ovid.* I. Metam. 756. Fuiſſe, qui noctem tum a Sole protractam eſſe fingerent, ex hoc loco apparet; an alibi idem occurrat, ignoro. *Nonnus* Dion. XXXVIII. p. 972. ubi Clymenes cum Sole nuptias deſcribit, Luciferum carmen nuptiale cantaſſe, Lunam face praeluxiſſe narrat. — V. 6. Κιμμερίοις. Ex *Pauli Sil.* Ep. XIII. εἴ τις Ἐρώτων λάτρις, νύκτας ἔχειν ὤφελε Κιμμερίων.

¶. 114.] *X.* Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 455. St. 591. W. De duro puellae animo conqueſtus ſe ipſum

et puellam cum Niobe comparat. Hoc carmen, quod *Opſopoeus* feſtivum eſſe dicit, mihi quidem ineptiſſimum eſſe videtur. — V. 1. τὴν Νιόβην. Putabatur lacrymas fundere Niobe in ſaxum mutata, ſecundum *Homer.* Il. ω. 617. ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. unde *Antip. Sid.* Ep. XLIII. πέτρος ἔσω, Νιόβα, κᾄδεϊ τειρομένα. *Ovid.* Met. VI. 309. *intra quoque viſcera ſaxum eſt. Flet tamen, et validi circumdata turbine venti In patriam rapta eſt; ubi fixa cacumine montis Liquitur, et lacrymas etiamnum marmora manant.* Cf. *Senec.* Agam. 371. *Callimach.* H. in Apoll. 22. et *Ruhnk.* Epiſt. cr. II. p. 131. — βουκόλος ἀνήρ. Niſi dixeris, *Macedonium* ruſticum hunc hominem, Niobes lacrymas mirantem, ſine ulla cauſa adduxiſſe, veriſimile eſt, veteris cujusdam poëtae locum ei obverſatum eſſe. Fuit is fortaſſe *Philemon* Comicus, cujus verſus ſervavit Schol. ad *Homeri* Il. ω. 617.:

Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς,
Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι,
Ὡς τοῦτ' ἐγένετο, καὶ κήδεα πέσσει [λίθος].

Sic legendi videntur hi verſus, quos in *Philemonis* Comoedia ruſticum quendam pronuntiaſſe ſuſpicor. — V. 3. τόσην. Vulgo et in Vat. Cod. τόσης, quod Brunckianae lectioni praefero. — V. 4. ἔμπνοος λίθος. quamvis viva, quovis tamen ſaxo durior.

XI. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 460. St. 598. W. Multiplices puellae illecebras enumerat; fere ut *Liban.* in Ecphr. Pulchrit. T. IV. p. 1070. ed. R. ἐπ' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον περιεχόρευον αἱ Χάριτες — αἱ Μοῦσαι περὶ τὴν κόρην ἐμήριζον, καί τι λέγειν τοῦ κάλλους ἐπάξιον οὐκ εἶχον. Ἔρως εὐτύχει (fort. εἱστήκει) παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν. — V. 1. πρόσωπα τὰ δ' Vat. Cod. De forma προσώπατον vide *Ritterſhuſ.* ad *Op-*

pian. Cyneg. I. 418. III. 91. — In fine verſus membr. βάλλει. „θάλλεις. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, „βάλλεις: membr. βάλλει, e quibus v. 3. συλεύεις recepi.“ *Br.* Illud fortaſſe in mente habebat magnus *Grotius*, cum verteret: *Ora lepor, frontem florum tibi circulus ornat;* qui de florum corona cogitaſſe videtur; ſed coloris florem, lilia cum roſis in puellae ore commixta, intelligi voluit. — V. 3. σκυλεύεις. Vulgo. *Ariſtaen.* L. II. 1. p. 71. σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις καὶ ἀκουσθεῖσα (ſic *Toup.* Ep. crit. p. 110.) τιτρώσκεις.

XII. Vat. Cod. p. 124. Plan. p. 460. St. 598. W. Quare nudum enſem gerat, poëta docet hoc Epigrammate, quod omnibus *Macedonii* carminibus facile praetulerim. — V. 1. τὸ ξίφος. *Apollon. Rh.* L. III. 1381. γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος. — In fine vſ. κούρα Vat. — V. 3. ἄξκλέον. ἄγαν ζέον. θερμόν. *Heſych.* Hujus ſignificationis nullum in Lexicis exemplum proſtat. Notandus igitur *Macedonii* locus. — V. 5. In his color fortaſſe ductus ex Scolio *Hybriae Cretenſis* XXII. T. I. p. 159. — In fin. vſ. κάτοπτρον Vat. C. — Verba οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι male vertit *Opſopoeus: Hic mihi amanti eſt conſcius;* pro: *hic me amantem comitatur.* — V. 7. καὶ καλός. Idem interpres haec verba ad enſem refert, parum apte. Melius *Grotius: In hoc videor pulcher et ipſe mihi, Quantum ſivit amor.* Amor enim pulchritudini nocet, pallorem genis obducens. — ἀπ' ἐμεῖο λαθῆναι. Vat. Cod. in qua lectione fortaſſe aliud quid latet, quam quod Planudes ſubſtituit.

XIII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 599. W. De inconſtanti puellae Parmenidis animo conqueritur. — V. 1. Παρμενίς. luſus in nomine ex παρὰ et μένειν compoſito. — V. 3. Ducta ſunt haec ex *Theocrit.* Eid. VIII. 17. unde eadem ad Nicaeam transtulit *Nonnus* Dion. XVI. p. 297. Iis, quae notavimus ad *Callim.* Ep.

XI. T. I. P. II. p. 264. adde *Ovid.* I. A. A. 717. *Quod refugit, multae fugiunt: odere, quod inſtat.* — ¶. 115.] V. 5. „Ultimum diſtichon omiſit Planu„des, quod ita a me emendatum e membranis addidi, „in quibus depravata ſcriptura. Nam in hexametro κεν„τρομανὲς et in pentam. fine χείλους ἐκρέμεθα exhibent.“ *Br.* De prioris vocabuli ſinceritate non dubitabat *Grotius,* qui hoc diſtichon, quod ex Cod. Vat. cognitum habebat, ſic vertit:

Hamus ſed furians os eſt tibi; morſus ab illo
Attamen a labris pendeo purpureis.

Et ſane κεντρομανὲς huic loco unice aptum. Eſt hamus, cujus aculeus, ceu oeſtrus quidam, furore animum percellit; proprie, *qui aculeo furit,* ut δορισμανής, *haſta furens,* θηλυμανὴς πόθος, Cupido ad muliebrem amorem incitans, ap. *Meleagr.* Ep. LIV. et ſimilia. Ad rem cf. *Plaut.* in Truc. I. Sc. I. 21. *interim ille hamum vorat, Si ſemel Amoris poculum accepit mere.* — Ceterum dubitare poſſis, an hoc diſtichon ad noſtrum carmen pertineat. Nexus certe tenuiſſimus; niſi forte haec fuit auctoris ſententia: Leviſſima quidem es et me inconſtantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire poſſum.

XIV. Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 461. St. 598. W. Non ſcorti avari verba, ut *Brodaeus* exiſtimabat, ſed amantis, qui ſe veram ad amorem viam inveniſſe affirmat. Cf. *Antipatr. Theſſal.* Ep. II. III. — V. 1. οὐ γὰρ ἀρότρῳ. Senſus eſt: Ut aliis inſtrumentis opus eſt ad agriculturam, aliis ad mellificandum, ita amor quoque propria ſibi et peculiaria inſtrumenta habet. In antitheſi verborum ἀρότρῳ et ἔαρι δρεπανῷ poëtae judicium deſideras; expectabatur ἀλλὰ ἄνθεσιν ἐαρινοῖς. — V. 2. σκαπάνῃ. Vat. Cod.

XV. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 141. St. 205. W. Ad mulierem facie fucata. — V. 1. Recepit *Br.* lectionem a *Stephano* metri cauſa in textum invectam, ἐγὼ δὲ πάλιν σευ ἐλ. cum in omnibus edd. et in membr. quoque legatur, ἐγὼ δέ σε πάλιν ἐ. in quibus verbis latens ulcus aut ſanandum aut certe non celandum erat. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. tentabat: ἐγὼ δέ σ' ἔπηλυν ἐλέγξω – pulchritudinem tuam non nativam, ſed alienam *et quaſi advenam* monſtrabo. Elegans conjectura, ſed ingenioſior fortaſſe quam verior. Num fuit

ἐγὼ δέ σ' ἐπαυτίκ' ἐλέγξω —

quod a vulgatae ductibus proxime abeſſe fatebuntur, qui codd. perluſtrarunt. — V. 2. νοθοκαλλοσύνη, *facies interpolata*, καπηλικῶς ἔχουσα. *Ariſtoph.* in Plut. 1064. νῦν καπηλικῶς ἔχει. (νόθον ἔχουσα χρῶμα *Schol.*) Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. *Claudian.* II. p. 447. ψευδόμενον δ' ἐρύθημα κατέγραφεν ἄχροος αἰδώς, Ἀγλαΐῃ στέψασα νόθῃ κεκαλυμμένα μῆλα. Facit huc *Alciphr.* III. Ep. XI. φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Σὺ δὲ ἢν ὑγιαίνῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς. — V. 3. τοῦτο καὶ ἡ. δέ ποτε Πίνδαρος ἐλέγχων. Ed. Flor. pr. Aldin. pr. Aſcenſ. Reliquae Aldinae exhibent, quod in Aldinae pr. lectionibus reperitur: τ. κ. ἡ. ποτε Π. αὐτὸς ἐλ. idque *Stephan.* recepit. In Vat. Cod. verſus non integrior, quam in antiquis edd. quippe ubi nec δέ, nec αὐτὸς legitur. — αἶσχος ἐλέγχων *Brunckius* aſſumſit ex marg. Edit. Wechel. quid in regiis Planudeae codd. repererit, non indicans.

XVI. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 135. St. 195. W. Hoc quoque ſcriptum in mulierem ex illis, *quae ſe unguentis unctitant, interpolibus, vetulis, edentulis, quae vitia corporis fuco occulant;* ut *Plautus* loquitur Moſtell. I. 3, 117. — V. 1. τῷ abeſt a membr. — τεῖνε παρ.

Antiphilus in Epigr. quod edidimus ad *Luciani* Ep. VI. T. II. P. II. p. 412. κὴν τείνῃς ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς χρῶτα. — V. 2. Λαοδίκη, luſus in puellae nomine, quam τοῖς λαοῖς, populo et juvenibus inprimis, qui eam olim amaverant, poenas dare ait. Temere haec lectio ſuſpecta fuit Viro Doct. in Sched. Bibl. Bodl. qui in λαοῖς haerebat. — V. 3. μήποτε. ne os tamen aperias cave. Comparandus *Horat.* IV. Od. XIII. 9. ad Lycen vetulam: *Amor – transvolat aridas* (αὐχμηρῷ καρφομένας θέρει) *quercus, et refugit Te, quia luridi Dentes, te quia rugae turpant et capitis nives.* — ὀδόντων ὄρχατον. δίστοιχος ὄγμος ὀδόντων. Epigr. ἀδεσπ. CCLXXII. — φαρμακόεντα δόλον fucum appellat, quia homines fallit et decipit. Jam hoc dicit: Faciem licet fuco interpoles; quis autem reperietur fucus, qui dentium tuorum ordinem tibi reparet? Non tamen ignorabant veteres artem dentium inferendorum. *Lucian.* in Rhet. Pr. 24. T. II. p. 245. γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. Cf. *Boettiger in den Vaſengem.* T. I. Faſc. I. p. 63. — V. 5. ἐξέῤῥευσας. omnis tibi effluxit venuſtas, qua olim fuiſti conſpicua. Verbum ἐκρεῖν transitiva poteſtate gaudet, ut προῤῥεῖν. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 264. et not. ad *Archilochi* fr. XVIII. T. I. P. I. p. 163. — In fine vſ. οὐκ ἀπὸ γαίης vulgo legitur et in Vat. Cod. in qua lectione explicanda trepidant interpretes. *Huetius* p. 14. vitium non eo, quo latet, loco quaerens ἀέναος legit; quod ipſum jam *Brodaeo* in mentem venerat. Suam emendationem, οὐκ ἀπὸ πηγῆς, unde acceperit, non indicavit clariſſ. editor. Sed ſic emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc.: *Pulchritudo non hauritur ex fonte perenni.* Notus eſt ille *Juventutis fons*, (*La fontaine de Jouvence*) cujus apud Romanenſes poëtas medii aevi crebra fit mentio. — V. 7. Conf. *Straton.* Ep. XXXVII. 5. — γήραος καρφομένη θέρει. Ductum ex *Archilochi* fr. XXVII. De ſenili aetate *Aeſchyl.* in Agam. 79.

τὸ δ' ὑπεργήρων φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. quem locum commode admovit *Mitſcherl.* ad *Horat.* I. Carm. XV. 15. *Laeta quod pubes hedera virenti Gaudeat pulla magis atque myrto: Aridas frondes Hiemis ſodali Dedicet Euro.*

XVII. Vat. Cod. p. 513. „In Planud. p. 180. St. „264. W. diſtichon hoc adeſpoton eſt; in membran. „praefixum habet nomen Μακηδονίου Θεσσαλονικέως. Cujas „Macedonius fuerit, ignoro: forte eſt librarii error, „et pro Μακηδονίου ſcribere debebat Ἀντιπάτρου. Pro„fecto Epigramma hoc argutum eſt et lepidum, et me„liori aevo dignum." *Br.* Senſum Schol. ſic explicant: poëtam, compotatores excitantem, ut majoribus ſeſe poculis invitent, mulierem dicere heſternae compotationi interfuiſſe, parum pudicam eamque ſagam, quae his minoribus poculis uſa ſit. Jam cum periculum eſſet, ne haec pocula incantaverit, eum hortari pueros, ut illa frangant. Eadem fere *Brodaeus* attulit. Verum quidem eſt, veteres, incantationis avertendae cauſa, ova ſorpta, cochleas, aliaque his ſimilia fregiſſe; ſed vereor, ut haec conſuetudo noſtro loco magnopere congruat. Verba, περὶ ἧς λόγος ἔῤῥει οὐχ ὑγιής, eo ſpectare videntur, ut puellam impuri oris fuiſſe ſignificent. Hanc impuritatem cum averſetur poëta, pueros pocula frangere jubet. Unice huc facit *Martial.* XII. 75. vitreos calices amico commendans:

Hoc quoque non nihil eſt, quod propinabis in iſtis,
Frangendus fuerit ſi tibi, Flacce, calix.

Ad quem locum *Heraldus Macedonii* diſtichon admovit p. 234. hac explicatione addita: „His ſcyphis poteris „propinare et eosdem abſque magno damno frangere, „ſi impuri oris homini propinaveris. Sic enim ſolebant."

¶. 116.] *XVIII.* Vat. Cod. p. 515. ſq. Planud. p. 176. St. 257. W. Elegans Epigramma ſtrenui pota-

toris, nec divitias, nec honores petentis, dum ipſi in amicorum coetu bibere liceat. Color fortaſſe ductus ex *Anacr.* Od. XV. — V. 2. οὐδ' ὅσα. Ducta ſunt haec ex oratione Achillis Il. ι. 381. ubi ſe Agamemnonis conditiones accepturum eſſe negat, quamvis ipſi dederit, ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας (προτινίσσεται), ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσιν. — V. 3. βλύσσειε. Poculum mihi nunquam non ſpumante vino ſcaturiat. *Dioscorid.* Ep. XXIV. κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον. In his βλύζειν parum diſtat ab ἀφρίζειν et ὑπεραφρίζειν, quod legendum videtur in *Alexidis* verſu ap. *Athen.* L. XI. p. 471. F. μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε Κύλικ', ὑπεραφρίζουσαν. (vulgo ὕπαρ θύουσαν.) ut ap. *Eubulum* ibid. ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν Τῶν Θηρικλείων ὑπεραφρίζουσαν. *Ariſtophan.* in Philon. p. 472. D. εὐκύκλωτον ἀσπίδα Ὑπεραφρίζοντα. — V. 4. χείλεος. De calicis ora accepit *Brodaeus;* aptius *Grotius* de potatoris labiis: *Et mea perpetuus proluat ora liquor.* — V. 5. λάλος χορός. Vat. Cod. quod revocandum. — οἱ δὲ περισσοί. Nonnunquam in malam partem accipitur περισσός. Hoc loco ſunt homines, quos in hilari convivio eſſe nolis, ſeveri et ſuperciliosi. Hos poëta ad vineae culturam amandat, ut ibi operam dent vitibus, dum hilariores vitium latice fruantur. Hoc displicuiſſe videtur ſummo *Grotio,* qui longe diverſam expreſſit lectionem: *Qui volet in craſſa ſudet ephemeride.* Legit itaque junctim ἐφημερίσιν. Ingenioſe ſane! *Dum nos bibimus, triſtiores expenſorum rationes ducant et calculis inſudent.* Ἐφημερὶς non ſolum eſt, ut *Suidas* interpretatur, τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή, ſed etiam impenſarum recenſio. *Propert.* L. III. El. XXII. 19. *Me miſerum, his aliquis rationem ſcribit avarus, Et ponit duras inter ephemeridas.* Fieri tamen poſſit, ut ad aſtrologicas rationes haec referri voluerit Vir ſummus; nam de his quoque *ephemerides* uſurpantur. Jam apud veteres fuiſſe conſtat, qui

ne coenare quidem auderent, niſi ſtellas conſuluiſſent. *Ammian. Marcell.* L. XXVIII. 1. *nec in publico prodeunt, nec prandent, nec lavari arbitrantur ſe cautius poſſe, antequam ephemeride ſcrupuloſe ſciſcitata didicerint, ubi ſit v. g. ſignum Mercurii.* Cf. *Salmaſ.* de Ann. Clim. p. 837. — V. 8. τῶν χρυσέων ὑπάτων. Dubitabat *Brodaeus*, num ὑπάτων de conſulibus, an de *magnis poculis* accipiendum ſit. *Conſulatum* intelligi debere, nullus equidem dubito. Anonym. Bibl. Bodlej. κυάθων adſcripſit margini.

XIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 257. W. Ad vinum bibendum, Cereris muneribus neglectis, hortatur compotatores. Conf. *Paul. Silent.* Ep. XL. — V. 1. χανδοπόται. χανδὸν πιεῖν. κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι. *Heſych.* Hinc χανδὴ κύλιξ, majoris menſurae ſcyphus, in Epigr. ap. *Athen.* X. p. 436. C. χανδοχάρυβδιν, eodem ſenſu, quo χανδοπότης, poſitum, emendavit in *Hipponacte* (ap. *Athen.* XV. p. 698.) *Mitſcherl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVII. p. 258. Significatione tranſlata *Philoſtratus* II. Icon. XXIII. p. 847. de Hercule ſomno oppreſſo, χανδὸν ἐμπιμπλάμενος τοῦ ὕπνου. — V. 2. ἔργα εἰλαπίνης dictum, ut ἔργα μάχης et ſimilia, de quibus v. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 44. — Intelliguntur certamina de poculorum multitudine, ad certas leges (*inſanas* appellat *Horat.* II. Serm. VI. 68.) ſiccandorum. — V. 3. σπεύδοντες. Vat. Cod. — Ἰκαρίου Λυαίου, epitheton aut ab Icaro, cui Bacchum utrem vini dediſſe conſtat, ductum, aut vinum Icarium ſive Pramnium intelligitur, de quo vid. *Athen.* L. I. p. 30. D. — V. 5. ἔχει. Cereris munera cum multis laboribus conjuncta eſſe declarantur, eademque triſtium rerum, ut Proſerpinae raptus, memoriam injicere animis. — καὶ ante ἰχέτλη omittit Vat. Cod. — De ἰχέτλη vide ad *Agath.* Ep. XXX.

XX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. Poëta medicum, qui eum vino abſtinere jubet, Homeri

auctoritate refutat. Profert hoc carmen *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 382. ubi v. 2. ἀπειτόμενος et v. 3. οὐδὲ διδάχθῃ habetur. — Reſpicitur *Homer.* Il. ζ. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. et Il. ι. 702. τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. *Horat.* III. Carm. 21. 15. *Tu ſpem reducis mentibus anxiis Viresque.*

XXI. Vat. Cod. p. 516. ſq. Plan. p. 177. St. 259. W. Vini vires laudat, quippe quod pauperibus divitias, timidis fortitudinem addat. — V. 2. τὴν πενίην. Appoſite ad h. l. *Horatius* III. Carm. XXI. 24. in vini laudibus: *addis cornua pauperi, Poſt te neque iratos trementi Regum apices neque militum arma.* Cf. I. Epiſt. . 20. et not. ad *Bacchyl.* fr. XI. T. I. P. I. p. 285. — ¶. 117.] V. 3. Ecce tibi ſtrenuum potatorem, qui cratere pro poculo utitur, nec cadum vini, ſed totum torculare prope appoſitum habet! Optime Vat. Cod. ἄγχι δὲ ληνὸς Ἀντὶ πίθου — quod futurus Anthologiae editor in textum revocabit. — Torculare, in quo vinum, laetitiae quaſi ſedes, ἔνδιον εὐφροσύνης. Excitavit h. l. clar. *Mitſcherl.* ad *Horat.* l. c. ubi Lyricus de amphora: *Seu tu querelas, ſive geris jocos, Seu rixam et inſanos amores, Seu facilem, pia teſta, ſomnum.* — V. 6. „μαρνάμενοι pro μάρνασθαι. „Male vulgo μαρναμένειν. In optimo Planudeae codice „μαρναμένην.“ *Br.* Hoc notavit etiam Aldus in Lectt. μαρνάμενοι emendavit *Joſ. Scalig.* in not. mſc. In membr. Vat. Καναστρέοις μαρναμένην ἐθέλῃς. Canaſtraei Thraces ſunt aut Macedones, de quibus inprimis cf. *Waſſe* ad *Thucyd.* IV. p. 465. ed. Bip. Suſpiceris, hoc carmen ſcriptum eſſe eo tempore, quo Thraces cum Beliſario bellum gerebant. Vide *Procop.* de Bell. p. 134. B. p. 138. D. Sed veriſimilius eſt, poëtam doctius vocabulum poſuiſſe pro Gigantibus. Sic enim *Lycophr.* v. 526. καίπερ πρὸ πύργων τὸν Καναστραῖον μέγαν Γίγαντα. ubi Schol.: Κάναστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὗ πλησίον

σίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες. Aliter *Huetius* p. 14. „Canaſtraei „ſunt Thraces, quorum eſſe queritur Horatius pugnare „natis in uſum laetitiae ſcyphis." Hoc vix probaverim.

XXII. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 439. St. 572. W. Hoc et ſq. carmine Crantus Neptuno navem dedicat. „In hoc et ſq. Epigr. in membr. dedicantis nomen eſt „Κράντας, quod doricum eſt pro Κράντης. Hocne an Κράν-„τος verum ſit, parum intereſt." *Br.* — V. 2. πέζα. τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν· — καὶ ἐν Ἐπιγρ. ἔμπεδον. εἰς κείνου πέζαν ἐρεισάμενος. etc. *Suid.* T. III p. 70. Neptuni templum in monte poſitum ſibi fingit *Toup.* ad *Suid.* p. 333. ita ut Crantus naviculam ſuam ad montis radices ſubduxerit. — V. 4. εὐρὺς ἀνακλινθείς. humi ſtratus, quam fieri poteſt commodiſſime. ἄτρομον ὕπνον. ſecurum ſomnum, non, ut in navi, ſollicitudinis plenum.

XXIII. Vat. Cod. p. 154. Plan. l. c. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in τέγγειν Tom. III. p. 440. — V. 3. Comparavit *Doeringius* Vir clariſſ. haec ad *Catull.* IV. 4. ubi phaſelus ſe omnes naves celeritate ſuperaſſe gloriatur, *Sive palmulis opus foret volare ſive linteo.* Navibus paſſim tribuuntur alae a poëtis, qui modo vela, modo remos intelligunt. Vide *Drakenb.* ad *Silium* L. XII. 98. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 104. Sed diverſa ratione *Macedonius* navem ipſam ἀνέμων πτερὸν, *ventorum alam*, appellat, ſive potius *avem* et *volucrem*, ventis impulſam. πτερὸν propter celeritatem, ut eſt ap. *Homer.* Od. H. 36. τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερόν, ἠὲ νόημα. Quum *Heſych.* πτερὸν per σκηνὴν explicet, *Brodaeus* hoc loco navem *ventorum manſionem*, *tabernaculum* interpretatur, quod nemo facile probabit. — V. 4. εἰς ἐλάαν Ἀΐδῃ. Vat. Cod. — In navigatione ὀλίγον διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει ſecundum *Aratum* v. 300. Cf. *Bergler.* ad *Alciphr.* l. 3. p. 17. *Victor.* in Var. Lect. XXIX. 18. et *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* I. Hal. 41. 354. Ad illum *Arati* locum reſpicere videtur etiam *Liban.*

T. IV. p. 992. ed. R. οἱ πλωτῆρες δέ, ἐπειδὴ λύσαντες παραμείψωσι τῶν λιμένων τὰ στόματα, πλησίον ἔχοντες τὸν θάνατον πλέουσι, λεπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἐλπίδα, τὰ ξύλα ἐφ' ὧν φέρονται. — V. 5. πόρον, ἀέλλης. Vat. Cod. — V. 6. ἱδρασάμην. Ibid. ἥδρασα. ἐθεμελίωσα. ἐστήριξα. ἔπηξα. *Heſych.*

XXIV. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 437. St. 570. W. Eumolpus citharoedus Apollini citharam dedicat, quam ipſe trepidis manibus non amplius impellere valet. Fortaſſe *Macedonius* intelligi voluit Eumolpum illum, Muſaei filium, quem Πυθιονίκην in muſico certamine antiquitas tradidit. Vide *Suid.* v. Εὔμολπος. — V. 4. φέρων Vat. Cod. a pr. man. ἐμμελέτημα idem quod μελέτημα. Meditationum et exercitationum laborem, quem muſica poſtulat, non amplius ſuscipiam. — V. 6. ἐρεισάμεθα. Vat. Cod. quod vulgatae fortaſſe praeferendum. Vulgatam tamen tuetur *Suid.* qui v. 5. 6. laudat in βάκτρον T. I. p. 411.

¶. 118.] *XXV.* Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 441. St. 574. W. „Foede in Planudea corruptum eſt hoc Epigr. „quod e Vat. membr. emendatum dedi, prolatum etiam „a Dorvillio in Siculis p. 32." *Br.* Daphnis, ſenectute confectus, Pani clavam dedicat. Celeberrimum inter Siculos paſtores nomen eligens *Macedonius*, vix tamen illum Daphnidem intelligi voluit, quem primum *Theocriti* Eidyllion celebrat. Ille enim flore aetatis periit. — V. 1. τρομερῷ περ γ. Vulgo vitioſe. In Edd. ante Stephan. περὶ habetur; ἐπὶ emendavit V. D. ap. *Huetium* p. 42. περὶ praebet etiam *Suidas,* qui tres priores verſus profert T. I. p. 59. ſq. in ἀεργηλή. ἀργή. ἄτρακτος. — συρικτάς, non συριγκτάς, ut Lexicographus dedit. Cf. *Theocrit.* Eid. VII. 28. VIII. 9. 34. In uno horum locorum tamen Codd. nonnulli etiam συριγκτὰς offerunt, cujus formae patrocinium ſuscepit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 660. — V. 2. τᾶςδε βαρυνομέναν. Vulgo. τάνδε Ed. pr. Flor.

Suid. Vir D. ap. *Huet.* l. c. Hi omnes non offenderunt in βαρυνομέναν, cujus emendationem membr. obtulerunt; qua admiſſa non opus eſt cum *Kuſtero* χεῖρας ἀεργηλὰς legere. — V. 3. ἀνέθηκε. Sic editi et Vat. Cod. etiam *Suid.* Nec mutatione opus eſſe videtur, quamvis ex v. 5. ſqq. ipſum Daphnidem loqui apparet. Sic enim tertiam perſonam prima ſequitur in *Agath.* Ep. XXX. *Julian. Aeg.* Ep. IV. et alibi. — κορύνη. Mediam modo corripit, modo producit. Utriusque uſus exempla collegit *Arnald.* Lect. Gr. p. 194. — V. 5. μελίσδομαι ex Vat. Cod. Vulgo μελίσδεται. — V. 7. σύκοις. Ed. Flor. — Laudat h. v. cum ſequ. *Suidas* in σίντης T. III. p. 318. — ἀδρανίη. Vide ad *Leonid. Tar.* XII. T. I. P. II. p. 75.

XXVI. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 417. St. 552. W. Satyri imago, Baccho a vindemiatore poſita, deſcribitur. — V. 1. „In membr. κισσοκόμαν. Satyrus capite hedera „redimito fictus erat, ut e v. 3. patet. Nulla ratio eſt, „cur antiqua haec lectio non reſtituatur.“ *Br.* Cf. *Calliſtrat.* Stat. I. p. 891. σεσαλαγμένον οἴνῳ. Ductum ex *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. 1. — V. 2. λιναγόρας. Vat. Cod. — V. 3. Tam egregie ebrietas in Satyro expreſſa erat, ut non ipſe tantum, ſed pellis quoque, qua indutus erat, hedera, quae tempora cingebat, crines denique et uva (ὀπώρη), quam manu tenuiſſe videtur, ebrietatis et temulentiae participes eſſe viderentur. — V. 5. φύσιν. *Calliſtr.* Stat. VI. p. 897. καιρὸς ἦν ἐς ἄγαλμα τετυπωμένος ἐκ χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλωμένης τῆς τέχνης. — V. 6. Materiae natura arti cedebat; quod de Daedalo dicit idem ſcriptor Stat. IX. p. 901. ὅτι δύναμιν εἶχεν ἡ ἐκείνου τέχνη ἐξιστάναι — τὰς ὕλας.

XXVII. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 411. St. 546. W. In canis imaginem, tanta arte elaboratam, ut latrare videretur. — V. 3. ὡς δ' ἴδ'. Ab his inde verbis usque ad finem *Macedonii* verſus laudat *Suidas* in κλοιὸς

T. II. p. 332. — V. 4. κλοιός. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 25. — V. 6. „πεῖθε. *Latrantis* „*enim ſimulacrum canis perſuadebat illi, ſe etiam incedere* „*poſſe.* Graecorum verborum, qualia leguntur, hic mihi „videtur eſſe ſenſus, quem non exprimit Grotii verſio: „*Jam dic age, Leucon, Currat, ait: latrans nam tua* „*juſſa manet.*“ *Br.* Male vertitur ap. *Suidam: juberet etiam canem ingredi et latrare.* — Pro Λεύκωνι, quod ex membr. et *Suid.* receptum eſt, vulgo Λεύκωνα legitur.

XXVIII. Vat. Cod. p. 146. Plan. p. 414. St. 549. W. ubi plura hujus argumenti carmina leguntur. — V. 1. ἀκροβόλυβδον. Vat. Cod. paſſim hanc ſcripturae diverſitatem notavimus. — ἀμφὶ τριαίνῃ δήει. Dubitari poteſt, utrum circa ipſius tridentem, (nam piſcatores quoque τριαίνῃ utebantur,) an Neptuni. Hoc potius exiſtimaſſe videtur is, qui margini Vat. Cod. adſcripſit γρ. θῆκε. — ¶. 119.] V. 4. ἀπὸ σπ. et φλεφάρων. V. C. — κακοῦ. Cum ſenectute, malo jam per ſe ſatis gravi, conjunctum eſt aliud, quod non magis depellere poſſum, paupertas. ἡβάσκει propter antitheſin poſuit. ἡβάσκει. ἀκμάζει. *Suid.* Vocabuli poteſtatem explicuit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 181. Male igitur *Brodaeus: ἢ βάσκει, quae accedit, properat.* — ἄλυτος *Suidas*, qui hos vſſ. laudat T. I. p. 128. idque *Huetio* quoque verum videbatur. — V. 7. 8. *Suid.* in ἐπαίρει T. III. p. 362. ſenem aliquid adhuc ſpiritus et vitae habentem. — „Vulgo ὡς ἐθέλεις. Recta ſcribendi „norma verbum requirit in ſubjunctivo; ſubauditur „enim ἄν. At necdum ſic placet. Jubente ſenſu ſcri„bendum videtur, ὡς δύνασαι, *ut facile potes*, ſiquidem „et terrae et maris potens es, in terra et in mari im„perium exerces. Nam ut Homerus ait: γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ „πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.“ *Br.* ἐθέλεις habent etiam membr. Mihi in mentem venit:

ὡς θέμις, ὦ μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

ex terra me nutrias, ut te facere fas eſt, qui terra mari-

que imperas. Verba ὡς θέμις ſic paſſim interponunt Epigrammatarii. *Leonid. Tar.* XXV. ὁ γειτεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνας, Ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας. Idem XVIII. 5. *Meleager* Ep. XIV. 9.

¶. 332.] *XXVIII*[b]. Vat. Cod. p. 147. ſq. „Hoc „Epigramma, quod a nemine, quod ſciam, fuit editum, „non eſt in cod. Buheriano: deſcripſit illud Salmaſius „in calce exemplaris ed. Wechel. quod ad membranas „contulit. Ultimum diſtichon habet Suidas in Κορινθι„κόν.“ *Br.* Agricola Cereri binos boves ex farina dedicat. Ejusmodi hoſtias Pythagorei ſolebant afferre diis. Vide *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* L. VIII. 53. p. 379. et *Olearium* ad *Philoſtr.* V. Apoll. I. 1. p. 3. not. 19. Idem pauperiores nonnunquam feciſſe conſtat. Cyziceni, cum taurus niger ipſis aliquando deeſſet, σταιτίνην πλάσαντες τῷ βωμῷ παρέστησαν, ap. *Plutarch.* Vit. Lucull. p. 498. quem excitat *Weſſeling.* ad *Herodot.* II. 47. p. 127. οἱ δὲ πένητες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενείης βίου σταιτίνας πλάσαντες ὗς καὶ ὀπτήσαντες ταύτας, θύουσι. — V. 1. οἱ τόνδε τετ. Sic membr. Sed ſupra ſcriptum σῖτον, unde *Grotius* (in Mantiſſa tertia, T. III. p. 434.) σίτου fecit, vertitque: *Ecce boves factos de frugibus: accipe quos non Dat ſtabulum, ſed dat noſtra polenta, Ceres.* Sed ſincera eſt Cod. lectio:

σῖτον δὲ τετεύχατον

in quibus δὲ cauſam reddit, cur boves ad Cereris aram afferat, nec tamen veros, ſed fictos. Boves enim immolare, qui agrum coluiſſent, nefas putabatur. Vide not. ad *Addaei* Ep. III. T. II. P. II. p. 232. Codicis lectioni patrocinatur etiam Vir doctiſſ. *Chardon de la R.* in libro menſtruo *Magaz. Encycl.* an VI. T. I. nr. 3. — V. 3. ἐτύμω βόε. fictis opponuntur. πλῆσον ἀρούρας. Vide not. ad *Moſchi* Ep. T. I. P. II. p. 210. — V. 5. ὀκτάδος. octoginta quatuor annos natus. — V. 6. laudat haec

Suidas T. II. p. 350. nulla tamen interpretatione addita, quam *Kuſterus* adjecit: nec divitem fuiſſe hunc hominem, nec pauperem, ſed mediocri ſorte contentum vixiſſe. Nam τὸ ἀμῆσαι Κορινθικὸν de larga meſſe accipiendum eſſe, ſecundum proverbium: εἴη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, quod ſic interpretatur *Zenobius* III. Cent. 57. p. 66. ἐπὶ τῶν κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων· ἐπεὶ γάρ ἐστι τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία. ad h. l. vide *Schottum*. — V. 8. ἀφιλοστάχυου. De hac forma vide *Br.* ad *Crinag.* Ep. V. 1. T. II. P. I. p. 381.

¶. 119.] *XXIX.* Planud. p. 295. St. 434. W. In ſtatuam Thyonichi, athletae, qui in certamine pueros, juvenes et viros ſuperaverat. — V. 1. τὸν παῖδα. juvenis adhuc erat Thyonichus, cum ſtatua ornaretur; quod notandum, ne *Brodaeus* nos in errorem abripiat. — Junge οὐχ ἵνα λεύσσῃς ἐν ἀγλαΐῃ τῇδε μνάματος, non, ut hoc tam pulchrum monimentum ipſius pueri pulchritudinem vobis oſtendat. — V. 4. μανίας. bono ſenſu, nobile gloriae ſtudium. — τὰς αὐτάς. Ed. Flor. pr. ἕοι edd. antiquae plures. — V. 5. οὗτος ὁ. *Ecce illum, qui* —. Sic *Pindar.* Ol. IV. 37. οὗτος ἐγώ. *ecce me.* Multa hujus generis collegit *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. II. p. 195. — μὴ κλίνας πόδα. nunquam viribus deficientibus concidit. — ἄλικα. ephebos puta vicerat is, qui vix ipſe ex ephebis egreſſus fuerat, ita ut etiam pueris annumerari poſſet; hinc factum, ut et cum pueris, qui per ὁπλότερον ſignificantur, et cum athletis ipſo vetuſtioribus, προτέροις, certamine aemularetur.

XXX. Vat. Cod. p. 462. ſq. Plan. p. 354. St. 493. W. Lemma vulgo: εἰς ἕτερον (δημόσιον) ἐν λυκίῳ. unde *Brodaeus* ἐν Λυκείῳ (gymnaſio.) In membr. ἐν Λυκῖ. — Amoenum hoc balneum ubi ſitum fuerit, parum refert. Ita ejus amoenitatem poëta laudat, ut Naïades, Gratias et Ve-

nerem in eo lavare dicat. — V. 1. πυλωρός. Vat. Cod. — V. 2. κρίνων, qui lavaturis opportunum intrandi tempus diligenter indicet. — V. 3. ἐπὶ χ. Vulgo. — V. 4. ἤδη. Ed. Flor. ἴδοι Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἐθέλων. Expreſſa ſunt haec ex *Callim.* H. in Lavacr. Pall. 78. ubi Tireſias ad fontem accedens, quo Minerva lavabat: ποτὶ ἱδὸν ἤλυθε κράνας Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιτ' ἦς. (vide *G. Koen.* ad *Gregor.* p. 118.) — Quae ſequuntur verba ſunt *Homeri* ex Il. υ. 131. quem *Pauſan.* reſpexit L. X. 32. p. 881. τὸ ἔπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὁμήρου, σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. Hinc ap. *Lucan.* III. 424. in deſcriptione horrendi luci: *pavet ipſe ſacerdos Acceſſus, dominumque timet deprendere luci;* et fontium ſacerdos ad Herculem in loco *Propertii,* qui plurimum huc facit, L. IV. El. XI. 53. *Parce oculis, hoſpes, lucoque abscede verendo, Cede, agedum, et tuta limina linque fuga – Magno Tireſias adſpexit Pallada vates, Fortia dum poſita Gorgone membra lavat. Dî tibi dent alios fontes: haec lympha puellis Avia ſecreti limitis una fluit.*

XXXI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. *Macedonius* in domum ſuam Cibyrae, quae urbs Aſiae haud procul ab Antiochia minore. Vide *Conſtant. Porph.* de Themat. Imper. Or. I. 44. *Banduri* T. II. p. 15. ſq. In eandem domum ſcriptum eſt Epigr. inter ἀδέσπ. CCCLVII. — V. 1. θεμείθλου. Vat. Cod. — ¶. 120.] V. 3. ληίστορι χαλκῷ. vi et rapina belli divitias ſibi comparans. — V. 5. λιπερνήτης, ſive λιπερνὴς, *pauper.* Vide *Intrpp. Heſych.* v. p. 386. — λιπερνίτης et vſ. ſq. μισθλοῦ. Ed. Flor. pr. — V. 7. Deos rogat, ut hanc ſibi conſervent domum, in qua poſt laborioſae vitae moleſtias requiem inveniat. ἄμπαυμα πόνων. ipſe quietis locus, ut ap. *Pindar.* Nem. I. 1. ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ – Ὀρτυγία. niſi pro recreatione a laboribus accipere velis, ut ap. eundem poëtam Olymp. VIII. 9. τῶν μόχθων ἀμπνοάν.

XXXII. Vat. Cod. p. 465. Plan. p. 373. St. 511. W. Sardium laudes. — V. 1. ὑπ' ἠνεμόεντι. Vulgo. At in membr. eſt ἀνθεμόεντι, quod egregie convenit cum *Eu-ripid.* Bacch. 462. τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων. Cf. *Virgilii* Georg. I. 56. ibique Intrpp. ἠνεμόεντα Τμῶλον occurrit ap. *Nonn.* Dion. XXVII. p. 712. νιφόεντι Τμώλῳ in verſu Homeri, quem nonnulli Il. β. poſt vſ. 866. inſerendum cenſebant. Altum, hoc enim eſt ἠνεμόεις, deſcribit *Ovid.* Metam. XI. 150 *freta proſpiciens, late riget arduus alto Tmolus in adſcenſu, clivoque extentus utroque Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypaepis.* — Μαίονος Ἑρμοῦ. *Nonn.* Dion. XII. 334. Λυδοῖο ῥόος δονακώδεος Ἑρμοῦ. Lydos Homerus appellat Μῄονας, recentiores Μαίονας. *Strabo* L. XIII. p. 928. B. — V. 2. Σαρδαλέη. Vulgo. Θαρσαλέη. Ed. pr. Flor. Noſtrum eſt in membr. — V. 3. Matrem deûm, quam et Cybelen et Rheam appellatam eſſe conſtat, Sardium incolae indigenam ſibi eſſe autumabant, tradente *Herodoto* V. 102. p. 429. ubi *Weſſelingius* apte comparat *Sophocl.* Philoct. 390. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διός, Ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις. ubi *Schol.* Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. Numus Sardianorum cum Cybeles capite profertur a *Begero* in Theſ. Brand. p. 502. Jam ex noſtro carmine apparet, fuiſſe, qui Jovem Sardibus, fortaſſe in ipſo Tmolo, natum eſſe traderent, haud ſecus ac Bacchum, eumque ibi celatum fuiſſe. οὐ γὰρ ἐλέγχειν. nolebam enim prodere furtivum Rheae noſtrae filium. — V. 5. Βρομίῳ. Cf. *Eurip.* Bacch. 462. *Arrian.* Exped. Alex. V. 1. 2. οὐ γὰρ ἔχω συμβαλεῖν, εἰ ὁ Θηβαῖος Διόνυσος (ὁ ἐκ Θηβῶν ἢ καὶ ἐκ Τμώλου τοῦ Λυδίου ὁρμηθεὶς) ἐπ' Ἰνδοὺς ἧκε στρατιὰν ἄγων. — ἐν δὲ κεραυνῷ. Haec ad Bacchi natales referenda ſunt, quem Semele peperit λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί. *Eurip.* Bacch. v. 3. Hinc eum οὐρανίῳ πυρὶ γυῖα λελουμένον dicit *Nonn.* Dion. VIII. p. 248. — V. 6. εὐρυτέρῳ τὶ φ. Vat. Cod. ſyllaba φω a

praecedente ϱω abſorpta. — V. 7. In montibus (ὀϱγάσιν) circa Sardes primas vites natas eſſe, tumidis verbis poëta dicit. οἰνὰς ὀπώϱη eſt ἄμπελος. At quam inſolenter vites dicuntur *mulxiſſe muſtum ex uvarum uberibus!* Putabam, *Macedonium* fortaſſe ſcripſiſſe:

> πϱώταις δ' ἡμετέϱῃσιν ἐν ὀϱγάσιν ΟἸΝΙΑC ὩΡΗ
> οὔθατος ἐκ βοτϱύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος.

Horae hoc muſti exprimendi negotium tribui poterat, quod certo anni tempore debebat peragi. οἰνιὰς idem quod οἰνάς, ſecundum *Polluc.* VI. 22. Nam licet *Pollux* huic vocabulo ſignificationem ab noſtro loco alienam tribuat, intelligitur tamen, formam οἰνιὰς in uſu fuiſſe. Ceterum *Macedonio* obverſabatur *Ion Chi.* fr. I. 4. 9. ubi vid. not. T. I. P. I. p. 313. — V. 10. πολὺς αἰών. In longo temporis lapſu opulentiſſimae mihi urbes felicitatem inviderunt. Saepius enim Sardes expugnatae ſunt. Antiquiſſimis temporibus, Ardye regnante, Cimmerii expugnaverunt, *Herodot.* I. 15. p. 8. deinde Cyrus; ibid. I. 84. p. 42. denique ab Ionibus capta et concremata eſt urbs; ibid. V. 101. p. 428. Cf. *Strabon.* L. XIII. p. 930. C.

XXXIII. Vat. Cod. p. 511. „Edidit in notis ad „Stephanum Holſtenius p. 308. ubi mendoſe legitur. „Duo prima diſticha emendatiora exhibet Harduinus „ad Plin. T. II. p. 722. Vaſa fictilia alia ſunt viliſſima, „quae pauperioris plebeculae in uſum cedunt; alia pre„tioſiora divitum luxui reſervata. Hic eſt ultimi diſtichi „ſenſus, cujus verſionem a Grotio concinnatam lectori „ſuo non invidiſſet Harduinus, ſi a ſummo viro conver„ſum etiam hoc fuiſſet. Sed probabile eſt, illi duo prima „tantum nota fuiſſe diſticha, quae profert Salmaſius „in Plinian. p. 58. tanquam integrum Epigr.“ *Br.* Vide Mantiſſ. Quart. Anthol. Grot. T. III, p. 430. ubi nonniſi duo diſticha leguntur; totidem profert *Bur-*

mann. ad Anth. Lat. T. II. p. 702. — V. 1. Συῤῥέντου. Vat. Cod. Agitur de vaſis fictilibus, quorum fabrica fuit inprimis celebris Surrenti et Pollentiae. *Plin.* H. Nat. L. XXXV. 12. 46. *Major pars hominum terrenis utitur vaſis. Samia etiamnum in eſculentis laudantur. Retinet hanc nobilitatem et Arretium in Italia; et calicum tantum Surrentum, Aſta, Pollentia, in Hiſpania Saguntum, in Aſia Pergamum. Martial.* XIV. Ep. 98. vaſa Aretina celebrat; et de calicibus Surrentinis idem Ep. CII.:

Accipe non vili calices de pulvere natos,
Sed Surrentinae leve toreuma rotae.

non vili de pulvere, ſed pretioſo, Συῤῥέντου μυρίπνόῳ κονίῃ. Idem poëta Surrentinum vinum ex Surrentinis calicibus bibendum commendat L. XIII. Ep. CX.:

Surrentina bibis, nec myrrhina picta, nec aurum
Sume, dabunt calices baec tibi vina ſuos.

τρηχεῖα κονίη non peculiare pulveris Surrentini epitheton eſſe videtur, ſed ſolemne, pulveri in univerſum conveniens; idem αὐχμηρός. — μυρίπνοε. *unguentum redolens.* quod Surrentinae terrae aut naturale erat, aut arte comparatum. *Terram, quae unguenta ſapiat,* optimam eſſe dicit Plin. H. N. XVII. 5. Solebat etiam terra, fictilibus adhibenda, aromatibus miſceri, ut apparet ex *Athen.* L. XI. p. 464. B. qui vaſa fictilia ἐκ τῆς Κόπτου κατάγόμενα commemorat, ἃ μετὰ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται. — V. 2. Πολλεντίνων. *Martial.* L. XIV. Ep. CLVII. *Non tantum pullo lugentes vellere lanas, Sed ſolet et calices baec dare terra ſuos.* — V. 3. *Br.* hunc vſ. edidit ex emendat. *Salmaſii.* In membr. enim corrupte legitur αἷς τοὶ θ' αἱ τρ. ἀφ῀ῆς. quod etiam *L. Holſtenius* exhibuit, cujus conjectura Ἀσταί θ' αἱ – minime ſpernenda. Agitur enim de *Aſta* ſive *Aſtis*, urbe Italiae, ſupra inter eas commemorata, quas calicum fabrica nobilitavit. Sic igitur in poſterum hic locus exhibebitur:

Ἀσταί θ' αἱ τριπόθητοι, ἀφ' ἧς — —

Matthaeus Sladus Ἄστης θ' ἡ τριπόθητος tentabat, monente *Cornelio de Pauw*, qui mſtas illius notas habebat, ipſe Apographi ſui lectionem ἐστὶ γὰρ αἱ unice probans. — βρομιώδης πηλός, propter calicum uſum in compotationibus; iidem a Gratiis dicuntur ficti propter elegantiam. Cf. not. ad *Meleagr.* I. 9. T. I. p. 5. — V. 5. τρυφῆς χρῆσι. elegantior et ad luxum comparata ſuppellex. περισσὸς de re eximia, pulchra, illuſtravit *Valcken.* ad Hippol. p. 266. B *Tyrwhitt.* ad *Ariſtot.* Poët. p. 194.

¶. 121.] *XXXIV.* Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 185. St. 269. W. et ap. *Stob.* Tit. X. p. 126. 44. Gesn. 73. Grot. „Opſopoeus: *de quodam Euclione, qui ſtertens conſpecto* „*theſauro mori voluit. Plana ſunt omnia.* At mi bone, „nihil minus planum, imo hîc aſpera ſalebra eſt. Nam „avarus, ſi quando theſaurum ſuum amiſit, vitam odit „et mori vult; at invento theſauro gaudet, et vitam, „ſine qua theſauro ſuo invigilare non poteſt, amat. „Hoc epigrammate nihil ineptius legi poteſt, ſervata „corrupta lectione, quam v. 2. invexit ſocors quidam „librarius, ἤθελ' ἀποθνήσκειν. Miror hîc Grotio nihil „ſuboluiſſe, cujus verſionem vide in Stobaei Flor. p. 72. „Scripſi ἀποθρώσκειν, qua emendatione nihil certius. In „cod. Jani Laſcaris orae adſcripta haec nota: τοῦτ' οὐχ „ὑγιὲς ἴσως τὸ ἀποθνήσκειν.“ *Br.* Etiam hac emendatione admiſſa, quae mihi non tam certa videtur, quam cl. ejus auctori, multum obſcuritatis in hoc Epigrammate remanet. Certe exitus hiſtoriae minime reſpondet exſpectationi, quam prius diſtichon excitavit. Quod enim poëta dicit, illum hominem, quum ſpem ſuam deluſam vidiſſet, iterum obdormiviſſe, id non tam avari eſt, quam tranquilli et probi hominis, qui paupertate ſua contentus vivit, nec majora deſiderat. Haec igitur bene inter ſe cohaererent, ſi de homine ageretur, qui, ut Cynicus ille ap. *Horatium* (I. Epiſt. XVII. 30.) Mi-

leti textam chlamydem, ſic *aurum cane pejus et angue timeret*, ita ut *divite ſomnio* conſpecto *aufugere* (ἀποδράσκειν) aut etiam *mori* (ἀποθνήσκειν) mallet, quam divitias illas contrectare, neque antea tranquillum animi ſtatum recuperaret, quam apertis oculis et bene vigil ſe pauperem eſſe intellexiſſet. At de *avaro* agitur! Hic ſi per quietem ſibi viſus eſt impenſam facere, non mirum, ſi ſibi ipſe infeſtus mori voluit. Nec dubito, quin *Macedonius* hunc ipſum ſenſum efficere voluerit. ἀφόων θησαυρὸν non eſt *theſaurum inveniens*, ſed *divitias ſuas tangens, contrectans*, ut inde ſumeret aliquid eoque uteretur. Verbum ἀφᾶν igitur eo fere ſenſu uſurpatum h. l. quo ἅπτεσθαί τινος, *guſtare*; vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 134. ſq. Hinc apparet, ἀποθνήσκειν non ſollicitandum eſſe. Sic enim *Lucill.* Ep. CIII. ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἕρμων Ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν. — V. 3. κέρδος ὀνείρου. ſomnium, unde nonnihil commodi ad ipſum avarum redundare videbatur. — Hoc ſatis ridiculum, illum mori voluiſſe, cum ſibi bene eſſet; contra, cum vigilans priſtinam illam vitae miſeriam circa ſe videret, turbas illas animi ſubſediſſe, eumque beatiorem ſibi viſum eſſe in ſordibus, quam in lautitiis. — V. 4. ἀντικάθευδε. Vulgo.

XXXV. Vat. Cod. p. 499. cum lemmate: Μακηδ. ὑπάτου ἐν ὀνείρῳ. quod quid ſibi velit, non video. Plan. p. 70. St. 102. W. Hoc quoque diſtichon male accepit *Opſopoeus*. Tantum enim abeſt, ut Memoriae et Oblivionis bona extenuet auctor, ut potius illam laudet, quod bona vitae quodammodo perpetua reddat, hanc, quod malis quaſi umbram inducat. Similiter Oreſtes ap. *Euripid.* v. 213. ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφός, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

XXXVI. Vat. Cod. p. 402. Μακεδονίου. Planud. p. 96. St. 141. W. Μακέδονος. In Codrum venatorem,

qui aprum in terra, cervum in fluctibus ceperat. — V. 1. ἔκτανεν. Vat. Cod. — V. 3. „οὐδ' ἂν ἐν αἴθρῃ. ſic „e Vat. membr. in qua perperam ſcriptum αἴθρι. Cum „veteribus editionibus variant hic multum Planudeae „codices, in quorum nullo vera lectio reperitur. In hoc „conſentiunt omnes, quod αἰθέρα in fine verſus pro „αἴθρην habeant. Similis fere error Oppiani verſum „Cyn. II. 414. inſidebat, ubi recte hodie legitur: ἤλυ- „θες εἰς αἴθρην, οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος." *Br.* οὐδ' ἂν αἰθέρα. Ed. Flor. Ald. 1. Aſcenſ. οὐδ' ἂν ἀν' αἰθέρα. Lect. Ald. αἴθρην exhibet Steph. ex emend. *Brodaei.* ἐν αἴθρᾳ emendavit *Joſ. Scalig.* in not. mſc.

XXXVII. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 24. St. 38. W. Stabat ad tumulum poëta, de conjugis morte cogitans, eamque tacitis precibus exoptans; ubi cum ſternutaſſet, ſe voti damnatum iri ſperavit. Jam illa ſpe ſe deluſum eſſe conqueritur. — V. 1. ἔπταρον. De ſternutationis praeſagio vide *Brod.* ad h. l. et *Doeringium* ad *Catull.* XLV. 8. — ἤθελον. auditurus eram conjugis mortem, ut equidem ſperabam. θέλειν apud ſeriores Graecos fere eandem vim habet ac μέλλειν, obſervante *Reiskio* ad *Conſtantin.* Cerem. p. 96. qui hunc verſum excitans εὐθὺς ἀκοῦσαι legit, quod mihi quoque vulgatâ videtur verius. Eodem ſenſu emendaveram equidem: αὐτίκ' ἀκοῦσαι. — V. 3. εἰς ἀνέμους. De re irrita *Theocr.* Eid. XXII. 167. τὰ δ' ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο. Idem XXIX. 35. αἳ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις. *Catull.* LXIV. 140. *Mihi non hoc miſerae ſperare jubebas: Sed connubia laeta, ſed optatos hymenaeos: Quae cuncta aërii diſcerpunt omnia venti.* Cf. *Fiſcher.* ad *Anacr.* Od. XXXIX. 7. *Mitſcherl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVI. 2. — V. 4. „In membr. ſcriptum λύτρον ἐν ἀνθρώποις, quod „Salmaſius probabat; poſitum eſt pro λύσιον, *nihil quod „me ab ea liberet.* Sed alterum in Planudea vulgatum

„praeferendum mihi videbatur." *Br.* Utravis lectione admiſſa jejunus Epigrammatis exitus.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 165. St. 240. W. Juſtitia aurum puris manibus allatum non ſpernit. Cf. Ep. *Arabii Schol.* II. — V. 1. Δίκη. *Heſiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 255. ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα. πολήων. Δίκαν βάθρον πολήων dixit *Pindar.* XIII. Ol. 7. Similia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Hal. 680. — V. 2. αὐτὸν ἐν. Vat. Cod. — V. 3. Reſpicitur locus *Homeri* Il. Θ. 69. — νόμον βιότου. vitae leges, τὸ πεπρωμένον. — V. 6. χαρίτων, *carminum.* Vide not. ad *Noſſid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420.

¶. 122.] *XXXIX.* Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 33. St. 50. W. De ſpei ludibriis ſe, hominem et mortalem, minime conqueri. — V. 1. Si ſpes me deludit, facile id patiar, cum mortalis ſim. παίζουσιν. Vide ad *Pallad.* Ep. CXL. T. II. P. III. p. 264. — V. 2. ἀμβολάδην. Spes omnia quidem promittit, ſed ipſum bonorum fructum in futura tempora ſemper remittit. — V. 4. δολιχός. Vat. Cod. — Dum me ſpei deludendum praebeo, laetor errore meo. δολιχαῖς. *longas ſpes* vocat *Horat.* I. Carm. 15. ubi ſimilia comparat noviſſimus editor. — V. 6. εἰς κρίσιν. neque ſeverus mei ipſius cenſor eſſe velim. Ἀριστοτέλης pro quovis philoſopho ſeverioris indolis accipiendus videtur. *Opſopoeus* tamen ad locum quendam *Ariſtotelis* reſpici putat, quo duos eſſe dicit vitae tyrannos, timorem et ſpem; his exactis hominem plane liberum fore. — V. 8. „Reſpicit Anacreontis „haec verba in Ode XLI. τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν." *Br.*

XL. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 34. St. 51. W. In notum Pandorae facinus poëta commentatur. — V. 1. γελῶ. Vat. Cod. — οὐδέ. non tam Pandora vituperanda, quam hoc dolendum eſt, quod bona, in ipſius pyxide incluſa, alis inſtructa aufugerunt. Apud *Heſiodum* Ἔ.

καὶ Ἡ. 95. Pandorae pyxis mala continet, quae operculo ſublato in omnes terrarum regiones diſperſa ſunt. Sed alii fuiſſe videntur, qui munera illa, quibus dii Pandoram exornaſſent, pyxide aperta aufugiſſe traderent. Sic ſaltem *Macedonius* fabulam illam interpretatur. Cf. etiam *Nonn.* Dion. VII. p. 204. 15. — V. 3. ἐπ' Οὐλύμποιο. Vulgo et in Cod. Vat. Hujus diſtichi ſenſus mihi minime perſpicuus eſt. Sic enim bona illa, ab Olympo et diis derivata, per omnes terrae regiones vagantur, non opus eſt voto, ut in terram delabantur. *Grotius* vertit: *Sicut enim coelo ſublimia dona feruntur, Sic utinam ſaltem pars cecidiſſet humi.* Servaverim equidem: ἐπ' Οὐλύμποιο, ſcil. δώματα. μετὰ χθονὸς ἤθεα autem explico: poſtquam omni terra relicta ad Olympum avolaverunt. — V. 3. ἡ δὲ γυνή. Pandora, quae pro muliebris ſexus ſymbolo habenda eſt, pyxidis operculo deducto expalluit, et omnem ornamentorum ſuorum copiam perdidit. Hinc factum, ut mulieres facile ſeneſcant. Poſtremum hoc ductum ex *Heſiod.* l. c. qui mala, ex Pandorae adventu orta, recenſens, Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον, ait, ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Idem omnem mulierum calamitatem a Pandora derivat in Deor. Gen. 589. — Ceterum hoc Epigramma *Palladae* potius quam *Macedonii* ingenio dignum.

XLI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 221. St. 322. W. Tumuli inſcriptio de vanitate rerum humanarum. — V. 1. Εἰλείθυια. Vulgo. — V. 2. ἀμφοτέρας. Vat. Cod. ſupra ſcriptum αις, ut in Plan. habetur. Durum eſt, Terrae et Ilithyiae ſtadium tribui hominibus percurrendum. Putaverim:

χαίρετον ἀμφότεραι· ἤνυσα τὸ στάδιον.

ubi ſyllaba αι in hiatu ante vocalem producta vix offen-

ſioni erit. At in ejusmodi poëtis non ſine periculo ſententiarum emendatio tentatur. — V. 3. *νίσομαι*. Vat. Cod. — „Foede corruptum vulgo legitur ultimum diſtichon. „Nam primum pro *εἰμὶ ſum*, ſcribendum *εἶμι vado*. Ce„terorum ordo eſt: *οὐ γὰρ οἶδα, τίς ἢ τίνος ὢν, ἢ πόθεν „(ἐρχόμενος) μετέβην εἰς ὑμᾶς*. Quae ſic conſtructa in Pla„nudea leguntur: *οὐδὲ γὰρ ὑμέας ἢ τίνος ἢ τίς ἐών, οἶδα „πόθεν μετέβην*." *Br*. In Vat. Cod. ſic legitur, ut in Plan. Quod ſententiam attinet, comparandum Ep. inter *ἀδέσπ*. LXXX.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Macedonio* tribuit Ep. Incert. CCCLVII.

ERATOSTHENIS SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 123.] *I*. Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 466. St. 607. W. Se pueros prae mulierum amore ſpernere. — V. 1. *εἰς χρονίην*. Metaphora a fructibus ducta, quorum alii cito marceſcunt, alii in futurum uſum reponuntur, docente *Toupio* Em. in Suid. p. 157. qui comparat *Strabon*. L. III. p. 233. A. — V. 3. Laudat hoc diſtichon *Suidas* in *ἡβητὴρ* T. II. p. 40. ubi *φθονερὴν* omittit. — *Invidos pilos* illuſtravimus ad *Straton*. Ep. XIII. T. II. P. III. p. 62.

II. Vat. Cod. p. 125. qui *Eratoſtheni* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 605. W. (in Stephan. et aliis antiquis edd. omiſſum) *Agathiae* tribuitur. Latinam ejus verſionem dedit *Reisk*. in Miſc. Lipſ. IX. p. 478. Tecte moechus mulieri, coram marito, impudici amoris vota ſignificat. — V. 1. *ἀκοίτη κείνη*. Vulgo. *ἀκοίτῃ κείνῃ*. Vat. Cod. Literam, quae in fine verſus exciderat, reſtituit cl. Editor. Initium vſ. laudat

Suidas

Suidas in ὦχρος T. II. p. 774. — V. 3. 4. profert et illuſtrat *Salmaſ.* ad *Plin.* p. 652. C. qui δικλίδα non de janua, ſed de clave Laconica accipiendum eſſe contendit. ἡ βάλανος clavis dens eſt, qui clauſtris injicitur ad ſuccutienda repagula. *Aratus* in Phaenom. v. 192. οἵην δὲ κληῗδι θύρην ἔντοσθ' ἀραρυῖαν Δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες ἀνακρούουσιν ὀχῆες. *Reiskius* ὑμετέρης (i. e. σῆς) emendandum cenſebat, ſic vertens: *Licetne tui portalis vectes regerere, laxata valvarum tuarum glande.* Et certe βάλανος etiam μοχλὸν ſignificat. Vide not. ad *Hedyl.* Ep. III. T. I. P. II. p. 328. At βάλανος etiam aliam ſignificationem habet apud medicos, quae locum fecit ambigue dicto Demetrii regis ap. *Athen.* L. XIII. p. 477. F. Hac ſignificatione nihil ad h. l. aptius; quare ἡμετέρης ſervandum cenſeo. — V. 4. χαλάσας. Vulgo; et βάλανον. — V. 5. δισσῶν. Duplices januae valvas habere ſolent. πλαδαρὴ κρηπὶς vero non eſt *mobilis crepido*, ut *Reiskius* vertit, ſed *humida.* Vid. ad *Agath.* Ep. L. — V. 6. ἄκρον ἐπιβλῆτος. ſummum peſſulum in media parte figens. Interiores januae peſſulo, exteriores vecte ligneo transverſo claudebantur. ἐπιβλής. ὁ μοχλός. *Heſych.* Similis eſt ἀμφιβολία in voce ἔμβολον, quam notavit idem Lexicographus: ἔμβολον. τὸ αἰδοῖον. *Ariſtoph.* ap. *Athen.* L. I. p. 29. A. οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. — V. 7. „ἀνέρα λοξὸν „ἰδοῦσα. Sic recte membr. quod vulgatur ἀνέρι, graecum „non eſt. V. 8. μὴ σκεῦὴν ὀλέσῃς. Ita jam emendaverat „Salmaſius. In membr. μὴ σκαφίην ὀλέσεις. Ultima haec „illuſtrat doctiſſimus Toup. ad Suid. II. 192. (p. 303.) „ubi integrum prolatum hoc carmen.“ *Br.* Hic iterum apographa interpolata fucum fecerunt eruditiſſimo editori. Vulgo legitur μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις. In marg. Wechel. ὀλέσῃς, ἢ ἀντὶ τοῦ μὴ γραπτέον ἤ. In membr. autem habetur μὴ σκευὴν ὀλέσῃ, quod cum in metrum peccare exiſtimaret *Salmaſius*, σκαφιὴν correxit in not. inedit. quas ex libro Lennepiano excerpſi. σκεῦὴν invenit etiam

Reiskius in Apogr. Lipſ. — σκευὴ eſt apparatus, arma, quibus quis inſtructus eſt. Hoc loco eam partem, qua viri ſumus, tecte ſignificat. Priapus ap. *Antiſtium* Ep. II. ἐπὴν γελάσῃς, ἐσιδών με, Τοῦ σκεύους.

III. Vat. Cod. p. 155. Edidit *Kuſter.* ad *Suidam* T. I. p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 3. nr. 401. Daphnis, mulierum amator, Pani, eodem morbo laboranti, munera quaedam dedicat. — V. 1. vehementer depravatum profert *Suidas* in ἀκοστήσας· τῶς τρητῶς δόνακας καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν, Ὦ Πὰν, δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. — τόδε in Vat. Cod. lineae ſuperſcriptum. — V. 2. pro ἄνθετο, quae Cod. eſt lectio, ἄνθεσο emendavit *T. Hemſterb.* qui hoc carmen protulit ex *Kuſteri* not. ad *Lucian.* T. I. p. 138. Idem *Salmaſ.* tentavit in marg. ap. Guy. et Ruhnk. ἄνθεο *Reiskius* dedit ex ſua conjectura. — Δάφνι, ſuperſcripto σ, Vat. Cod. — γυναικοφίλας. *Theocr.* Eid. VIII. 60. — V. 4. „Hic verſus in ſolo Lipſienſi „codice ex emendatione viri docti recte ſcriptus eſt.“ *Br.* καὶ μολπὰν exhibet apogr. Gothan. In apogr. Guy. Ruhnk. et ap. *Kuſter.* μοι πᾶν. In marg. tamen illorum codd. μολπὰν notatum invenio.

IV. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 438. St. 571. W. Vinoſus homo Baccho cadum exſiccatum dedicat. — V. 1. Βάκχε. Vat. Cod. — V. 2. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει. Cf. *Lucian.* Ep. XV.

MICHAELII GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

¶. 124.] Planud. p. 376. St. 514. W. In imagines Agathiae, fratris ejus, et utriusque patris Memnonii. — V. 2. δίζυγος. duplex eloquentiae genus, quod in carminibus et in hiſtoria exhibuit. — V. 4. σοφίης. ſe de

hominum rebus bene geſtis recte judicare poſſe docuit.

THOMAE PATRICII
EPIGRAMMA.

Planud. p. 408. St. 543. W. Anaſtaſium aurigam tot victorias in Circenſibus reportaſſe dicit, quot alii certamina viderint. — V. 3. In marg. Wech. γρ. καὶ ὅς τόσσους στεφάνους ἀνεδήσατο πρίν.

THOMAE SCHOLASTICI
EPIGRAMMA.

¶. 125.] Planud. p. 376. St. 514. W. In laudem Ariſtidis rhetoris, qui cum Demoſthene et Thucydide inter praeſtantiſſimos eloquentiae antiſtites numeratur. Eſt hic ſine dubio Aelius Ariſtides, quem, ut alterum ab Homero Smyrnae ornamentum, laudat Auctor Ep. inter ἀδέσπ. DLXXX.

SOPHRONII PATRIARCHAE
EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 484. Plan. p. 357. St. 497. W. Xenodocheum, Alexandriae, ut videtur, conditum, peregrinantes ad ſe invitat. — V. 2. ἀπ' ἐδοιπορίης. Vat. Cod. — V. 3. „Veram hujus verſus lectionem dedit unus „Planudeae regiorum codd. cujus ſine ulla discrepantia „ſcripturam repraeſentavi. In Vat. membr. στῆσον, ξεῖνε,

„πόδα. Alter Planudeae: στῆσον, ξένε, σὸν πόδα. imper„fecto utrobique verſu. Salmaſius conjiciebat: στῆσον, „πόδα, ξεῖνε, πλανήτην. Sed jam conjecturis non indige„mus.“ *Br.* Vulgo legitur στῆσον, ξένε, τὸν σέο πόδα. *Brodaeus* conjiciebat τὸν πόδα σεῖο. — V. 4. ἔχων. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἀνακρινέεις. Vulgo. Noſtrum eſt in membran. Illud equidem h. l. praetulerim. — πολιῆτα Vat. Cod. — Eulogius Epiſcopus fuit Alexandriae ſecundum *Theophan.* Chron. p. 211. Ejus ſcripta quaedam recenſet *Photius* in Bibl. cod. CCVIII. CCLXXX. Cf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 437.

II. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. Lemma eſt in membr. τοῦ ἁγίου Σωφρονίου πατριάρχου. εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν πάπαν Ἀλεξανδρείας τὸν ἐλεήμονα. — V. 1. „Prava diſtinctione vulgo laborat hic verſus et „male inſerta particula δέ. Veteres enim libri exhibent „ἦν δ' ἔτι. aut δέ τι.“ *Br.* Vat. Cod. ἦν δ' ἔτι παῖς; et ſic Ed. Flor. pr. δέ τι tres Aldd. ἦν καὶ τί ex Aſcenſ. edidit Steph. — In fine vſ. ὄλβου Vat. Cod. — V. 2. νεκρός. Vulgo et in Vat. Cod. νεκροῦ ex ingenio emendavit cl. Editor. Idem placuit *Joſ. Scaligero* in not. mſc. Junge: ἔννεπε ἔργα καὶ ὄλβον νεκροῦ. — ¶. 126.] V. 5. „ὅλων pro πάντων, ut infra in Leonis Ep. III. et Incerti „Poët. XCVI. quod a probatorum ſcriptorum uſu rece„dit.“ *Br.* Hunc uſum vocis ὅλος, qua ſequioris aevi ſcriptores usque ad faſtidium utuntur, illuſtravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 370. qui membr. lectiones in hoc carmine indicat. ὄλβων πλέον Vat. Cod. Vulgo κτήματα, unde *Joſ. Scaliger* πλέον ἔχων emendabat. κτήμασι eſt in Cod. Senſus eſt: Joannem divitiis a majoribus ipſi traditis, ſanctisque operibus paratis, omnes Cypri cives ſuperaſſe. — V. 9. στομάτων. nemo facile verbis eloquatur. — V. 10. φαεινοτάταις. Vat. Cod. et in Plan. — V. 12. „Scribendum cenſeo ἀριστοτάτης. In membr.

„ἀρειοτάτας." *Br.* Hoc probabat etiam *Salmaſ.* in not. mſc.

III. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. — V. 1. ἱερείων. Vulgo. ἱερήων. Ed. Flor. et tres Aldd. Poſt ſtadium ſanctiſſimarum virtutum decurſum. — V. 3. ἄφθιτον ἕξει. Vat. Cod. et v. 4. ibid. καταχθονας ῥέξιν. „πρήξεις τε. otioſa eſt hîc copula. Scribendum γε, „aut, quod melius eſſet, in ſuperiori verſu, θνητὸν γὰρ „λάχε σῶμα, βίον δ' εἴθ' ἄφθιτον ἔσχεν. *Utinam vero im*„*mortalis fuiſſet et* – ſic bene adhibetur copula." *Br.* At ſic extenuaſſet viri laudes. Debebat potius dicere, mortalem quidem fuiſſe genitum illum, ſed immortalia facta edidiſſe. Idque ipſum *Sophronii* mentem fuiſſe, vehementer ſuſpicor. Quare vide, an legi debeat:

> θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ οὐ βίον ἄφθιτον ἔσχεν,
> ἀθανάτους πρήξεις γε κατὰ χθόνα ῥέξεν ἀπείρους.

Si ipſi immortalis vita conceſſa non fuit, immortalia ſaltem facta in terris peregit innumerabilia.

COSMAE MONACHI

DISTICHON.

¶. 127.] Plan. p. 313. St. 453. W. cum lemmate Κοσμᾶ μηχανικοῦ. In imagine ſacrificii Polyxenae conſpiciebatur Pyrrhus puellam immolaturus. Polyxena autem Minervam invocare videbatur, quod vituperat Pyrrhus; impudentis enim eſſe, preces facere ad deam, quam frater Paris tam graviter laeſerit. Haec quo referenda ſint, haud facile dixeris. Fortaſſe in tabula picta ſignum Minervae conſpiciebatur, ad quod virgo oculos manusque protendebat. Malim tamen exiſtimare, de ſtatuis agi, quales deſcribuntur Pyrrhi et Polyxenae in *Chriſtodori* Ecphr. v. 192. ſqq. in quarum vicinia for-

taſſe eſſet Minervae ſimulacrum. Ad hanc deam cum forte converſa eſſet Polyxena, *Coſmas* hoc de precibus ad illam factis interpretatur.

MICHAELIS PSELLI

EPIGRAMMA.

Edidit *Cangius* in Additamentis ad CPolin Chriſt. in calce Zonarae p. 151. Scriptum eſt in equum ex aere, pede ſublato fictum. Multi in Hippodromo equi ſuerunt poſiti, quos recenſet cl. *Heynius* in Comment. Soc. Reg. T. XI. p. 36. — V. 2. φριμάξεται. Hoc vocabulum etiam de equorum hinnitu uſurpari docent Grammatici, quorum loca vide ap. *Valcken.* ad Ammon. p. 226. — V. 4. παρέλθῃς. *Cang.* „Pravam lectionem „minori mutatione emendare debuiſſem, ſcribendo εἰ „παρέλθοις.“ *Br.* In Anal. exhibitum ἢν παρέλθῃς. — V. 5. δραμεῖν. Similiter de equo Domitiani *Statius* I. Sylv. I. 46.

At ſonipes, habitus animosque imitatus equeſtres,
Acrius attollit vultus, curſumque minatur:
Cui rigidis ſtant colla jubis, vivusque per armos
Impetus, et tantis calcaribus ilia late
Suffectura patent.

— V. 6. τὸ τοῦ λόγου. Ne id, quod hi verſus tibi timendum eſſe dicunt, vere experiaris.

LEONTIS PHILOSOPHI

EPIGRAMMATA.

¶. 128.] *I.* Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 753. p. 155. inter Jenſiana nr. 102. In Quirini

librum mechanicum, Marcelli, fratris, ope elaboratum. Suſpicatur *Reiskius* p. 242. hunc Quirinum et Marcellum nihil diverſos eſſe ab iis, quos *Libanius*, ut homines ſui aevi, commemorat Epiſt. 362. ed. Wolf. p. 177. ubi Quirinus Marcelli, medici dexterrimi, opera in morbo filii uſus eſſe dicitur. Quirinum illum a profeſſione ſophiſtae ad illuſtres dignitates adſcendiſſe, conſtat ex ejusdem *Libanii* Epiſt. 369. p. 182. — V. 2. γνωτοῖσι. *Jenſ.* quod *Reisk.* emendavit, conſentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 754. p. 155. inter Jenſ. nr. 103. Protulit etiam *Dorvillius* ad *Charit.* p. 370. Deſignari videtur hoc carmine Paulus ille Alexandrinus, qui Isagogen apoteleſmaticam ſive de viribus aſtrorum compoſuit, editam ab *Andr. Schotto*, Viteberg. 1586. Hujus viri, qui ſcripſit anno p. Chr. 387. mentionem fecit *Suidas:* Παῦλος φιλόσοφος. Εἰσαγωγὴν ἀστρολογίας καὶ ἀποτελεσματικά. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. IV. p. 140. ed. *Harl.* — V. 1. Liber ipſe loquitur, myſteria artis aſtrologicae ſibi a Paulo commendata eſſe glorians. — Μαντόος conjecit *Jenſ.* male. μαντείης corr. *Corn. de Pauw*, in cujus Apogr. ex Guyeti cod. deſcripto notatum in marg. fort. θησηίδος et θεομήδεος. — V. 2. μ' ἐδιδάξατο eſt in membr. *Dorville* με διδάσκετο, *Reiskius* μ' ἐδιδάσκετο exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 388. *Reiske* in Anthol. nr. 755. p. 155. in Jenſian. nr. 104. De Theonis et Procli operibus aſtronomicis conſule *Fabric.* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 211. et 516. — V. 1. βίβλοι notavit *Salmaſ.* in marg. Apogr. Guy. et ſq. verſu Πρόκλος (Πρόκλου ſcribendum videtur), utrumque absque neceſſitate. Complectebatur unum volumen Procli et Theonis opera, quorum ille terram, hic coelum metiri docebat. Quum v. 2. – 4. eadem res ter inepte repetatur, *Reisk.* v. 3. omittendum eſſe putabat. — V. 4. excitavit *Salmaſ.* ad *Solin.*

p. 579. — V. 5. ἐπ' ἴσης. *Reisk.* Idem v. ſequ. τῷ λόγῳ edidit, contra membr. fidem. τετεύχατε. Vat. Cod. Tertia perſona huic loco aptior. *Corn. de Pauw* in Not. mſc. τετεύχατον tentabat. „Commendat poëta eorum „operas invicem ſibi ſcribendo praeſtitas ita, ut Proclus „argumentum, de quo Theo librum ediderat, illuſtrandum ſibi ſumſerit, h. e. geometriam, et viciſſim Theo „ſumſerit Procli de motibus coeleſtibus edita volumina „ſibi exponenda.“ *Reiskii* verba ſunt. — V. 8. τοὺς δόμους. *Reisk.* quod etiam in Apogr. Guyeti legitur. In marg. δρόμους, quae eſt membr. lectio. — V. 9. Proclus Theonis demonſtrationibus uſus ſua themata reſolvit et nova problemata format. προβάλλειν enim verbum proprium de iis, qui ἐρωτήματα, ζητήσεις, ἀπορίας proponunt. Vide *Bud.* Comm. Gr. L. p. 975. 35. — ¶. 129.] V. 11. ξυνωρί. par ſapientum! Dicendi uſum illuſtravit *Weſſeling.* Obſſ. I. c. 27. p. 115. *Valcken.* ad Phoen. p. 116. In multis exemplis vocabuli ξυνωρὶς figurate adhibiti nullum reperio, unde defendi poſſit lectio ap. *Aeſchyl.* Choëph. v. 971. in deſcriptione peſtiferi illius veſtimenti, quo Clytaemneſtra conjugem irretiverat: δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί, Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα. ubi ſi ξυνωρίδι ſcripſeris, nihil difficultatis ſupererit. — V. 13. πυκάζων, *ornans*, ni fallor. *Suidas:* πύκασεν, ἐκόσμησεν. Idem: πυκάζεται. κοσμεῖται. — V. 14. 15. protulit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 370. qui ſe olim τοῖς Σόλοις ſcripſiſſe narrat, pro τοῖς ὅλοις. Levis profecto conjectura, quod ipſum *Dorvillium* non fugit. In marg. Cod. Guy. τοῖς λόγοις notatur. *Corn. de Pauw* τοῖς πόλοις tentabat, codicis tamen lectionem cuivis conjecturae praeferens. Sed ipſe hanc lectionem minus recte interpretatur per τῷ ὅλῳ, i. e. τῷ κόσμῳ. *per totum univerſum.* — τοῖς ὅλοις, πᾶσι. Vide ad *Sophronii* Ep. II. 5. Proclus, Sarpedonis genus, i. e. Lycius, apud omnes ſumma auctoritate florebat.

IV. Vat. Cod. p. 389. cum lemmate: Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντ. et ſic *Reisk.* nr. 683. p. 126. in Jenſ. nr. 32. „Editum eſt a Salmaſio in fronte librorum „Tatii amatoriorum. — Quidem Ep. hoc Photio Pa„triarchae tribuunt, quibus non ſuffragatur Fabric. Bibl. „Gr. T. IX. p. 402. Eſt Leonis Imperatoris, vel alte„rius Leonis, Mich. Pſelli diſcipuli, de quo Leo Alla„tius in Diatr. de Pſellis, initio: non autem Leontii „Athenienſis, patris Eudoxiae, Theodoſii junioris con„jugis, quae Reiskii opinio nihil aliud eſt, quam febri„citantis ſomnium. Leontius ille, qui ante annum 421. „e vivis exceſſerat, de Clitophontis et Leucippes amori„bus non magis audire potuit, quam de Boyardi Or„lando: quo tempore mortuus eſt, annum aetatis ſuae „VIII. aut IX. agebat Proclus Lycius, ita ut Leontio „cognoſci non potuerit, qui proinde auctor non eſt „Ep. III. quod, praeter chronologicas rationes, ab„unde ſatis monſtrat horum carminum ſtilus.“ *Br.* — V. 1. „σωφρόνων βίον. Hoc dedi e Salmaſii emendatione „in codicis ora; nam quod vulgo legitur σώφρονα in me„trum peccat. Melius emendaretur ſcribendo ἀλλὰ „βιοτὴν σώφρονα.“ *Br.* Minori mutatione, una ſyllaba inſerta, legendum:

ἀλλὰ σώφρονα βίοτον.

— V. 2. „ubi Codex exhibet ὁ Κλειτοφ. ὥσπερ ἐμφαίνει λ. „recte conſtituit Reiskius, qui in ceteris nugatur. Nam „v. 3. σωφρονέστατος ipſiſſima eſt membranarum ſcriptu„ra, in quibus etiam v. 7. recte εἴπερ δέ, ut metri lex, „quam perfringere non didicerat ſapiens ille Leo, „poſcit. Ibi autem in fine φίλε ſcribatur an φίλος, perin„de eſt; illud magis probo, quod etiam Salmaſio pla„cuit, quem hodie a quibusdam in Germania magiſtel„lis valde contemni video.“ *Br.* Pro ὥσπερ ἐμφαίνει minori mutatione legeris

εὖ παρεμφαίνει —

μὲν autem in talibus non deſideratur. — V. 3. In nomine proprio Λευκίππης poëta mediam pro lubitu corripuit. σωφρονέστατος eſt in membr. Ap. Jenſ. et R. σωφρονέστερος. — V. 5. ἐξίστησι. omnes in admirationem ſui rapit. — Sequitur recenſus malorum, quae Leucippe in Achillis hiſtoria patitur. — κατηχρειωμένη. Verbum ἀχρειόω recentioris eſt uſus. *Peſſimo modo habitam* ſignificare videtur compoſitum, quo Lexica carent. — V. 7. θέλῃς φίλος. Vat. Cod. φίλε dedit *Salm.* — V. 8. πάρεργον proprie de iis rebus, quae ornatus cauſa adduntur et minori tractantur diligentia, quam reliquum opus; quam ſignificationem cum derivatis diligenter explicavit *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1180. ſq. Hoc loco adverbialiter poſitum pro παρέργως, ἐν παρέργῳ. At τὴν alieno loco eſſe videtur. Malim:

μή τοι πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν.

ne obiter et oſcitanter hujus tabulae hiſtoriam ſpecta. — V. 9. „non diſcrepat a codicis ſcriptura. Salmaſius edi„dit πρὸς τὴν συνδρομήν; peſſime Reiskius πρὸς τὸ συνδρο„μήν." *Br.* In membr. contextu legitur προς την. ſupra ſcriptum πρῶτα. In marg. Apogr. Guy. notatur πρόσθε. — συνδρομὴ hiſtoriae eſt finis, quo omnes ejus partes tendunt. — V. 10. „νυμφοστολεῖ γάρ. Cod. δέ, quod recte „Salmaſius emendavit." *Br.* In Apogr. Goth. non δέ, ſed γὰρ exhibetur.

V. Vat. Cod. p. 390. Εἰς τὸν φιλόλοφον (φιλόσοφον) Πορφύριον. In Plan. p. 118. St. 171. W. auctoris nomine caret. Ludit poëta in Porphyrii nomine, cujus orationem cum purpura comparat propter praeſtantiam: Labia tua tingis orationis tuae purpura, eademque mentem tamquam veſte inſtruis. Is eſt procul dubio Porphyrius, qui magnum inter Pythagoreos nomen habuit.

VI. Vat. Cod p. 416. ſq. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 796. p. 172. in Jenſian. nr. 145. — V. 1. μῆτερ. Ma-

trem tibi iratam finge, quod filiam vitiatam deprehenderit. Ductus eſt verſ. ex Odyſſ. ψ. 97. — V. 2. ex Il. ε. 361. — V. 3. ex Il. κ. 83. — V. 4. ex Il. φ. 50. — ¶. 130.] V. 5. πᾶν δ' ἐπεῤῥάνθη. *Reisk.* contra codic. fidem. *Homer.* Il. π. 333. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. Eadem vocabula repetuntur Il. υ. 476. — V. 6. ex Odyſſ. ε. 268. ubi accentu diverſo et diverſo adeo ſenſu οὖρον legitur. In apogr. Guy. et Ruhnk. etiam οὖρον habetur, ſed in marg. οὐρὸν notatum, i. e. *liquorem.*

VII. Vat. Cod. p. 456. ſine auctoris nomine, quod nec Planud. indicat p. 124. St. 187. W. Cl. editor monere neglexit, quibus cauſis commotus hoc carmen *Leonti* tribuerit. Ceterum cf. ſimile carmen T. II. p. 519. — V. 1. ὑπάτων πρῶτος, ὁ δὲ δ. Vulgo et in membr. Vat. — αὔλακα τέμνει. *Palladius* in Februario L. III. 1. *Locis tepidis – colles pingues vel hoc menſe proſcinde. – Nunc ager, qui accepturus eſt medicam, iterandus eſt, et purgatus lapidibus diligenter occandus.* — V. 2. ἐπὶ μῶλον. quia tertius menſis Marti ſacer, et tum plerumque exercitus ex hibernis ad bellum prorumpunt. — V. 3. ῥοδοδάκτυλον. ex Ald. 2. et Aſc. recepit *Stephan.* In Flor. Ald. 1. 3. eſt ῥοδοδάκτυλος. Illud habet etiam Vat. Cod. Sed praeferenda eſt forma inſolentior, de qua vide not. ad *Crinagor.* Ep. V. 1. T. II. P. I. p. 381. Tuetur eam *Reiskius* ad *Conſtant. Porphyr.* Cerem. p. 115. — V. 5. τὰ δ' ἐμὰ πτερά. Venti ſunt, qui Aegypti inundationem efficere putabantur. Eteſiarum flatu Nilum intumeſcere, Thales ſuſpicatus eſſe dicitur. Vide *Diogen. Laërt.* I. 37. et *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* I. 38. p. 46. — Pro ἐγείρει *Brodaeus* ἀγείρει tentabat, perperam. — V. 6. ἀριστασφύλῳ πεφιλημένος (ον in Wech.). ἐριστασφύλῳ corr. *Huetius* p. 13. et ſic Vat. Cod. — V. 8. δαῖτα. De olivis explicat *Brodaeus,* quae cum aliis id genus eſcis mitti ſolebant amicis die natali. Pro εἰς εὔνομα idem εἰς ὃν δόμα legendum ſuſpicatur.

Menſem Novembrem ab olivis deſignat etiam auctor Carminis in Menſes v. 22. Εἴ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔργνεα, ὥριον ἤδη Καρπὸν ἀποθλίβειν, μνῆστιν ἔχειν καμάτων. Solebant olivae initium et finem epularum facere, ſecundum *Martialem* L. XIII. 35. *Haec, quae Picenis venit ſubducta trapetis, Incboat atque eadem finit oliva dapes.* Sed haec ad noſtrum locum illuſtrandum non ſufficiunt, in quo verba ἐς οὔνομα φωτὸς ἑκάστου Oedipum ſuum quaerunt. — V. 9. φορμίζειν. Haec ad Saturnaliorum feſtivitatem referenda videntur.

VIII. Vat. Cod. p. 455. cum lemmate: εἰς τὰ κανικὰ Ἀπολλωνίου, quod non omittendum erat. — V. 1. Senſus eſt: χαρακτὴρ τῶν (λόγων), ὧν ἥδε βίβλος (ἐγὼ) ἔνδον ὠδίνω, i. e. ἔχω, βαθύς —. Liber ipſe loquitur, res alte reconditas nec ſine magna mentis intentione percipiendas ſeſe continere glorians. ὠδίνω. Vide ad *Chriſtodor.* Ecphr. v. 277. βαθὺς χαρακτήρ. opponitur iis, quae in ſuperficie ſunt poſita. φροντὶς βαθεῖα dixit *Aeſcb.* Suppl. 408. βάθος ψυχῆς de ingenii altitudine illuſtravit *Lennep.* ad *Pbal.* p. 6. *Weſſel.* ad *Diodor.* T. I. p. 552. Idem, ſed tragica audacia, extulit *Aeſcb.* VII. c. Th. 595. de Amphiarao: βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενῶν καρπούμενος. Apud eundem in Choëph. v. 444. fortaſſe legendum: δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάθει (pro βάσει), *in tranquilla mentis altitudine.* — περισκελής. σκληρός. δυσχερής. *Heſycb.* περισκελεῖς φρένες ſunt ap. *Sopbocl.* in Aj. 649. σίδηρον περισκελῆ Antig. 475. — V. 3. κολυμβητοῦ Δηλίου. *Suidas:* Δηλίου κολυμβητοῦ. ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι, ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Cf. *Diogen. Laert.* II. 22. — V. 4. εἰ δ' αὖ. Vat. Cod. In quibusdam apogr. εἰς omittitur. — V. 6. γέρα. primum honorificum geometrae nomen obtinebit, deinde omnibus

conſentientibus philoſophus appellabitur, vel Platone ſpondente, qui mathematicam philoſophiae viam munire cenſebat. — V. 7. εἰσκριθήσεται. Vat. Cod. Verbum κριθήσεται revocandum.

IX. Vat. Cod. p. 455. τοῦ αὐτοῦ. Εἰς κηρύκιον. Edidit *Dorville* in Sicul. T. I. p. 163. — V. 1. κηρύκιον ſive κηρυκεῖον (ſic etiam quaedam Apogr.), σκῆπτρον. *Heſych.* ubi vide Intrpp. Hoc *ſceptrum* antiquiſſimorum virorum σχῆμα, i. e. *ornamentum*, appellat poëta. Vide *Musgr.* ad *Eurip.* Androm. v. 1. De forma *caducei* vide quos laudat *Boettigerus* in *Vaſengem.* I. 2. p. 107. multa ibi de origine caducei docte et acute diſputans.— V. 2. Θριδακίης. Vat. Cod. Huic lectioni patrocinatur *Corn. de Pauw* in not. mſc. excitans *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Perieg. v. 467. ubi haec habentur: ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Θρινακία λέγεται, διὰ τὸ ἐοικέναι θρίδακι. ex quibus verbis hoc tantum intelligitur, fuiſſe, qui Thrinaciae ſive Thrinacriae nomen inepte derivarent, non item, Θριδακίη fuiſſe ſcriptum. — οἰκιστὰ Κορίνθιε. Syracuſani ſunt a Corinthiis oriundi. Cf. *Theocrit.* Eid. XV. 91. *Scaliger* in Euſeb. Chron. p. 76. *Drakenborch.* ad Silium Ital. XIV. 51.

¶. 131.] X. Vat. Cod. p. 456. Plan. p. 1. St. 3. W. μονημέριον venationis ſpectaculum appellabant, quod ultra unum diem non extendebatur. *Juſtinian.* Novell. CV. μετ' ἐκείνην τὴν τοῦ λεγομένου μονημερίου, ἔνθα πολλῆς ἡδυπαθείας ἐμπλήσει τὸν δῆμον, τό, τε καλούμενον Πάγκαρπον θεώμενον, καὶ θηρίοις προσμαχομένους ἀνθρώπους. quem locum illuſtravit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 79. ſq. De his venationibus ex inſtituto egit *Onuphrius Panvin.* de Circ. L. II. p. 203. ſqq. Optat poëta, ut Diana feras quidem excitet, ſed quantum ſatis ſit ad invadendos homines, non ad occidendos. — ἐπιψαῦσαι. tangere, fortaſſe etiam levi vulnere perſtringere. — V. 4. μηδὲ νοήσω. Nolim ego quidem, qui in Jovis placidiſſimi ſolio ſedeo,

hominis interitum videre. Hi quidem verſus quin *Leoni Imperatori* tribuendi ſint, dubitari non poteſt. De Jove μειλιχίῳ vide *Ducker.* ad *Thucyd.* L. I. 126.

THEAETETI EPIGRAMMA.

Vide Animadverſ. T. II. P. II. p. 244.

EPIGRAMMATA
IN QUAEDAM MONIMENTA BYZANTINA.

¶. 132.] *I.* Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. „Julianus hic non alius eſt, quam Imperator. „In alium enim non quadrat, quod hîc praedicatur, „maluiſſe procul ab urbe hoſtes caedere, quam ante „muros pugnam committere.“ *Br.* Haec clariſſ. editor monuit contra *Cangium*, qui in CPoli Chriſt. L. I. p. 47. non ſatis conſtare ait, an Eugenii porta aedificata ſit a Juliano apoſtata. Conſtat tamen, Julianum ante bellum contra Perſas ſusceptum Conſtantinopolin aedificiis ornaſſe. — V. 4. ἤ. Subaudi μᾶλλον, quod ſic ſaepenumero omittitur. Multi hoc obſervarunt, quos laudat *Wernsd.* ad *Himer.* p. 674. — κροτεῖν πόλεμον. Frequentius συγκροτεῖν, bellum parare et inſtruere. Ceterum verſ. ut hîc legitur, a *Planude* concinnatus eſſe videtur. In membr. Vat. eſt: ἢ πόλεως προπάροιθε κροτέειν πολέμους. Unde poſſis etiam ſcribere:

ἢ προπάροιθε πόλεως συγκροτέειν πολέμους.

II. Vat. Cod. p. 472. Plan. p. 349. St. 488. W. „Vide CP. Chriſt. p. 105. Obeliſcus erectus juſſu Theodoſii M. cura Procli, qui non erat architectus, ſed „Praefectus urbis, de quo Fabric. Bibl. Gr. T. VIII.

„p. 459. Poſt hoc carmen ponendum erat Epigr. Inc. „CCCXXXIV. εἰς τὸ λουτρὸν Καρίας ἐν Βυζαντίῳ, de quo „vide Ducange ibid. p. 93." *Br.* Plures hanc Inſcriptionem dederunt. *Wheler* Itiner. p. 183. *Fleetwood* p. 83. *Gruter* p. CLXXXV. quem vid. in Corrig. p. CCCVII. *Smith* in Notit. CPol. p. 100. Obeliſci deſcriptionem dedit *Gyllius* de Topogr. CPol. L. II. c. XI. Reliquos, qui de eo tradiderunt, et veteres et recentiores, laudat *Bandur.* Antiq. CPol. T. II. p. 612. qui etiam anaglypha lateris ſeptentrionalis ſtylobatae exhibet p. 666. cujus notae comparandae ſunt cum iis, quae tradit *Ducang.* ad Alexiadem p. 422. ſq. In latere orientali legitur hoc Epigramma latinum:

Difficilis quondam dominis parere ſerenis
Juſſus et extinctis palmam portare tyrannis,
Omnia Theudoſio cedunt ſubolique perenni:
Ter denis ſic victus duobusque diebus
Judice ſub Proclo ſublime elatus ad auras.

— V. 3. Quidam Πρόκλος exhibent; Πρόκλον Vat. Cod. Ante hoc nomen καὶ inſerit *Gruter.* quod in Obeliſco non comparet, teſte *Th. Smith* l. c. Vide *Maſſon.* in Varior. Corrigend. ad *Gruter.* p. CCCXXIII. — V. 4. Dies triginta duo obeliſco erigendo impenſi ſunt.

III. Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et ſequens Epigr. ſcriptum eſt in porticus, quibus Theodorus, Praefectus urbi, ſub Theodoſio juniore Baſilicam, i. e. aedes ſenatoribus addictas, inſtruxerat. Fuerat is Theodorus, ut ex proximo Epigrammate apparet, ſemel conſul et ter ἔπαρχος; unde poëta ludendi occaſionem arripuit dicens, quaternum illum honorem ei merito contigiſſe, qui Baſilicam quatuor porticibus exornaverit. Conſulatum geſſiſſe hunc Theodorum conſtat anno CCCXCIX. Vide *Ducang.* in CP. Chriſt. L. II. p. 146. — V. 1. τετραπόροις. τὸν Σενάτου οἶκον ὑπὸ τεσ-

σάρων κιόνων βασταζόμενον dicit *Anonym.* in Colleſt. CPol. p. 96. — Pro πόλην in membr. et in Plan. habetur πόλιν, quod cl. editor ex Ducangii conjeſtura mutavit. At ſic pars antitheſios perit. Is, qui urbem quaternis *ornavit arcubus*, ipſe quoque dignus eſt, qui quaternis honoribus ornetur. ἐγείρας τὴν πόλιν ἁψῖσι diſtum per enallagen pro ἐγείρας τῇ πόλει ἁψῖδας.

¶. 133.] *IV.* Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. — V. 1. Baſilica Fortunae, Τύχης, templum vocatur propter Templum *Fortunae Romanae* ibi exſtruſtum. CPol. Chriſt. L. II. p. 147. *Heyne* in Comm. Soc. Reg. T. XI. p. 26. not. et XII. p. 276. — V. 2. θαύματι. Vat. Cod. Edd. Ald. tres et aliae. Huic leſtioni cur θαύμασι praeferatur, cauſa non eſt. — V. 3. χρυσάσπιδι Ῥώμῃ. Duſtum epitheton ex *Pindar.* Iſthm. α. v. 1. ubi χρύσασπι Θήβα de Diva aureo ſcuto inſtruſta occurrit. CPolis autem ἡ νέη Ῥώμη, nonnunquam ſimpliciter Ῥώμη vocatur. Sic etiam hodie veteris Graeciae incolae Ῥωμαῖοι vocantur, eorumque lingua ἡ ῥωμαϊκή. Vide *Wheler* et *Spon.* in Itin. T. II. p. 64. et 76. et, qui fuſe de hac re disputavit, *Büſchingium* in Hiſt. Liter. p. 29. not. *v.* — V. 4. τεῦξεν et ἱρῇ. Vat. Cod. Dorica verbi forma ab h. l. aliena.

V. Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et ſq. Epigramma ſcriptum in portas muri terreſtris, quem, cum terrae motu collapſus eſſet, Theodoſius junior per Conſtantinum, Praefeſtum urbi ſive praetorio, reparari juſſit. Porta Xylocirci appellata eſt, quod per eam ad ligneum circum pergebatur. Vide CPol. Chriſt. L. I. p. 49. Aliam nominis cauſam, ſed vanam eam et nugatoriam, afferunt recentiores Graeculi, quos refutat *Bandur.* in Comm. ad Antiqq. CP. T. II. p. 694. — Ξυλοκέρκου eſt in Ed. Fl. pr. et Ald. 1. In Ald. 2. 3. ξυλοκρίκου, quod deinde in alias edd. propagatum

pagatum eſt. Fuit haec porta ultima muri terreſtris, porta Rhegii contra prima. Hinc intelligitur, cur, muris reparatis, Conſtantini Praefecti nomen his potiſſimum portis inſcriptum ſit. — V. 1. ὕπαρχος. Vat. Cod. vulgari horum vocabulorum confuſione.

VI. Vat. Cod. p. 473. εἰς τὴν πόρταν τοῦ Ῥηγίου. Plan. p. 371. St. 509. W. In cod. *Dorvilli* ῥιγίου. Vide Miſcell. Obſſ. T. IX. p. 378. Eadem eſt hujus nominis diverſitas ap. alios ſcriptores, ubi haec porta et Ruſia et Aurea appellatur. Vide *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 53. et p. 39. Ad noſtrum Epigr. facit inprimis *Marcellinus Comes* ad ann. XXXIX. Theodoſii Junioris: *Urbis Auguſtae muros, olim terrae motu collapſos, intra tres menſes, Conſtantino Praefecto praetorio operam dante, reaedificatos fuiſſe.* — V. 2. ὕπαρχος ἐδείματο. Vat. Cod. — τείχεϊ τεῖχος de duplici muro interpretatur *Ducangius* p. 40. exteriore et interiore. Malim accipere de novo murorum firmamento ſive ornamento, eoque τῶν τειχέων nomine praecipue digno.

VII. Vat. Cod. p. 485. cum lemmate: Ἐν τῷ πορφύρῳ κίονι τὸ ὂν (f. τῷ ὄντι) εἰς τὸν Φιλαδέλφιον. Et ſic fere in Plan. p. 373. St. 511. W. Exſtructum igitur Muſeum in eo loco, qui a ſtatuis filiorum Conſtantini M. *Philadelphium* appellatum eſt. De columna porphyretica videndus *Bandur.* T. II. p. 586. Cf. *Heyne* in Comment. T. XII. p. 284. Ex hoc Epigr. apparet, Muſelium, quem a Muſello, ſacri cubiculi praepoſito, nihil diverſum putat *Ducang.* CP. L. II. p. 176. Muſeum ſuis ſumtibus exſtruxiſſe, in eoque Imperatoris imaginem collocaſſe. — V. 1. εὔνους. Reſpicitur, quod jam *Ducangius* vidit, ad *Eunuchi* titulum; nam ſacri cubiculi praepoſitos eunuchos fuiſſe conſtat. Vide *Reisk.* ad *Conſtant.* Cerem. p. 6. Hanc appellationem erant qui derivarent ἀπὸ τοῦ εὔνουν ἔχειν. Praeclare huc facit *Theodorit.*

de Vit. Patr. c. VIII. de eunuchis, quibus ſpes liberorum ademta: καὶ τούτου ἕνεκα εὖνοι εἶναι βασιλεῖ νομιζόμενοι καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεῦθεν καρπούμενοι. Eandem ob cauſam iſti homines etiam πιστοὶ appellabantur. Vide *Stanlei.* ad Aeſch. Perſ. 2. T. II. p. 764. et *Sibelis* Diatr. de Perſis p. 37. — V. 1. Μουσίλιος. Vat. Cod. et βοῶσιν. — V. 2. πράγματα, ut ſaepe, *verbis* oppoſita. Factis ille ſuam erga Imperatorem fidem demonſtravit, quo documento nullum fortius et gravius. — V. 3. δὲ χαρίσατο. Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 485. ubi prius diſtichon cum praecedente Epigr. jungitur. In Planud. p. 373. St. 512. W. in duo diſticha diviſum, quae jungenda eſſe vidit *Huetius* p. 35. Idem totum hoc carmen cum praecedente jungendum exiſtimabat. Membranarum diſtinctionem ſequutus eſt *Grotius.* — V. 1. In poëtarum igitur et eruditorum praeſidium haec domus exſtructa fuit. — In fin. vſ. vulgo κυρῶν, in membr. κύρων habetur. κούρων correxit *Huet.* p. 35. eamque correctionem expreſſit magnus Interpres:

Spem pueris, urbique decus, laudemque poëtis,
Armaque virtuti divitiasque bonis.

— V. 2. ταῖς ἀρεταῖς. Vat. Cod. — ¶. 134.] V. 3. Μουσίλιος Vat. Cod. — Ejusmodi opera in literarum gratiam exſtruxit Muſelius. — Ludit poëta in diverſis ſignificationibus vocis λόγος, quam primum de *literis*, mox de *verbo* dei accipit. — Laudat enim Muſelium, quod *verbum* non dubitet pro *vero deo* habere.

IX. Vat. Cod. p. 485. Vide ad praeced. Ep. Hoc diſtichon, Brunckio judice, non male ſubjungeretur praecedentibus. Idem judicabat *Salmaſ.* in not. ined. Mihi peculiarem inſcriptionem conſtituiſſe videtur. — πολλά. partem aedificii labantem ſtabilivit. — V. 2. ἵδρυσεν. Vat. Cod. ἤρεισεν emendavit cl. editor. Fortaſſe tamen membr. lectio ſervari poterat, ἀσφαλέως ἱδρύειν et

iam pro *firmare*, *ſtabilire*, *in firma ſede collocare* poni potuiſſe videtur.

X. Plan. p. 299. St. 439. W. Scriptum in Aurelianum, qui Conſul fuerat cum Stilichone ao. Chr. CCCC. et ter Praefectus Praetorio. Ei Senatus, ob res praeclare geſtas, auream ſtatuam decrevit. Vide CP. Chriſt. L. II. p. 147. *Bandur.* Antiqq. p. 844. — V. 1. τὸν τρισέπ. vitioſe Steph. ὃν habet Ald. qui hoc Ep. primus exhibuit in Lectt. — V. 2. πατέρα. Qui Praefecti erant, iidem πατέρες πόλεως appellabantur. Vide *Reisk* ad *Conſtant.* p. 12. Patricii autem Conſtantini et Theodoſiorum aevo *patres Imperatoris*, βασιλέως πατέρες vocabantur, ſive etiam uno vocabulo βασιλεωπάτορες. Vide eund. p. 20. — V. 4. κατέστασεν. Ald. tres.

XI. Plan. p. 298. St. 437. W. Hoc Epigramma *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 77. ſcriptum eſſe putat in ſtatuam argenteam Theodoſii M. quam in Foro Tauri poſitam fuiſſe tradit *Codin.* in Origg. p. 21. 24. Verum ibi non equeſtris ſtatua, ut hoc carmine, ſed columna Theodoſii intelligitur. Fuit quidem in Foro Tauri ſtatua equeſtris, non tamen Theodoſii. Vide *Bandur.* Antiqq. CP. T. II. p. 802. et 842. — V. 1. In orientali terra, ceu alter Sol, inter mortales regnas. — πόλου μέσον. Fortaſſe ad elatum locum referri debet, quo Theodoſii ſtatua erat poſita. — V. 3. Ὠκεανόν. Sub pedibus ſtatuae, in baſi, terra et mare expreſſa fuiſſe videntur.

XII. Plan. p. 299. St. 439. W. In Zenonis et Ariadnes ſtatuas. Eas commemorat, in Chalce poſitas, *Anonym.* de Antiqq. CP. ap. *Bandur.* T. I. p. 7. *Ducange* CP. L. II. p. 115. et 151.

XIII. Plan. p. 299. St. 439. W. Bibliotheca, a Juliano Imperatore exſtructa, cum igne conſumta eſſet Baſiliſco imperante, anno Chr. $\frac{476}{477}$, reſtaurata eſt ſub Zenone, (ſive potius Anaſtaſio; vid. *Heyne* in Comm. XI.

p. 49.) curante Juliano Praefecto Urbi. Hic, opere ad finem perducto, Imperatoris ſtatuam auream ante Bibliothecam poſuit. Vide CP. Chriſt. L. II. p. 151. *Bandur.* T. II. p. 843. Ceterum ineptum Epigramma, cujus poſtremus verſus exſpectationem prioribus excitatam minime explet. — V. 1. οἶκος Ἑλικῶνος. Muſarum domicilium, Bibliotheca.

¶. 135.] *XIV.* Plan. p. 299. St. 439. W. „Vulgo „in pentametro legitur χρυσέην Ἀναστασίην. Viris Byſan-„tinae hiſtoriae peritiſſimis ignoratur penitus haec Ana-„ſtaſia, et vix dubio locus eſt, quin corrupta ſint haec „verba, quae ſic, ut ea exhibui, emendanda erant. Vide „Ducange p. 150. et Banduri p. 843. nr. 397.“ *Br. Bandurius* ſcribendum cenſebat χρυσέην (στήλην) Ἀναστασίου. — μετὰ κόσμον Πιερ. poſt Bibliothecam, Muſarum ornamentum, exſtructam.

XV. Vat. Cod. p. 467. ſq. Plan. p. 359. St. 498. W. In Chalcen, imperante Anaſtaſio exſtructam, Aetherio opus deſignante. Fuit haec Chalce triclinium, quod magno Palatio pro veſtibulo erat. Videtur initio porta ex aere fuiſſe (χαλκῆ, ſc. πύλη), quae ad Palatium ducebat; tranſiit nomen ad aedificium ei vicinum; quae eſt ſuſpicio *Heynii* in Comm. T. XII. p. 279. quem inprimis vide. Si *Cedreno* fides p. 322. Anaſtaſius, confecto Iſaurico bello, hanc aedem in eximiam eduxit altitudinem. Cf. CP. Chr. L. II. p. 114. *Bandur.* T. II. p. 851. Ceterum praeter *Cedrenum* omnes Originum CPol. ſcriptores Chalcen ante Anaſtaſium extitiſſe ſcribunt; unde haud inepte ſuſpiceris, falſum eſſe lemma Epigr. noſtri, idque ipſum *Cedreno* impoſuiſſe, cum aliud fortaſſe *Anaſtaſii* aedificium deſcribatur. Cogitabam equidem de Palatio Blachernarum, de quo *Suidas* in Ἀναστάσιος· — κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται. — V. 1. τυραννοφό-

νου. Referendum ad Iſaurorum oppreſſionem, quos τυραννῆσαι βουλομένους invaſit Anaſtaſius, ducesque rebellionis ſive tyrannos, Longinum, Athenodorum aliosque, occidit. *Malal.* Chron. T. II. p. 106. ſq. — V. 5. Ingens hoc opus propter amplitudinem ſuam ſine tecto relinquere ſtatuerunt. Verum Chalcen aëneis tegulis tectam fuiſſe plurimi tradiderunt; quin nomen inde traxiſſe exiſtimarunt. Inſequenti tempore, cum Chalce in ſeditione conflagraſſet, Iuſtinianum ex aëneis tegulis ſtatuam ſibi faciendam curaſſe tradit *Cedrenus.* Vide CP. Chr. L. II. p. 115. *Banduri* T. II. p. 804. — V. 6. Pro πολυμήτοιο *Huetius* p. 34. πολυκμήτοιο tentabat, ſine cauſa idonea. — V. 8. Aetherius ſancto Imperatori primitias artis ſuae offerebat. An igitur hoc primum erat aedificium paulo inſignius, quod Aetherius conderet? — V. 9. Iam hoc triclinium cum ceteris orbis terrarum miraculis comparare inſtituit auctor; primum cum Capitolio, cuius aëneas tegulas commemorat *Plinius* H. N. XXXIII. 3. qui eas a Catulo inauratas eſſe tradit. Cf. *Lipſium* de Magnit. Rom. L. III. 5. qui noſtri loci non fuit immemor. — V. 14. Ῥουφήνιον. Vat. C. Lucum Nicephorium, ab Eumene ad Pergamum exornandum conſitum, commemorat *Strabo* L. XIII. p. 926. B. Hunc Rufinus fortaſſe novis aedificiis exornavit ſuoque vocavit nomine. Rufinum ſplendida aedificia exſtruxiſſe, apparet ex *Claudian.* in Ruf. L. II. 448. *qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos exſtruxit culmina Manes.* Sed de luco Pergami ab eo conſito nihil reperio. — V. 15. *Hadrianus per Aſiam iter faciens, templa ſui nominis conſecravit. Ael. Spart.* in Vit. Hadr. T. I. p. 126. Ibi *Caſaub.* noſtrum verſum excitavit; unde templum Hadriani Cyzicenum unice cognitum ſibi habebat *Triſtan.* T. I. p. 453. Eodem referendus videtur locus *Xiphilini* p. 799. ubi de terrae motu agit, Cyzicum inprimis devaſtante: καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν

μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ναῶν ἁπάντων — ᾧ τετραόργυιοι μὲν πάχος οἱ κίονες ἦσαν, ὕψος δὲ πεντήκοντα πηχέων, ἕκαστος πέτρας μιᾶς, καὶ τἄλλα τὰ ἐν αὐτῷ, ἕκαστον θαυμάσαι πλέον ἢ ἐπαινέσαι. His verbis Hadriani templum ſignificari putabat *Waſſe* ad *Thucyd.* L. VIII. p. 297. ed. Bip. His et ſqq. verſibus ſimillimum *Martialis* Epigr. primum:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis,
Aſſiduus jactet nec Babylona labor:
Nec Triviae templo molles laudentur honores,
Diſſimuletque Deum cornibus ara frequens.
Aëre nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares ad aſtra ferant.
Omnis Caeſareo cedat labor amphitheatro:
Unum pro cunctis fama loquatur opus.

V. 16. *ἀείσεις* Vat. Cod. — V. 18. *μοῦνος* omittit Ed. Flor. pr. — V. 19. *Ἰσαυροφόνον.* De bello Iſaurico vide ad v. 1. et ad *Chriſtodori* Ecphr. 404. T. II. P. III. p. 325. — V. 20. *ἐδέθλιον Ἠριγ.* Sedem Imperatoris in orientali parte terrae intellexit. — V. 21. *τετραπόρων.* propter arcus in quatuor mundi regiones patentes. Vide *Duc.* CP. Chr. p. 115.

¶. 136] *XVI.* Vat. Cod. p. 534. Plan. p. 185. St. 270. W. „In ſtatuam Imp. Anaſtaſii, ad euripum circi „Conſtantinopolitani poſitam, juxta Scyllae ſtatuam, „quae ibi erat." *Br.* Epigramma noſtrum, quo Anaſtaſio ſordes et iracundia exprobrantur, catholico cuidam auctori tribuendum eſſe ſuſpiceris, Anaſtaſio forte propter Eutychianae haereſeos ſuſpicionem infeſto. Hunc Imperatorem avarum fuiſſe et ignavum, et multis aliis vitiis inquinatum, tradit etiam *Suid.* in *Ἀναστάσιος* ex Collectan. Conſtant. a *Valeſio* editis p. 853. ubi ille inter alia paupertatem omnibus communem dono dediſſe dicitur. Longe aliter de ejus parſimonia judicat *Gibbon* Hiſtory on the D. and F. etc. cap. XL. T. VII. p. 83. ed.

Baſ. — V. 1. σιδήρου. Statuarum ex ferro exempla collegit *Junius* de Pict. Vet. III. 11. p. 292. noſtri Epigr. non immemor.

XVII. Vat. Cod. p. 543. Plan. p. 185. St. 270. W. — V. 1. Anaſtaſii ſtatua proxime Scyllam erat poſita in Hippodromo, de qua vide ad Ep. ἀδέσπ. CCLXXVI. Hinc Imperatorem cum Charybdi comparat. Hanc comparationem fortaſſe debuit auctor *Anaxilae* Comico, qui de rapacibus ſcortis haec ſcripſit ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Νάννιον τί δεινῆς διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; — Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω που ποιεῖ; Similiter *Alciphr.* I. Ep. VI. p. 36. de meretrice: κωμάζουσι γὰρ εἰς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· — ἡ δὲ εἰςδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. Ejusmodi acuminis a Byzantinis ad interpretanda artis opera adhibiti exemplum offert *Anonym.* ap. *Bandur.* L. III. p. 42. nr. 114. item de Scylla in Hippodromo: αἱ δὲ γεννῶσαι θῆρας καὶ ἐσθίουσαι ἀνθρώπους ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, ἡ μὲν μία ἐστὶν Ἰουστινιανοῦ τοῦ τυράννου, δηλοῦσα τὴν ἱστορίαν τῶν δευτέρων αὐτοῦ πράξεων, ἡ δὲ ἑτέρα, ἐν ᾗ πλεῖον ὑπάρχει, οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ Σκύλλα ἐστίν, ἡ ἐκ τῆς Χαρύβδεως ἐσθίουσα τοὺς ἀνθρώπους. — V. 4. κερματίσας. te, cum aënea ſis, in parvula fruſta comminuens, ſive in numos convertens et ſic te abripiens.

XVIII. Planud. p. 294. St. 433. W. Scriptum eſt in Proclum, Ictum illuſtrem, qui, a Iuſtino Thrace Quaeſtor factus, eximiam juſtitiae et integritatis laudem tulit. Vide de hoc Proclo *Fabric.* Bibl. Gr. T. VIII. p. 462. *Alemann.* ad Procop. Hiſt. Arc. p. 102. et *Bandur.* T. II. p. 839. Procli pater Conſul fuit ao. Chr. DXII. imperii Anaſtaſii XXII. Quum Proclus in noſtro Epigr. Conſulatum ſaepius geſſiſſe dicatur, neque tamen ejus nomen in Faſtis compareat, intelligendus eſt Conſulatus honorarius ſive codicillaris. — V. 2. Δίκης. cum patronus cauſarum eſſet et Scholaſticus, Imperator eum aulae

vindicavit. Quantum valuerit ap. Juſtinum, hominem ἀναλφάβητον, narrat *Procop.* in Hiſt. arc. c. VI. — V. 3. στόμα πιστόν. Quaeſtores Imperatorum Principis epiſtolas, decreta, conſtitutionesque in Senatu recitabant. Vide *Panciroll.* Dignit. Imp. c. LXXIII. (Theſ. Graev. T. VII. p. 1513.) — V. 4. χαλκός. aënea haec ſtatua docet, quantis honoribus labores remunerentur.

XIX. Plan. p 297. St. 437. W. ubi in lemmate legitur ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ pro ἐν τῷ Αὐγουστίῶνι, quod *Brunckius* ſcripſit ex mente *Bandurii* T. II. p. 841. Nullus enim eorum ſcriptorum, qui de Juſtiniani ſtatua equeſtri tradiderunt, eam in Hippodromo, omnes in Auguſtaeo poſitam fuiſſe dicunt. Graphice eam deſcripſit *Procopius* de Aedif. L. I. 2. p. 10. — V. 1. Μηδοκτόνε. Converſus erat Imperatoris vultus ad orientem, τὴν ἡνιόχησιν ἐπὶ Πέρσας, οἶμαι, ποιούμενος. *Procop.* l. c. — V. 2. γενέτης, ὡς σύμβουλος. παῖς, ὡς πολίτης. *Schol.* De Euſtathio Senatore nihil aliunde conſtare videtur. — V. 3. Νίκην. De Victoriae ſtatua non cogitandum. Sed ipſe equus ſive tota ſtatua, propter victorias Juſtiniano dicata, Νίκη ἄλλη appellatur, fortaſſe etiam propter eximiam pulchritudinem, qua ceteras ſuperabat. — V. 4. μετηνεμίῳ. velociſſimo. *Procopius* l. c. ἵππος — ἔοικε βαδιουμένῳ καὶ τοῦ πρόσω λαμπρῶς ἐχομένῳ. — ¶. 137.] V. 5. „Vulgo legitur „ὕψος, ſine ullo ſenſu. ὕψου imperativus ab ὑψόω, *evehe*, „*extolle.*“ *Br.* In vulgata haerebat etiam *Joſ. Scaliger*, qui ὑψόσ' Ἰ. emendavit in not. mſt. ad quod ſi ἔχοι ſubaudias, ſenſum habebis aptiſſimum: Tua vis, tuum imperium nunquam non in altum tendit. Reſpicitur enim altitudo columnae, in qua Imperatoris ſtatua erat poſita. — ἐν χθονί. Haec propter antitheſin videntur dicta: Dum tu in ſublimi regnas, hoſtes tui vincti jaceant humi. Hoc malim, quam captivos Scythas et Perſas humi conſediſſe putare, quae eſt ſententia Ill. *Heynii* in Comm. Soc. R. T. XI. p. 50. qui omnino conſulendus;

et T. XII. p. 276. — Ceterum nomen *Juſtiniani* mediam ſyllabam in his carminibus ubique corripit, quod fieri poſſe negabat *Santenius* in Not. ad *Muret.* T. IV. p. XXX.

XX. Planud. p. 297. St. 437. W. In eandem ſtatuam.—V. 1. Babylonis imago in baſi ſtatuae expreſſa fuiſſe videtur. — V. 4. „Ille fortaſſis Julianus hanc Juſtiniani ſtatuam equeſtrem erexit, qui, ut ſcribit Victor Turnenſ. urbis praefecturam geſſit ao. XXXIX. Juſtiniani. Fuit item Julianus Praef. praetorio Coſſ. Lampadio et Oreſte. De Juliano vero fratre Summi, qui fuit Juſtiniano a ſecretis et legati officio functus eſt ap. Homeritas et Aethiopes, nec non apud Chosroëm, loquitur Procopius de Bellis p. 61, 88. et 103." Verba ſunt *Bandurii* ad h. Epigr.

XXI. Vat. Cod. p. 488. εἰς εἴςοδον τῆς Ἡρίας. In Plan. p. 298. St. 437. W. εἰς εἴςοδον τῆς ἱερείας. quod lemma in errorem induxit *Brodaeum*, ut de aede Virgini a Juſtiniano condita cogitaret. Agitur de Heraeo, cujus palatii veſtibulo hoc Epigramma inſcriptum erat. Vide *Alemann.* ad *Procop.* Hiſt. Arc. p. 148. Cf. *Agath.* Ep. XLVI. et CP. Chriſt. IV. p. 175. — Ad Palatium Ἱερίας hoc diſtichon refert *Petav.* ad Nicephor. p. 72. ed. Par.

XXII. Vat. Cod. p. 487. ubi de lemmate nihil niſi Εἰς . . ſervatum. Plan. p. 361. St. 501. W. *Ducangius* in CP. Chr. II. p. 126. novum conſiſtorium a Juſtiniano in Hebdomo exſtructum deſcribi putat; neſcio quo jure.

XXIII. Plan. p. 297. St. 437. W. In ſtatuam Juſtini Imp. in Portu Juliani ſive Sophiae. Hunc portum a Juſtino purgatum eſſe tradit *Cedrenus:* κτίζει οὖν καὶ τὰ Παλάτια τὰ ἐν τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι, ἀποκαθαίρων καὶ αὐτὸν τὸν λιμένα. Huic negotio Theodorus praefuiſſe et, opere perfecto, ſtatuam Imperatoris ibi collocaſſe videtur.

Vide CPol. Chr. I. p. 59. — V. 1. ὕπαρχος. Vulgo. — V. 3. πετάσειε γαλήνην. De Venere marina agi exiſtimes. Cf. ad *Anytes* Ep. V. T. I. P. I. p. 425. Reſpicitur autem ad titulum τοῦ πράου et τοῦ γαληνοῦ, qui Imperatoribus ſolebat tribui. Cf. *Reisk.* ad *Conſtant.* Cerem. p. 122.

¶. 138.] *XXIV.* Vat. Cod. p. 486. Εἰς στήλην Ἰουστίνου βασιλ. Plan. p. 300. St. 440. W. ubi inepte εἰς Ἰουστινιανοῦ στ. unde *Brodaeus* Juſtinum pro Juſtiniano poſitum exiſtimabat. — V. 1. κατάχρεως et ὕπαρχος Vat. Cod.

XXV. Vat. Cod. p. 486. cum eo lemmate, quod *Br.* dedit. In Plan. p. 300. St. 440. W. εἰς οἶκον Σοφίας legitur. Erat ſtatua Sophiae Auguſtae juxta ſtatuam Juſtini Imp. poſita in portu Sophiano. CP. Chriſt. I. p. 59. Cf. Anonym. de Antiqq. CPol. nr. 126. et *Bandur.* T. II. p. 844.

XXVI. „Plan. p. 299. St. 439. W. cum lemmate: „εἰς εἰκόνα Ἰουστινιανοῦ. et in ultimo verſu θεῖον Ἰουστινια„νοῦ κάρτος ἀμειψαμένα. quod nomen cum metrum non „admittat, depravatam ſcripturam eſſe credo librarii „ignorantia ideoque utrobique repoſui Ἰουστίνου.“ *Br.* At haec emendatio aliquid difficultatis habet. Nam Juſtino imperante Perſis omnia feliciter ſucceſſiſſe conſtat, donec Tiberius eos ſuperaret magno proelio, paucis menſibus ante Juſtini obitum. Dicendum igitur, intra hoc breve ſpatium, quod ab illa victoria usque ad mortem Juſtini effluxerit, ſtatuam ei eſſe poſitam; aut poëtam, quod adulatores facere ſolent, non de victoriis jam reportatis, ſed de reportandis, quarum ſcilicet ſpem animo conceperant CPolitani, agere. — V. 1. alio monimento Perſae victorias tuas celebrabunt, alio Avares. — V. 4. κείρας βόστρυχον. longam comam tondens, ut ſervi ſolent. Longam comam gerebant Avares, teſte *Theophane*, eorum ad Juſtinianum legationem deſcribente: εἶχον τὰς κόμας ὄπισθεν μακρὰς πάνυ, δεδεμένας πραν͂δίοις καὶ πε-

πλεγμένας· — ἡ δὲ λοιπὴ φορεσία αὐτῶν ὡς δὴ καὶ τῶν λοιπῶν ἐστιν Οὔννων. — V. 5. τὸν δ' ὑπέρ. Vulgo, quod ſine dubio verum eſt. In fine verſus autem τούτων legendum videtur. Junge πόλις ἄνασσα τούτων, Perſarum puta et Avarum. — V. 6. „ ἐξ ὑπάτου μίτρης. Hoc, ſi verum eſt, ſignificare debet *poſt exactum conſulatum.* At Juſtinus junior „perpetuo fuit conſul, unde ſcribendum reor εἰν ὑπάτου „μίτρῃ, *conſulari habitu.*" *Br.* Eodem ſenſu *Grotius* hoc diſtichon accepit vertens: *Hanc dedit interea ſub cultu conſulis illi Pro bene ſervatis legibus urbs dominans.* Haeſit etiam in vulgata *Joſ. Scaliger*, qui ῥήτρης emendavit in not. mſt. Fortaſſe tamen nihil mutandum: ἐξ ὑπάτου μίτρης ſignificare poteſt *propter conſulatum*, quem primus poſt longum intervallum Juſtinus reſtituit, populo gaudente et acclamante. Et ob hunc magiſtratum reſtitutum fortaſſe Imperatoris εὐνομία celebratur. — V. 7. „Vulgo ἄμμορε ſine ſenſu, aut contrario ſententiae poëtae. Heſych ἄμμορον. δύσμορον. κακόμορον. Huic oppoſitum eſt ἔμμορε. *fortunata Roma.*" *Br.* *Scaliger* in not. mſt. ἄφθορε tentabat. — V. 8. Ἰουστινιανοῦ. Vulgo. Saepe hoc nomen cum Juſtini nomine confuſum eſt.

XXVII. Vat. C. p. 483. Plan. p. 381. St. 519. W. In Horologium in Miliario poſitum. Miliarium, quae pars eſt fori Auguſtaei, intelligitur per τὴν ἁψῖδα τὴν εἰς τὴν βασιλικὴν in lemmate. (CPol. Chr. I. p. 74.) Horologium cum ſurreptum eſſet, Julianus Praefectus praetorio id reperit et loco ſuo reſtituit. Vide *Bandur.* Antiqq. T. II. pag. 857. Collocabantur autem ſolaria in foris, baſilicis, balneis. *Paciaudius* in Mon. Pelop. T. I. p. 48. Alia horologia CPoli poſita indicat *Heyn.* in Comm. T. XI. p. 35. ſq. — V. 1. Poëta Solem alloquitur eumque rogat, ut ſolarium nunquam non adſpiciat. φέγγος ἐλευθερίης, Sol, libero populo lucem miniſtrans; dictum ad analogiam τοῦ ἐλεύθερον ἦμαρ. Illam autem libertatem populus, poëta auctore,

ad Juſtinum et Sophiam referebat. Quo munere hanc laudem Imperator meruerit, non ſatis perſpicuum; fortaſſis conſulatu reſtituto, in quo vana erat priſcae libertatis ſpecies. — V. 4. μονάδος. A prima diei hora usque ad duodecimam.

¶. 139.] *XXVIII.* Vat. C. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. In Capitolium ſive Baſilicam, ubi Profeſſorum auditoria erant. Ibi cum ceterae artes, tum inprimis legum ſcientia tradebatur. Vide CP. Chriſt. L. II. p. 150. *Bandur.* T. II. p. 853. — V. 3. ϖ Vat. C. — πᾶσι plurimae editt.

XXIX. Plan. p. 293. St. 432. W. Spectare videtur hoc Epigr. ad Theodorum Curopalatam Heraclii Imper. fratrem, qui a fratre Auguſto dux exercitus contra Saracenos miſſus, bellum cum iis per decem annos vario eventu geſſit, tandem in eo proelio, quod ad Gabatam cum Saracenis iniit ao. Chr. 618. occiſus eſt. *Banduri* T. II. p. 839. *Heynius* in Comment. T. XI. p. 54. de Theodoro cogitabat eo, qui Praefectus Praet. ſub Theodoſio juniore ao. 409. Pylen Baſilicae inſtauravit. — V. 1. ῥητῆρες. ῥήτορες. cauſarum patroni. — V. 2. γραφὶς ſtatua eſſe videtur. Cf. cl. *Heyn.* l. c. p. 53. not. *m.* — V. 3. εἰ μὴ χρυσὸν ἔφευγε. Ductum ex *Arabii Schol.* Ep. II.

XXX. XXXI. In primis fol. Vat. C. Plan. p. 294. St. 433. W. Nicetas, cujus ſtatuam hoc carmine Imperator et Populus poſuiſſe dicuntur, eſt Nicetas Patricius, Gregorae Patricii filius, qui erat patruus Heraclii Imper. Hunc pater Gregoras cum magnis equitum turmis terreſtri itinere contra Phocam miſit, dum Heraclius, Heraclii filius, maritimo itinere in eundem tenderet, pacto inter eos inito, ut, qui prior eo veniſſet, imperium, ſi poſſet, occuparet. Heraclius igitur, cum prior ve-

niſſet, Imperator eſt appellatus; Nicetam vero ille ſemper coluit ut imperii participem, quin et ſtatuam ejus equeſtrem auratam ſupra columnam in foro erexit, ut ſcribit *S. Nicephorus* CP. in Brev. Hiſtor. p. 24. Ad hujus ſtatuam videntur ſpectare duo haec Epigrammata, quae fortaſſe baſi ejus inſcripta erant. *Banduri* Antiqq. CP. T. II. p. 839.

XXXII. Vat. C. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. „De Palatio Magnaura vide CP. Chriſt. p. 127. V. 3. „e codicibus ſcripſi σὺν Κωνσταντίῳ υἱῷ. Probabile eſt Con„ſtantium opus ab avo inchoatum abſolviſſe; Conſtanti„nus tres tantum poſt patrem menſes imperavit.“ *Br.* In Vat. membr. Κωνσταντίνῳ. quod fortaſſe non mutandum. Hoc nomen penultima brevi occurrit in Ep. in Athlet. LII. LIII. T. III. p. 29. ſq. Deinde Conſtantinus III., licet nonniſi tres menſes poſt Heraclium patrem regnaverit, patre adhuc vivo Auguſti titulo utebatur. Quo tempore ſimul cum patre Magnaurae triclinium exſtruxiſſe potuit. Caeterum ex hoc Epigrammate patet, poſt illud Magnaurae palatium, quod Conſtantinus M. condidit, aliud ejusdem nominis ab Heraclio exſtructum eſſe poſt Perſas devictos. — V. 2. αἰχμὴν λαχόντες. De imperio ſimpliciter acceperim, quod favente Chriſto tenuerint illi. Sic etiam *Grotius: Sub crucis auſpiciis felicia ſceptra tenentes. Bandurius* T. II. p. 851. interpretatur: *poſt recuperationem ſacri ligni crucis*; quod ex ipſis verbis non conficitur, quamvis non negaverim, auctorem carminis felix Imperatorum illorum regnum a crucis recuperatione derivaſſe. Jam ſatis notum, Perſas ab Heraclio pacem petentes ei crucem, Chriſtianis ablatam, reſtituiſſe (an. 628). *Theophan.* p. 272. ſq.

¶. 140.] *XXXIII.* Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. In Horologium a Sergio Patriarcha CPolitano in loco quodam poſitum, ubi olim hortus fuerat. De Sergio, qui ſub Heraclio floruit, vide *Bandur.* T. II.

p. 899. et *Fabricii* Bibl. Gr. T. X. p. 199. — V. 2. νυκτοφανής. tenebrae ab arboribus circumſtantibus ortae ſolem obumbrabant, et ipſe locus adeo nocturnis umbris videbatur obductus. — V. 3. τελέσσας. Vat. C. Sincera eſt vulgata. Sergius eundem locum ab arboribus purgavit. — V. 4. μυστιπόλος. *Brodaeus* ex hoc vocabulo colligit, ethnicum hoc Epigramma evomuiſſe; neſcio quo jure. Nam Chriſtiani vocabula, de paganorum myſteriis uſurpata, ad veri dei cultum transferre ſolebant. Vide *Suiceri* Theſaur. v. μυστήρια — αὐτόπτης τριάδος. Epiſcopum catholicum ſignificari exiſtimo, qui vere et ex orthodoxae eccleſiae decretis de Trinitate ſtatuit. Quantopere enim agitata fuerit illa aetas controverſiis de Trinitate, nemo ignorat, niſi qui Eccleſiae chriſtianae hiſtoriam ignorat. Jam licet Sergius monotheletarum haereſi infectus fuerit, diu tamen catholicus videbatur; ſaltem usque ad ann. Chr. DCXXXIV. quo tempore ſumma ap. omnes auctoritate florebat. Vide *Baronii* Annal. ann. 633. XXIV. — V. 5. ἀκίνητον ἀνάγκην ἄντυγος οὐρ. converſiones coeli, naturae legibus obnoxiae. — λίθος στατός. gnomon. — In ἑπτάκις *Brodaeus* ſuſpicabatur reſpici ad cantum hymnorum, ſepties per diem a chriſtianis iteratum, aut ad ſeptem horas, forenſibus negotiis impendendas. Neutra harum interpretationum ſatisfacit; non magis ac *Brodaei* conjectura ἑξάκις. *Grotius* de planetarum numero cogitans vertit:

Stat lapis immotus, ſeptenaque ſidera monſtrat,
Qua nunquam ceſſet lege rotare polus.

Duodecim zodiaci ſigna in ſolariis notata fuiſſe conſtat, idque ſeptem fortaſſe lineis, ut probabile ſit ex iis, quae disputavit *van Beek Calkoen* in Diſſert. mathem. philol. de Horologiis veterum ſciothericis (Amſtel. 1797. 8.) p. 38. Cf. figur. T. V. 33. Huc ſi quis τὸ ἑπτάκις in noſtro loco referre voluerit, non multum refragabor;

malim tamen credere, poëtam diei quam anni distributionem ſignificaſſe. Jam pone, Sergium in area ſolarii notaſſe ortum, meridiem, occaſum; duas partes habebis et tres lineas. Unamquamque iterum in tres, totumque adeo diem ab ortu ſolis usque ad occaſum in ſex aequas partes diviſiſſe videtur; unde ſeptem lineae in ſolarii area exiſtebant, in quas gnomonis umbra incidens, *ſepties* (ἑπτάκις) coeli converſionem indicabat.

XXXIV. Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. Hoc Epigramma in *Brodaei* commentario praeteritum eſt. Primum diſtichon obſcurum: Mechanica ars Phaëthontem i. e. Phoebum cogit, bene adhibitis gnomonibus ſolis curſum aucupari ſ. captare. An ἀγρεύειν depravatum eſt et in ἀγγέλλειν mutandum? At ne hoc quidem ſatis commodum et, ut verum fatear, nimis obvium. *Grotius*, vulgata lectione penitus relicta, vertit:

Sole novo ſolis mentitur in aethere curſum
Mire compoſitis machina docta modis.

Sic quidem in editione V. cl. *H. de Boſch* legitur; at nullus dubito, quin *Grotius* ſcripſerit: *metitur-curſum.* quod bonum ſenſum facit, ſed ex graecis verbis vix extundendum. Res optime ſe haberet, ſi legeretur: μηχανικὴ ἀγρεύει δρόμον ἠελίου, ſive Φαέθοντα; at quid duplici accuſativo facias? quid verbo βιάζεται? An igitur ſcribendum:

Μηχανικὴ Φαέθοντα βιάζεται ἁρμονικοῖσι
γνώμοσιν ἀρχεύειν τῷ δρόμῳ ἠελίου.

Mechanica Phoebum cogit ſolis curſum ad gnomonem ſolarii dirigere; in qua hyperbola nemo haerebit, qui ſequentem vſ. perpenderit, ubi parvus lapis ortum et occaſum ſolis *moderari*, ἀμφιέπειν, dicitur. Hoc ſenſu verbo ἀμφιέπειν utitur *Apollon. Rhod.* I. 561. Tiphys, ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν εὔξοα τεχνηέντως Πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι. — V. 4. ὡρονόμων. Vat. C. Vulgatam ut exquiſitiorem praefero: *Arte illa, quae in horas deſcripſit*

diem. — σκιόεις τύπος est umbra ipſius gnomonis, certis ſolarii lineis incidens. — V. 5. Hoc *mortalium* opus perfectum eſt, Sergii *divina* mente opitulante.

XXXV. „In medio Hippodromo etiamnum extat „ſtructilis coloſſus ex lapidibus quadratis factus, olim— „ut Epigramma in ejus baſi inciſum teſtatur — aereis „tabulis veſtitus, ferro colligatis, ut apparet ex forami„nibus, non modo in ſcapo, ſed etiam in baſi remanen„tibus, in quae quidem foramina regulae ferreae inſitae „erant, plumbo confirmatae: nunc ſpoliatus reſtat, ſtru„cturam interiorem lapideam prodens, barbarorum avari„tiam expertus. In baſi inciſi ſunt verſus ſubſequentes: „Τὸ τετράπλευρον κ. τ. λ.“ Verba ſunt *Gyllii* de Topogr. CP. L. II. c. XII. p. 376. ap. *Bandur.* Hinc *Ducang.* in CP. Chriſt. L. II. p. 105. Deſcripſit etiam *Th. Smith* in Brevi Not. CPol. p. 98. *Gruter.* p. CLXXXVI. *Bonada* in Anth. p. 189. *Smith* de ipſo monimento haec tradit: „In hippodromi extremo columna hodie ex„tat, quaſi ſtadii meta, ſed illa incendii vim paſſa rimas „agit, inde dicta *columna cremata*, quam alii vocarunt „*coloſſum ſtructilem.*“ Ex inſcriptione noſtra apparet, coloſſum renovatum eſſe a Conſtantino Romani filio, illius, qui ab anno Chr. CMXIX. ſimul cum tribus filiis, quorum minimus Conſtantinus erat, imperium capeſſivit. — V. 1. τῶν μεταρσίων. mirabile hoc opus inter illa, quae altitudine ſua mirationem faciunt. — V. 3. ὁ Ῥωμανοῦ παῖς. Sic *Th. Smith.* Reliqui οὗ Ῥωμανὸς παῖς. quod et ipſum ferri poteſt. Succeſſit Romanus junior patri Conſtantino VII. ann. Chr. CMLIX. — V. 4. κρεῖττον. ſic *Douſa* emendavit vulg. κρείττων. Illud exhibet *Smith.* — Reſtituendo hoc opus pulchrius reddidit, quam ante fuit. — Pro θεωρίας *Gruterus* male θεουργίας. — V. 6. ὁ χαλκός. Etiam hoc ad coloſſum Rhodium referri voluit *Maſſon* in Corrig. ad *Gruter.* p. CCCXXIII. quia coloſſus ille in Hippodromo ſaxeus, non

non aëneus fuerit. Videtur tamen ob firmitatem ſtructurae χάλκεος appellatus eſſe. Sic certe *Codinus*, quem *Cangius* laudat, de parte Circi, ubi coloſſus: μέχρι τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ τετραπλεύρου πεδινὸς τόπος.

CARMINA VARII ARGUMENTI
METRO HEROICO CONSCRIPTA.

Plurima eorum carminum, quae cl. editor hoc capite conjunxit, luſus ſunt Grammaticorum rhetorici, quibus illuſtrium antiquitatis hominum in memorabili quadam vitae conditione poſitorum ſenſus exprimere conabantur. Hoc exercitationis genus, a declamatoribus valde frequentatum, attigit *Quintil.* Inſtit. Or. III. 8, 53. Noſtris ſimilia reperiuntur in Anthol. Lat. L. I. 89. p. 68. et ap. *Libanium* in Ἠθοποιίαις, T. IV. p. 1009. ſqq. ed. R.

¶. 141.] *I.* Vat. C. p. 436. Plan. p. 36. St. 54. W. Cupidinem ſuis ignibus flagrantem vidimus ap. *Meleagr.* Ep. XLII. — πυρὶ πῦρ. Id. Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον. Simili acumine *Ovidius* de Sole IV. Met. 194. *Nempe tuis omnes qui terras ignibus uris, Ureris igne novo.*

II. Vat. C. p. 436. Plan. p. 12. St. 22. W. Hiſtoriam Philomelae multi narrarunt, quos vide in Not. ad *Apollodor.* III. 14. 8. p. 842. — V. 1. ἐνὶ σπήλυγγι. *rex Pandione natam In ſtabula alta trahit, ſilvis obſcura vetuſtis: Atque ibi pallentem, trepidantem et cuncta timentem — Includit, faſſusque nefas et virginem, et unam, Vi ſuperat.* *Ovid.* Metam. VI. 520. — V. 3. δέ μοι. Vat. C. — V. 4. ἐθέρισε. Flor. Ald. 1. 3. — Verbum θερίζειν in hac re plures uſurparunt. *Anacr.* Od. XII. 5. ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω; *Sophocl.* Ajax v. 238. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ

γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας. — V. 8. ἐν ἕρκεσι μηλονομήαν. *Stabula* appellat etiam *Ovidius*, qui Philomelam ibidem incluſam fuiſſe narrat l. c. v. 571. *Quid faciat Philomela? fugam cuſtodia claudit: Structa rigent ſolido ſtabulorum moenia ſaxo: Os mutum facti caret indice.* Unde apparet, recte emendatum eſſe ἕρξας pro ἔρξας, quod vulgo obtinet. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. εἴρξας tentavit, eodem ſenſu. — V. 9. ἐνόσφησε. Vat. C. δὲ νόσφισε. Vulgo.

III. Vat. C. p. 437. Plan. p. 37. St. 55. W. Apud *Nonn.* Dion. XLVII. p. 1226. Ariadne de Paſiphaë: ἡμετέρη ποτὲ μήτηρ Ἀγρονόμοις θήτευε, καὶ αὐχένα κάμψε νομῷ, Βοσκομένῳ δ' ὀάριζεν ἀφωνήτῳ τινὶ ταύρῳ — Πηκτίδος οὐ πόθον ἔσχεν, ὅσον μυκηθμὸν ἀκούειν.

¶. 142.] *IV.* Vat. C. p. 438. Plan. p. 11. St. 21. W. Juno Herculis virtuti iram denique remiſiſſe eumque omnibus Divis conſentientibus in coelum admiſiſſe putabatur. — V. 2. πόνον. Vat. C. vitioſe. — *Pindar.* XII. Pyth. 49. εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται. *Ariſtotel.* Hymn. in Virt. v. 12. σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης, Λήδας δὲ κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν, Ἔργοις σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν. De virtute et fortitudine *Horat.* III. Carm. III. 9. *Hac arte vagus Hercules Innixus, arces attigit igneas;* ubi plura ſimilia collegit *Mitſcherl.* p. 40. — V. 4. χάριν ἐτέλεσσε. Vat. C.

V. Vat. C. p. 439. Plan. p. 8. St. 14. W. *Telephus — quum obſtinate Ulyſſem inter vineas, quae ei loco adjunctae erant, inſequeretur, praepeditus trunco vitis ruit. Id ubi Achilles procul animadvertit, telum jaculatus femur ſiniſtrum ei transfigit. Dictys* L. II. 3. Ad hanc fabulam reſpexit *Pindar.* Iſthm. H. 107. Achilles Μύσιον ἀμπελόεν Αἵμαξε, Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον. Hoc Bacchi cura factum eſſe, ut vitis Telephi pedes impediret, tradunt cum alii, tum *Euſtath.* ιλ. α. p. 35. 20. — V. 1. πράξομεν. Vat. C. — V. 2. πτόρθον ἐμόν. Si filium meum Apollo ita proſternet, ut tu

nunc Telephum ſtraviſti, an tum etiam Apollinem ſupplantabis? ἐξ Ἀλ. βελέμνων. Vat. C.

VI. Vat. C. p. 439. Plan. p. 20. St. 31. W. Referenda ſunt haec ad Menelai et Paridis monomachiam Ιλ. γ. 314. ſqq. quam Helena de moenibus ſpectabat. — V. 2. Jam inter vos decernitur, utri veſtrum uxor deſtinata ſim. Vulgo ἵσταται ἀκμὴ legitur. ἀκμῆς emendavit *Brodaeus*, idque ipſum exhibet Vat. C. Ingenioſe *Joſ. Scaliger* in Not. mſt. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταμαι ἀκμῆς. Sed noſter reſpexit *Homer.* Ιλ. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἤ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι. quae obverſabantur *Herodoto* L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι — quem locum ſimilibus illuſtravit *Valkenarius.* — V. 3. ἕλῃ. Vat. C. ἕλοι, quod in Plan. eſt, praeferendum. — V. 4. ἄνευθε. Veneris judicium deprecatur, verita, ne iterum alii cuidam adultero tradatur.

VII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 9. St. 17. W. Spectatur Ιλ. λ. 248. Cf. declamationem Achillis, cum Graecos victos videret, ap. *Liban.* T. IV. p. 1036. ſq. — V. 2. σταδίοισιν Vat. C. σταδίῃσι μάχαις, *pugna ſtataria.* — V. 3. βλάβῃ pro λώβῃ Vat. C. claudicante metro. — ¶. 143.]

V. 4. μέγα φανεῖ Vat. C. Unde ſcribendum

σοὶ δ' αὐτῷ μέγα πῆμ' ἐφάνη —

et ſq. verſu ex membr. revocanda lectio

καὶ ἄσχετα πένθεα πάσχεις.

— V. 6. πᾶσιν. Vat. C. Haec verba cum ironia pronuntiantur: tu, qui te omnibus propugnaculum belli fore gloriabaris. *Brodaeus* et *Opſop.* cogitabant de ἀτύχθης.

VIII Vat. Cod. p. 439. ubi nonniſi v. 1. 2. exhibentur. Plan. p. 8. St. 14. W. ubi in antiquis edd. Patrocli reſponſum v. 3. omittitur. Illud ab edit. Bad. ſuppletum recepit Steph. Quum Patroclus reliqua Achillis arma indueret, haſtam ſolam *oneroſam gravemque*

Peliacam (*Ovid.* Met. XIII. 108.) reliquit. Ιλ. π. 140. Hinc Hector, Patroclo interfecto, dixiſſe fingitur: Lacertorum horum imbecillitas damno me mactavit; non omnia enim, quae petebam, attuliſti ſpolia. Reſpondet Patroclus: Hoc ipſum tibi profuit; Pelias cuſpis te peremiſſet. — V. 4 – 6. in antiquis edd. item deſiderati ex marg. ed. Wechel. una cum *Arſenii* diſticho in textum recepti ſunt.

IX. Vat. C. p. 439. Plan. p. 7. St. 13. W. — V. 1. Ἴλιος ὀφρυόεσσα ex Ιλ. χ. 411. plurimi ſumſerunt, quorum loca larga manu dedit *Wetſten.* ad Lucam IV. 28.

¶. 144.] X. Vat. C. p. 438. Plan. p. 8. St. 13. W. Helenus, vates, cum Achillem arma induentem videt, patriae interitum vaticinatur. — V. 1. Ἀθήνῃ. Quod ap. Homerum Thetis feciſſe dicitur, Helenus Minervae, totius belli cauſae, tribuit. — V. 2. ῥήγιον. Vat. C. Vulgo in fine interrogandi nota ponitur. At non dubitanter loquitur Helenus, cujus nomen in lemmate legitur in Ed. Flor. pr. Aldin. 1. Ed. Nic. Sab. In reliquis Aldin. Ἕκτωρ, quod etiam Lectt. Ald. 1. exhibent. — V. 4. ὅσσοτ' ἂν Vat. C. et in marg. ἄς.

XI. Planud. p. 8. St. 14. W. Ιλ. χ. 369. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν, Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη. — V. 2. λέοντος. Quis non meminerit fabulae de leone aetate confecto, quam ſpectat etiam *Ovid.* in Ibid. 29. *At tibi, calcaſti qui me, violente, jacentem.*

XII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 7. St. 13. W. Pyrrhum, Calchantis hortatu, Trojam fuiſſe arceſſitum, qui urbem expugnaret, vulgata eſt fabula. Vide *Quint. Smyrn.* VI. 57. coll. Od. λ. 507. — V. 4. Πρίαμον. Nam ſenem Priamum ad Jovis aram obtruncavit Pyrrhus. Cf. not. ad *Tzetz.* Poſthom. v. 732. p. 171. — V. 7.

Vulgatum ἀνήσει in ἀνύσει mutaverunt *Brodaeus* et *Joſ. Scaliger.* Conjecturam membranae firmarunt.

XIII. Vat. C. p. 437. ſq. Plan. p. 7. St. 13. W. Deïdamia de filii fortitudine gloriatur. — V. 2. ὑμετέρου, *tui*, ut paſſim. Vide ad Aurig. Stat. XXIII. — Ἀχιλλέως Vat. C. — ¶. 145.] V. 5. δεκέτηρος. Similiter de Graecorum inſidiis *Virgil.* II. Aen. 196. *captique dolis lacrymisque coactis, Quos neque Tydides, nec Lariſſaeus Achilles, Non anni domuere decem, non mille carinae.* — V. 6. πάντεσιν. Vulgo.

XIV. Vat. C. p. 439. Plan. p. 62. St. 90. W. Spectatur his verſibus fabula, quam *Euripides* tractavit in Helena ſua. Eidothea, Protei filia, eadem eſt, quam Tragicus Theonoen appellat, cujusque ope Helena tyranni Aegyptii manibus erepta et Menelao reddita eſt. Cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* Helen. v. 11. — V. 1. γενέθλης vulgo, quod et ipſum probum eſt. *Coluthus* v. 246. ἱλήκοις, Διόνυσσε, καὶ εἰ Διὸς ἐσσὶ γενέθλης. ubi vid. *Lennep.* γενέθλη habet Vat. C. — V. 2. ἄγαλμα de formoſis corporibus illuſtravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. ſq. — In fin. vſ. δὲ ex cl. editoris emendatione eſt. Vulgo enim γὰρ legitur. δ' ἄρ emendavit *Caſaub.* in not. mſt. — ἀτρεκέως ἐτύχθη. Senſus videtur eſſe: Dubitari nequit, Graecos cum Trojanis de tanta tua pulchritudine per decem annos bellum geſſiſſe. Obverſabatur verſificatori locus Homericus Ιλ. γ. 156.

XV. Vat. C. p. 442. Plan. p. 25. St. 38. W. — V. 2. δολοφρονέουσι γυναιξί. Vat. C. quod vulgatae praetulerim. In his quoque *Homeri* imitatio. Od. λ. 455. Agamemnon ad Ulyſſem: ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. ubi vide *Clark.*

XVI. Vat. C. p. 376. Plan. p. 40. St. 58. W. Conf. *Aeſchyl.* Eumen. 593. Choëph. 886. — V. 2. Vulgo et in membr. legitur γαστὴρ ἥ σ' ἐλ. In edit. Nicol. Sab. γαστὴρ ἥ σ'. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. ἡ γαστήρ

σ' ἐλ. tentabat; quod haud ſcio an praeferendum ſit. Sed fortaſſe fuit: γάστρης, ἥ σ'. ubi facillime ſyllaba ης perire poterat. De hac forma vide *Gottleb.* ad *Thucyd.* I. 50.

XVII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 87. St. 128. W. Ducta ſunt haec ex Odyſſ. λ. 472.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;

¶. 146.] V. 5. δόλων ἀκόρητος. Comparavit haec *Burmann* ad *Propert.* L. III. El. V. 57. *Paulatim ſociûm lacturam flevit Ulyſſes, In mare cui ſoliti non valuere doli. Hunc parvo ferri vidit nox improba ligno.*

XVIII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 88. St. 129. W. Ultimus verſus eſt ex Od. IX. 34. Vulgo γ' ἧς, etiam ap. *Homerum*, unde nonnulli γῆς πατρίδος fecerunt. In membr. Vat. γ' deeſt. *Julian.* Epiſt. I. p. 373. B. Ὀδυσσέα δὲ τὸν σοφὸν νῆσον οἰκοῦντα μικρὰν ὁμοῦ καὶ τραχεῖαν· καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ τὴν Ἰθάκην; οὔτε Καλυψὼ πέπεικεν, οὔτε φύσεως ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολή, τὸ μὴ τὴν Ἰθάκην ἀντὶ τούτων αἱρεῖσθαι.

XIX. Vat. C. p. 437. Plan. p. 91. St. 133. W. Ap. *Syneſium* in Dion. p. 59. B. Homerus Apollinis carmina literis conſignaſſe dicitur. *Philoſtrat.* in Heroic. c. XVIII. p. 726. ὅθεν τὸ ὑπὸ ἐνίων λεγόμενον, ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐῤῥῶσθαι.

XX. Vat. C. p. 376. Plan. p. 46. St. 67. W. ubi hoc diſtichon junctim legitur cum vſſ. *Neſtoris Larandenſis* in eundem draconem, T. II. p. 344. ubi vide not. T. II. P. III. p. 6. — σβέννυντο δὲ πηγαί. *Antiphil.* Ep. XXXIX. ποῦ τόσον ὕδωρ; Τίς φλὸξ ἀενάους ἔσβεσεν ἀελίου; — κεκόνιστο. *Ovidius* III. Amor. VI. 95. de torrente, qui

per aeſtatem exareſcebat: *Aut premis arentem pulverulentus humum.*

XXI. Vat. C. p. 417. Plan. p. 105. St. 155. W. „Lacera haec de Alpheo fragmenta e longiori poëmate „decerpta ſunt, facto in Piſatarum contra Eleos pu„gnam, in ipſa ludorum celebritate commiſſam, de „qua Diodor. Sic. ad Ol. CIV. 1. quae niſi ſit poëmatis „argumentum, ſimile aliud proelium reſpicere videtur, „quo Alpheus ludos agitantium caede cruentatus fuerit. „Lacunarum quae hîc viſuntur poſterior tantum in unico „Ja. Laſcaris codice indicata, vacuo relicto ſpatio; in aliis „continuata verſuum ſcriptura.“ *Br.* Partem majoris carminis eſſe hoc fragmentum, monuit *Huetius* p. 13. nec *Brodaeum* fugit, mutilos eſſe verſus et lacunoſos. — V. 1. στεφανηφόρον ὕδωρ. *Moſchus* Eid. VII. 1. Ἀλφειὸς — ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα καὶ κόνιν ἱράν. unde ſua derivaſſe videtur *Nonn.* Dion. XXXVII. p. 928. οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμου ποταμοῖο — Ἀλφειοῦ δυσέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει, Ἄβροχον ἕδνον ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ. *Silius Ital.* L. XIV. 53. *Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.* Cf. *Achillem Tat.* L. I. 18. p. 42. — V. 2. Πισσαίων. Vulgo. — V. 3. ἐκ δ' εὐπόντον Vat. C. pro ἐπήν. — V. 5. ἑῶν eſt in Ed. Flor. pr. et Ald. pr. Reliquae ἐών. ἑῶν revocavit jam *Huetius* p. 13. *Muſaeus* de Leandro v. 255. αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς. — V. 6. ἀγρὸς οἰκέτης Vat. C. *Muſae.* v. 207. ἀεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης Νήξομαι. Etiam ſequentia multum habent ſimilitudinis cum verſibus *Muſaei.* Hero enim, cum Leander ex undis enataſſet, νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης Ἤγαγε . . . . καὶ χρόα πάντα καθῆρε — καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν, Εἰςέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους. ¶. 147.] V. 8.

ἀποτμήξασα. Vat. C. Odyſſ. Z. 226. ἔσμηχεν ἅλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Quae *Homerus* ἁλὸς χνόον appellavit, noſtro ſunt ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης. Nihil omnino marini ſalis traxiſſe Alpheum, auctor eſt *Statius* I. Sylv. II. 203. *tumidae ſic transfuga Piſae Amnis in externos longe flammatus amores, Flumina demerſo trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem prolatus anhelo Ore bibat fontes: miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago veniſſe maritum.* Quo loco vehementer ſuſpicor, non *tumidae Piſae*, ſed *unctae* a *Statio* ſcriptum eſſe. *Uncta* dicitur *Piſa* eadem ratione, qua *Horatius* Achivos appellat *unctos* II. Epiſt. I. 33. et *Theocrit.* λιπαρὰν παλαίστραν Eid. II. 51. Diverſo ſenſu *uncta Corinthus* eſt ap. *Juvenal.* VIII. Sat. 113. *N. Heinſius* malebat *Eliacae* vel *Eliadis Piſae*, qnod longius a vulgata abeſt, nec per ſe valde commendabile videtur. — V. 10. ἡδέϊ δεσμῷ. Cf. ad *Paul. Silent.* Ep. VII. 17. — V. 12. Poſtquam Alphei fons (pugna forte ad ejus ripas exorta) ſanguinolentis guttis infectus eſſet, prae triſtitia et pudore deſiderium Syracuſanae conjugis in ipſius animo fere exſtinctum eſt nec mare et torum polluere voluit. — V. 14. „ἀνέκοπτες. *inhibebas aquam.* ut *inhibere remos.* Verbum „eſt nauticae rei proprium.“ *Br.* πεπιεσμένον, aqua imminuta, in arctum contracta. In fontem, qui, ſanguine infectus, prae pudore exaruit, Epigr. eſt *Apollonidae* XI. et *Antiphanis* Ep. VII. — V. 15. καὶ πότμον. Vat. C. „μιῆναι. Inepte vulgo μιγῆναι.“ *Br.* Cum vulgatis edd. conſpirat Vat. C. — V. 16. Saepe cum fluvius, Arethuſae deſiderio incenſus, iter in Siciliam inſtituiſſet, conſpecto puro Arethuſae fonte, ſeſe cohibuit. αὐτὴν vix vim habet h. l. Quare legerim:

ἄντην ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας.

in conjugis adſpectum ad dulces amplexus properans. — ἄχραντον Ἀρεθούσιον ὕδωρ. *Seneca* Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, ni-*

tidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem. *Lucian.* Dial. Mar. III. 2. οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον. ubi conſ. *T. Hemſterh.* — V. 20. δάκρυσι κυμαίνοντα, non, ut olim, puras aquas, ſed lacrymis commiſtas volventem. — V. 21. εὐειδεῖς. Vat. C. vitioſe. — V. 22. καὶ δρόσος. De Arethuſae dolore accipiendum, quae intus, ut ros in roſis, contabuit. Similis eſt comparatio ap. *Apollon. Rhod.* III. 1018. de Medea: ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση Τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν. — V. 23. προσεμοίρετο. Vat. C. — V. 24. ἔλαθεν πανδερκέα. Vulg. et in Vat. C. quod quibus de cauſis mutaverit cl. editor, non indicavit. Νέμεσις πανδερκής eſt ap. *Orpheum* in Hymn. LX. 2. Cf. *Pierſon.* Veriſim. p. 44. πάντα ὁρᾶν dicitur Δίκη ap. *Plutarch.* T. II. p. 1124. F. et paſſim. Vid. *Fiorillo* ad Inſcr. Triop. p. 53. ſq. — V. 25. ἀγάμων στ. Vulgo et in membr. ἄγαμον emendavit *Joſ. Scalig.* in not. mſt. Intelliguntur juvenes innupti, quos hoſtilis manus *metendo ſtravit*, ut *Horat.* loquitur IV. Od. XIV. 31. ubi vide cl. *Mitſcherl.* et *Valcken.* in Diatr. p. 225. Plurimum huc facit *Euripid.* in Euryſth. II. πάντας δ' ἐξεθέρισεν, ὡς σ τ ά χ υ ν πύριμον, Σπάθη κολούων φασγάνου μελανδέτου. — V. 26. μινυώρια. quorum filii immatura morte perierant. μινυνθαδίους vocat *Homerus.* μινυώριος. — ὀλιγοχρόνιος. *Heſych.* μινύωρος eſt ap. *Philetam* Ep. II.

XXII. Vat. C. p. 628. „Oraculum hoc ap. Hero„dotum legitur, p. 478. ed. Weſſel. Oracula, quae paſ„ſim ap. Scriptores leguntur verſibus expreſſa, colle„git olim Io. Opſopoeus, quae ſi quis emendatiora edere „aggrederetur, is utilem, meo judicio, et antiquitatis „ſtudioſis non ingratam ſuſciperet operam.“ *Br.* Redditum eſt hoc oraculum Glauco, Epicydis filio, Spartano,

quaerenti, num ipſi liceret pecuniam, quam Mileſius quidam hoſpes apud eum depoſuerat, defuncti hoſpitis liberis denegare. Reſpexit ad illud *Pauſan.* II. 18. p. 242. ed. *Facii*, ubi ex Cod. Vindob. emendatum: ἡνίκα ἡ Πυθία, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους Σπαρτιάτου βουλεύσαντος ἐπίορκα ὀμόσαι, καὶ τοῦδε εἶπεν ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι τὴν δίκην. Partem ejus excitat *Euſtath.* ad Ιλ. γ. p. 414. fin. — V. 3. laudat *Dio Chryſ.* Or. LXXIV. T. II. p. 400. et *Schol. Juvenal.* ad Sat. XIII. 199.

Spartano cuidam reſpondit Pythia vates:
Haud impunitum quondam fore, quod dubitaret
Depoſitum retinere, et fraudem jure tueri
Jurando: quaerebat enim, quae Numinis eſſet
Mens, et an hoc illi facinus ſuaderet Apollo.
Reddit ergo metu, non meritis, et tamen omnem
Vocem adyti dignam templo, veramque probavit,
Extinctus tota pariter cum prole domoque,
Et, quamvis longa deductis gente, propinquis.

— V. 4. Ὅρκου πάϊς. Excitavit h. l. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 18. ſimul cum *Philon.* de Moſe L. I. p. 96. ἡ γὰρ κόλασις ἑπομένη κατ' ἴχνος, μελλόντων μὲν ἐβράδυνε, πρὸς δὲ ἀδικήματα θέοντας ἐπιδραμοῦσα κατελάμβανε. — ¶. 148.] V. 7. Ductus verſ. ex *Heſiodi* Ε. καὶ Η. 285. ubi etiam praecedentes verſus comparandi ſunt.

XXIII. Vat. C. p. 472. Plan. p. 364. St. 503. W. Prior verſus paſſim laudatur. Ap. *Servium* ad Aen. III. 700. ἀκίνητος παραμεινάτω exhibetur. Quo ſenſu dicatur *movere Camarinam*, explicuit *Eraſmus* I. Cent. 64. et *Schottus* ad *Zenob.* V. Cent. 18.

XXIV. Vat. C. p. 448. Plan. p. 97. St. 143. W. Plenae ſunt hiſtoriae veteres narrationum de ſimulacris ſudantibus. Vide *Freinsh.* ad *Flor.* II. 8. 3. *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* XLVIII. p. 565. 272.

XXV. Vat. C. p. 505. Plan. p. 12. St. 21. W. Conf. *Eraſm.* Adag. VII. Cent. 6. *Zenob.* V. 77. *Diogen.* VII. 86. in his πολλοί τοι legitur, ut eſt in membr. Vat. Ap. *Platon.* in Phaed. p. 69. C. Εἰσὶ γὰρ δή, φασίν, οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ γε (l. τε) παῦροι. *Syneſ.* Dion. p. 46. B. Ad hanc paroemiam reſpexiſſe videtur *Themiſt.* Or. XXI. p. 254. B. et Pythia in oraculo ap. *Stephan. Byz.* v. Θριαί· Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

XXVI. Vat. C. p. 494. *Palladae* hunc verſum tribuit, perperam. Laudatur apud antiquiores ſcriptores, quos vide ap. *Schott.* ad *Zenob.* V. 71. p. 141. Adde *Athenaeum* L. XI. p. 478. E. πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου. Tanquam *Homeri* eum profert *Stobae.* Floril. CX. p. 580. 4. Cf. *Eraſm.* in Adagio: *Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.*

XXVII. Vat. C. p. 436. ubi ſic exhibetur:

— ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

ὅσσ' ἕλομεν λιπόμεθα, ὅσσ' οὐχ ἕλομεν φερόμεσθα.

et ſic fere eſt in Plan. p. 91. St. 133. W. In Vita Homeri ap. *Herodot.* p. 760. nonniſi poſterior verſus, et quidem ſic, ut ap. *Br.*, legitur. In Certam. Homeri et Heſiodi p. 497. ed. Lipſ. verſus prior habetur. In Vita Homeri *Plutarcho* tributa: Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς;

XXVIII. Vat. C. p. 422. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 798. p. 173. In Jenſ. nr. 147. — V. 1. προχοούσῃ. Vat. C. Librarius voluit προὐχούσῃ, ut eſt ap. *Homer.* Od. ω. 82. προεχούσῃ eſt in Ap. Guy. — V. 2. ex Ιλ. β. 514. — ¶. 149.] V. 3. ἐφ' ἑστήκει. Vat. C. ἐφειστήκει eſt in Ιλ. Ζ. 373. — V. 4. Odyſſ. τ. 34. — V. 5. Pro ὀϊομένη *Reisk.* ἐφιεμένη. Male. Cf. Od. β. 350. ubi ὀϊομένη explicatur per νομίζουσα, ἐλπίζουσα. — V. 6. ἐκπεράασκε. Vat. C. Noſtrum eſt in marg. Ap. Guy. *Reiskius* dedit ἐκπεράασκων. — Verſus ductus ex Od. η. 275. ubi diverſus

eſt exitus. Cf. Od. ι. 323. — V. 7. ex Ιλ. κ. 83. ubi vulgo ὀρφναίην habetur. In Schol. ἀμβροσίην ut diverſa lectio notatur. — V. 8. ex Odyſſ. ε. 402. — V. 9. ex Od. ξ. 93. ubi tamen non ἐκγεγάασιν, ſed ἐκ Διός εἰσιν legitur. — V. 10. ex Ιλ. χ. 128. — V. 11. ex Ιλ. ξ. 296. — V. 12. ex Ιλ. β. 836.

XXIX. Vat. C. p. 422. ſq. Plan. p. 50. St. 73. W. Etiam hoc carmen ex Homericis verſibus compoſitum eſt.— V. 1. ex Ιλ. β. 110. et paſſim. — V. 2. ex Ιλ. κ. 534. In membr. Vat. poſt ἔτυμον ſuperſcriptum τι. — δέ με. Ibid. et in Plan. — V. 3. ex Od. ε. 238. νήσου in ἀγροῦ mutato. — V. 4. ex Od. μ. 449. — V. 5. Priora verba ſunt ex Od. κ. 228. poſteriora ex Od. μ. 249. δὲ φθέγγοντο. Vat. C. et ap. Homer. — V. 6. ex Od. ι. 496.— In membr. eſt τοῦ καὶ — ἀκούσῃ. In Plan. εἰ δὴ φ. τε καὶ α. ἀκούσοι. — V. 7. ex Od. μ. 453. — V. 8. ex Ιλ. κ. 432. paucis immutatis. διεξέρχεσθαι. Vat. C. — V. 9. ex Od. τ. 478. ubi eſt ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι. — V. 10. ex Ιλ. υ. 250. Idem de Echo laudat *Archias* Ep. XIV. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων ἄπιθι. Homericum verſum paſſim expreſſerunt veteres. Cf. *Abreſch.* Lectt. Ariſtaen. p. 312.

XXX. Vat. C. p. 419. Plan. p. 118. St. 171. W. Tanquam ineditos profert hos verſus *Villoiſonus* ex Cod. Macarii in Anecd. T. II. p. 78. Latinis numeris expreſſi leguntur ap. *Hygin.* Fab. CCXXI. unde eos *Burmannus* recepit in Anth. Lat. T. I. p. 571. CIX. Similiter apophthegmata ſeptem Sapientium verſibus incluſit *Auſon.* p. 270. ed. *Toll.* et p. 292. ſq. — V. 3. Χείλων emend. *Joſ. Scalig.* in not. mſt. quae ſcriptura nominis etiam *Menagio* verior videbatur ad *Diogen. Laërt.* L. I. 68. p. 40. — γνῶθι σαυτόν. Vat. C. — ¶. 150.] V. 4. ἔναιεν. Vat. C. Ibid. Μιτυλίνης. — V. 7. τοὺς πλ. δὲ κακοὺς Βίας α. *Villoiſ.* — V. 8. ἐγγ. φεύγειν Θαλῆς ὁ Μ. ἡ. *Villoiſ.*

XXXI. Vat. C. p. 543. Plan. p. 130. St. 188. W.— V. 2. Similiter *Epiphanius* L. II. T. I. haereſ. 58. 3. de eu-

nuchis: οὔτε γὰρ ἄνδρες εἰσί, διὰ τὸ ἀφῃρημένον, οὔτε γυναῖκες δύνανται εἶναι, διὰ τὸ παρὰ φύσιν. Excitavit hos verſus et cum ſimilibus comparavit *Gatacker.* ad *M. Anton.* p. 89. E. F.

XXXII. Vat. C. p. 376. Plan. p. 64. St. 92. W. Morem Gallorum, *quos naſcentes explorat gurgite Rhenus* (*Claudian.* II. Rufin. 112.), plures commemorarunt; nec uni populo proprius fuiſſe videtur. Vide *La Cerd.* ad *Virgil.* Aen. IX. 603. Diſerte de eo *Julian.* II. Or. p. 81. D. ὑπάρχειν δέ φασι καὶ Κελτοῖς ποταμὸν ἀδέκαστον κριτὴν τῶν ἐκγόνων, καὶ οὐ πείθουσιν αὐτὸν οὔτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτὰ καὶ ἀποκρύπτειν τὴν ἁμαρτάδα, οὔτε οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν ἐκγόνων καὶ τῶν γαμετῶν ἐπὶ τῇ κρίσει δειμαίνοντες. Idem in Epiſt. ad Maxim. Philoſ. XVI. p. 383. D. οὐδὲ ὁ Ῥῆνος ἀδικεῖ τοὺς Κελτοὺς, ὃς τὰ μὲν νόθα τῶν βρεφῶν ὑποβρύχια ταῖς δίναις πέμπει, καθάπερ ἀκολάστου λέχους τιμωρὸς πρέπων· ὅσα δ' ἂν ἐπιγνῷ καθαροῦ σπέρματος, ὑπεράνω τοῦ ὕδατος αἰωρεῖ, καὶ τῇ μητρὶ τρεμούσῃ πάλιν εἰς χεῖρας δίδωσιν. Attigit noſtros verſus *Io. Bapt. Pius* in Annot. Poſter. Syll. III. c. 23. Lamp. Crit. T. I. p. 420. — V. 1. ζηλήμονι. Epitheton hominum ad fluvium videtur eſſe translatum; omnis enim ille mos e ζηλοτυπίᾳ Gallorum ortus videtur. — V. 2. ταλαντεύουσι. explorant liberorum genuinam originem. *Theophyl. Simoc.* Epiſt. X. ὁ χρυσὸς — τῷ Κελτικῷ ποταμῷ ἐστιν ἐφάμιλλος· νόθου γὰρ ἀρετῆς καὶ κακίας ἔλεγχός ἐστιν ἀληθέστατος. — V. 4. ὀλισθήσῃ. Vat. C. et διὰ λώπων a pr. manu. *Antip. Theſſal.* Ep. XLVIII. οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν Ὤλισθον κοίλων ἄρσενες ἐκ λαγόνων. *Oppian.* Hal. I. 737. τότε παῖδας ἐνὶ λαγόνεσσιν ἔδεκτο — αὐτὴν ὁδὸν, ἔνθεν ὄλισθον γεινόμενοι. — V. 5. νηπίαχον. Vat. C. — προχέῃ legitur in Lect. Ald. 1. unde in plures edd. manavit. — V. 6. αὐτὸς eſt paterfamilias, herus; ut ap. *Theocr.* Eid. XXIV. 50. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. Cf. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. II. Miscell. Obſſ. T. I. P. II. p. 109. Lect. Ariſtaen. p. 207.

ſq. — ἐπ' ἀσπίδι. Alcmena quoque Herculem infantem λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος Χαλκείαν ἐπέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα ap. *Theocrit.* Eid. XXIV. 3. — θῆκεν ἐὸν παῖν receptum ex Vat. C. Vulgo θῆκε νέον παῖν. In Apogr. Gudi. ἐὸν πάλιν. — V. 8. ἐλεγχιγάμου. Vulgo et in membr. ἐλεγξιγάμου debetur *Huetio* p. 7. — V. 10. εἰ καὶ οἶδε, quamvis pudicitiae ſuae ſibi conſcia, nihilominus anxio animo fluminis teſtimonium expectat.

INCERTORUM POETARUM

EPIGRAMMATA.

¶. 151.] *I* In Vat. C. bis legitur p. 87. initio Epigrammatum amatorii argumenti poſitum. Videtur ipſius compilatoris opus eſſe, qui collectionem ſuam ab ἐρωτικοῖς carminibus auſpicabatur, quo juvenes ad reliqua quoque legenda alliceret et excitaret. Hoc diſcendi et legendi ſtudium σοφὴν ζέσιν appellat, quam ſe Amoris ope incenſurum eſſe pollicetur. Edidit hos verſus *Reiske* in Miscell. Lipſ. IX. p. 101. nr. 280. ſub *Agathiae* nomine, cui in membranis non tribuuntur.

II. „Veterisne ſit an recentioris poëtae hoc Epi„gramma, non dixerim. Extat in Bibl. Laurentianae „Catalogo, et ſane eſt felicioris venae, quam quinque „alia, quae ibidem leguntur, quorum ſtilus infimae ae„tatis graeculum prodit." *Br.* In Vat. membr. p. 87. habetur hic verſus in capite Amatoriorum: φεύγετε νέοι παῖδα Κυθήρης τοξοβόλον Ἔρωτα, ex quo hoc diſtichon ortum eſſe poſſit. Exhibuit eum *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 100. nr. 279. Cf. *Schneider.* in Peric. Cr. p. 1.

III. Vat. C. p. 571. Edidit *Klotz.* in Muſa Strat. p. 71. nr. 41. Amorem puerilem muliebri tanto fortiorem eſſe, quanto virilis ſexus muliebri ſit fortior.

Epigramma optimae notae. — V. 1. ἀλλά με. Vat. C. ἄρσενος – ὑπ' ἀ. Vat. C. ἄρσενες in Sched. Tryll. emendatum. ἐπ' ἀνθρ. praebet Apogr. Lipſ. Similis eſt locus *Poſidippi* Ep. VIII. ſi recte emendavimus: τί μ' ἐρείδετε, πρὶν πόδας ἄρῃ Ἐκ πυρός, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακίην. ubi vide not. T. II. P. I. p. 139. Cf. infra Ep. XXII. — V. 4. τόσσω χό π. Vat. C. Noſtrum eſt in Apogr. Lennep. Nec aliter emendavit *Corn. de Pauw.*

IV. Vat. C. p. 97. „Extat, quod mireris, in Planudea p. 483. St. 627. W. ſed ibi male interpunctum. „V. 2. τὴν Ἑλ. ex membr. Vat.“ *Br.* Puerorum et mulierum amatores ita inter ſe conciliantur, ut utrumque amorem ſummi faciendum eſſe Jovis exemplo doceatur. — V. 2. Vulgo τῆς Ἑλ. — V. 3. ἀσύγκριτον. ἀνόμοιον. ὑπερέχον. *Heſych.* Seq. verſ. vulgo poſt δοκεῖ diſtinguitur. Veram diſtinctionem vidit *Grotius*, qui vertit:

Haec ſuprema putans duo gaudia: ſunt quibus illud
Plus cordi eſt, aliis iſtud: utrumque mihi.

V. Vat. C. p. 579. Edidit *Klotz* ad *Tyrtae.* p. 115. Jovem poëta rogat, ut, Ganymede ſuo contentus, Dexandrum ne appetat. Similis argumenti eſt *Meleagri* Ep. XL. XLI. — V. 1. προτέρῳ. illo antiquo, quem olim in deliciis habuiſti. — V. 3. „In membr. εἰ δὲ βίῃ „τὸν καλὸν ἀποίσεται. quod recte a Salmaſio emendatum.“ *Br.* ἀποίσεαι etiam *Klotz.* emendavit. — V. 4. τὸ βιοῦν. pro βίος videtur poſitum, *aetas hominum.* Si tam intolerabiliter dominaris, tuum quoque imperium, tua tyrannis evertatur, nec amplius tibi parebimus. Hunc ſenſum indicant verba *Salmaſii* in marg. Ap. Guy.: *ut ſub Saturno ſcilicet*, ὡς τὸ βιοῦν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἀπῆλθεν. *Klotzius* de βιᾶν cogitabat: violentia omnis a tuo regno abſit.

¶. 152.] *VI.* Vat. C. p. 578. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 24. Puerum ſibi amatum non videns poëta,

ſuſpicatur, eum a Jove in coelum eſſe ſublatum, ſimul timens, ne aquilae ungues eum laeſerint. — V. 1. ἀρ᾽ ἄγ᾽ Vat. C. — V. 2. „ἀθανάτοις in cod. omiſſum ſupplevit cl. Toup Indice Epiſt. crit. (p. 95. ed. Lipſ.) Hoc „nihil veriſimilius. Salmaſius conjiciebat Ἰδαῖος vel ἀμ„βροσίαν, non ἀμβρόσιος, ut male refert ad Charit. p. 25. „Orvillius, cujus commento οἰνοχόος longe praeferenda „erat Salmaſii conjectura ἀμβροσίαν. Sappho ap. Athenae„um: κῆτ᾽ ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο, Ἑρμᾶς δ᾽ ἑλὼν ἔρ„πιν θεοῖς ᾠνοχόησεν." *Br.* — V. 3. Junge προστινάξας αὐτῷ πτερὰ πυκνά. *Homer.* Ιλ. λ. 454. οἰωνοὶ ὠμησταὶ σ᾽ ἐρύσουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Ep. Incert. CCCXCVII. περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα. *Meleager* Ep. XL. παιδὶ βαλὼν πτέρυγας. Cf. *Toup.* Ep. crit. p. 95. et *Schneider.* Per. crit. p. 43. — V. 4. „μήπου. Subaudi ὅρα vel „δείδω." *Br.* In priſcis operibus aquila Ganymedem ita ferens repraeſentatur, ut pueri femora leniter tangat unguibus. Vide *Principales Figures de la Mythol.* Livraiſ. III. Pl. XXXI. ubi ejusmodi gemma exhibetur elegantiſſima. *Martial.* I. Ep. VII. *Aetherias aquila puerum portante per auras, Illaeſum timidis unguibus haeſit onus.* — ἔχει Vat. C. *Toup.* ἕξει. ἔχῃ eſt in Ap. Lipſ.

VII. Vat. C. p. 578. Scriptum eſt hoc carmen in puerum eximiae pulchritudinis et propterea a multis expetitum. Jam poëta Amorum facit judicium, num quisquam ſit mortalium puero dignior quam ipſe. Se eum igitur nonniſi Diis et Jovi conceſſurum eſſe. — Vehementer ſuſpicor, *Meleagri* hoc Epigramma eſſe, cujus mihi ingenium agnoſcere videor. Etiam nomen pueri hanc ſuſpicionem firmat. Plura ſunt inter *Meleagri* Epigrammata in Dorotheum. Cf. Ep. V. et XIV. — V. 2. ἀθανάτων. Jovem ſolum deſignat, ut ex proximis patet. Hunc poëtarum uſum, apud Tragicos praeſertim frequenter obvium, illuſtravit *Valcken.* ad Phoen. 978. *Brunk.* ad *Eurip.* Bacch. 543. ad *Sophocl.* Oedip. T. 366. Antig. 565. et alii. —

V.

V. 3. εἰ, δέ τι. Vat. C. — V. 4. δέδεται Vir Doct. not. in marg. Apogr. Lennep. — V. 5. φονεῖ. Vat. C. — V. 6. „In „cod. ſcriptum: ἀλλ' ἀποχώρει, μή μ' ἔτι. Perperam. Senſus „eſt: Sed abscedit a me Dorotheus. Subſiſte. Quid? tune „adeo ſtultus, ut, qui pulcher es, pulchrum alium quaeras? „tute lepus es, et pulpamentum quaeris? Sic Salmaſius.“ *Br.* Haec *Salmaſius* valde pro lubitu poſuiſſe videtur; parum enim cum praecedentibus cohaerent, nec apparet, quem poëta alloquatur. Unde autem noverit *Salmaſius*, illum, qui hoc carmen compoſuit, ſive *Meleager* fuerit, ſive alius quisquam, pulchrum fuiſſe, ipſe dixerit. In membr. legitur praeterea μάταια, et in Apogr. Lennep. et Lipſ.ματαιοφόρει. Fortaſſe vitium eſt in καὶ σύ. Mihi in mentem venit:

ἀλλ' ἀποχωρεῖ·

μηκέτι πρὸς τὸ καλόν, θυμέ, μάταια φέρου.

Amores quidem litem ſecundum me judicant; ille nihilominus ad alium transit. Jam ſe indignabundus ad animum ſuum convertit: Ne tu te iterum ad pulchros convertas, pulchris inhaereas, unde te nihil niſi cruciatus manent. — Fac, in Cod. ſcriptum fuiſſe θυ with με written above, quam facile, ſyllaba ſuperſcripta forte omiſſa, θυ in σὺ abire potuit! — θυμὸν ſuum alloquitur *Meleager* Ep. LVI. 3. *Plato* Ep. III. *Archiloch.* Fr. XIV. Cf. *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Cyneg. 367. — μάταια ex cod. ſervavi. Sic ſenſus poſtulabat, ut cauſa hortationis verbo indicaretur.

VIII. Vat. C. p. 581. ſq. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. p. 72. nr. 43. Amorem poëta increpat, quod eum nunquam non novis puerorum amoribus irretiat. — V. 1. τλήμων Apogr. nonnulla. — ἐμοῦ. Vat. C. — V. 2. δινεύει στ. κύματος. Vat. C. et *Klotz.* In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. notatum δινεύεις ταραχὴν κύματος. Quanto elegantior Brunckiana lectio, in quam etiam *Corn. de Pauw* incidit. Amor fulmina quatiens paſſim obvius. Vide *Meleagr.* XXIII. XXXVIII. LXXVI. ἀρσενικὸν καῦμα ductum ex *Callim.* Ep. IX. νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. —

V. 5. „οὐ μούνοις δ' ἐπὶ τοῖςδε, minus concinne. At peſ-„ſime habitus ult. verſ. in quo ſine ſenſu legitur δάκρυσι „πουλυμανῆ. Salm. emendabat: ἀλλ' ἀπὸ πάντων δάκρυσι „πουλυναῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα. Minori mutatione et me-„liori, ut mihi videtur, ſenſu locum reſtitui, pro δάκρυσι „reponendo κάλλει. Paulo Silentiario aut illius aeta-„tis poetaſtro dignum eſt hoc carmen. Collectio illa „Epigrammatum, cui titulus Στράτωνος Μοῦσα παιδική, non „talis ad nos pervenit, qualis ab eo concinnata eſt; ſed „ab interpolatoribus multa detracta, in quorum locum „pejora repoſita. Stratonis meminit Diog. Laërt. V. 61. „ubi vid. Menagius. Ergo Severo antiquior eſt." *Br.* Cl. editoris conjecturae favet *Xenophon* in Sympoſ. I. 9. p. 116. ed. *Bach.* quem exſcripſit *Athen.* L. IV. p. 188. A. ὥςπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προςάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Nondum tamen mihi perſuadere poſſum, librarios tam oſcitanter hic verſatos eſſe, ut δάκρυσι ſcriberent, ubi κάλλει ſcribendum eſſet. Quare vide, annon minori mutatione, una litera deleta, ſcribi poſſit:

ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἄρκυσι πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα,

oculi noſtri omnium, quotquot ſunt, puerorum illecebris tanquam retibus capiuntur. Soſipater (*Dioscorides*) Ep. III. puellae, quam deperit, veneres δίκτυα appellat καὶ παγίδας. Ipſos oculos, pulchritudinem captantes, δίκτυα vocat *Philoſtratus* Epiſt. L. p. 938. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 19. Veneri retia tribuit *Ariphron Sicyon.* Scol. p. 159. εἴ τις χάρις πόθων, οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν.

IX. Vat. C. p. 584. Edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 92. annexis quatuor verſibus, qui *Stratonis* ſunt Ep. LXXVII. 5 – 8. Poëta, diu ab amore alienus, tandem ejus laqueis irretitus Sapientiae renuntiat. Cf.

Meleagr. Ep. XXXVI. et LVI. — V. 1. μηδ' ὄναρ. fortiter negat. Vide ad *Callim.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 272. Haereo in μηδ' et οὐδὲ ſic cumulatis. Num in οὐδὲ latet οἶδα? In membr. οὐδ' ἔμαθον πεϱ. — V. 2. θεϱμόν. Vat. C. ἄϱσενα θεσμὸν dictum, ut ἀϱσενικὸν καῦμα in praecedenti Epigr. θεσμὸς autem, ut Latinorum *foedus*, de *amore* frequentur obvium. Cf. *Lennep.* ad *Coluthum* p. 103. et *Heinrich.* ad *Muſae.* p. 91. — Ejusmodi puerilem amorem non didicerat Noſter *fovere*, ποιμαίνειν, quod verbum cum θεϱαπεύειν junxit *Plato* Lyſ. p. 208. D. cum παϱαθάλπειν *Schol. Pindari* Iſthm. V. 15. Cf. *Alberti* Obſſ. phil. p. 7. *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. II. p. 9. — In θεσμὸν incidit *Corn. de Pauw*, ſed hanc lectionem contextui convenire temere dubitans, maluit: ἄϱσεν ποιμαίνειν πῦϱ μοῦ ὑπὸ κϱαδίας, quod ipſe genuinum et *nitidum* appellat. — V. 3. Non me pravi pueri amor, ſed ingenuus et pudoris plenus oculus in cinerem convertit. ἀκέϱαιον βλέμμα habet *Strato* Ep. VI. — De metaphorico uſu vocabuli σύντϱοφος vide not. ad *Antipatri Sid.* Ep. LXXXIX. et ad Stat. Aurig. Ep. XXXV. T. III. p. 25. et *Schneider.* ad *Anacr.* p. 126. — κατηνθϱάκισε. *Heſych.* κατανθϱακῶσαι. κατακαῦσαι. κατοπτῆσαι. ubi *Alberti* noſtri carminis memor fuit. Vide ad Ep. ἀδέσπ. III. 2. — V. 5. Color, ut in *Poſidippi* Ep. XI. σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἅ τε Κλεάνθους Μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικϱος Ἔϱως. — V. 6. γλυκεϱῆς ὀδύνης. Notum oxymoron. χϱηστῆς ἕλκος ὀδύνης. *Evenus* Ep. VI. τϱαῦμα θεϱμόν τε καὶ γλυκύ. *Charito* L. IV. p. 65. ubi *Dorvillius* quaedam notavit p. 371.

¶. 153.] X. Vat. Cod. p. 582. „Edidit Dorvil„lius ad Charitonem p. 709. et poſt eum, minus tamen „accurate, doctus Heſychii ſoſpitator T. II. col. 972.“ *Br.* Duorum puerorum amore incenſus poëta, utrum potiſſimum ſequatur, dubitat, et ſe, in duas partes diviſum, utrique vult tribui. — V. 1. καταιγίζοντες, ve-

hementer in me irruentes. *Hippocr.* de Mul. L. II. ἢν ὀδύνῃ καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι. Vide *Foeſii* Oec. Hipp. p. 313. et *Euſtach.* ad *Erotiani* Lex. p. 230. ed. Franz. — V. 3. ημεν επασανδρου κλ. δέμους ηδέ. ſic Vat. C. unde in plurimis Apogr. ἢ μὲν et ἢ δέ. — In marg. Guy. et Ruhnk. etiam πάλιν σοι notatur. Similiter *Rhian.* Ep. IV. ἢν δ' ἐπὶ Λεπτίνεω στρέψῃς δέμας. — V. 2. Τηλέφου. Subaudi ex praecedd. ἐπί, quod h. l. propenſionem *verſus* aliquam rem indicat. Vide *Locell.* ad *Xenoph. Eph.* p. 206. et *Fiſcher.* ad *Velleri* Gramm. T. III. P. II. p. 230. — ὀξύτερος, ardentior oculus. Cf. *Graevii* Lect. Heſiod. IX. p. 555. In marg. Guy. et Ruhnk. Ap. Τηλέφ' ἐπασσύτερος. — V. 5. τμήξατέ μου. Vat. C. quod Vir Doct. in marg. Ap. Guy. et R. ſic explicat: ταύτην τὴν ἐρωτικὴν ἡδονήν. quo ſenſu nihil foret ineptius. — τμήξατε, μοὶ τ. edidit *Dorvill.* Idemque in mentem venit *Cornel. de Pauw*; nec aliter ſcripſit Anonymus. ἡδύ μοί ἐστι dicunt, cum ſe quid *cupere* indicant. Exempla dabit *Valcken.* ad *Herodot.* p. 126. et 550. — V. 5. ἐς πλάστιγγα. Ineptum phantaſma, ſed qualia etiam ap. *Meleagrum* alioſque eroticos invenias. Similis eſt imago, ſed minime reprehendenda, ap. *Lucian.* in Amor. §. 4. T. V. p. 260. ed. Bip. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος — ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας· ἐγὼ μὲν γὰρ, ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι.

XI. Vat. C. p. 582. „Edidit ad Poëtriarum fra„gmenta Wolfius p. 35. ubi bonam 4. vſ. ſcripturam prava „emendatione corrumpit, pro ἔχοντι reponens ἔχων δέ, et „vertit: *amicae* quidem flectens iras, non vero portas aper„tas habens, quum vertere debuiſſet: *fruſtra tentans ini„micas nil habenti fores.* Nihil ibi ſupra tironis captum. „Protulit etiam ad Heſychium cl. Ruhnkenius T. II. col. „890. — V. 6. in membr. ſcriptum ἔν τι ποθεινότατον, „quae ſcriptura prae ea, quam ſequutus ſum, non pla-

„cet.“ *Br.* *Schneider.* Per. crit. p. 101. Triplicem amorem, quo flagraverit, poëta deſcribit. — V. 2. εἰς δέ με et δέ με καῦσε. Vat. C. — V. 3. ἤλγηκα bis habetur in Cod. — V. 4. τὰς ἐχθρὰς θύρας. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* II. T. II. P. I. p. 288. *Schneider.* comparat *Marc. Argent.* Ep. XV. ἢ μόλις ἔγνως τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος. — V. 5. ἐπισταδός. Vat. C. quod *Salmaſ.* emendavit. Color idem ap. *Ariſtaen.* II. Ep. XX. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες. Cf. cl. *Doering.* ad *Catull.* LXIII. 65. 66. p. 245. — V. 6. ἕν τυ π. Vat. C. τὸ eſt in Sched. Tryll. in marg. Apogr. Lennep. ὡς τὸ ποθ. marg. Ap. Guy. et R. Cf. *Agath.* Ep. VIII. 17. — V. 7. Maximis cruciatibus puer me affecit, unde minimum ſolidae voluptatis cepi. — *Schneiderus*, cui ultima carminis verba languere videbantur, dubitanter proponit: κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμην. Ad οἶδα μόνον ſubaudiendum participium, ut ἔχων, δεχόμενος, vel ſimile quid; de qua conſtructione conſule *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 18. ſq. — βλέμματα καὶ κενεὰς ἐλπίδας autem ita accipio, ut poſterius effectum prioris deſignet: vanas ſpes ex pueri oculis conceptas.

XII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. ubi μόνῳ habetur.

XIII. Vat. C. p. 585. Edidit *Dan. Heinſ.* ad *Horat.* p. 32. et *Toup.* in Cur. nov. p. 173. quem clariſſ. Editor ſequutus eſt. Cf. *Schneider.* in Per. crit. p. 21. — V. 1. ἔχοιτε. membr. ἕλοιτο legitur in marg. Ap. Guy. et R. cum interpretatione: *Si me amat, ſi meas partes complectitur.* Comparat *Toup. Lucian.* in Hermot. §. 30. T. I. p. 770. Εἰ, καθάπερ νῦν ἔχω, ἕλοιμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας ἀνδρὶ φίλῳ. — V. 2. κεἰς ὥρας αὖθις. Vat. C. καὶ εἰς emendavit *Salm.* Apud *Heſium* eſt πολλάκις εἰς ὥρας, perperam. Nota eſt haec ominandi formula εἰς ὥ-

ϱας ſivè ὥϱαις ἵκοιτο, quam fuſe illuſtravit *Caſaubon.* ad *Athen.* II. p. 112. Cf. *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 370.— V. 3. excitat *Wetſten.* ad Nov. Teſt. T. II. p. 276. μύϱτον ἕωλον, *heſterna* myrti *corona*, quae cum ceteris convivii reliquiis, τοῖς σκυβάλοις, everritur. ἕωλον optime illuſtravit *Schneiderus* l. c. *Ariſtaen.* II. Ep. VII. p. 83. φιλήματα μὲν γὰϱ ἕωλα τὰ τῶν γυναικῶν. *Themiſtius* Or. p. 205. B. παϱαδείγματα ἕωλα καὶ λίαν ἀϱχαῖα. — Primus igitur flos pulchritudinis Dionyſii jam evanuiſſe putandus eſt; quare etiam v. 2. Gratias rogat poëta, ut eum αὖτις εἰς ὥϱας ducere velint. — V. 3. genuinam Vat. C. lectionem exhibet *Salmaſ.* in Plin. p. 674. E. Vitioſe Ap. Lipſ. ἐϱϱίφη. Vitioſius *D. Heinſ.* ἔϱϱιφ' ἐπί. — „Hoc carmen in cod. praecedit *Dionyſii* Ep. IV. in cujus „ult. verſ. poſt Toupium ſcribendum eſſe monui κάνωψ ὀξηϱῷ „φυόμενος κεϱάμῳ. Ex uno carmine in alterum ab oſcitante li„brario translata haec vox: nam hîc pro φυϱόμενον, quod e „Salmaſii emendatione eſt, in cod. ſcriptum φυόμενον." *Br.*

¶. 154.] *XIV.* Vat. Cod. p. 589. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 72. *Meleagri* eſſe hoc Epigramma, probabiliter ſuſpicatur *Corn. de Pauw.* Optimae certe aetatis poëta dignum. — V. 1. 2. profert *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 92. — τε poſt εἶπα non eſt in membr. In Ap. Guy. et Ruhnk. eſt εἶπα δέ, et in marg. δή. Ap. Pauw. εἶπά γε. *Wart.* εἶπά σε. — V. 3. 4. laudat *Wetſten.* ad Ep. Rom. II. 15. p. 32. Parietibus et arborum corticibus inſculpebant nomina eorum, quos deperibant. *Euſtath.* Ιλ. ζ. p. 490. 11. παλαιὸν ἔθος, καθ' ὃ δένδϱοις ὅσα καὶ πίναξιν ἐνεκόλαπτον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν φιλουμένων ὀνόματα, ὡς εἴπεϱ Ἔϱωτες ἢ Νύμφαι ὀϱειναὶ τοῦτο ἐποίουν· οἷον, ἡ δεῖνα καλή· ὁ δεῖνος καλός. Plures hunc morem attigerunt, quos vide ap. *Valckenar.* ad *Callim.* Eleg. p. 211. — V. 4. ἴσχετ' ἔϱως. Non inſcriptionibus amorem meum ſignificabam, ſed potius in pectore eum tenebam incluſum. Sic haec accepta nihil difficultatis habent; nec erat, cur *Corn. de*

Pauw ἔρως depravatum putaret. — V. 5. δαίμων. *Klotz.* *Amor* videtur intelligendus. — V. 6. „τὠτρεκές. repo„ſui pro ἀτρεκές, quae eſt Cod. lectio. In optimo Muſae „Stratonis Apogr. ἐγὼ δὲ ὁ λέγων. In Buheriano ἐγὼ δὲ λέ„γων." *Br.* ἐγὼ δ' ὁ λέγων ἀτρεκές. Vat. C. Obverſabatur auctori carminis Ep. *Callimachi* II. καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῶε, λίην καλὸς· εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XV. Vat. C. p. 586. Puer cum Amore comparatur pulchritudine, celeritate, ſpiculorum efficacia. Cf. *Aſclep.* Ep. II. III. — ἀμφοτέρων. et Amoris et pueri.

XVI. Vat. C. p. 586. In Arceſilaum, formoſum puerum, Amoris victorem. — V. 1. εὐφαμεῖτε. Linguis favere jubet juvenes, quaſi ſacrae cuidam rei et arcanae admiſſos. *Imperatur ſilentium, ut rite peragi poſſit ſacrum, nulla voce mala obſtrepente. Seneca* de Vit. Be. 26. Fuſe hanc et ſimiles formulas explicuit cl. *Mitſcherl.* ad *Horat.* III. Carm. I. 2. — „Corruptiſſime in cod. ſcri„ptum τὸν Ἔρωτα λέγει. ἀλεῖν verbum praetextatum, ut „*molere* Latinis." *Br.* Hanc lectionem *Brunckii* ingenio deberi, intelligitur ex ejus notis ad *Ariſtoph.* Nub. v. 1299. Facit huc *Theocrit.* Eid. IV. 58. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα. ubi Schol. μύλλει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων. Hinc intelligitur etiam, quare Arceſilaus Amorem purpureo ſune, ἀρπεδόνῃ, ligaſſe dicatur. Funibus aut loris enim equi aſinive molis alligabantur. *Heſych.* μύλλει. λεῖα. Corrige ἀλεῖ. et: μυμεῖ. λεῖα. ſcribe: μύλλει. ἀλεῖ. A vero aberravit *Toup.* in Emend. in Heſych. P. II. p. 536. — πορφυρέῃ. Ad ornatum videtur ſpectare hoc epitheton; purpureo tamen colori peculiaris quaedam vis tribuitur in incantamentis, unde ap. *Theocrit.* Eid. II. 2. Simaetha poculum φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ cingit; et infra Ep. CXIII. Iynx Theſſalae veneficae deſcribitur: πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα. — Ceterum de v. 1. lectione, quamvis eam a cl. editore et docte et

ingenioſe tentatam eſſe appareat, nondum tamen conſtat. Fieri enim poſſit, ut poëta ſcripſerit:

τὸν Ἔρωτ' ἄγει Ἀρκεσίλαος.

Arceſilaus Amorem vinctum et captivum adducit; quod cum v. 2. etiam melius conſpirat, quam Brunckiana lectio. Nec hoc parum honorificum de puero, qui, qua violentia Amor in homines uti ſolet, eadem in Amorem uſus eſſe dicitur. Contigerat enim Arceſilao, quod Daphnis temere profeſſus erat ap. *Theocrit.* Eid. I. 97. τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν; Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; Item minatur Amori *Meleager* Ep. LII. χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην. Ap. *Auſonium* in Amore Cruci affixo v. 65. Heroïdes Amorem in *coetum mediae traxere catervae – Devinctum poſt terga manus, ſubſtrictaque plantis Vincula moerentem.* Hinc ſaepius Amor vinctis manibus repraeſentatus eſt. Cf. ad *Crinagorae* Ep. I. T. I. P. II. p. 377. — Recte autem jungitur ἄγει – δήσας. *Euripid.* Heraclid. 861. δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας ἀκροθίνιον Κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων. *Meleager* Ep. LVII. καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην. *Moſch.* Eid. I. 24. ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε.

XVII. Vat. C. p. 580. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. nr. XLII. Amorem jam exſtinctum novas vires ſumſiſſe conqueritur. Simile eſt Ep. *Meleagri* LXXVIII. et LXXIX. — V. 1. Ἀντίπατρις. Margo Ap. Guy. et R. Ibidem v. 2. ψυχῆς tentatur; utrumque perperam. ψυχρὴ τέφρη. cinis jam exſtinctus, cui nihil ſubeſſe videbatur ignis. — V. 3. δίς με. Vat. C. — V. 4. Plane ſimiliter Ep. ἀδεσπ. XLV. XLVI.

XVIII. Vat. C. p. 594. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 332. Forti animo poëta ſe amorem, quem non nunc primum expertus ſit, laturum eſſe pollicetur. *Alcaei Meſſenii* hoc Epigramma eſſe videtur, cujus eſt carmen in Nicandrum, puerum, T. I. p. 486. II. — V. 1. Pro θαρσαλέως Vir D. in marg. Ap. Guy. et R. ἀργαλέως tentat,

omnino male. — V. 2. χαλεπῶς. Apogr. Guy. Ruhnk. Pauw. χαλεπῆς eſt in membr. — V. 3. „Dorvillius e „cod. dedit βιάς, pro quo ſagaciter et vere repoſuit βο„λὰς Pierſon. Veriſim. p. 92." *Br.* Non βιάς, ſed βοὰς edidit *Dorvill.* quae eſt depravata membr. lectio. In marg. Guy. βοάς. *pugnas. rixas.* quod nihili eſt. *Homer.* Od. ρ. 283. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων. — V. 5. „καὶ σὺ μέν. Sic recte in Cod. ſcriptum. In ora Sal„maſius adſcripſit: *forte* καί σε. quod Dorvillius recepit. „Ne graecum quidem eſt. Nam τίειν dicitur, *qui poenas* „*dat*, τίεσθαι, *qui poenas exigit.* Haec verbi medii dif„ferentia, optimis et veteribus ſcriptoribus obſervata, „recentioribus neglecta quidem ſaepe, quorum exem„plum nullius eſt auctoritatis; et ubi quid in codicibus „juxta rectam loquendi normam ſcriptum reperitur, id „in pejus mutandum non eſt." *Br.* Excitavit hoc diſtichon *Alberti* ad *Heſych.* in Ἀδρηστία. T. I. p. 99. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 95. qui *Dorvillii* errorem primus aperuit, σύ με ſive σύ μέ γε legendum cenſens: *tu ergo me, o Adraſtea, ob pravum conſilium puni.* Nemeſin cum Adraſtea paſſim conjungi, docuit *Dorvill.* l. c. Cf. *Herder.* in *Zerſtreut. Blättern.* T. II. p. 213. *Siebenkees* in Anecdot. p. 64. Ceterum hoc diſtichon vix bene coit cum praecedentibus, nec intelligitur, cujusnam conſilii poenae exigendae ſint. Fortaſſe olim ad aliud quoddam carmen pertinebat.

¶. 155.] *XIX.* Vat. C. p. 574. Edidit *Klotz.* ad *Tyrtae.* p. 23. Hoc quoque carmen *Alcaei* eſſe videtur, quae etiam *Reiskii* eſt conjectura in not. mſt. Agitur de puero, olim formoſiſſimo, nunc barba et pilis hiſpido. — V. 1. 2. laudat *Pierſon.* ad *Moer.* p. 50. — ἐσβέσθη. οὔπω σου τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν. *Rufin.* Ep. VIII. ubi vide not. T. II. P. III. p. 159. Eadem imagine *Meleager* Ep. XLIX. οὐδὲ πυραυγὴς πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλός, Ἀπολλόδοτος. — V. 2. χαρίτων λοιπὸν οὐδ' ὄνομα. Sic

Theocrit. Eid. XVI. 97. βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. — V. 3. ἐν ἀθανάτοις. quem non magis defloreſcere poſſe arbitrabamur, quam Deos, Apollinem v. c. aut Bacchum, cui *inconſumta juventas, Qui puer aeternus, qui formoſiſſimus alto Conſpicitur coelo. Ovid.* IV. Metam. 17. — V. 4. εἰσὶ τρίχες. Cf. ad *Automed.* Ep. II. T. II. P. II. p. 128.

XX. Vat. C. p. 574. „Primum diſtichon protulit „Salmaſius ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 343. Caetera „plana ſunt. ἀκάνθας hic vocat, quas alibi φθονερὰς τρίχας." *Br.* *Stratonis* ingenium hoc Epigr. videtur prodere. Ipſe puer loquens inducitur. Puerum ipſum poëta ſibi finxit ut ſtatuam, in cujus baſi forte hi verſus legerentur. — V. 1. μὴ δύσῃ σ' ἀ. margo Apogr. Lennep. μὴ 'κδύσεις. Ap. Pauw. — V. 2. οὕτως. ſic, veſte indutum. κἀμέ. me haud ſecus ac ſtatuas, veſte indutas. — ἀκρολίθου ξοάνου. Statua ἀκρόλιθος non eſt ſtatua lapidea, quod viſum eſt *Salmaſio*; multo minus ſignum, in ſummo aedium faſtigio collocatum, quae *Trilleri* eſt ſententia in Obſſ. crit. p. 325. ſed potius ſtatua ex ligno, cujus extrema tantum, quae veſtis non tegebat, ut caput, pedes manusque, e marmore erant. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 72. *Winkelm.* Hiſt. Art. p. 15. De eadem re quaedam notavit *Eſchenburg* ad *Leſſingii* Collect. T. I. p. 39. ſq. — Facit huc, quod *Athenaeus* narrat de Nannio meretricula, quam Athenienſium dicacitas προσκήνιον appellaverat, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε καὶ ἐχρῆτο χρυσέοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσι· ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη. L. XIII. p. 587. B. — V. 3. δ' poſt γυμνὴν deſideratur in membr. Adſcriptum margini Ap. Ruhnk. ubi ad γυμνὴν χάριν haec notantur: τὴν πυγὴν ψιλήν, γυμνήν, ἄτριχα. Male. Intellige *concubitum cum nudo puero.* ſive ſimpliciter: *Nudi Antiphili venuſtatem explorare cupiens.* i. e. γυμνὸν Ἀντίφιλον ἀθρῆσαι ζητῶν. — ἀκάνθαις. Cf. *Rufin.* Ep. XXXVI. — Poſtremum verſum cum parte praec. laudat *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 48.

XXI. Vat. C. p. 571. Plan. p. 484. St. 629. W. — V. 1. φίλην. Vulgo, quod caſto monacho debetur. Verum *Brodaeus* vidit absque codice. Vir Doct. ap. *Huet.* p. 49. transpoſitis vocabulis φίλην θεὸς αἰτ. parum eleganter. — V. 2. αἰτοῦντι. om. Vat. C. De verbo αἰτεῖν vide ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21.

XXII. Vat. C. p. 577. „Hoc diſtichon praefixum „ſequenti in cod. ubi ex duobus unum Epigr. At ſeparanda videntur, quod fuit etiam Orvillii judicium, quem „vide ad Chariton. p. 199." *Br.* — V. 1. ἄθρει μοι διὰ παντός. Vat. C. In Ap. Lipſ. et Voſſ. ἄθροι. in marg. ἄγρει. Deinde membr. ὅλαν κατάτηκ' Ἀρίβαζε. Totum verſum ſic emendavit *Dorvill.* ut *Br.* eum edidit. Ad verba ὅλαν τὰν Κνίδον κατέτηκε comp. *Meleager* Ep. XIII. καὶ πέτρου τήκω χρωτὶ χλιαινόμενον. In primis diſtichi verbis haereo. Legendum ſuſpicabar:

Ἀνθρακίη διὰ παντὸς ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
τὰν Κνίδον.

Totus locus nil niſi carbones; omnem enim Cnidum Aribazus incendit. διὰ παντὸς non ſolum ad *tempus* refertur, quod *Dorvillius* cenſet, ſed etiam ad *rem*, ut δι' ὅλου. Sic *Pauſan.* II. 34. p. 191. ἀλεκτρυόνα τὰ πτερὰ ἔχοντα διὰ παντὸς λευκὰ διελόντες. *Aeſchyl.* Suppl. v. 846. γομφοδέτῳ δορὶ δι' ὅλου. — Ἀνθρακίη autem ab horum poëtarum ingenio non alienum. Cf. not. ad *Poſidipp.* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. et Ep. VIII. p. 139. — V. 2. θρυπτόμενα θέρεται. Haec eſt genuina membr. lectio, quam Apogr. in τυπτόμενα φλέγεται et φέρεται temere mutaverunt. *Callim.* Ep. IX. ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. Idem fortaſſe vocabulum lectum olim ap. *Ariſtaen.* II. Ep. I. p. 70. οὗτος δ' οὖν ἐρᾷ σου, Καλύκη, καὶ τῷ σῷ θέρεται (vulgo φθείρεται) πυρί.

XXIII. Vat. C. p. 577. junctim cum praecedente. Aribazus puer Perſicae originis fuit, quod ipſum no-

men indicat. Cnidus autem, ubi habitaſſe videtur, cum reliqua Caria Perſis parebat.

XXIV. XXV. Vat. C. p. 586. ubi Ep. XXV. alterum praecedit; ceterum verſus in utroque eodem ordine leguntur, quo *Br.* edidit. In aliis libris ordo mirifice turbatus. *Wolf.* in Sapph. Fragm. p. 253. conjunxit poſterius diſtichon Ep. XXV. cum v. 3. 4. Ep. XXIV. Alia Apographa, omiſſo altero diſticho Epigr. XXIV. ex priore et altero diſticho Ep. XXV. ſimul cum ſecundo Ep. XXIV. unum Epigramma conflarunt. Suſpicabatur *Dorvillius* ad *Charit.* p. 89. haec quatuor diſticha nonniſi unum carmen conficere, improbante *Brunckio*, cujus haec ſunt: „Tam perſuaſus ſum, diſticha in cod. recte eſſe „diſpoſita et ſingula tetraſticha Epigramma facere, ut „carminum ordinem immutaverim. Nihil prorſus inter- „eſt, utrum prius vel poſterius legatur. Dialogus eſt „in hocce; verba ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος, famuli ſunt. „V. 1. in cod. ſcriptum ὅλως, manifeſta menda." *Toupius* in Cur. Nov. p. 237. prius diſtichon Ep. XXIV. praefigendum putabat verſibus a *Suida* prolatis in κωμάσομαι:

> ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε πaύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
> καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

ignorans ſcilicet, hoc diſtichon partem eſſe carminis *Aſclepiad.* XXVI. ubi vide not. Huic poëtae utrumque carmen facile equidem tribuerim; niſi forte *Meleagri* eſt, quem conf. Ep. LVI. — V. 1. τοῦτον. ſic Vat. C. In Ap. Guy. not. τούτων. τῶν νῦν γενομένων, ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ. male. — V. 2. λουόμενον. membr. non λυόμενον, ut *Dorvill.* dedit. *Aſclepiad.* IV. στέφανοι — οὓς δακρύοις κατέβρεξα. ubi vide not. Coronae tingebantur, ἐλούοντο, interdum unguentis, quo h. l. reſpici videtur. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. XCVII. T. I. P. I. p. 111. — V. 3. In marg. Ap. Pauw. tanquam a *Guyeto* legitur: *fort.* οὐχὶ μακρήν. *Pauw* conjiciebat μὰ τήν. Neutrum membran. lectioni praefe-

rendum: Viam ibo longam quidem, ſed non fruſtra inſtitutam. — Sequ. verba, ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος, non opus eſt, famulo tribuas. Ipſius comiſſaturi poëtae eſſe poſſunt. — Ad ἀωρὶ ſubaudi νυκτός; vel νύκτωρ. Praeter hunc unum locum et alium *Luciani* T. II. p. 22. nullum habebat *Schlaeger* ad Moer. p. 32. qui illo additamento careret. *Pierſon.* adjecit *Heracliden* ap. *Athen.* XII. p. 432. F. ἀλεκτρυόνα — ἀωρὶ κοκκύζοντα. Sic etiam *Polyaen.* II. c. 34. τοῖς ἀωρὶ βαδίζουσιν. — V. 4. μέγας φανός. *Propert.* L. III. El. XIV. 15. *demonſtrant aſtra ſalebras; Ipſe Amor accenſas praecutit ante faces.* *Valerius* in Anth. Lat. T. I. p. 670. *Quid faculam praefers, Phileros? qua nil opu' nobis. Ibimus: hoc lucet pectore flamma ſatis.*

¶. 156.] *XXV.* Vat. C. p. 586. Vide ad praeced. Ep. — Comiſſabundus ſe fulmina et tempeſtatem nihil timere ait, cum Amor ipſum ſatis tutum a periculis praeſtet. — V. 1. ἄκρητον μανίην. non vino ebrius, ſed amatorio furore. De vocis ἄκρητος uſu figurato quaedam notavi ad Ep. *Pauli Silent.* XXXVII. — μεθύων μύθοις. ſermonum, in amorem pellicentium, plenus, tantum non ebrius. ἔνθεος καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. *Lucian.* in Nigrin. T. I. p. 31. ed. Bip. *Plutarch.* T. II. p. 712. E. mimos appellat μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων, ἃ πάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησιν. — V. 2. εὐφρόσυνος Ap. Lipſ. contra poëtae mentem, qui ſe dementiâ actum et ſecurum per periculoſam viam graſſari ait. εὐφροσύνοις ſuſpic. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 93. — V. 3. δέ μοι. Vat. C. — V. 4. ἔχων. membr. ἔχω *Reisk.* l. c. Idem *Cornelio de Pauw* in mentem venit. — ἢν βάλλῃ male interpretatur *Dorvillius.* Senſus eſt: Si Jupiter fulmina jacit. — ὅπλον ſcutum inprimis, quod telis objicitur.

XXVI. Vat. C. p. 587. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. nr. XLIV. *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 66. In pue-

rum formoſum, in pugilatu victorem. Optimae notae carmen, *Stratonis* ingenio non indignum. — V. 1. πυγῇ. Vat. C. πυγμῇ eſt in omnibus Apogr. quae vidi, excepto Lipſienſi. — V. 2. λημνίσκοις. ταινίαις. *Heſych.* λημνίσκους. τὰς ταινίας. Συρακούσιοι. Vide *T. Hemſterh.* in Miſc. Obſſ. V. 3. p. 70. et ad *Lucian.* T. I. p. 164. Morem athletas taeniis ornandi illuſtravit *P. Weſſel.* ad *Diodor.* XVII. 101. p. 238. et *Ruhnk.* ad *Timae.* p. 246. — V. 3. πεφυρμένον. *Strato* Ep. LXVIII. πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ. Cf. eundem Ep. XXXIV. — σμύρνης. Suavius hoc mihi videbatur eſſe, quam ſi faciem unguento myrrhino inunctam habuiſſet. σμύρνα Συρίη inter pretioſa unguenta commemoratur ap. *Philodem.* Ep. XXII. ubi vid. p. 233.

XXVII. Vat. C. p. 591. Obſcurum Epigramma, quod vellem clariſſ. editor diſertius explicaſſet. At hic nihil notavit praeter haec: „Sic in cod. ſcriptus eſt vſ. 1. „Ἑρμῇ τοξευθεὶς ἐξέσπα σε πικρὸν ἐφήβῳ. in quibus nullus omni„no ſenſus. Emendabat Salmaſius: Ἑρμῆς τοξευθεὶς ἐξέσπασε „πικρὸν ὀϊστόν· Κἠγὼ τὴν αὐτὴν οὐχὶ λ. τ. E ſenſu carminis „manifeſtum eſt, negationem in primo verſu eſſe debere. „Eſt in eo metaphora e ſagitta petita, qua quis confixus „eam e vulnere extrahit: ſed ideo ὀϊστὸν contra codicis „auctoritatem ſcribendum non erat." Adſcribam etiam, quae *Cornel. de Pauw* ad hoc Ep. notavit: „Scri„bendum videtur:

„Ἑρμῦ τοξευθέντ' ἐξέσπασας ἰὸν ἐφήβῳ,
„κἠγὼ τὴν αὐτήν, ξεῖνε, λέλογχα τύχην.
„Ἀλλά σ' Ἀπολλοφάνους τρύχει πόθος, ὦ φιλάεθλε,
„ἔφθασας εἰς ἓν πῦρ, οἱ δύ' ἐνηλάμεθα.

„Hermae, viro juveni, ſagitta percuſſo jaculum extra„xiſti. Et ego vero, mi hoſpes, eandem nunc ſortem „ſubii. At Apollophanis te deſiderium comedit; o labo„rum amans, in eundem tu incidiſti ignem; nos duo

„agitati ſumus et percuſſi. Senſus ſic elegans eſt: Cum „antea Hermae ſuppetias tuliſti, mihi easdem nunc ferre „potes: quanquam, quid miſer ego garrio? Id tibi nunc „impoſſibile. Eodem enim telo percuſſi ſumus, eodem „igne urimur; quare mihi ſane nunc opem ferre non „potes, cum tibimetipſi id tentes fruſtra.“ Haec ille, qui ſecundis curis pro ἰδν tentabat ὄγκον; pro οἱ δύ' autem ὦ δύ'. Hae emendationes, quae auctori ſuo valde elegantes videbantur, rem minime ſalvam praeſtant. Quod enim ille de Herma, puero, ſomniabat, falſiſſimum eſt. Agitur de Mercurio φιλαέθλῳ, *palaeſtrae praeſidi*, formoſi ephebi amore capto. Hoc poëta ita extulit: Mercurium ipſum palaeſtricis artibus ab Apollophane ſuperatum eſſe. Phantaſma, quod *Brunckii* emendatio verſu primo efficit, illuſtratur Od. *Anacreontis* XIV. 14. ubi Amor in certamine, ὡς οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστούς, Ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον· Μέσος δὲ καρδίης μευ Ἔδυνε καί μ' ἔλυσε. (fort. μ' ἔκνιζε.) Ut hîc Amor ſagittae loco in pectus penetrat, ſic ap. Anonymum puer in Mercurii corde bella gerebat. — Jam vero v. 3. cum praecedentibus non cohaeret. ἀλλ' ἐμὲ antitheſin indicat, cujus nulla cauſa cognoſci poteſt. Expectabatur κἀμὲ γὰρ, vel ſimile quid. In Vat. C. ἀλλά μ' vel ἀλλ' ἀμ' Ἀ. Neque ex ſeqq. lux affulget. Haec igitur aliis explicanda relinquimus.

XXVIII. Vat. C. p. 108. Plan. p. 448. St. 582. W. Similes luſus vide Ep. LXVII. LXVIII. Puero coronam roſarum mittens *Philoſtrat.* Epiſt. XXIX. περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σέ.

XXIX. Vat. C. p. 592. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 24. una cum ſequ. Epigr. *Schneider* in Peric. crit. p. 20. Neminem, niſi aut Deus ſit, aut lapis, Apollodotum ſpectare poſſe, quin amoris flamma corripiatur. Inter pueros, quos *Meleagri* Muſa celebravit, etiam Apollodotum fuiſſe, apparet ex ejus Epigr. XLIX. Haec res et carminis ſtilus efficit, ut facile accedam ad *Pauwii*

ſententiam, qui hoc et ſq. diſtichon *Meleagro* tribuendum eſſe ſuſpicatur. — V. 4. ἢ θεὸς ἢ λίθος. De ſtupidis et omni elegantiori ſenſu privatis hominibus paſſim: λίθος, οὐκ ἄνθρωπος. Exempla collegit *Wetſten.* ad Nov. T. I. p. 265.

¶. 157.] *XXX.* Vat. C. p. 592. junctim cum praecedente. Separatim protulit *Salmaſ.* in Plin. p. 776. A. Etiam hoc diſtichon *Meleagri* eſſe videtur, qui Heraclitum puerum paſſim celebravit. — V. 1. M. Ἡράκλειτος ἐμοὶ πόθος οὔτι σ. Vat. C. οὐχὶ *Salmaſ.* dedit. — V. 2. ἐμὸν eſt in Cod. ἐμοῦ exhibuit *Salm.* Heraclitus puer ex Magneſia fuiſſe videtur. Jam lapis Magneſius (μάγνης λίθος et μαγνῆτις), qui ferrum trahit, etiam Heraclius appellatur. Hinc poëtae luſus. *Plato* in Ione p. 363. E. θεία δὲ δύναμίς σε κινεῖ, ὥςπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν. Ad ea, quae *Salmaſius* l. c. congeſſit de magnete, *Schneiderus* addidit *Euſtathii* locum ad Ιλ. τ. p. 338. 38.

XXXI. Vat. C. p. 593. Omiſſo primo diſticho, quod a Cod. Lipſ. abeſt, hoc carmen edidit *Wolf.* ad Fragm. Sapph. p. 253. Integrum poſt *Br.* exhibuit *Ruhnk.* Ep. crit. p. 85. nov. ed. nam in prima edit. mutilum eſt. Poëta nautae ſe comparat, verno tempore incertum pelagus tentanti, puerumque, quem deperit, precatur, ut ipſum aut ſincere amet aut palam et aperte oderit. — V. 1. Διόδωρε. Diodorum puerum paſſim commemorat *Meleager*, quem ſi quis hujus quoque Epigrammatis auctorem exiſtimaverit, me conſentientem habebit. Simile eſt ap. eundem phantaſma Ep. XLIV. ἢν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς ποτε, χεῖμα δέδορκα, Ἢν δ' ἱλαρὸν βλέψῃς, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ. Eidem poëtae comparatio amoris cum navigatione perquam familiaris eſt. — V. 2. κρινόμενος. incertis fluctibus ſpectatus, multis igitur gravibusque periculis obnoxius. De nauta, qui multum maris emenſus perierat, *Antip. Sidon.* Ep. XCVII. ἃ πό-

σον ὕδωρ Ὤλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει. *Leon. Alex.* Ep. XV. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην κύματι καὶ πολέμῳ. — V. 3. Comparavit haec *Ruhnk.* ad *Heſiod* Ε καὶ Η 550. ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι. Similiter *Theocr.* Eid. IV. 43. χ' ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. — V. 4. εὔδεις ἀβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν. Vat. C. ἔνδεις *Wolf.* edidit, infeliciter ſuſpicatus, ἔνδιος legendum eſſe. εὔδιον not. in marg. Apogr. Guy. et R. Sed praeferendum procul dubio *Brunckii* εὔδιος. Cf. ad *Meleagr.* Ep. LXIX. T. I. P. I. p. 86. Hoc recepto, vide an ſervata, quam membr. praebent, conjunctione δέ, legi debeat: ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος, ἀβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. Poſterior enuntiatio cauſam prioris continet, quod apud poëtas haud infrequens. Quum in Ap. Lipſ. ἐκκέχυται haberetur, *Reisk.* conjecit in not. mſt. ὄμμα τόν, quod nunc non eſt neceſſe. *Ridentem effundi oculis* doctius quam *diffuſo vultu ridere*, aut, ut *Heliodor* dixit L. VIII. p. 396. ἱλαρῷ καὶ διακεχυμένῳ βλέμματι. *Apollon.* Argon. III. 1009. νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς Αἴνῳ ἀειρομένης. — V. 5. τυφλὰ κύματα. Vide ad *Serapion* Ep. T. II. P. II. p. 340. — V. 6. Quum vox κῦμα ter in quatuor verſibus repetatur, ſcribendum procul dubio:

μεγάλῳ χείματι πλαζόμενος.

in quam emendationem incidit etiam *Huſchkii* ingenium, in Anal. cr. p. 164. qui cum alia comparat, tum *Catullum* Epith. Pel. et Th. 97. *Qualibus incenſam jactaſtis mente puellam Fluctibus, in flavo ſaepe hoſpite ſuſpirantem.* *Corn. de Pauw* μεγάλῳ χεύματι tentabat. — V. 7. πάλιν. Vat. C. Comparandus *Theognis* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.

XXXII. Vat. C. p. 515. In Plan. p. 38. St. 55. W. interpolatum legitur; nam pro παιδείῳ *Planudes* παρθενικῷ dedit. Vaticani Cod. lectionem primus reſtituit

Dorvill. ad *Char.* p. 555. Idem Θρασύβουλε exhibuit. At in membr. et in Plan. θρασύδουλε legitur. — V. 2. ἀσθμαίνεις. de alto amantium ſuſpirio illuſtr. *Mitſch.* ad *Horat.* T. II. p. 107. — δελφὶς ὥς. Proverbialis locutio. *Ion* ap. *Plutarch.* in Vit. Cic. T. V. p. 260. ed. Tub. κἀκεῖ γὰρ ὡς δελφῖνες ἐν χέρσῳ βία. quem attigit *Toup.* ad *Longin.* π. ῦ. p. 271. — V. 3. δρέπανον. Ad fabulam de Andromeda, Perſei virtute liberata, reſpici videtur. Apte noſtrum carmen adhibuit *Mitſcherl.* ad illuſtrandum *Horat.* I. Od. XXVII. 21. *Quae ſaga, qui te ſolvere Theſſalis Magus venenis, quis poterit Deus? Vix illigatum te triformi Pegaſus expediet Chimaera.*

XXXIII. Vat. C. p. 590. „Hoc etiam miſerum in „modum corrupit male caſta monachi manus. Vide Plan. „p. 485. St. 630. W. Doctiſſimorum etiam virorum „ſaepe conjecturis praeſtat bonus codex. Caſaubon. ad „Theocrit. Eid. I. emendabat τὸν τρυφερῆς Τρυφερῆς. Toup. „Ep. crit. p. 91. [74. Lipſ.] τὸν τρυφερῆς πάρθνον.“ *Br.* Argumentum carminis ut *Meleagr.* LXXII. *Marc. Argent.* VIII. Illorum autem gallo gallinaceo Noſter luſcinias ſubſtituit. — V. 1. τί μ' ἀνιᾶτε. Vulgo. — V. 2. τὸν τρυφερῆς παρθένου. Vulgo. πάρθνον, quod *Toupius* conjecit, debetur *Huetio* p. 49. — Verſus fortaſſe expreſſus ex *Meleagr.* Ep. XCIII. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι τέρποντνι τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι. — V. 3. πετάλ. *Strato* Ep. II. καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν. — εἰ δέ, quod ſi natura loquax eſt muliebris natura, tamen, quaeſo, quieſcite. — Nihil hac clauſula languidius. Poëtae ſuppetias ivit *Grotius* vertens:

ſin mulicbre eſt
Multa loqui, jam vos, nil veto, perficite.

qui ſenſus ex graecis verbis effici non poteſt. Vix tamen ea corrupta eſſe putaverim.

XXXIV. Vat. C. p. 591. ubi ἄδηλον. Ut *Meleagri* edidit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 201. A ſterili pue-

rorum amore dehortatur poëta. — V. 1. ἴαχε μ. Vat. C. ἴσχετε. Ap. Guy. R. Pauw. Lipſ. — V. 2. ἀπρήκτοις ἐλπίσι: *Agath*. Ep. LXXVIII. 6. Spe vana amamus eo tantum non furimus. Vide ad *P. Silent*. Ep. X. 3. — ¶. 158.] V. 3. ἐπὶ ψαφαρήν, intell. γῆν. θάλασσαν ἀντλεῖν cum aliis proverbiis de rebus inutiliter ſusceptis laudatur in Append. Vat. III. 49. p. 305. — Mox junge ψεκάδα ἀπὸ Λιβύσσης ψάμμου, abundante ἀπὸ, ut paſſim (vide ad Scol. XXII. T. I. P. I. p. 308.) et ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι pro ἀριθμῆσαι, *numerare arenam Libycam*. Vulgo dicitur per paroemiam ἄμμον μετρεῖν. *Diogen*. Prov. II. 27. Similiter *Theocrit*. XVI. 60. ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν, Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ, Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. Ad noſtrum locum plurimum facit *Maxim. Tyr*. Diſſ. XXVI. 9. p. 32. ἄδικος ἡ μίξις, ἄγονος ἡ συνουσία· ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμους ἀροῖς· μετένεγκε τὰς εὐφροσύνας ἐπὶ τὴν φύσιν, τρέψον ἐπὶ τὴν γεωργίαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐγκάρποις ἥσθητι ἡδοναῖς· ὥς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὄληται. — Ceterum ψεκάδες ſunt res quaeque minutiſſimae, ramenta. *Brunck*. ad *Ariſtoph*. Pac. 121. — V. 6. ἐνιχθονίοις ἡδύ τε ἀκαμάτοις. Vat. C. quod in plurimis Apogr. emendatum eſt. — Fruſtra puerorum amorem tibi certum fore ſperas, quum eorum pulchritudo a Diis hominibusque expetatur, ut nunquam adeo a rivali tutus ſis. — V. 7. εἰς κενὸν ἦμαρ. Vat. C. ἡμῶν emendatum in marg. Ap. Guy. et R. recte ſine dubio. — V. 8. μόχθοις. Vat. C. et ἐκκέχυται. Omnes labores, quos inſumſeram, perierunt. Metaphora ducta ab agricola in litoris arena ſementem faciente. ψάμμον ἀροῦν ex *Maximo Tyrio* paulo ante laudavimus. Simile eſt hoc ap. *Theogn*. v. 108. ἴσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς· Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῷς, Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.

XXXV. Vat. C. p. 593. Obſcurum Epigramma, nec fortaſſe integrum. Eſt dialogus aut inter ſervum et

herum, aut inter puerum et ſervum paederaſtae. — V. 1. *A.* Ne mihi hoc itera! *B.* Quid culpae admiſi? Ipſe me miſit. αὐτὸς aut *dominus* eſt, ut paſſim; vide *Abreſch.* Lect. Ariſt. p. 207. aut puer amatus. Hoc fere malim. Puer amanti iratus invito animo ejus nuntium accipit. Servus deprecatur iram, ſervitii neceſſitatem praetexens. Pro ἔπεμψε tamen in marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἐπέμψω notatum. Sequ. verſu fortaſſe mutata interpunctione legendum:

α. δεύτερον οὖν φήσεις; β. δεύτερον εἶπεν. ἴθι.

Num igitur denuo repetere audes, quae mihi ingrata eſſe intelligis? — Tum ſervus reſpondet: Quidni faciam? Iterum iterumque mihi dominus dixit: abi, nec cunctare. — Ad ἐκείνου ſubaudiendum videtur ῥήματα vel ſimile quid. — V. 4. εὑρήσω χ' ἥξω. Vat. C. Ordinem verborum mutavit cl. editor. At in his equidem caecutio. Pro οἶδα C. de Pauw οἶσθα malebat; fortaſſe recte.— Senſus latere videtur nequam, ut ap. *Meleagr.* Ep. XLVI. *Philodem.* Ep. XVII. σὺ δ', ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις, Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα. At totius carminis contextum alii explanabunt, qui nobis ſagacitate praeſtant.

XXXVI. Vat. C. p. 584. Prius diſtichon edidit *Wetſten.* ad N. T. I. p. 400. Totum *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 73. In puerum reliqua venuſtum, ſed pedibus minus eleganter formatis. Optimae notae carmen. — V. 1. βοᾶτε Vat. C. male. — οὐχὶ Ap. Lipſ. — V. 2. Vide *Erasmi* Adag. III. Cent. 94. — πᾶσι δέδωκαν *Klotz.* — V. 3. ἐν ὄμμ. Ap. Lipſ. — Mox *Klotz.* male ἀπερίσκεπτος ex conjectura ſua. Nihil verius lectione codicis, qua *inſignis* verecundia in pueri oculis laudatur. — V. 4. ἀμφιτέθαλε χάρις. Cf. ad *Rhian.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 323. — V. 5. Conf. Ep. *Antip. Sidon.* III. — V. 8. „Male in Cod. ſcriptum: κάλλει δέ σ' ἑτέρῳ τέρψει ἀγαλλό„μενος." *Br.* At in Apogr. Spallett. eſt σφετέρῳ, quod etiam in membr. legi nullus equidem dubito. — Eſt

in his verſibus ſuavis ironia: Illud pedis vitium crepida occultabis, cujus elegantia haud ſecus ac tua pulchritudine laetaberis. Si vera eſt *Branckii* emendatio ἀγαλλόμενον, hoc pro σὲ poſitum eſt. *Pauw* ἀγαλλομένα tentabat, *crepidam* ſibi fingens Pyrrhi pulchritudine delectatam. Omnino male.

XXXVII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. Sic plane *Philodem.* Ep. XX. γιγνώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα, Καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν. ubi vide not. T. II. P. I. p. 230. — V. I. κἤν μ' ἀδικεῖ. Vat. C.

XXXVIII. Vat. C. p. 514. „Ex ordine, quo hîc „poſita ſunt hoc et ſequ. Epigramma, quo ſenſu intelli„genda ſint, animadvertitur. Planudes ea retulit in „L. I. cap. Εἰς χρόνον." *Br.* p. 122. St. 176. W. Puerum monet, ut tempore utatur, antequam pili tenerum haedum in hircum vertant. — ἔριφοι autem appellantur pueri meritorii. cf. *Lucill.* Ep. V. 6. T. II. P. II. p. 440. — Cum ſenſu totius diſtichi conſpirat *Strato* Ep. LVII. *Martial.* L. IV. 7. *Cur here quod dederas, hodie, puer Hyle, negaſti? Durus tam ſubito, qui modo mitis eras? Sed jam cauſſaris barbamque, annosque, piloſque: O nox, quam longa es, quae facis una ſenem!*

¶. 159.] *XXXIX.* Vat. C. p. 515. Plan. p. 122. St. 170. W. Similiter *Rufinus* Ep. XXXVIII. ad exoletum: μηδὲ συνάντα· Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι. Commentarii inſtar eſt locus *Achill. Tat.* L. II. p. 98. ubi quis de puerorum agens κάλλει, ὅτι παρακύψαν μόνον οἴχεται καὶ οὐκ ἀπολαῦσαι δίδωσι τῷ φιλοῦντι. ubi in verbo παρακύψαι de roſa cogitavit auctor e calyce prorumpente. *Galenus* in Suaſ. ad Art. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τὴν ἠρίνοις ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ | τὴν τέρψιν ἔχουσαν. *Ovid.* II. A. A. 115. *Nec violae ſemper, nec hiantia lilia florent; Et riget amiſſa ſpina relicta roſa. Et tibi jam cani venient, formoſe, ca-*

pilli. — ἦν δὲ παρέλθῃ, οὗτος ὁ βαιὸς χρόνος ſcil. Idem dicit, ſed efficacius etiam, paroemia ap. *Suidam* T. III. p. 262. ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. ubi *Kuſtero* παρελθὸν corrigenti non debebat calculum adjicere *Toupius* Em. in Suid. p. 400. Hoc enim dicere voluit paroemiae auctor: Roſam florentem ubi praeterieris, non amplius invenies; tam cito perire ſolet! Hoc ſenſu certe accepit *Suidas*, cum addit: ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινά. Alii in alium ſenſum detorſerunt. Vide *Gatacker.* ad *Antonin.* XI. 33. p. 342.

XL. Vat. C. p. 409. „Miſere corruptum eſt in „membranis hoc epigr. quod ideo omiſſum in Gaulmini „codice. Aliquanto emendatius editum eſt a ſagaciſſimo „Toupio in Addend. in Theocrit. p. 392. Salmaſii no„tis adjutus aliter pridem emendaveram. Utri felicius „res ceſſerit, judicent eruditi, qui ſi ſecundum Toupium „pronunciaverint, a tanto viro me vinci facile patiar. „Obſcoenum eſt carmen, ſed tam planum nunc et perſpi„cuum, ut interpretatione non indigeat. Dialogus eſt „duorum caprariorum in Hermaphroditi ſtatuam. λακκόπυ„γος non comparet in lexicis; ſed vox proba eſt, quae „etiam duplici κ ſcribitur. Occurrunt apud Pollucem „p. 237. λακκόπεδον et λακοσχέας.“ *Br.* Venuſtum eſt Epigramma et optimae aetatis, ſed vereor, ut Hermaphroditi ſtatuae conveniat τὸ φάλανθον βρέγμα, aut ut omnino de ſtatua agatur. Sed ut recte judicari poſſit de ſenſu carminis, lectionis primum auctoritas examinanda videtur. Quod ut rectius fiat, agedum, totum carmen, ſicut in membr. habetur, adſcribam:

Ἄδηλον. μιαρὸν τὸ ἐπίγραμμα ὅλον καὶ
αἰσχρουργότατον.

Χαίρω τὸν λακόρυζον ὁρῶν θεὸν εἰςτοφάλανθον
βρέγμ᾽ ὑπὸ τὰν ὄχναν αἰπόλε τυπτόμενον.

αἰπόλε τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα τοὶ δε τραγίσκοι
εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τασχιμέρας ἔβλεπον.
ὄντως Ἑρμαφρόδιτε πεπύγικεν οὐ μὰ τὸν ἑρμᾶν
αἰπόλε καὶ τὸν πᾶν αἰπόλε καπιγελῶν.

— V. 1. λακέρυζον emendavit *Toup.* Nota eſt λακέρυζα κορώνη ex *Heſiodi* Εργ. 747. ap. *Heſych.* λοίδορος· φλύαρος. quod Satyris et Silenis aptum eſt epitheton. Idem *Pauwio* in mentem venerat. λακόπυγος formatum ad analogiam τοῦ λακκόπρωκτος, qua voce utitur *Ariſtoph.* in Nub. 1333. — In marg. Ap. Ruhnk. notata ſunt haec: λακερύζειν. *multa verba facere. nugari. conviciari.* — φάλανθον βρέγμα. πολιόν. *Heſych.* Eſt et canum et calvum caput. Vide quae collegit *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VII. 160. p. 330. Hoc alicui ex ſenioribus Satyris, Sileno aut Priapo convenit. — Elegans eſt vſ. 2. emendatio αἰγᾶν, quae jucundam imaginem praeſtat capellarum cum Deo quodam calvo arietantium. In Ap. Guy. et Ruhnk. eſt ἄχναν, quod nullius eſt pretii. — V. 3. Si caprarius ſenilem Deum paedicavit, id per contumeliam feciſſe putandus eſt, ut ille ap. *Theocrit.* Eid. V. 41. ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι Αἴδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη. qui locus ad noſtrum eſt aptiſſimus. — Mox ἔβλεπον Codicis ſervavit *Toup.* At hoc non explet poëtae mentem, et gravius quid deſiderari vel Theocriteus locus ostendit. Admodum itaque veriſimilis, certe elegans et docta eſt *Salmaſii* emendatio in marg. Guy. et Ruhnk. ἐβάτευν. Quod ſi *Virgilius* in exprimendis Theocriteis (III. Ecl. 8. *Novimus et qui te, transverſa tuentibus hircis, Et quo, ſed faciles Nymphae riſere, ſacello.*) turpiora omiſit, in eo caſtitatem poëtae laudamus, a qua laude Anonymus noſter longiſſime abfuit. βατεῖν ſic uſurpat *Theocrit.* Eid. I. 87. ὠπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. — V. 5. 6. In his verſibus emendandis valde recedit *Br.* a *Toupio.* Hic ſcripſit audaci conatu:

οὕτω σ', Ἑρμαφρόδιτε, πεπύγικα· καὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
αἰπόλε, καὶ σαυτὸν· αἰπόλε, κἀπεγέλων.

ubi in poſteriore verſu emendando certe a vero aberravit. καὶ μὰ eſt in Ap. Ruhnk. ναὶ μά, Ap. Guy. Pro ὄντως in marg. Ruhnk. ὂν τῶς notatur. — *Brunckii* emendatio elegans eſt et probabilis in reliquis; at quod Hermaphroditum a caprario πεπυγισμένον ponit, id mihi quidem a contextu alienum videtur. In hac voce ſinceram puto lectionem Codicis Ἑρμαφρόδιτε, quo non notus ille Mercurii filius, ſed ipſe caprarius ſignificatur. *Suidas:* Ἑρμαφρόδιτος· ὁ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια — ὁ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Similiter Σατυρίσκον appellat laſcivum hominem *Theocrit.* Eid. IV. 62. et XXVII. 48. — Hoc admiſſo fortaſſe probanda *Reiskii* lectio in not. mſt. πεπύγικας. — Ultima verba κἀπεγέλων firmare videntur, quod ſupra dixi, caprarium non tam libidinis, quam contumeliae cauſa, illud flagitium ſe admiſiſſe gloriari. Fateor, mihi haec nondum ſatis expedita videri, propius tamen *Brunckium* ad veritatem acceſſiſſe puto quam Britannum criticum.

XLI. Vat. C. p. 542. Planud. p. 131. St. 189. W. Salſum Epigramma. Patricii filius omnes amantes a ſe absterret; hoc ſanctitati ejus tribuendum videtur; at illum amantes fugiunt, quod eum Κύπριδι οὐχ ὁσίῃ, nefandae Veneri, deditum norunt. Haec fellatorem notant.

XLII. Vat. C. p. 553. qui Ἀμμιανοῦ inſcribit, quod in Plan. p. 153. St. 223. W. ἄδηλον eſt. Non eſſe puerile hoc carmen apparet ex diſticho ejusdem poëtae in eundem Polemonem, quod in membr. praecedit: nec *Planudes* amatorium eſſe putavit, ap. quem legitur in Tit. εἰς κλέπτας. Nihil hîc viderunt interpretes, quorum errores exagitat cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 251. ſqq. qui de judice venali et corrupto agi praeclare vidit. Idem jam diu antea viderat vir doctiſſimus *Triſtan.* T. I.

p. 553. qui etiam, quod *Huſchkium* fugit, hominem illum detexit, in quem hoc diſtichon ſcriptum eſt. Fuit is Polemo Sophiſta, qui ſub Trajano et Hadriano floruit, cujus vitam *Philoſtratus* ſcripſit L. I. 25. p. 530. ſqq. Ei *Antonii* nomen fuiſſe, apparet ex marmore Oxon. XXVIII. p. 95. ubi Smyrnaei dicuntur ἐπιτυχεῖν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ δι' Ἀντωνίῳ Πολέμωνος — μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα. unde *Olearius* recte emendavit §. III. p. 533. Ἀντώνιος Πολέμων pro Ἀντωνῖνος, praeeunte *Rubenio*. Hunc hominem fraudis ap. Smyrnaeos ſuſpectum multisque ob alias cauſas inviſum fuiſſe, ex ejus vita ap. *Philoſtratum* abunde prodit. Senſus diſtichi igitur hic eſt: Antonius es, Polemon, quod nemo ignorat; nunc autem ὤνιος, i. e. venalis, es factus. Similis eſt luſus *Ammiani* Ep. VIII. T. II. p. 386.

XLIII. Vat. C. p. 582. Plan. p. 485. St. 630. W. Se a Venere tribus ſagittis confixum eſſe conqueritur. Perſpicuum eſt carmen. — V. 3. Vulgo ἦν δ' ἀ. Et ſic membr. niſi quod ibi etiam ἀπανεύσω legitur. In Sched. Tryll. ἢ. *Schneider*. Peric. crit. p. 24. πῇ vel ποῖ emendabat, quod praecedentis ſyllabae menſura vix tulerit. Praeferenda cl. editoris lectio, in quam etiam *Pauw* incidit, ᾗ δ' ἀπονεύσω. Eodem ſenſu *Meleager* Ep. III. ποῖ ῥέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ ματέρα. ubi vide not. p. 18. — Ad τῇ *Pauw* ſubaudiens κόρῃ, et de duabus tantummodo hoc verſu agi videns, vitii ſuſpectum habuit praecedens diſtichon, ubi tentat: τί μοι δισσοὺς — ἰοὺς et δισσὰ βέλη. At neſcio equidem, an liceat poëtas ſic in ordinem redigere. Senſus eſt: In varias partes trahor, ſive hic illic cruciatibus afficior. Non igitur ad τῇ ſubaudiverim κόρῃ, ſed pro adverbiis loci acceperim, ut ap. *Heſiod.* Scut. 210. δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἰθύνεον.

XLIV. Vat. C. p. 584. Edidit *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. Veneri exprobrat amoris cruciatus, quibus laborat. — V. 1. οἴων. Vat. C. et *Dorv.* οἶον eſt in

marg. Guy. et Ruhnk. Jam olim mihi emendandum eſt viſum:

εἰς οἶδν με πόθων λιμέν' ἄξενον, ὦ Κύπρι, θεῖσα.

Idem placuit *Cornelio de Pauw* in not. mſt. Nota eſt ſignificatio τοῦ ἄξενος, qua *ferum*, *importunum*, *periculorum plenum* ſignificat locum. *Eurip*. Cycl. 91. ἄξενον στέγην ἐμβεβῶτες. Androm. 795. ἄξεινον ἐκπεράσαι ξυμπληγάδα. — V. 2. πεῖραν ἔχουσα πόνων. *Sophocl*. Trach. 142. ὡς ἐγὼ θυμοφθορῶ, Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ. *Meleager* Ep. XLI. οἶδα παθὼν ἐλεεῖν. — V. 3. ἡ Vat. ἢ Ap. Lipſ. — τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν, glorioſae jactationis notionem habet. — V. 4. μόνη. Vat. C. quod revocandum. Pro ἔτρωσε haud ſcio an melius legatur ἔτρωσα. Ad ſenſum inprimis comparandum *Meleagri* Ep. XXXVII. — τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις. *Meleager* Ep. CXXIII. 16. κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας. *Theocrit*. Eid. VII. 12. ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν ἄνδρα.

¶. 160.] *XLV*. Plan. p. 332. St. 471. W. ubi ſequitur Ep. *Gabrielii* in Amorem, quod legitur in Analect. III. p. 7. In eundem Amorem hoc diſtichon compoſitum eſſe, ſignificat lemma in Planudea: εἰς τὸν αὐτόν. Commodior videtur interpretatio de amante, qui ſe totum amoris flammis ardere dicat; nec tamen certa. Si amatorium eſſet carmen, vix deſideraretur in membr. Vat. quae nonniſi iis carent carminibus, quae imagines et ſtatuas deſcribunt.

XLVI. Vat. C. p. 360. in Capite τῶν ἐπιδεικτικῶν, cum lemmate: ἀδέσποτον. τοῦτο οὐκ ἐπιδεικτικὸν, ἀλλ' ἐρωτικόν τι ἐπίγραμμα. Tanquam ἀδέσποτον citatur etiam ap. *Stobae*. Tit. LXI. p. 389. 21. *Gesn*. 253. *Grot*. Nec ejus auctorem indicavit, qui latinam *Portii Licinii* imitationem laudat, *Aul. Gell*. XIX. 9.

Cuſtodes ovium, teneraeque propaginis agnum,
Quaeritis ignem? ite huc, quaeritis? ignis homo eſt.

Si digito attigero, incendam ſylvam ſimul omnem,
Omne pecus flamma eſt, omnia quae video.

Neſcio igitur, qua auctoritate relatum ſit inter Callimachea T. I. p. 330. ed. *Ern.* — V. 3. ἅψον. Similiter de Cyniſca erubeſcente: χ' ἤφθα' εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. ubi *Caſaubon.* Lectt. Theocr. c. XV. noſtrum Epigramma comparavit. — V. 3. γάρ μιν. Vat. C.

XLVII. Vat. C. p. 111. Plan. p. 450. St. 584. W. Nullas moleſtias periculave amantem timere affirmat auctor. Cf. *Aſclepiad.* Ep. XXVI. — V. 2. εἰς κρ. καὶ εἰς. Vat. C. De inſigni periculo. *Philodem.* Ep. XVI. οἶδ', ὅτι πὰρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἶδ', ὅτι ῥίπτω Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς. — V. 3. πόνοις. Vat. C. a pr. m. ϑ ſuperſcriptum. — ἀπαυδῆσαι πόνοις dicuntur, qui laboribus obruti ſpei renuntiant. *Pſeudo - Plut.* de Liber. Educ. T. II. p. 9. B. σπεύδοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν πᾶσι τάχιον πρωτεῦσαι, πόνους αὐτοῖς ὑπερμέτρους ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι. — V. 3. Similis eſt color in Ep. *Poſidippi* IX. T. II. p. 48.

XLVIII. Vat. C. p. 95. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 117. nr. 294. Cum hoc diſticho *Schneider.* Per. crit. p. 8. jungendum cenſebat illud, quod vulgo finem conſtituit Ep. *Pauli Silent.* III.

καὶ τίς ὑποτλαίη; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσας
δίψαν Ταντελέην τλήσεται εὐμαρέως.

Cui conjecturae obſtat duplex diſtichi noſtri verſio ap. *Claudianum* nr. LXXXIX. XC.

Paupertas me ſaeva domat, dirusque Cupido.
Sed toleranda fames, non tolerandus amor.

* * *

Eſuriens pauper telis incendor amoris.
Inter utrumque malum diligo pauperiem.

XLIX. Vat. C. p. 140. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. nr. 394. p. 696. Ludibundus poëta Cupidinem ab iis, quos ſagittis vulneravit, comprehenſum fingit; Veneremque hortatur, ut periclitanti filio auxilium ferat. Simile phantaſma obverſabatur *Auſonio*, cum Amorem ab Heroïnis punitum fingeret in *Amore cruci affixo.* — V. 1. ἐσούατα. Vat. C. et ſic *Reisk.* — V. 2. οὐ λαλέεις vix ſenſum habet idoneum. Legendum cum *Reiskio*:

οὐκ ἀλέγεις, Παφίη;

L. Vat. C. p. 444. Plan. p. 63. St. 91. W. Luſus minime probabilis, qui ductus videtur ex *Callimach.* Ep. XVI. Initio Vat. C. τρεῖς εἰσιν αἱ χάριτες. — „σὺ „δὲ μία. Sic recte in duobus Planudeae codicibus, ſalvo „metro, de quo male ſolliciti ediderunt σὺ δὴ μία." *Br.*

¶. 161.] *LI.* Vat. C. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W.

LII. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 627. W. Amores ſuos Deorum exemplo excuſat. — V. 1. δαείς. cum reſciverit. Friget hoc vocabulum. φοιτῶ. Cf. not. ad *Agath.* Ep. XXXI. — ἰξόν. *Meleager* Ep. IV. de oculis ſuis: ὦ προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῷ Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι. ubi ſimilia quaedam notavi. — θηρευτήν. omnia, quae pulchra et venuſta ſunt, aucupantem iisque inhaerentem. De verbo θηρᾶν in re amatoria uſurpato vide *Dorvill.* ad *Char.* p. 555. ſq. Auctor translationis *Plato* in Conv. p. 203. D. ubi Amor dicitur θηρευτὴς δεινός, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς. unde emendandus *Themiſtius* Or. XIII. p. 162. D. — V. 3. καὶ Ἀΐδα. *Moſchus* Eid. I. 14. de Amore: μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει, Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα. — V. 5. Ad haec nemo eſt qui non meminerit ioci Terentiani in Eunucho III. 5. 40. ubi Jovem ad Danaën deſcendentem in tabula videns Chaerea: *Quem Deum!* ait, *qui templa coeli ſumma ſonitu*

concutit. *Ego homuncio hoc non fecerim? Ego vero illud fecerim et lubens.* Deorum amoribus recenſitis *Clemens Alex.* Coh. ad Gent. p. 28, 24. τούτους ὑμῶν αἱ γυναῖκες προσκυνούντων τοὺς θεούς· τοιούτους δὲ εὐχέσθων εἶναι τοὺς ἄνδρας τοὺς ἑαυτῶν, οὕτω σώφρονας, ἵνα ὦσιν ὅμοιοι τοῖς θεοῖς, τὰ ἴσα ἐζηλωκότες· τοιούτους ἐθιζόντων οἱ παῖδες ὑμῶν σέβειν, ἵνα καὶ ἄνδρες γενήσωνται, εἰκόνα πορνείας ἐναγῆ τοὺς θεοὺς παραλαμβάνοντες.

LIII. Vat. C. p. 365. Plan. p. 56. St. 79. W. Simile hoc eſt *Sidonii Apollinaris* Carm. XI. 89.

Nec minor haec ſpecies, totiens cui Juppiter eſſet,
Delia, taurus, olor, Satyrus, draco, fulmen et aurum.

Amori iratus Jupiter ap. *Lucian.* II. Deor. Dial. T. II. p. 4. ed. Bip. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀετόν.

LIV. Vat. C. p. 374. Plan. p. 11. St. 20. W. Ap. *Stobae.* Tit. LXI. p. 389. 5. *Geſn.* 252. *Grot.* Jovis cum Amore dialogus. Paucis verbis impudentis pueri indoles adumbrata. Similis color eſt in Epigr. *Moſchi* T. I. p. 411. Ap. *Achillem Tat.* L. I. 1. Amor in tabula picta ἐπέστραπτο ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεμειδία, ὥσπερ αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δι' αὐτὸν γέγονε βοῦς.

LV. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Sequioris aevi foetus. — V. 1. ὑφ' ἕσπερα. Vat. C. — ὑγροῖς. *tenet aſſuetis humectans oſcula labris. Lucret.* IV. 1190. — V. 2. νέκταρ. *Alciphron* I. Ep. 38. p. 178. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. *Horat.* I. Odar. XIII. 15. *Oſcula quae Venus Quinta parte ſui nectaris imbuit. Statius* II. Sylv. I. 48. *Oſculaque implicitì vernos redolentia flores.* — V. 3. ἔρωτα πεπωκώς. *Euſtath.* de Am. Iſm. IV. p. 116. καὶ πίνων οὐ πίνω, καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν ἔρωτα.

LVI. In Vat. C. p. 88. nomen non adſcriptum. τοῦ αὐτοῦ (i. e. *Meleagri*) additum in Plan. p. 472. St. 613.

W. Meretricis avarae, quam diu fruſtra expetiverat, amplexibus ſibi frui viſus erat poëta; quare nullis amplius precibus apud barbaram et crudelem puellam uti conſtituit. Nota hiſtoria de Thonide, meretrice, ap. *Plutarch.* Vit. Demetr. c. 27. T. VI. p. 34. ed. Tub. ἐπεὶ γάρ τις ἐρῶν ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ἑταίρας Θωνίδος, ᾔτεῖτο συχνὸν χρυσίον, εἶτα κατὰ τοὺς ὕπνους δόξας αὐτῇ συγγενέσθαι, τῆς ἐπιθυμίας ἐπαύσατο. — V. 1. „τὴν βαρύμισθον. Sic Vat. „membr. Hanc lectionem habet etiam optimus Planudeae „cod. reg. ſed e correctione βαρυ ſupra πολυ ſcripto. Ce„tera, quae a vulgatis differunt, dederunt optimae mem„branae.“ *Br.* Vulgo τὴν πολύμισθον. — Meretricem, omnem civitatem amore ſui incendentem, καταφλεξίπολιν facete appellat poëta, cui fortaſſe obverſabatur ſimile cognomen Lamiae, Demetrii Poliorcetae amicae tributum. Haec enim appellabatur ἑλέπολις. — V. 2. οἱ βουλόμενοι. qui quaerunt, quomodo libidinem expleant. Vide *Abreſch.* Lect. Ariſtaen. L. I. p. 106. Idem eſt de viro πειρᾶν, quod hoc ſenſu paſſim occurrit, et in fr. *Machonis* de Phryne ap. *Athen.* L. XIII. p. 583. C. ubi certa emendatione legendum:

περίμενε τοίνυν καὶ σύ, φησίν, ἕως ἂν αὖ
βινητιάσω καὶ τοσοῦτον λήψομαι.

— ἐρευγομένην. totos theſauros vomentem ac poſcentem, vertit *Brodaeus;* quaſi idem eſſet *vomere* ac *poſcere.* At haec ſibi oppoſita ſunt. *Grotius: ingenti pretio ſueta licere viris.* Videtur verbum ἐρεύγεσθαι transitiva vi accipiendum eſſe: quae viros cogebat, aurum ipſi effundere, viros itaque *emungens.* Similis uſus exempla deſidero. — V. 4. Vulgo χαριζόμενος, quod cum ὄνειρος conjunctum etiam elegans eſt. At praeferenda erat optimi cod. lectio χαριζομένην. Sic puella ſine ulla mercede amanti corporis ſui faciebat copiam. *Mnaſalc.* Ep. I. ἔσθ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζομένα. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 274. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 353. — ¶. 162.]

V. 5. laudat *Suidas* in γουνάσομαι. T. I. p. 493. — ἐπ' ἐμαυτῷ. *ob ſortem meam* plorabo. Vehementer jejunus eſt hujus verſus exitus, quare fere exiſtimaverim, ſcriptum eſſe olim:

οὐδ' ἐπὶ παστῷ

κλαύσομαι.

nec ad ejus limina plorabo. Ep. ἀδεσπ. XI. ἔστρωμαι δὲ κόρης ἐπὶ παστάδος αἰὲν ἄυπνος. Idem παστὰς et παστός, ut apparet ex *Heſychio* v. ubi vide Interpp. — V. 6. ἔχων κεῖνα. Vat. C. Prius revocandum deleta interpunctione poſt κλαύσομαι. ἔχων κεῖνο vulgo. Verum eſt κεῖνα, quo pronomine res obſcoenae tecte ſignificantur. Iis, quae notavi ad *Straton*. Ep. L. T. II. P. III. p. 95. adde *Lucian*. T. III. p. 25. πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα, εἰ δὲ μὴ πάντως ἐκεῖνα. Ibid. T. III. p. 119. πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα.

LVII. »Epigramma hoc e ſchedis Leichii habuit »Reiske. An veteris poëtae ſit, valde dubito.« *Br*. Legitur nec in Vat. C. nec in Planudea. In ſched. Leich. erat εἶλε καὶ, quod fortaſſe ſic ſcriptum erat ad fraudem celandam. Similem ideam primus, ni fallor, poëta Gallicus expreſſit, *Clement Marot*, in carmine epigrammatico, cujus initium: *Amour trouva celle qui m'eſt amère*. Hoc Epigramma in memoriam revocat locum *Libanii* T. IV. p. 1070. ed. R. in deſcriptione pulchrae puellae: Ἔρως εὐτύχει (legendum forte εἱστήκει) παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων, καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν· ἵστατο γοῦν ἡ κόρη μέσον Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἔρωτος· ταῖς μὲν παγκάλως συμπαίζουσα, τοῦ δὲ τὴν βελοθήκην κενοῦσα (ſic leg. cum Morellio pro κινοῦσα) ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσιν.

LVIII. »In Planudea p. 478. St. 621. W. Epi»gramma hoc Dionyſio Sophiſtae tribuitur et tribus »conſtat diſtichis. In membranis duo ſunt diſticha tan»tum, quae ſingula epigramma faciunt. Priori praefi-

„xus titulus: ἀδέσποτον εἰς ἐρωμένην. alterius titulus „eſt: ἀδέσποτον ὁμοίως. Poſterius habet apogr. Bu„herianum. Tertium in membr. non comparet, et „ſpurium videtur; fortaſſe ipſius Planudis, qui ſua ſibi „habeat. Adumbratum eſt ex veteri ſcolio, quod ha„bes Tom. I. p. 158. XIX.“ *Br.* Fallitur cl. editor, cum tertium illud diſtichon in membranis extare negat. Duo priora ibi habentur p. 100. tertium, quod *Planudis* fuiſſe putat *Br.*, ibidem legitur p. 695. ſic:

Θεοφάνους ἐρωτικόν.

Εἴθε κρίνον γενόμην ἀργέννεον, ὄφρα με χερσὶν
ἀραμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

In Plan. eſt λευκόχροον. Ineptum hoc diſtichon peperit ſtudium illud eandem ſententiam variandi, cui etiam Anth. Lat. tot ridicula Grammaticorum Epigrammata debet. Peccavit autem *Planudes*, qui diverſorum auctorum verſus conjunxit, eosque omnes ad *Dionyſium* retulit, cujus diſtichon praecedit; (conf. cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 166. ſq.) nec *Brunckius* cauſam habebat ſatis gravem, cur ea, quae in membr. ſeparatim leguntur, conjungeret. Ex *Planudis* Anthologia tria haec diſticha duxiſſe videtur *Schol* ad *Dion. Chryſ.* Or. II. de Regno ap. Morell. p. 95. 5. T. II. p. 556. ed. R. — V. 1. σὺ δὲ στίχουσα Vat. C. καὶ σὺ στείχουσα. *Schol. Dion.* — V. 2. πνείοντα. Vat. C. — V. 4. ἀρσαμένη. Vat. C. Vitioſe *Schol. Dion.* ἀραμένη χιονοῖς στηθέεσιν χαρίσῃ. Idem in poſtremo diſticho ἀργέννεον cum membr. legit, et in fine verſ. ὄφρα με ῥισίν.

LIX. Vat. C. p. 195. Elegans hoc Epigramma edidit *Reisk.* in Anth. nr. 501. p. 45. Ex cod. protulit *Valcken.* ad Adon. p. 372. C. — V. 1. „Philaenium „meretrix, quam domi clam habuit Agamedes, veſtem ei „texuit. Alterius diſtichi ſenſus eſt: Operi jam intentae „ſunt meretrices, at matronae inertes colum et ſtamina „in quaſillis intacta relinquunt.“ *Br.* λάθρῃ et Ἀγαμήλοδε

Vat.

Vat. C. Hoc emendatum in marg. Ap. Guy. et R. *κοσμηθεῖσα* Ap. Lipſ. — *εἰς κόλπους* pro *ἐν κόλποις*. vide *Reiz.* ad Lucian. II. p. 568. III. 856. In Agamedis ſinu haerens, inter viri amati amplexus. — V. 3. *αὐτὴ Κύπρις*. Minus recte haec accepit *Reiskius*, quaſi puellae pulchritudo laudetur, quae, cum texeret, altera Venus eſſe videretur. Spectatur potius veſtis elegantia et Philaenii erga Agameden amor. De pulchra Circes tela *Homer.* Od. *κ*. 223. *ἱστὸν — μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.* unde *Valckenarius* ap. *Theocritum* XV. 79. tentabat: *λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεάων νήματα φασεῖς.* — V. 4. *ἀργὸς τάλαρος.* in otioſo quaſillo penſa jacent et colus. Eſt hoc inter vulgares amoris effectus. *Horat.* III. Od. XII. 3. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas, operoſaeque Minervae Studium aufert — Liparei nitor Hebri.* ubi vide *Mitſcherl.* — *γυναῖκες matronae* h. l. *ταῖς ἑταίραις* opponuntur. Illis lanificium et Minervae *Ἐργάνης* opera cordi erant. *Alciphron* III. Ep. XLI. *καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἱστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρή, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι.* ubi vid. *Bergl.* T. II. p. 130. ed. W. — V. 4. *ἔχοι.* membr. *ἔχει* emendavit *Reisk.* Nec aliter exhibuit *Valckenar.*

LX. Vat. C. p. 566. *ἐπὶ γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ νέῳ ἐνοχλήσαντι.* Plan. p. 136. St. 197. W. ubi *Opſopoeus* illud de ſene libidinoſo interpretatur. — V. 1. *ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τί, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων.* *Suidas.* Vide *Eraſm.* in Adag. Chil. I. V. 34. — V. 2. *ἔκκαρον.* Antiquiores edd. *ἔκκαιρον* Aſcenſ. et Steph. et ſic legendum eſſe ſponte vidit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — *ῥυτίδα μήλων.* poma rugoſa. *μῆλον ἀρρυτίδωτον* eſt ap. *Antiphil.* Ep. VIII. *ῥυσσαὶ καὶ δρυπετεῖς ἐλαῖαι.* *Archeſtratus* ap. *Athen.* II. p. 56. C. Ad huma-

nae formae conditionem reſpiciens *Epigon. Theſſ.* Ep. I. T. II. p. 306. de uva: ἴδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει· καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων. — V. 3. Similiter de meretrice, quae nonniſi juvenes recipiebat, *Ariſtaen.* I. Ep. XVIII. p. 45. τοῖς ἀκμάζουσι χαίρεις. — ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. — συνακμάζουσα ὀπώρα. puellae florentis aetatis. *Chaeremon* ap. *Athen.* L. XIII. p. 608. F. πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν Ἀκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου. Similia multa collegit *Mitſcherl.* ad *Horat.* II. Od. V. 10. p. 397. — V. 4. λευκὸν ἰδεῖν κόρακα. *Schneiderus* in Per. crit. p. 131. ex comparatione *Straton.* Ep. XXVII. hunc ſenſum extricat: Tu cana facta fruſtra quaeres corvum album, qui fructus marcidos comedat. At pro ἰδεῖν membr. ἰδὼν habent, quod gravioris corruptelae ſuſpicionem movet. In verbis λευκὸν ἰδὼν latere videtur vocabulum ad vetulam referendum, non ſine alluſione ad canos ejus; cum contra κόραξ juvenem nigris capillis indicet. Talem igitur ſenſum deſidero: Quid eſt, quod tu *alba columba* (vel ſimile quid) corvum tentes et ſollicites? — Ejusmodi quid latere ſuſpicor; at quid poëta ſcripſerit, dicere non habeo. — Ceterum λευκὸς κόραξ inter res raras paroemiace dici potuit, ut *cygnus niger* ap. *Juvenal.* VI. 165. *Lucian.* Ep. XXII. θᾶττον ἐὴν λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην. *Corvi albi* mentionem injecit *Ariſtotel.* III. Hiſt. An. III. 12.

LXI. Vat. C. p. 203. *Marco Argentario* hoc Epigramma vindicat, quod ἀδέσποτον eſt in Plan. p. 483. St. 627. W. Lychno ſternutante, poëta optat, ut puellae adventus ipſi hoc omine ſignificetur. Hoc ominum genus diſerte commemorat *Ovidius* XIX. Heroid. 151. *Sternuit et lumen, (poſito nam ſcribimus illo) Sternuit, et nobis proſpera ſigna dedit.* Quo facto lucernae, ut numini cuidam, vino libabant: *Ecce merum nutrix fauſtos inſtillat in ignes.* Huc reſpexit etiam *Propert.*

IV. 3. 60. *Seu voluit tangi parca lucerna mero;* ad quem locum *Burm.* noſtrum Epigramma excitavit. Vide eundem II. 2. 34. et *Intrpp. Appuleji* Metam. II. p. 177. — V. 1. ἦ τάχα. Similiter caprarius ap. *Theocrit.* III. Eid. 37. ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; — V. 2. εἰς Vat. — ¶. 163.] V. 3. „εἰ γάρ. *utinam.* „Vulgo ἄναξ legitur, quod mutavi.“ *Br.* ἄναξ eſt etiam in membr. nec fortaſſe ſpernenda haec lectio. Numina hoc vocabulo appellari, ſatis notum eſt; pro numine igitur lucernam poëta colit ſtatim poſt omen editum, addito promiſſo, ſe illam pro *ſummo* inter divinantes Deos habiturum eſſe, ſi illud omen puellae adventum portenderit. — παρὰ τρίποδι. Ridicule haec verba interpretatur *Schol. Wech.* Senſus eſt: Tanquam Apollo apud mortales coleris, et tua oracula non minus magni fient, quam quae e tripode proferuntur. Facit huc Comicus ap. *Plutarch.* T. II. p. 513. F. Βακχὶς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε, Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, ἢν αὐτῇ δοκῇ.

LXII. Vat. C. p. 92. Plan. p. 482. St. 626. W. Ad puellam de coma. — V. 1. Sive nigricante, ſive contra flaveſcente inceſſeris coma, ex aequo places. Cogitandum eſt de more mulierum comas tingendi. Vide *Intrpp. Ovidii* I. Amor. XIV. Orationis color eſt, ut apud *Tibullum* IV. 2. 9. *Seu ſolvit crines, fuſis decet eſſe capillis, Seu comſit, comtis eſt veneranda comis.* — V. 4. θριξὶ πολιῇσιν. *Plato* de Archeanaſſa Ep. VI. ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων δριμὺς ἔπεστιν Ἔρως. ubi vid. not. p. 341. — Hoc Epigramma *Rufini* eſſe putaverim.

LXIII. Vat. C. p. 425. Plan. p. 62. St. 90. W. Lemma recte conceptum eſſe dubito. In natantem puellam Epigramma ſcriptum eſſe, nihil evincit; ſufficit, puellam, quae laudatur, in Aegypto natam fuiſſe. — V. 1. πρώιαν Vat. C. πρῴαν Ed. Flor. pr. — V. 2. σταγόνων Οὐρανίων. Nota fabula de Veneris origine ex Urani ſanguine ap. *Heſiod.* Theog. 188. ſqq. — V. 3. Nilus

Oceanum aemulatus ex ſuis undis alteram Venerem progenuit. γλυκερῶν. propter fertilitatem undarum Nili, ni fallor. Eandem ob cauſam hoc epitheto Strymonem ornavit *Tullius Geminus* Ep. VII. Στρύμων, Ἠμαθίης τὸ γλυκερὸν πέλαγος.

LXIV. Vat. C. p. 99. Plan. p. 472. St. In balneatricem formoſam. — V. 1. τί μ' ἔκπυρα. Vat. C τί δή ποτε eſt in Plan. Quid me igne lavas? nondum enim veſte depoſita aeſtum ſentio. — V. 2. μ' ἀποδ. Vat. C. quod non ſpernendum.

LXV. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 628. W. *Philodemo* tribuendum eſſe ſuſpicatur *Schneider.* in Per. crit. p. 7. ex comparatione Ep. *Philodemi* III. Dialogus amantis cum meretrice in publico loco ipſi forte obviam facta. Sic hoc carmen accepiſſe videtur cl. editor. Sed magis arridet interpretatio *Brodaei*, qui non ipſam meretricem, ſed ejus pediſſequam reſpondere exiſtimat. Tum verſus 2di et 3tii verba ſic inter perſonas distribuenda:

α. οὐκ ἀλόγως ζητῶ. β. δεσπότις ἡμετέρη.
α. ἐλπίζειν ἔξεστι.

Sic omnia bene procedunt, nec ulla difficultas eſt in verbis τίς ἡ προσιοῦσα; quae, ſi altera interpretatio admittitur, pro obliqua interrogatione habenda ſunt: Quae es, quaeſo? Sed hoc durum. Quanto lenius alterum, ubi vir ancillam interrogat: τίς ἡ προσιοῦσα; ubi tamen haud ſcio an rectius προϊοῦσα legatur: *haec in publico ambulans.* Hoc ſenſu verbum προϊέναι uſurpatur, quod, cum προσϊέναι crebro confuſum, illuſtrat *Abreſch.* in Lect. Ariſtaen. p. 24. ſq. — V. 3. Vulgo et in membr. legitur: ἔξεστι; ζητεῖς δέ τι (δ' ἔτε Vat. C.), metro peſſum dato. θέλεις debetur *Reiskio*, idque probat *Schneider.* l. c. At fortaſſe praeferenda emendatio in marg. Wechel. propoſita: ἔξεστ'· αἰτεῖς δὲ τί; quod a vulgata propius abeſt. Hanc correctionem etiam *Dou-*

ſae in mentem veniſſe, intelligo ex *Burmanni* Not. in Propert. p. 376. — φέρεις τι; *Muneris ecquid habes? Propert.* II. 18. 58.

LXVI. Vat. C. p. 89. Plan. p. 486. St. 630. W. — Vulgo v. 2. φιλίης, quod ex membr. emendatum. — τὸν ἐν γᾷ ναυαγόν. *Alciphr.* I. Ep. XVIII. p. 70. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάσσης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ. Vide ad *Poſidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 138.

¶. 164.] *LXVII.* Vat. C. p. 100. Ineptum diſtichon. Similiter, ſed ſobrius luſit *Philoſtrat.* Epiſt. XXX. πέπομφά σοι στέφανον ῥόδων, οὐ σὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γάρ, ἀλλ' αὐτοῖς τι χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις, ἵνα μὴ μαρανθῇ. — V. 2. μυρίσαι. Hoc inde ductum, quod pulchros pulchrasque μῦρον blande appellant amantes. Vide not. ad *Marci Argent.* Ep. XV. T. II. P. II. p. 285.

LXVIII. Vat. C. p. 100. Plan. p. 475. St. 617. W.

LXIX. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Puellam jam vetulam factam poëta rogat, ut ipſi reliquias ſaltem venuſtatis ſuae impertiat. — V. 1. ὄμφαξ. Vide ad *Oneſt.* Ep. I. T. II. P. II. p. 331. — ὅτε ἧς. Vat. C. Vulgo ὁ τῇ σταφυλῇ ex Aldin. 1 et 3. In Flor. pr. ὅτ' ἧς. Veram lectionem vidit *Brodaeus* et *Huetius* p. 49. A vero aberravit *Joſ. Scaliger*, qui tentavit in not. mſt. ὅ τοι σταφυλήν περ ἔπεμψα. — V. 2. κἂν. Vulgo et in membr. Nec repudianda haec lectio. *Saltem* uvae paſſae aliquid ſibi tribui cupit. Hoc ſenſu uſurpatum κἂν illuſtravit *Locella* ad *Xenoph. Eph.* p. 202. Temere igitur *Reiskius* ſollicitavit *Dion. Chryſoſt.* Or. LXXX. p. 438. 21. κάπνῳ δὲ ἑπόμενοι κἂν μικρὸν (ille πάμμικρον volebat) αἴθυγμα δεικνύντι πυρός.

LXX. Vat. C. p. 95. Plan. p. 487. St. 632. W. In nuptias clandeſtinas cum puella ipſi amanti ignota. Argumentum in dictionis gratiam fictum, qualia multa apud Grammaticos. Quaeſivit auctor elegantiam in eo, quod primum verſum ex ſingulis verbis, iisque triſylla-

bis, praeter ultimum, compoſuit; alterum autem hemiſtichium ex monoſyllabis. — ἡ θεός. Venus, quae mihi illam adduxit.

LXXI. Vat. C. p. 448. Plan. p. 26. St. 41. W. — „Vat. membr. ἐτύχθη, quod aeque bonum.“ *Br.* In membr. praeterea eſt: λέκτρον πολλ.

LXXII. Plan. p. 130. St. 188. W. In Epiſcopum, cui concubina erat nomine Irene. — εἰρήνη πάντεσσιν ſolemnis eſt ſalutandi et benedicendi formula, de qua vid. *Ducange* in Gloſſ. v. ἀσπασμὸς et εἰρήνη, et *Albert.* in Obſſ. philol. p. 187. — „Vide omnino doctiſſimum Weſ„ſelingium ad Diodor. Sic. T. II. p. 595. Ridicule Bro„daeus et Opſopoeus ἐπίσκοπος pro nomine proprio acci„piunt, cum ſit dignitatis, et quidem ſacrae nomen.“ *Br.* Ex Actis Synodi Chalcedonenſis docuit *La Croze Hiſtoire du Chriſt. de l'Arm. et d'Ethiopie.* L. IV. p. 361. hoc Epigramma ſcriptum eſſe in Dioscurum, Alexandrinorum praeſulem. Reperitur ibi petitum Diaconi Alexandrini, quo Dioscurus, quem Monophyſitae pro ſancto habebant, tanquam luxurioſus homo traducitur. Ibi etiam Irenes fit mentio, cujus cum Dioscuro contubernium Alexandrinis multam ludendi occaſionem dederit. Probabile eſt igitur, hoc quoque diſtichon Alexandriae ſcriptum eſſe.

LXXIII. „Fragmentum hoc, quod Planud. p. 625. „Nicarcho tribuit, auctoris nomine caret in membra„nis.“ *Br.* Jungendi ſunt hi verſus Epigrammati *Nicarchi* II. quod docuimus T. II. P. III. p. 18. ſq.

¶. 165.] *LXXIV.* Vat. C. p. 552. Plan. p. 142. St. 206. W. Luſus Grammaticus in foedum hominem, qui lingua ad turpia abutebatur miniſteria. *Vocem* quidem Homerus ἐνοπὴν dixit; at quo magiſtro tu linguam ἐνοπὴν facis, i. e. ἐν ὀπῇ. Noſtrum eſt in membr. et Flor. ed. pr. Sequentes edd. ἐν ὀπῇ legunt ex gloſſemate. In eadem impuritate eleganter ludit *Meleager* in di-

ſticho, quod primus edidit cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 245.

Εἰ βίνει Φαβορῖνος ἀπιστεῖς· μηκέτ᾽ ἀπίστει·
αὐτός μοι βίνειν εἶπ᾽ ἰδίῳ στόματι.

LXXV. Vat. C. p. 537. Plan. p. 130. St. 189. W. Etiam hoc diſtichon ſcriptum in impurae linguae hominem, Alpheum, cujus nomen auctori Arethuſae nomen in memoriam revocabat. Verba στόμα, κόλπους, πρηνής, ἁλμυρὸν πέλαγος ambigua, quippe quae ad fluvii amores et ad eam rem, quae tecte ſignificatur, quadrant. — πρηνὴς ἐμπίπτων, *capite demiſſo*, ut eſt de Clodio in Orat. pro Domo c. 31. *latitat omnino; ſed ſi requiri juſſeris, invenient hominem apud ſororem tuam, occultantem ſe, capite demiſſo.* — κόλποι et πέλαγος ſunt ſecretiores Arethuſae partes. Εὐρώταν appellat *Rufinus* Ep. VI. λιμένα *Macedon.* Ep. III. 6.

LXXVI. Vat. C. p. 538. Plan. p. 131. St. 189. W. In Chilonem fellatorem luſus grammaticus. — V. 1. Verba Χείλων et Λείχων, quae iisdem literis conſtant, idem in computatione valent; hoc eſt ἴσα γράμματα ἔχειν. Idem igitur Chilon et Linctor. Sed fac, non ἴσα eſſe; Chilonis quidem nihil intereſt, qui et tunc linget et fellabit. — In membr. v. 1. χίλων καὶ λίχων. V. 2. λίχει γὰρ χίλων. γὰρ etiam Planudea exhibet. Nec aliter poëtam ſcripſiſſe puto.

¶. 334.] *LXXVI.*[b] „Sequitur hoc Epigramma in „Codice poſt Nicarchi V. et praefixum non habet aucto„ris nomen, nec illud ἄδηλον, quo ſignata ſunt carmi„na, quorum incogniti auctores. Ejusdem Nicarchi „eſſe credo." *Br.* Suſpicionem cl. editoris confirmat membr. Vat. ubi τοῦ αὐτοῦ inſcribitur p. 551. Argumentum eſt, ut in praecedentibus. — V. 1. In verbis κάτω βλέπειν et χαρίζου τῇ γλώσσῃ lepida eſt ambiguitas. Illud de hominibus verecundi oris uſurpatur (vide not. ad *Straton.* Ep. VII. T. II. P. III. p. 58.); Demonax

autem longe diverſa ratione κάτω ἔβλεπε, impurae voluptatis ſedem ſpectans ſcilicet. Vide Ep. LXXV. 2. — τῇ γλώσσῃ χαρίζεσθαι accipi poſſit de eo, qui delicatis cibis palatum titillat (vide not. ad *Luciani* Ep. XXX. T. II. P. II. p. 431.); *Nicarchus* autem de fellatore accipi voluit. — V. 2. χοιρὰς Vat. C. perperam. χοῖρος eſt porcus et pars muliebris, ut paſſim ap. *Ariſtophanem* et in *Crat.* Ep. T. II. p. 3. ubi ſimiles facetiae. In δεινὴν ἄκανθαν ſimul reſpicitur ad ſpinas erinacei, τοῦ ἀκανθοχοίρου, ſimul ad pilos τοῦ αἰδοίου. Nam pili etiam ἄκανθαι appellantur. *Lucian.* T. III. p. 183. ed. R. de pathico, In Palaeſtina, inquit, φραγμὸς appellatus es, εἰς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἔνυττε μεταξύ. — Poſt vſ. ſecundum haud ſcio an diſtichon exciderit. Priore *Nicarchus* Demonactem ab impuritate dehortari videtur; altero commoda recenſet, quae inde capiat. Deſideratur aliquid, quod duas has partes conjungat et melius copulet. — V. 3. Scribendum ex membranis: καὶ σὺ ζῇς ἡμῖν. *et tu nobis ſuaviter vivis.* ζῆν, ut *vivere*, de vita jucunda et hilari. Vide ad *Agathiae* Ep. XXVI. — ἐν Φοινίκῃ. Sic membr. Sed vide, an non Φοίνικι (ultima propter caeſuram producta) legendum ſit. — V. 4. κοὐκ ὢν (in Ed. Lipſ. male ἴον excuſum), ex *Salmaſii* an *Brunckii* emendatione, non conſtat. In membr. eſt κουκαν. Poſt Σεμέλης minor ponenda diſtinctio. Ceu Bacchum alterum μηρὸς te nutrit. μηροτραφὴς Bacchi epitheton, quem in feminibus Jupiter aluit. Cf. *Weſſeling.* ad *Herodot.* p. 175. At μηροὶ, quibus Demonax nutriebatur, mulieris, cum qua cubabat, μυχοὶ ſunt. Cf. *Rufin.* Ep. III.

¶. 165.] *LXXVII.* Vat. C. p. 107. Edidit *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 145. nr. 323. Elegans ad lagenam Epigramma, cum quo comparandum Ep. *M. Argentarii* XVIII. — V. 1. εὐτόρνευτε. Ex hoc vocabulo *Reiskius* lagenam ligneam fuiſſe colligebat. At eſt omnino

bene rotundata, ſive torno ſive in rota figlina facta fuerit. Cf. *Heynii antiqu. Aufſätze* T. II. p. 142. not. *d.* — μονούατε. *unius anſae lagena.* μόνωτον ποτήριον eſt ap. *Athen.* XI. p. 467. unde apud eundem p. 484. C. κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν certa emendatione ſcripſit *Valcken.* in Epiſt. ad Röver. p. XXVI. Binis anſis inſtructum poculum caprarii ap. *Theocritum* Eid. I. 28. ἀμφῶες, i. e. ἄμφωτον. — V. 2. φθεγγομένη. unde vinum effuſum ſuavem ſonum efficit. Hinc ap. *M. Argentarium* l. c. εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε. — V. 3. Μουσῶν. Vat. C. — Κυθερείης. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου καὶ τὸ παρ᾽ ἀμφοῖν ἡδὺ σύγκρατον. *Lucian.* T. II. p. 410. ed. R. *Larga nec deſunt Veneris ſodali Vina craterae. Horat.* III. Od. XVIII. 7. ubi *Mitſcherl.* noſtrum locum cum ſimilibus excitavit. — V. 4. Ad συμβολικῶν notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: *an* τῶν νέων τὰς συμβολὰς εἰςφερόντων? Malim προποσίων ſubaudire. Lagena jucunda diſpenſatrix potionum in conviviis. συμβολικὴ πρόποσις eſt in *Poſidippi* Ep. XI. T. II. p. 48. — V. 5. ὁπότ᾽ ἄν. Vat. C. Elegans converſio: ego cum ſobrius ſum, tu ebria es; cum ego probe ſum prolutus, tu ſicca es et ſobria. μεθύειν de rebus uſurpatum, quae plenae ſunt atque ſaturatae aliqua re, illuſtratum dedit *Rittersb.* ad *Oppian.* II. Cyn. 576. IV. Hal. 671. V. 603. Cf. ad *Philodem.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 225.

LXXVIII. Vat. C. p. 508. „Eſt in Planud. p. 172. „St. 251. W. at genuinas lectiones ſervavit lapis anti„quus deſcriptus in Theſauro Murator. p. 1321. quas „hîc exhibui.“ *Br.* Mirum, quod hoc Epigramma cippo inſculptum fuiſſe dicitur. Vivus loquitur, eorum ſtultitiam et vanitatem reprehendens, qui unguenta et vinum, conviviis longe melius adhibenda, in tumulis effundant. *Dorvillius* ſe hoc carmen et ad marmoris et ad Palatini Cod. fidem exhibiturum eſſe ſpondens, in 1. certe verſu apographo interpolato deceptus eſt. In

membr. eſt: λιθίναις στήλαισι χαρίζου. plane ut in Planud. In marm. χαρις η. *Dorvillius* στήλαις χάρισαι λιθίναισι. *Salmaſius* in Exercit. Plin. p. 858. G. ſic eum exhibet: μὴ μύρα, μὴ στεφάνους κωφαῖς στήλαισι πορίζου, memoriae, vel in *Salmaſio* interdum labantis, errore. Ceterum hoc carmen expreſſum eſt ex *Anacr.* Od. IV. 11. Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον. *Virgil.* in Copa v. 35. *Quid cineri ingrato ſervas bene olentia ſerta? Anne coronato vis lapidi iſta legi.* Plurima in hanc ſententiam collegit Vir cl. *Villoiſon* in *Magazin Encycl.* VII. an. nr. 8. p. 493. quibus addiderim *Philiſtionis* loca a *Dan. Heinſio* cum noſtro carmine comparata in *Rutgerſi* Var. Lectt. IV. p. 411. et obiter hac opportunitate emaculanda. *Philiſtio* quidem v. 184. ſcripſiſſe videtur:

ὦ τᾶν, τί τύμβον στεφανοῖς κόσμῳ κενῷ;
τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ στεφάνοις παρηγόρει.

non, ut vulgatur: ὅταν τινὰ τάφον σ. κόσμῳ ποικίλῳ. Notandum στέφανος priore ſyllaba producta, ut mox v. 188. ζῶν Πάρασχε σαυτῷ στέφανόν τε καὶ μύρα· Χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ' ἡδονῆς. ubi vulgo habetur: ζῶν γὰρ ἀσκοῦ σαυτῷ στεφάνων καὶ μ. Χρ. γὰρ α. μεθ' ἡδονῆς αἰσθόμενος. De more cippos ungendi et coronandi vide, praeter ea, quae *Brodaeus* ad h. l. dedit, *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* X. 61. p. 204. et *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. III. p. 404. ed. Bip. — V. 2. τὸ πῦρ φλέξῃς. Mirum, quod ne rogum quidem ſibi accendi velit is, qui hoc carmine loquitur. Si ſincera eſt lectio, ſic verba accipe: Ligna, rogo inſumenda, melius adhibebis igni in foco accendendo, id quod in compotationibus fieri ſolebat. *Alcaeus* ap. *Athen.* L. X. p. 430. B. κάββαλε τὸν χειμῶνα, ἐπὶ μὲν τιθεὶς πῦρ καὶ κίρναις οἶνον ἀφειδέως μελιχρόν. quem locum expreſſit *Horat.* I. Od. IX. 5. ſqq. At ſcribendum videtur:

μηδὲ τὸ πῦρ βρέξῃς —

quod primum *Opſopoeo* in mentem venit, in hoc ſaltem

loco ingenioſo; deinde ſic emendavit *J. Scaliger* in not. mſt.; denique *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 60. Vinum rogis affuſum eoque cineres extinctos eſſe, ſatis conſtat vel ex iis, quae collegit *Kirchmann.* de Funer. L. III. 7. — V. 3. εἴ τι θέλεις χάρισαι. Vat. C. et Plan. „V. 3. in lapide legitur: ζῶντί μοι εἴ τι σχεῖς [ει τις χεις] — „quod ſervari potuiſſet. Sed σχέω vix eſt in uſu niſi in „aoriſto per omnes modos, et quum σχῇς cum particula „εἰ non recte conſtruatur, ſatius mihi viſum reponere „εἴ τι γ' ἔχεις." *Br.* Equidem nihil melius duxerim, quam lectionem membranarum revocare. Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim ſeriori tempore, cum jam nemo reperiretur, qui verſus commode pangeret, vetera Epigrammata cippis inſculpere, ſine judicio ſaepe et diligentia. — τέφρην. Vat. C. et Plan. — V. 4. πηλὸν ποιήσεις. Reſpici videtur ad locutionem paroemiacam οἴνου πηλὸν ποιεῖν, de qua tradidit *Caſaub.* ad *Athen.* IX. 8. *Dorville* ad *Charit.* p. 39. — In fine carminis vulgo τίεται legitur. πίεται eſt in membr. et in marm. In hanc lectionem ſponte incidit *Huetius* p. 18. et *Gatacker* in Adverſ. Poſthum. c. V. p. 447. Ad ſenſum maxime facit *Anacreon* Od. XXXVI. 10. δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ, — βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις. Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ. — Ceterum hoc Epigr. in Planudea legi oblitus *Leichius* infeliciter illud tractavit in Miſc. Lipſ. Nov. I. p. 484. ſerius, quid rei eſſet, intelligens in Curis Secund. p. 43.

LXXIX. „In quatuor Planudeae codicibus nihil „aliud adſcriptum quam ἄδηλον. In Vat. C. ἄδηλον ἐπὶ „τίνι τοῦτο γέγραπται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παλλαδᾶ ἐπιγράμ„μασιν εὑρέθη· μήποτε δὲ Λουκιανοῦ." *Br.* Vat. C. p. 256. Planud. p. 178. St. 260. W. ἄδηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. Poſteriora verba abſunt a Flor. pr. Aldinis, Aſcenſ. et aliis. Quum nonnullae ex veteribus Anth. edd. nunc non ad manus ſint, dicere non habeo, quaenam earum aucto-

ris nomen prima addiderit. Caeterum elegantius carmen, quam ut *Palladae* eſſe videatur. — V. 1. Nulla mea culpa factum eſt, ut naſcerer; tamen morti obnoxius ad inferos abeo. — V. 2. Ἀΐδαν a man. ſec. in Vat. C. — ¶. 166.] V. 3. γονέων. Vat. C. quod revocandum. Vulgatae certe ſenſum non perſpicio. — V. 5. γενόμαν. Vat. — V. 7. ἀποστίλβωσον. *ſplendidum offer poculum*; docte et eleganter pro τὸ στιλπνὸν κύπελλον πρόςφερε. Nonnihil huc facit *Horat.* I. Epiſt. V. 23. *ne non et cantharus et lanx Ostendat tibi te.* At cl. *Mitſcherlich* noſtra verba admovens Horatianis II. Carm. VII. 19. *oblivioſo laevia Maſſico Ciboria exple* — aliter haec interpretatur: *fac*: *ut ardeat*, *reſplendeat*, *impleatur poculum* ſc. vino; fere ut *Setinum* in aureo poculo *ardere* dicitur ap. *Juvenal.* X. Sat. 27. — Ceterum membr. Vat. ἀποστίλβων exhibet. — V. 8. „Vulgo λύ„πης λήθην. In membr. λύπης ὀδύνην. unde ſcribendum „vidi λήθην ὀδύνης, ſicque concinnior verſus.“ *Br.* λήθης δωροδότας Βρόμιος. *Meleag.* Ep. VI. ubi vide not.

LXXX. Vat. C. p. 505. ſq. ἄδηλον. Plan. p. 179. St. 261. W. ἄδηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. „In hujus etiam titulo „Palladae nomen non praeferunt membranae, nec duo „regii Planudeae libri.“ *Br.* Praecedenti Epigrammati hoc noſtrum tam ſimile eſt, ut alterum ex altero derivatum eſſe videatur. — V. 5. „Vulgo ἀλλὰ σύ μοι. „In cod. Jani Lascaris, ut in veteribus editionibus, omiſ„ſum σύ, quod primus inſeruit Stephanus ad fulcien„dum metrum. Recte in tribus aliis Planudeae codici„bus ἀλλ' ἄγε μοι. Tum recte veteres editiones et co„dices ἔντυε. Stephanus ἔντυνε, metri modo repugnante.“ *Br.* ἔντυνε prima dedit Aſcenſiana.

LXXXI. Vat. C. p. 515. Hortatur poëta lectores, ut brevitatis vitae memores, eam hilariter transigant. Nihil his ſimilius ſenariis ap. *Athenaeum* L. VIII. p. 336. B. C.

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι,
τοὐφ' ἡμέραν ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδὲν ἐστί, καὶ σκιὰ κατὰ (vulgo μετὰ) χθονός.
μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαύρεσθαι χρεών.

Conf. ad Choerili Ep. T. I. p 185. — V. 1. τί γὰρ αὔριον. ne craſtinus quidem dies quid allaturus ſit, ſcimus. Mortalium conditionem anguſtis terminis circumſcriptam ſignificans *Theocrit.* XIII. Eid. 4. οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. — V. 3. θνητὰ λογίζου. Ne ad ea, quae ſupra mortalem naturam ſunt poſita, adſpires. — V. 4. τὸ ζῆν. *Brodaeus* comparavit *Euripidem* in Polyïdo fr. II. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται. quod tamen in alium ſenſum accipiendum eſt. Vide *Gatacker.* in Miſc. Poſth. c. X. p. 523. Ad noſtrum locum facit *Seneca* de Brev. Vitae c. 10. *Praeſens tempus breviſſimum eſt, adeo quidem, ut quibusdam nullum videatur: in curſu enim ſemper eſt, fluit et praecipitatur; ante deſinit eſſe, quam venit.* — V. 5. „Hic verſus in Planudea admodum corrupte legi„tur. In membr. ῥοπὴ (ῥοπὴν) μόνον, ἂν προλάβῃς, σόν. „Ultimum recte Salmaſius emendavit σοῦ. Planus et „perſpicuus ſenſus." *Br.* Poſt μόνον plenior diſtinctio ponenda erat, quae in Anal. neglecta. — Tota vita momentum, nihil amplius; quod ſi ea frueris, tua eſt; ſi cunctaris, cunctantem mors occupabit et omnia ad haeredem tranſibunt. *Horat.* IV. Od. VII. 18.

Quis ſcit, an adjiciant hodiernae craſtina ſummae
Tempora Di ſuperi;
Cuncta manus avidas fugient haeredis, amico
Quae dederis animo.

LXXXII. Vat. C. p. 195. Bis extat in Planudea p. 104. et 422. St. 154. et 557. W. In puellam olim ſuperbam et ſeveram, nunc, cum vetula facta eſſet, ad reſtim redactam. Commode huic Epigrammati *Mit-*

ſcherl. admovit *Tibull.* I. El. VI. 77. *Aſt, quae fida fuit nulli, poſt, victa ſenecta, Ducit inops tremula ſtamina torta manu.* *Horat.* III. Od. XV. 13. ad Chlorin vetulam: *Te lanae prope nobilem Tonſae Luceriam, non citharae, decent.* — V. 1. αὐχήσασα πολυχρύσοις. Color, ut in fragm. *Epicratis* de Laïde ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. C. D. αὕτη γὰρ ὁππότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα, Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη, Εἶδες ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν. In medio horum verſuum deſideratur copula. — V. 2. „θεόν. „in membranis θεάν." *Br.* In Ap. Gothano θεὸν habetur cum correctione θεῶν. Quod ſenſum attinet, cf. not. ad *Straton.* Ep. XXXV. T. II. P. III. p. 82. et ad *Automedont*, Ep. II. T. II. P. II. p. 128. — V. 3. μίσθια πηνίσματα κρούει. mercede conducta telam texit. πηνίσματα pro ὑφάσματα videtur poſitum: *ſubtemen* interpretatur *Schneiderus* in docta Diatribe de textrina, Indic. ad Scr. R. R. p. 367. ἱστότονα πηνίσματα aranearum telas appellat *Ariſtoph.* Ran. v. 1315. — σπαθίοις. idem quod σπάθαις, quo inſtrumento textores ſtamen percutiunt. Proprium in hac re κρούειν. *Heſych.* σπαθατόν. τὸ ὀρθὸν ὕφος, σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί. Idem: σπάθημα· πύκνωμα· ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Hinc veſtes quaedam probe percuſſae ap. Latinos *cruſtae* appellabantur. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 411. qui eandem rem fuſius explicat p. 564. ſqq. — V. 4. ἐψέτ'. Vulgo. — Ἀθηναίην Κύπρις. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. In tertia et Aſcenſ. error ſublatus. Cf. Ep. ἀδέσπ. CXVI. 5.

¶. 167.] *LXXXIII.* Vat. C. p. 565. ſq. „Epi„gramma hoc non aliunde habeo, quam e Salmaſii Notis „ad Hiſt. Aug. p. 113. [T. I. p. 474.]" *Br.* De thermis nimium in modum calidis. Hoc et ſq. Epigr. *Agathiae* ingenium referre videntur. — V. 1. μᾶλλον κλήζειν. Vat. C. quod revocandum. — V. 2. ἦν. membr. — Ad vim hujus comparationis recte percipiendam legenda

deſcriptio rogi ap. *Homer.* Ιλ. ψ. 164. νήεον ὕλην· Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα. — V. 3. „Ap. Salmaſ. „legitur τὸν γείτον' Ἐριννύς, quod manifeſto corruptum eſt, „quum deſit verbum, quod ſenſus omnino requirit. „Emendavi τὸν ὕφηνεν. Hercules apud Sophoclem in „Trachin. 1067. οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν „ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυ„μαι. στέφανον *coronam.* Alii pallam a Medea pellici miſ„ſam tradunt, cujus in nomine diſcrepant ſcriptores. „Vide Munkerum ad Hygini fabulam XXV." *Br.* Corona una cum palla Jaſonis ſponſae mittitur in *Euripid.* Med. 785. 1065. 1160. Ceterum cl. editoris emendatione vitium non tollitur, ſed infucatur. Quid enim ſimilitudinis inter γείτονα et ὕφηνεν? Nihil omnino. Eodem jure, ſed non multo probabiliore mutatione ſcripſeris:

τὸν τεῦξεν Ἐριννύς.

ut *Meleager* I. 2. ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον. At hoc felicioribus ingeniis relinqui tutius. — V. 4. Αἰσονίδου. Vat. C. — V. 6. Poëtam ſe eſſe aſſeverat, ut balneatoris animum moveat. τὰ βροτῶν ἔργα. *Theocrit.* XVI. 1. αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. in quo loco mihi rectius videtur ἀοιδοῖς legi quam ἀοιδαῖς, praeſertim ob ea, quae ſequuntur. — V. 8. μὴ λιθίνην. De pavimento balnei accipiendum, quod fiſtulis calefieri ſolebat. Cf. *Vitruvium* L. V. 10. *Plin.* Epiſt. III. 14. 2.

LXXXIV. Vat. C. p. 461. Plan. p. 352. St. 492. W. De frigore thermarum quarundam lepide jocatur poëta. — V. 1. Non balneum hoc, ſed fluvius ſeu fons, quem quis muro circumdatum falſo balneum appellavit. — V. 3. Verſus Homer. Od. κ. 2. θεοῖσι. Vat. C. — V. 4. μετοικίσας. Vat. C. quod vulgato non deterius. Utram harum lectionum expreſſerit *Grotius*, non facile dixeris:

Aeolus Hippotades nimbis horrentia caſtra
Tranſtulit, et ventis haec nova regna dedit.

— V. 6. *διὰ τὴν θερμήν.* ne fervens pavimentum pedum plantam laedat. — V. 7. *Horroris* hic et *Torporis* regna ſunt, novorum Deorum, quos ipſe poëta invenit. — V. 8. Inſcriptiones balneis praepoſitae. — Μεσωρί Vat. C. Μεσορὶ menſis ap. Aegyptios annum terminat praeceditque τὰς ἐπαγομένας. Jam cum primus eorum menſis Thot Auguſto Romanorum reſpondeat, menſis Meſori cum Julio fere congruit. Calidiſſimo igitur anni tempore frigidum illud balneum, in quo Boreas videbatur ſpirare, ſatis jucundum videri poterat.

LXXXV. Vat. C. p. 552. Plan. p. 168. St. 244. W. „Jocatur poëta in flagitioſum quendam, Damagoran nomine: cujus nomen cum peſtis nomine ἰσόψηφον eſſe „quidam cum audiviſſet, quaſi in ſtatera expendit ingenium peſtis et ingenium Damagorae; praeponderaſſe „autem eam lancem, in quam Damagorae ingenium impoſitum erat, quod videlicet multo leviora eſſent mala, „quamquae a Damagora importarentur." Verba ſunt *Mureti* in Var. Lect. XIV. 13. *Leonidae Alexandrini* hoc Epigramma eſſe probabiliter ſuſpicatur *Schneiderus* in mſt. not. — V. 2. κανὼν h. l. eſt jugum in trutina, quod vulgo ζυγόν. — V. 3. καθείλκεν Vat. C. — V. 4. εὖρον vett. nonnullae edd.

¶. 168.] *LXXXVI.* Vat. C. p. 535. Plan. p. 136. St. 196. W. In Moſchum quendam, qui, cum vetulam opulentam in matrimonio habuiſſet, ea defuncta, divitem haereditatem adeptus, virginem duxit, probe gnarus, et ubi numi, et ubi voluptas quaerenda. — V. 3. ὠνῆσαι. Vat. C. — V. 4. δὴ κ. Vat. C. — „κινεῖν. Hoc „contra codicum auctoritatem mutare nolui. Suſpicari „tamen quis poſſit, ſcriptum olim fuiſſe βινεῖν." *Br.* Hujus conjecturae cauſam non reperio. κινεῖν eodem, quo βινεῖν, ſenſu uſurpavit *Nicander Coloph.* Epigr. I. οὐδεὶς

τὴν

τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα Κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται. *Archilochus* ap. *Suidam* in παλίνσκιον· πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ. Adde *Ariſtoph.* Ran. 550. 1236.

LXXXVII. Vat. C. p. 567. Plan. p. 136. St. 197. W. — V. 1. σε θέλω. Vat. et Plan. Πλαγκιανέ. Vat. — Scire te volo, quamvis opulentam vetulam pro capulo, auri pleno, habendam eſſe. — σορός. σοροί, τύμβοι, *capulares* paſſim appellantur ſenes. Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 580. C. ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα καὶ Ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορός. *Schol. Euripid.* Med. 1209. τύμβους καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τύμβου. Cf. *Salmaſ.* ad Solin. p. 848. C. D. et quae notavimus ad *Rufin.* Ep. XXXII. T. II. P. III. p. 176.

LXXXVIII. Vat. C. p. 448. Plan. p. 112. St. 163. W. Hominem, magiſtratu, quem gerebat, indignum, poëta dicit a Fortuna ad illud faſtigium evectum eſſe, ut oſtenderet, quantum vel in infimae ſortis hominibus efficere poſſet. In hac ſententia verba οὐκ ἐθέλουσα non ſatis videntur commoda. Expectares οὐχὶ φιλοῦσα τ. σε πρ. *non quod te amaret*, ſed ad impotentiam ſuam oſtentandam. Hoc ſenſu vulgatam accepit *Grotius:*

Non te provexit Fortuna favore, ſed ingens
Te dedit exemplum, cuncta licere ſibi.

— V. 2. καὶ om. Vat. C.

LXXXIX. Vat. C. p. 552. Plan. p. 138. St. 201. W. Hoc Epigramma *Brodaeus* in Grammaticum ſuſpicatur eſſe compoſitum, qui in Cynegiri hiſtoria a veritate aberraverit, eumque in proelio non manibus tantum, ſed etiam pede privatum eſſe tradiderit. Equidem de vitioſa nominis pronuntiatione interpretari malim, quod ille *Cynegīrum* in *Cynegĭrum* forte mutaverit. — V. 2.

κοπίσῃ. Vat. C. — V. 3. τῇ πέσε μαρναμένη χείρ. Si codex offerret μαρναμένου, id non ſpernerem.

XC. Vat. C. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. „In „Planudea ἄδηλον. In Vat. Cod. adſcriptum Ηρα. Forte „Ἡρακλείδου, cujus tria Epigrammata habemus T. II. „p. 261.“ *Br.* In naſum longiſſimum et ad plurima negotia habilem. Alia hujus argumenti vide in *Ind.* v. *Naſus.* — V. 2. σαλπιγ ἄν. Vat. — V. 4. „Vulgo „ἄγκιστρον ναύταις. *Hamus* piſcatorium inſtrumentum eſt; „de egregii illius naſi nautico uſu dictum eſt jam: „ἐν πλοίοις ἄγκυρα, unde omnino hîc emendandum erat „ἄγκιστρον γριπεῖ. Tum mallem: ὀψοποιῷ κρεάγρα. ſed „vulgatum ſtare poteſt.“ *Br.* ναύταις habent etiam membranae, male ſine dubio. Mihi in mentem venit, quod propius a vulgata abeſt: ἄγκιστρον νηκτοῖς. *hamus contra piſces.* *Leonid. Tar.* Ep. XXV. τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα κύρτον. — V. 5. „Vulgo κένδυλα. „male. Vide Heſych. in σχενδυλόληπτοι. Hinc accedat „huic voci auctoritas in Lexicis.“ *Br.* χαλκευτικὸν ἔργανον eſſe τὴν σχενδύλην ex Lexicographo intelligitur. — πρασόκουρον inſtrumentum, quo porrum caeditur. Vocabulum alibi vix obvium. Aliud eſt πρασοκουρὶς, de quo *Ariſtotel.* V. Hiſt. Anim. 19. et *Heſych.* v. — V. 6. κόραξ. *Pollux* VII. 111. οἷς προσθετέον, ὅτι ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι. Καὶ Ποσίδιππος ἐν Γαλάτῃ εἰπών· Κόρακι κλύεται θύρα. ubi *Kuhnius* κρούεται emendavit. Rectius fortaſſe *Stephanus* κλείεται, in Theſaur. Gr. L. T. II. p. 380. A. B. quod *Pollucis* editores fugit. Nam τῷ κόρακι non ad pulſandam ſolum, ſed etiam ad claudendam ſive potius attrahendam januam utebantur. *Euſtath.* ad Od. α. p. 72. 2. κορώνη δὲ ἀργυρέα ἢ τὸ κοράκιον ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ κρίκος, ᾧ ἐστι τὴν θύραν ἐπερύσαι ἤγουν ἑλκύσαι, ἐπισπάσασθαι. ὅθεν καὶ ἐπισπαστὴρ — ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. At illam tam elegantem et probabilem emendationem incertam reddit alius ap.

Polluc. locus X. 23. ubi κόρακι κρούεθ' ἡ θύρα legitur. — V. 8. ἐργασίης. Vat. C.

¶. 169.] *XCI.* Vat. C. p. 542. Plan. p. 141. St. 204. W. In aſtronomum ſcriptum putant; perperam. Eſt in geometram, cui poëta naſum pro virga menſoria eſſe aſſeverat. In hunc ſenſum *Grotius*:

Non opus eſt radio, menſor, tibi: quaerere noli:
Tres cubitos naſus qui patet, is ſatis eſt.

XCII. Vat. C. p. 552. Planud. p. 142. St. 206. W. In hernioſum, cujus tanta hernia, ut virum ipſum celet. — προτέθεικας, monſtras herniam, quam prae te fers. In membr. eſt προτέθηκας. — V. 2. Ne mihi ſolam herniam, oſtende ſc. Te ipſum videre cupio. — In fine diſtichi vulgo ἰδεῖν ἐθέλω. σ' inſeruit cl. editor. In Vat. C. legitur αὐτὸν ἰδεῖν δύναμαι, quod ſenſum non habet. Praecedit nimirum, uno diſticho interjecto, Epigramma *Palladae* XV. ad cujus ultimam vocem δύναμαι librarii oculus aberravit. Certe nihil facile reperiri poterit aptius ad contextum quam ea lectio, quam *Planudes* aut in alio cod. invenit, aut ex ingenio repoſuit. — Ceterum cur *Opſopoeus* vetulam hîc loqui exiſtimet, cauſam non reperio.

XCIII. Vat. C. p. 542. Plan. p. 144. St. 210. W. Conſentiunt editiones et membr. in βουλεύειν, quod tamen falſum eſſe, contextus perſpicue docet. Hinc *Brunckius* ad *Ariſtophan.* Concion. 443. T. II. p. 27. ne acumen Epigrammatis pereat, τοῦτο τὸ οὐλεύειν ſcribendum docet. Hoc ante eum viderat *Salmaſius*, cujus haec ſunt in not. mſt. libri Lennepiani: „τοῦτο τόδ' „οὐλεύειν eſt ambiguitas. Hoc, inquit, οὐλεύειν diu eſt „quod habeas, ſed βῆτα non agnoſco, cum prius δέλτα „legeretur. Si jungis τοῦτο τὸ δουλεύειν et hoc tantum eſt „pronuntiatione: at ſi βουλεύειν ſcribas, ut vulgati habent, „falſum eſt, illum hoc τὸ βουλεύειν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ha„buiſſe; nam contrarium innuit Epigramma, illum

„nempe ſemper fuiſſe ſervum, nuper autem ſenato„rem.“ In his quaedam ſunt argutiora quam veriora, quae *Brunckius* recte vitavit.

XCIV. Vat. C. p. 552. Planud. p. 144. St. 210. W. In Agathinum, qui ſenatoriam dignitatem pretio emerat, cum antea ſervus eſſet.

XCV. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W. De Charino, oculorum medico ineptiſſimo. *Lucillii* ingenium ſapit. — V. 1. μήλῃ, *ſpecillo*, (*Sonde*) ad vulnera et ulcera exploranda praecipue utebantur. Interdum eodem inſtrumento aliquid extrahitur, infunditur, immittitur et reſpergitur. Vide *Foeſium* in Oecon. Hipp. v. Specilli uſum in oculis inungendis illuſtravit *Harduinus* ad verba *Plinii* VII. 54. p. 409. *Super omnes C. Julius dum inungit, ſpecillum per oculum trahens.* Derivatum a μήλη verbum ἀναμηλῶσαι, quod illuſtravit *Ruhnken.* Ep. Crit. p. 213. levi negotio corrigens verſum *Phrynichi* ap. *Polluc.* IV. 181. quem Onomaſtici editores fruſtra tentarunt. — V. 2. „σπόγγον καινόν. Sic membr. „quod verum eſſe credo. Recens ſpongia, uſu non„dum ſubacta, aſperior eſt.“ *Br.* Vulgo σπ. ε. κενεὸν τῶν γναφικῶν. Noviſſimam vocem ſic etiam membr. exhibent. Sed γραφικῶν jam *Brodaeo* in mentem venerat et *Scaligero* apud *Huetium* p. 16. qui ipſe πιδάκων legebat: *liquorum detergendi vim habentium.* *Salmaſius* haec notavit in not. mſt. libri Lennepiani: „Quid notet „σπόγγος γναφικῶν πινάκων, fortaſſe multis eſt obſcurum; nos „alibi planum faciemus. Legi poſſet etiam τῶν γραφικῶν. „multus enim eſt uſus σπόγγου apud pictores. Sed hoc „alias.“ — V. 3. ἕλκων. *per oculum trahens ſpecillum.* — V. 5. Si me iterum inunxerit, alterum mihi oculum effodiet, neque ei amplius oculorum meorum valetudine moleſtus ero.

XCVI. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W. De Cratea quodam medico, qui pactum cum reſpillone

fecerat, quo omnes aegrotos, ipſius curae commiſſos, illi traderet. Talem igitur nobis fingamus Crateam, qualem *Martialis* ridet I. Ep. 31. *Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus: Coepit quo poterat clinicus eſſe modo.* et Ep. XLVIII. *Nuper erat medicus, nunc eſt veſpillo Diaulus: Quod veſpillo facit, fecerat et medicus.* — V. 3. τελαμῶνας. faſcias, quibus cadavera a capite ad pedes vinciebantur. Eaedem ταινίαι appellabantur; vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 96. et δεσμοὶ ἐντάφιοι, docente *G. Cupero* in Obſſ. II. 9. p. 203. qui profert verba *Georgii Palami*, infantium recens natorum ταινίας καὶ κειρίας σπαργάνων συγγενεῖς ἐνταφίων δεσμῶν dicentis. Cf. *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 422. Has faſcias veſpillo cadaveribus clam detractas medico dabat, ea lege, ut omnes aegrotos ad Libitinam Deam amandaret. Medicus autem faſciis ad obliganda vulnera utebatur. Hunc uſum, ni fallor, ſpectabant taeniae in ſigno Hygieae in agro Corinthiaco, quod circumdabant κόμαι γυναικῶν, αἳ κείρονται τῇ θεῷ, καὶ ἐσθῆτος Βαβυλωνίας τελαμῶνες. *Pauſan.* L. II. 11. p. 137. — V. 4. εἰς ἐπιδεσμεύειν. junctim Steph. et Wech. Sic mox ἐνταφιάζειν. Utrumque correxit *Huetius* p. 16. Faſciis Antigone Polynicis vulnera obſtringit in *Eurip.* Phoen. 1663. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. Troad. v. 1232. τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι.

¶. 170.] *XCVII.* Vat. C. p. 546. Plan. p. 160. St. 232. W. Addendum erat hoc et ſeq. carminibus heroico metro conſcriptis, ubi plures ejusmodi verſificatorum luſus reperiuntur. Num forte tabula picta his verſibus locum dederit, neque ſatis tuto affirmari neque negari poteſt. Vinoſam ſibi fingebat auctor matrem, quae puero, quamvis enixe roganti, vini hauſtum denegaret. — V. 4. *Br.* dedit ex vulgaris edd. In Vat. C. eſt: καὶ παύεο δίψαν σεῖο. unde procul dubio ſcribendum:

καὶ παύεο δίψαν ἑοῖο.

εἶδος enim in ſecunda perſona non minus locum habet quam in tertia. Vide exempla ap. *Stephan.* Theſ. Gr. L. T. I. p. 1068. E. F.

XCVIII. Vat. C. p. 546. cum praecedente conjunxit, verſibus transpoſitis. Leguntur enim hoc ordine: v. 1. 4. 5. 6. 7. 2. 3. qui minime probandus eſt. Deinde ſubjiciuntur hi verſus:

μῆτερ ἐμὴ δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
Εἰ φιλέεις τὸν υἷα, δίδου με τυτθὸν ἀφύσσειν.

quae putida eſt inepti verſificatoris vulgatae variatio. „Leguntur hi verſus in Planudea p. 160. St. 233. W. „ſed transpoſiti. Turbatum ordinem reſtitui." *Br.* Fieri tamen poſſit, ut v. 2. 3. haud ſecus ac illi, quos membr. Vat. addit, ab aliena manu adſcripti ſint. In ejusmodi luſibus, ſtili exercendi cauſa ſcriptis, nihil his interpolationibus frequentius. — V. 2. χαλεποῦ. Vat. C. — Tu quae gravem novercae animum in me ſumſiſti. Verbum ἀντικρατεῖν, in vulgaribus Lexicis omiſſum, ex hoc loco notavit unus *Schneiderus.* Factum ad analogiam verborum ἀντιλάζεσθαι, ἀντιλαμβάνεσθαι. — V. 3. ἡδύτατα. Vat. C. — V. 5. ἐν λαγύνῳ πίνουσα. Sic veteres loquuntur. *Etymol. M.* p. 502. v. Κεράσαι. — πρὸ γὰρ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἐν τοῖς κέρασιν ἔπινον. *Martial.* VIII. Ep. VI. *Hac propinavit Bitiae pulcherrima Dido In patera.* *Senec.* Agam. v. 878. *Merum in auro veteris Aſſaraci trahunt.* Illuſtravit dicendi uſum *Munker.* ad *Hygin.* F. CCLXXIV. et *Burmann.* ad *Phaedr.* I. Fab. XXV. 3. — V. 5. βρόχθου ἐμεῖο veteres edd. quae in fine ἐμοῖο habent. At Vat. C. longe aliter:

ἐκ βρόχθου ὀλίγου τί σοι δώσω, τέκνον ἐμεῖο.

unde apparet legendum eſſe:

ἐκ βρόχθου ὀλίγοιο τί σοι δῶ —

ὀλίγος in talibus pro μικρὸς ponitur innumeris in locis; nec quidquam huic contextui aptius. βρόχθος autem h. l.

non eſt *guttur*, ſed ὀλίγον πόμα, ut interpretatur *Schol. Nicandri* Ther. 366. — V. 6. ξείτας. λάγυνον μέτρον λέγουσιν εἶναι ὄνομα — χωρεῖν δ' αὐτὸ κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα. *Athen.* L. XI. p. 499. B. — Vat. C. μόνας λαγύνη τόδε. μόνας verum puto.

XCIX. Vat. C. p. 567. Εἰς Ὀπιανὸν ἡγεμόνα πότην. Parum intereſt, utrum *Opianus* ille appellatus fuerit an *Apianus.* Planudea ei p. 160. St. 233. W. poſterius nomen tribuit. Primam literam in hoc nomine abundare vult auctor, qua detracta πιανὸς reſtat, nomen a πιεῖν derivandum, hominis moribus congruens. — V. 2. ἀκριβῶς Vat. C. — Ejusmodi generis luſum vide ap. *Auſon.* Ep. XL. XLI.

C. Vat. C. p. 541. Plan. p. 162. St. 236. W. De obeſi hominis imagine. — V. 2. μισήτην. — τὸν δὲ ἁπλῶς μισητόν, τὸν ἀνίκανον ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ. *Heſych.* nec aliter *Suidas*, quem emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 151.

CI. Vat. C. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. In imaginem rhetoris muti. — V. 1. „Vulgo legitur ὁ δὲ „ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκών. quo nihil inſulſius. Ex ſenſu et ex „Epigr. CIV. emendavi.“ *Br.* Idem viderat *Caſaubon.* in not. mſt. Emendationem, jam per ſe ſat evidentem, firmat etiam *Auſon.* Ep. LI.

Ore pulchro et ore muto, ſcire vis quae ſim? Volo.
Imago Rufi rhetoris Pictavici.
Diceret ſed ipſe, vellem, rhetor hoc mî. Non poteſt.
Cur? Ipſe rhetor eſt imago imaginis.

¶. 171.] *CII.* Plan. p. 376. St. 514. W. „Melius „ſcriberetur σιγᾷς, οὐ λαλέει, ſc. ὁ τύπος, ἡ εἰκών.“ *Br.* Certe ingrata eſt tautologia in verbis σιγᾷς, οὐ λαλέεις, incertum, auctoris culpa an librarii. Evitavit eam *Auſonius* Ep. XLVI. *Elinguem quis te dicentis imagine pinxit? Dic mihi, Rufe. Taces? Nil tibi tam ſimile eſt.*

CIII. Plan. p. 376. St. 515. W. Aliorum hominum imagines honoris cauſa pingi; Marini autem, inſigni deformitate hominis, in ipſius contumeliam factam videri.

CIV. Vat. C. p. 528. Plan. p. 169. St. 247. W. Conf. Ep. CI. — V. 1. μελετᾷ. Non de meditatione, ſed de ipſa, quae habetur, oratione accipiendum eſſe, contextus docet. Eodem ſenſu *Lucill.* Ep. LXXXV. 4. Cf. *Wetſten.* ad N. T. I. p. 670. — V. 2. Imago igitur pro rhetore, rhetor pro imagine imaginis habendus eſt. — Haec non ſatis faciebant *Joſ. Scaligero*, qui in not. mſt. tentavit: Ῥήτορος ἠδ' εἰκών. quod vulgato minus argutum eſt.

CV. Vat. C. p. 529 ἄδηλον. In Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur, cujus Epigr. in Anthologia C. Cephalae noſtrum diſtichon ſequitur. — V. 1. Μέδων. Vulgo. — V. 2. στειλάμενος, ad dicendum compoſitus. Proprie verbum στέλλεσθαι ad oratoris cultum referri debet, cui quantum tribuerint veteres, conſtat ex *Quintil.* XI. 3. 137. ſqq. Cf. *Böttigerum* de εὐσχημοσύνῃ docte disputantem *in den Vaſengem.* Faſc. II. p. 54. ſq.

CVI. Vat. C. p. 521. Plan. p. 127. St. 185. W. Scriptum eſt in Periclem ſtadiodromum tam tardum, ut, certamine jam finito, ne transverſum quidem digitum progreſſus eſſet. Comparandum Ep. *Nicarchi* ſive *Callicteris* potius XXVI. et Ep. ἀδέσπ. CCCXII. quod mutilum ex noſtro et *Nicarchi* Ep. reſtitui poteſt. — V. 2. εἶδεν. Vat. C. male. — V. 3. ὕσπληγος. Vat. C. Ad carminis acumen penitus percipiendum facit inprimis *Lucian.* in Timone §. 20. T. I. p. 90. ed. Bip. ubi Plutus: ὁπόταν ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. in quo loco manifeſta eſt, ſed a nemine

animadverſa alluſio ad Ep. ἀδέσπ. CCCXII. ubi vide notata. Noſter autem idem Epigr. ſuaviter παρῳδεῖ.

CVII. Plan. p. 16. St. 27. W. Nihil ventre impudentius, propter quem paraſiti libertatem vendunt. — κυνόμυια. ſive κυνάμυια. graviſſimum convicium ex duobus impudentiſſimorum animalium nominibus compoſitum. Talia plura protulit *Euſtath.* ad Od. ρ. p. 633. 34. adde *Intrpp. Heſychii* v. T. II. p. 378. 14. Similiter de ventre *Linus* ap. *Stobae.* p. 37. *Grot.* νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ut haec emendavit *Valcken.* in Diatr. p. 282. Quod hîc in ventrem, id in paraſitos paſſim dictum. De hoc hominum genere *Clemens Alex.* Paedagog. II. p. 167. μυῖαι τούτοις οἰκεῖαι τοῖς ὀνόμασι καὶ γαλαῖ, κόλακές τε καὶ μονομάχαι (num fort. ζωμομάχαι;) καὶ τὰ ἄγρια τῶν παρασίτων φῦλα· γαστρὸς ἡδονῆς οἱ μὲν τὸν λόγον, οἱ δὲ τὴν φιλίαν, οἱ δὲ τὸ ζῆν ἀποδιδόμενοι. qui locus inprimis ad noſtrum diſtichon facit. κόλακες autem paraſiti ſimpliciter appellantur paſſim. *Eupolis* ap. *Athen.* VI. p. 236. E. F. *Machon* in Variis Hiſtoriis ap. eund. VIII. p. 349. C. ubi legendum videtur:

τοῦτ' εἶπε· ποσσὶν ὅλως μὲν ἔῤῥωμαι, ξένε,
καὶ τῶν κολάκων πολὺ μᾶλλον ἐπὶ δεῖπνον τρέχω.

vulgo εἶπε τοῖς ὅλοις. — ζωμοῦ. libertatem pro jusculo vendunt. Non minus ſarcaſtice *Clemens Alex.* l. c. p. 166. 19. χαλεπώτατον δὲ πάντων πτωμάτων, τὴν ἄπτωτον ἀγάπην ἄνωθεν ἐξ οὐρανῶν ἐπὶ τοὺς ζωμοὺς ῥίπτεσθαι χαμαί.

CVIII. Vat. C. p. 521. *Lucillio* vindicat. In Plan. p. 133. St. 193. W. male appoſitum ἄδηλον, quod rectius deeſt in Ed. Flor. cum *Lucillii* Ep. praecedat. Hyperbolicam in hominem ita brevem, ut nihil brevius eſſe poſſit. Frigida hyperbole et inepta; nam ſi poëtae acumen recte aſſequor, Hermogenes eo, quod projicit, inferior fuiſſe dicitur, ita ut illud unco verſus ter-

ram trahere opus haberet. ὅταν ἐκβάλῃ τι de ſputo accipit *Opſopoeus*, eumque ſecutus *Grotius*:

Pumilus Hermogenes ſi quicquam deſpuit, illud
Ut terram poſſit tangere, falce trahit.

Nihil video, quod nos cogat huic interpretationi adhaerere. — δορυδρέπανον eſt *falx praeacuta longuriis inſerta et affixa*, ut *Caeſar* loquitur III. de Bell. Gall. 14. Illuſtravit *Fabricius* ad *Dion. Caſſ.* XXXIX. 43. T. I. p. 212.

¶. 172.] *CIX.* Vat. C. p. 522. ubi nomen auctoris non adſcriptum eſt; ſed cum *Nicarchi* Epigrammati adhaereat, et proximo carmini appictae ſint voces τοῦ αὐτοῦ, dubitari non poteſt, *Nicarchi* eſſe. In Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillio* tribuitur, errore obvio, cujus fontem indicavimus ad Ep. *Lucillii* XXXVI. T. II. P. II. p. 463.

CX. Servavit *Athenaeus* L. IV. p. 162. A. ex *Hegeſandri* Commentariis ſumtum, quem *Scaliger* ad *Varron.* L. I. p. 5. ed. Bip. memoriae lapſu pro auctore carminis habuit. Relatum in Append. Plan. p. 533. St. 29. W. cum erronea inſcriptione εἰς γραμματικούς. Operoſe in hoc carmine vertendo luſit *Scaliger* l. c.

Silonicaperones, vibriſſaſperomenti,
Manticobarbicolae, exterebropatinae,
Planipedatquelucernitui, ſuffarcinamicti,
Noctilatentivori, noctidoloſtudii,
Pulliprcmoplagii, ſutelocaptiotricae,
Rumigeraucupidae, nugicanoricrepi.

Multo, me quidem judice, felicius, primus latinae Muſae inter recentiores ſacerdos, *Hugo Grotius*, cujus elegantem verſionem et ipſam adſcribam:

Arquiſupercilii, mentopropendulonaſi,
Sacculibarbigeri, plenipatellirapi,
Retrojectitogi, pedinudilucernituentes,
Noctilatentivori, frauditenebrifabri,
Pupillinſidii, captentuliſyllabiprendi,
Virtutaucupidae, vaniperitiloqui.

Eadem fere, quae in hoc Epigrammate, Philoſophis objiciuntur ap. *Lucianum* in Icaromen. §. 29. T. VII. p. 41. ſq. ed. Bip. qui locus noſtro carmini commentarii inſtar eſt: γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν — ἀργόν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων. — οὗτοι — ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντές. — τοιοῦτοι δὲ ὄντες ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι. — V. 1. ὀφρυαν. De ſupercilio philoſophorum omnia plena. Cf. *Ruperti* ad *Juven.* II. p. 58. Simili vocabulo ſeſquipedali ſuperbi cujusdam mores indicat *Ariſtophanes* Veſp. 135. ὀφρυαγμοσεμνοκουσείνους eos appellans. — ῥινεγκ. quorum naſus mentum tangit. — V. 2. σακκογ. ingentem barbam nutrientes. σάκκος ſive σάκος eſt *barba*. *Ariſtoph.* Eccl. 498. μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα. Cf. ad *Cereal.* Ep. I. T. II. P. III. p. 11. Simili vocabulo Nicium ſcortum philoſophos appellabat ἄνδρας γενειοσυλλεκτάδας ap. *Athen.* IV. p. 157. B. — λοπαδαρ. qui appoſitas in menſa dapes prae cupiditate ad ſe rapiunt. Cf. *Lucian.* in Conviv. ſive Lapith. §. 11. et 42. Nigrin. §. 25. Ad hanc philoſophorum guloſitatem referendum videtur fragmentum *Sophoclis* ex Συνδείπνοις ap. *Athen.* XV. p. 679. A. ubi γαστρὸς παῖς hominem *gulae deditum* ſignificat. — V. 3. ἱματανωπ. obſcurius vocabulum, quo philoſophorum ſignificatur amictus, qui tamen non idem

erat ap. omnes ſectas; aliter enim Cynici, aliter alii pallium ſumebant. Vide *Salmaſ.* ad *Tertullian.* p. 397. et p. 425. Propria in hac re vocabula περιβάλλεσθαι et ἀναβάλλεσθαι, quae illuſtrata dedit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. I. 18. p. 53. Sed diſertius haec expoſuit, vir omnis antiquitatis peritiſſimus, *Boettigerus*, qui per literas a me conſultus haec fere reſpondit: „Poſt Antiſthenem aut Diogenem (v. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VI. 13.) Cynici tunicam ſimul cum interula depoſuerunt, pallio contenti, cujus inferior pars crura ambiebat, ſuperior ſupra laevum humerum rejiciebatur. Hinc dicebantur διπλῶσαι τὸ ἱμάτιον, τὸν τρίβωνα. Cf. *Ferrar.* de Re Veſt. P. I. L. II. 12. p. 166. *Winkelmann.* Mon. Ined. p. 228. Hinc explicandum venit verbum ſeſquipedale ἱματανωπεριβαλλοι, quo ſignificantur philoſophi, qui pallium ſupra humerum rejiciebant ſive duplicabant. Hinc derivandum voc. *abolla*, i. e. ἀναβολή, quod de philoſophorum amictu proprium. Vide *Ramirez* ad *Martial.* IV. 43. p. 343. ſq." — νηλιποκαιβλ. νήλιποι. ἀνυπόδητοι. *Heſych.* Dicitur etiam ἀνάλιπος eadem ſignificatione ap. *Theocrit.* Eid. IV. 56. Socratem nudis pedibus incedentem rigidioris virtutis adſeclae ſequebantur, de quorum ἀνυποδησία vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. v. 125. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Nub. 103. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 16. — βλεπέλαιοι. Ut λύχνον ὄζειν dicuntur ea, quae nocturno ſtudio nimiaque diligentia elaborata ſunt, quod jaciebatur in Demoſthenis ἐνθυμήματα, (vide *Plutarch.* Vit. Dem. T. I. p. 849. *Lucian.* T. III. p. 502. ed. R. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 7.) ſic hoc loco philoſophi ipſi, qui multa ad lucernam meditantur, doctius etiam, τὸ ἔλαιον βλέπειν dicuntur. Late patet hic verbi βλέπειν uſus, quem exemplis illuſtravit *Ez. Spanh.* ad *Ariſtoph.* Nub. 1178. ad Ran. 616. *Valcken.* ad N. T. p. 344. et alii. — V. 4. νυκτιλαθραιοφάγοι, qui interdiu frugalitatem et abſtinentiam ſimulantes,

noctu, teſtibusque remotis, ſeſe ingurgitant. *νυκτιπαταιπλάγιοι.* proprie ſunt, qui in tenebris per obliqua incedunt itinera. Hoc traxeris ad eos, qui in angiportis, hominum adſpectus vitantes, turpes libidines ſectantur, qualis is eſt, quem deſcribit *Alciphron* I. 34. [p. 142. et III. 64. p. 434. *Quis enim non vicus abundat Triſtibus obſcoenis? Juven* II. 8. qui ſcilicet *vultum et triſtitiam et diſſentientem a ceteris habitum peſſimis moribus praetendunt. Quintil.* Prooem. L. I. §. 8. Si quis tamen malit, vocem generaliori ſignificatione, de morum perverſitate, tenebris occultata, interpretetur. *πλάγια* in talibus idem quod *σκολιά*, et ut prava atque perverſa, *τοῖς ὀρθοῖς* et *εὐθέσι*, rectis et bonis opponuntur. Cf. Scol. XIV. T. I. p. 157. — V. 5. *συλλαβ.* qui ſyllabas aucupantes adverſarios interrogationibus captant. — V. 6. *δοξομαт.* qui vanam de ſapientia ſua opinionem excitare ſtudent. *Timon.* Sill. fragm. III. *δοξῶν τε κενοφροσύνης τε σοφιστῶν.* — *ζητάρετ.* qui ſe virtutem unice ſectari ſimulant, ſive, qui in disputationibus de virtute omne tempus conſumunt.

CXI. Vat. C. p. 117. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 461. nr. 356. Hinc *Toup* ad *Suidam* p. 174. Alexo meretrix Priapo poſt pervigilium faſcias et corollas dedicat. Conf. *Hedyli* Ep. I. II. — V. 1. *ὁ κρόκος.* Hoc paulo obſcurius. Ipſumne crocum, an unguentum crocinum dedicavit? Neutrum ſatis commode. Videtur itaque *κρόκος* pro *κροκωτός*, *lutei coloris indumento*, dictum eſſe. — *μύροισι πνείοντες.* ut ap. *Hedylum μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα.* Notandum verbum *πνέειν*, quod hac ſignificatione genitivum et accuſativum ſibi adſciſcit, cum ſexto caſu junctum. Coronae unguentis delibutae ad conviviorum luxuriam pertinebant. *Meleager* Ep. XCVIII. *καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα — ἀμφιτίθει στέφανον.* ubi vide not. p. 111. — V. 3. Ap. Lipſ. *κατίλλωτόν τι*, quod ex ſchedis LaCroz. emendavit

Reiſkius. κατιλλώπτοντι ſervavit etiam *Suidas* in ἰλλώπτειν T. II. p. 115. ubi vitioſe τὸν γλυκερὸν et τὸν γλυκερῷ. *Obliquis et patrantibus oculis aliquem adſpicere* dicitur ἰλλώπτειν, ἐπιλλώπτειν, κατιλλώπτειν. *Obliquis pathicae quid me ſpectatis ocellis?* Luſ. in Priap. LXXVI. *Altera –limis ſubriſit ocellis. Ovid.* II. Amor. XIX. 33. id eſt, κατιλλώπτουσα, quo compoſito uſus eſt etiam *Aeſchylus* in Siſypho ap. *Polluc.* X. 20. Plura de hoc aliisque derivatis vocabuli ἰλλὸς eâ, qua ſolet, copia tradidit *T. Hemſterh.* ad *Heſych.* in ἰλλώπτειν T. II. p. 42. (46.) not. 4. ubi et noſtrum verſiculum excitat. Reſtituit verbum κατιλλώπτειν *Philemoni* ap. *Clement. Alex.* Paed. III. p. 294. *Bentlejus* in Emend. in Menandri Reliqu. p. 133.— Noſtro loco adſcripſit *Salmaſius:* μαλακῶς καθορῶντι καὶ στραβίζοντι ἐπὶ τῷ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἀπατᾷν. — V. 4. κεῖται. Vat. C. κεῖνται emendatum in marg. Guy. et R.

CXII. Vat. C. p. 117. Edidit *Pierſon* ad Moer. p. 413. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 462. nr. 357. Leontis in noctis cum Sthenio transactae memoriam Veneri barbiton dedicat. Cithariſtriam igitur fuiſſe apparet.— V. 1. Pro ἑῷον vitioſe Ap. Lipſ. ἔπινον, in marg. ἔπινεν. — V. 2. τῷ χρυσέῳ. probi viro ingenii. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. P. I. p. 9. In Ap. Lipſ. τῷ χρῷ, quod *Reiskius* mutavit in χρηστῷ. — Ad σθενίῳ notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: *fortaſſe* κτενίῳ *id eſt* κτενὶ *poëtice.* Σθενίῳ κύριον. — V. 3. „Scriptum in Cod μούσαισι „μεληθέν, quod a Salmaſio emendatum." *Br.* Barbiton σὺν Μούσαις μελετηθέν, ſi recte intelligo, cithara eſt Muſarum ope attemperata. Eſt enim μελετᾷν *ſtudioſe tractare*, non de oratoribus tantum, ſed de omnibus, qui ad aliquam artem incumbunt.

CXIII. Vat. C. p. 118. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 469. nr. 361. Nihil hoc Epigrammate illuſtrius ad docendam τῆς ἴϋγγος formam et uſum. Rhombus

erat filis ex lana circumdatus, quem agitabant veneficae, carminibus ſimul pronuntiatis, quibus effici poſſe putabant, ut e longinquo aliquis alliceretur. In his omnes, qui hujus inſtrumenti mentionem fecerunt, conſentiunt. Sed pro ſuperſtitionis varietate modo haec modo illa fuiſſe addita, alia demta, et per ſe probabile eſt, et ex veterum locis apparet. Vide inprimis *Schol. Theocr.* Eid. II. 17. et ad *Pindar.* Pyth. IV. 380. quaeque collegit *Erneſt.* ad Xenoph. Mem. III. 11. 17. et *Voſſius* ad *Virgilii* Eclog. VIII. 68. p. 419. ſqq. — V. 1. ἠὔξ ἠνικους. Vat. C. Primam vocem rectius ſcriptam ſervavit *Suidas* T. II. p. 159. Ἴϋγξ τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἴϋγξ ἡ νικῶσ' ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη. Omiſit Lexicographus verbum in fine verſus, quod in ſuo codice depravatum reperit. Etiam in Vat. C. non ἕλκειν, ſed ησακειν legitur. Illud ex conjectura procul dubio reſtituit *Biſetus*, qui hoc diſtichon excitavit ad *Ariſtophan.* Lyſiſtr. 1112. Idem in marg. Apogr. Guy. et R. notatum. Et recte, ut puto. Parum diſtant literae CAKEIN et ΕΛΚΕΙΝ; Η autem ortum ex Ν finali praecedentis vocabuli, quae literae in codicibus ſibi ſimillimae. ἕλκειν proprium in hac re vocabulum. *Theocritus* l. c. Ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. — V. 2. παῖδας puellas interpretatur V. D. in marg. Guy. De amoris impotentia *Theocrit.* II. Eid. 136. σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν Ἀνέρος. Verius tamen videtur *pueros* dilectos et a veneficis expetitos intelligere. — ¶. 173.] V. 3. ποικίλλουσα. Vat. C. quod ſervavit *Reiskius*. Solent nonnunquam graeci activo pro paſſivo uti, de quo vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Oed. Colon. 74. at hoc loco poëta ποικιλθεῖσα ſcripſiſſe videtur, quod *Salmaſii* ingenio deberi puto. — V. 4. πορφυρέης. Purpureo colori peculiaris quaedam vis in incantamentis, quod notavi ad Ep.

XVI. Adde *Clem. Alex.* Srom. VII. p. 843. 24. ἔρια πυῤῥά, καὶ ἁλῶν χόνδρους καὶ δᾶδας, σκίλλαν τε καὶ θεῖον δεδίασι, πρὸς τῶν γοήτων καταγοητευθέντες. — μαλακί. Vat. C. μαλακῆ. Ap. Guy. et R. — V. 6. παίγνια erranti calamo ſcripſiſſe videtur *Salmaſius*; ſic enim exhibent Apographa, quae ex Salmaſiano fluxerunt. In membr. ipſis eſt ξείνια, quod reponendum. Eodem verbo pro ἀναθήματι, δώρῳ ſimpliciter, utitur auctor Ep. CXI. κεῖνται τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδος.

CXIV. Vat. C. p. 193. Πέρσου. Hoc auctoris nomine forte a *Salmaſio* omiſſo, hoc Epigr. inter ἀδέσποτα relatum ap. *Reisk.* Anthol. nr. 518. p. 53. Hinc protulit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 300. Expreſſum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. II. Comparandum etiam *Marc. Argent.* Ep. XX. — V. 1. ὦ Λατοῖ. vitioſe ſic Cod. Legendum:

ὦ Λατῷα.

De Lucina enim agitur, quae parturientibus auxilium praeſtat. — Ad v. κύπασσις Schol. adſcriptum in membr. οἱ μὲν περίζωμα, ἄλλοι δὲ εἶδος ἱματίου. Disputavimus de cypaſſi ad *Leonid. Tar.* l. c. T. I. P. II. p. 59. ſq. — V. 2. μαστοῖο. Vat. C. faſciam papillas ambientem. μαλακαὶ μίτραι μαστῶν ἐνδύματα. *Hedylus* Ep. I. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. V. T. I. P. II. p. 62. — V. 3. Τιμήεσσα Vat. C. a man. ſec. et ſic *Reisk.* qui in Τιμώνασσα incidebat. — V. 4. ἀργαλέον βάρος. *Ovid* II. Faſt. 453. *Maturumque utero molliter aufer onus. Phaedr.* I. Fab. XVIII. 5. *Onus naturae melius quo deponeret.* ubi vide Interpp. *Sarcinam matris* appellat *Ovid.* VI. Met. 224.

CXV. Vat. C. p. 194. „Edidit *Pierſon* ad *Moerin* „p. 235. quod cl. Toupium fugiſſe videtur, qui hoc car„men protulit e Reiskii Anthologia [nr. 498. p. 43.] „Epiſt. crit. p. 158. [p. 130.]" *Br.* Duo priora diſticha dedit etiam *Valcken.* ad Hippol. p. 188. A. Timareta crepundia ſua ante nuptias Dianae dedicat. Cf.

Epigr.

Epigr. *Perſae* II. — V. 1. τήν τ' ἐρατεινήν. Vat. C. Dorismus reſtitutus in Ap. Guy. — ἐρατεινὰ σφαῖρα eſt pulchra. Inter pueritiae oblectamenta commemoratur ap. *Glaucum* Ep. I. T. II. p. 347. — V. 2. τὸν δέ. Apogr. Scalig. et Voſſ. — ῥύτορα κεκρύφαλον. *Archias* Ep. V. πολυπλέκτου δὲ Φιλαινὶς Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. σφιγκτῆρα κόμης ejusmodi linteum appellat *Antip. Sidon.* Ep. XXI. — V. 3. „Scriptum in cod. τάς τε κόρας λιμνᾶτι „κόρᾳ κόρα. κόραι nihil aliud eſt quam κόρᾳ, poſito ad „latus ι, quod ſubſcribi ſolet. κόρας i. e. *puppas*. λιμνᾶτι, „apocope pro λιμνάτιδι, cujus exempla multa congeſſit „Maittaire de Dial. p. 333. Diana autem Limnatide „nihil notius, de qua plurima ap. Pauſaniam mentio." *Br.* In ap. Goth. τάς τε κόμας, vitioſe. Inſigniter hunc verſum corrupit *Reiskius*, quum Apogr. Lipſ. fere integram ſcripturam offerret. Legit enim: τάς τε κέρως λίμνας τε κόρας κόρᾳ, *lacus filias* pro *arundinibus* accipiens, unde tibiae fiebant, in ſuperiore parte *cornu* munitae. Non magis Diva Critica in hoc loco favit *Toupio*, qui τάςδε κόρας λίμνας τε κόρᾳ κόρα ὡς — legundum eſſe pronuntiat, *nymphas marinas* Epigrammatiſtae obtrudens, i. e. ipſo interprete, *pupas corallinas* ſive *ex coralio factas*. *Brunckii* lectio debetur ingenio *Salmaſii*. Puella virgo virgini Dianae *pupas* dedicat, quae ipſae quoque *virgines* appellantur. Nihil apertius. De hoc puellarum more Veneri, Dianae aliisve Deabus puellaria ludicra conſecrandi vide *Pierſon.* l. c. qui etiam de Limnatide nonnulla dedit. Cf. etiam *N. Heinſ.* ad *Ovid.* V. Metam. 48. — V. 4. καταχόραν. Vat. C. κᾆτα κομᾶν. Ap. Lipſ. κορᾶν. Voſſ. et Scal. καὶ τὸ κορᾶν. Ap. Guy. Vera lectio nullum editorum fugit. Una cum pupis Timareta etiam indumenta puparum dedicaverat. De ejusmodi ornamentis accipiendus locus *Sapphûs* ap. *Athen.* X. p. 410. E. quem, cum depravatiſſimus ſit, emendare conati ſumus ſic: Σαπφὼ δ' ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν με-

λῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια. — V. 5. Αητῷα τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα. Vat. C. non παιδὶ, quod ibi legi cl. editor aſſeverat. De locutione χεῖρα ὑπερέχειν pro *tueri* vide ad *Phaedimi* Ep. III. T. I. P. II. p. 188. — παιδὸς Τιμαρετείας. *ipſius Timaretae.* Quae enim ſupra *Timareta*, eadem diverſa terminatione *Timaretea* appellari potuit; de qua forma *Euſtath.* ad Od. α. p. 49. 52. et *Valckenar.* in Callim. Fr. p. 78. ſq. — V. 6. θήκαμεν ἅ. Vat. C. et plurima apographa.

¶. 333.] *CXVI.*[a] Ex *Aeliani* H. A. XI. 40. p. 655. τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχε καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ. De Nicocreonte, Cypriorum rege, nominisque diverſitate disputavit *P. Leopardus* Emend. I. 10. p. 7. ſq. qui eum nihil diverſum exiſtimat a Nicocle, Euagorae filio, ad quem exſtant *Iſocratis* ſcripta, in quo ſibi conſentientem habet *Caſaubon.* ad *Athen.* VIII. 9. p. 607. Is fuit, qui Anaxarchum crudeli morte affecit, id quod multi tradunt, quorum loca congeſſit *Menagius* ad *Diog. Laërt.* IX. 59. p. 424. Oraculum ei a Serapide datum refert *Macrob.* Sat. I. 20.

¶. 173.] *CXVI.*[b] Vat. C. p. 149. Plan. p. 422. St. 556. W. Bitto, textrix, egena vita, quam ſub Minervae tutela geſſerat, relicta, Veneri ſe in poſterum operaturam eſſe promittit. Cf. ejusdem argumenti Epigramma *Antip. Sid.* IX. — V. 3. ἀποστύξας. Ed. Flor. „τοὺς ἐνερίθους. e Vat. membr." *Br.* Fallitur vir doctiſſimus. In membr. ita ut in Plan. legitur ἐν ἐρίθοις. quod revocandum exiſtimo. οἱ ἐν ἐρίθοις μόχθοι ſunt οἱ μόχθοι τῶν ἐρίθων, eleganti uſu praepoſitionis ἐν, cujus exempla quaedam dedit *Fiſcherus* in Anim. ad Veller. T. III. 2. p. 144. — V. 5. Telae et lanificii ſtudium Veneris cultus auferebat huic puellae, ut illi ap. *Horatium* III. Od. XII. 4. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas Operoſaeque Minervae ſtudium aufert, Neobule, Liparei ni-*

tor Hebri. quem locum cum noſtro carmine comparavit *Valcken.* ad Adoniaz. p. 339. — V. 6. τὴν Παρ. eandem contra te ſententiam ferens, quam Paris tulit.

CXVII. Vat. C. p. 379. Plan. p. 33. St. 50. W. ubi ἔτευξα et μηδὲν ἔχῃς legitur. Utrumque etiam in membranis. μηδὲν ἄγαν vere emendavit *Graevius* in Lect. Heſiod. c. XIV. ἔτευξα cur mutetur, cauſam non video. *Grotius* vertit, vulgatam ſecutus:

Spem Nemeſinque ſimul poſui, ceu cernis, ad aram:
Iſta dat, ut ſperes: haec, nihil ut capias.

¶. 174.] *CXVIII.* Relatum in Append. Anth. Steph. p. 506. St. 11. W. Ap. *Bonadam* p. 70. Ex *Pauſania* L. VIII. 42. p. 687. qui hoc carmine utitur ad definiendam Onatae aetatem. Onatas enim Miconis filius, Aegineta, τὰ ἀναθήματα, quae ab Hierone pro victoriis e certaminibus reportatis voto promiſſa Dinomenes poſt patris mortem dedicavit, elaboraverat. Erant autem haec ἀναθήματα currus aëneus cum binis equis, quibus pueri inſidebant, ut apparet ex *Pauſania* VI. 12. p. 479. Victoriam ſingulo equo, μονοκέλητι, reportaſſe videtur Hiero Ol. LXXV. ex computatione *Heynii* V. III. ad *Pindari* Ol. α. Diem ſupremum obiit Ol. LXXVIII. 2. — V. 5. 6. Hoc diſtichon *Pauſanias* laudat iterum L. V. 25. p. 445. ubi id Thaſiorum cuidam muneri inſcriptum fuiſſe docet. Saepius itaque Onatas iisdem verſiculis uſus eſt, nec tamen ſemper nec in omnibus operibus ſuis. Cf. Ep. ἀδέσπ. CXXXVIII.

CXIX. Vat. C. p. 610. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, εἶτα τρίμετρον. In membr. v. 1. τόνδε πυρῆς legitur. *Salmaſ.* adſcripſit: *legendum* πυρῆ. *Cf. Heſych.* πυρεῖον. *Hic* τὸν πυρῆα θυμιατήριον *aut* λύχνον *ex auro aut argento eſſe non dubitamus. Heſych.* πυρεῖον, ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. *Idem* πυρέας, πυρπολήτας, ἐμπυριοῦντας τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς πυρεὺς εὐθείας. Non ſatis apparet ex hic explicationibus, quid illud fuerit, quod Polymneſtis filius Miner-

vae dedicavit. Veriſimile tamen, *turibulum* fuiſſe. — V. 2. Τριτογενεῖ. quae vulgo Τριτογένεια. Forma obvia in *Ariſtoph.* Eqq. 1186. Cf. *Euſtath.* ad Ιλ. δ. p 385. 15. — V. 3. Κριτίας ſive Ἀκρίσιος ſcribi malebat *Corn. de Pauw* in not. mſt. Idem metri cauſa εἰργάζετο tentavit. Laudat h. v. de metro ſecurus *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. T. VII. p. 95.

CXX. Vat. C. p. 610. Edidit *Joſ. Scaliger* ad *Euſeb.* Chron. p. 428. *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 14. — De Dicone, cujus victoriae hoc Epigr. recenſentur, *Pauſan.* VI. 3. p. 459. Δίκων δὲ ὁ Καλλιβρότου πέντε μὲν Πυθοῖ δρόμου νίκας, τρεῖς δὲ Ἰσθμίων, τέσσαρας δὲ ἐν Νεμέᾳ καὶ Ὀλυμπικὰς μίαν μὲν ἐν παισί, δύο δὲ ἄλλας ἀνδρῶν· καί οἱ καὶ ἀνδριάντες ἴσοι ταῖς νίκαις εἰσὶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. Hinc apparet, vitioſam eſſe in noſtro Epigrammate v. 2. lectionem δὶς Ὀλύμπια, quam immutavit *Weſſelingius.* Quod vero idem haeret in nomine Καλλιβρότου, idque ex Inſcriptione noſtra in Καλλιμβρότου mutandum cenſet, id neceſſarium non videtur. Fuit autem Dicon Cauloniates ex Italia, cujus loci civis renuntiatus eſt Olympiae puer. Vir factus idem obtinuit, ut Syracuſanus renuntiaretur.

CXXI. Vat. C. p. 610. Παρμένοντος ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβος. „Qui in Codice legitur titulus Παρμένοντος, „non eſt auctoris, ſed dedicantis nomen. Subauditur, „aut, quod ſaepe factum, a ſcriba omiſſa vox ἀνέθηκα.“ *Br.* Sunt haec in *Reiskium* dicta, qui hoc Ep. edidit in Notit. Poët. Anth. p. 256. Parmenon, Phocriti filius in victoriae, quam equo κέλητι reportaverat, memoriam χάλκεα ἔργα, fortaſſe ipſius equi aëneam imaginem, dedicat. — V. 1. λέγοιτε *Reisk.* — V. 2. „In Cod. κεν„τροραγῆ. Recte Salmaſius emendavit κεντροπαγῆ, i. e. τὸν „κέντρον πηγνύοντα, eadem activa ſignificatione, qua le„gitur ſupra in Macedonii Ep. XIII. Male Reiskius in

„poëtarum notitia κεντροραγῆ.“ *Br.* In membr. eſt κεντροῤῥαγῆ βαλοῦσα παῖδα. Prius in marg. Ap. Guy. et R. alterum in contextu emendatum eſt. Varia hic molitur *Cornel. de Pauw* in not. mſt. quae repetere nolo, quamvis eum *Salmaſio* h. l. obloquentem facile fero. Mihi in mentem venit:

ἥτις κεντρομανῆ λαβοῦσα παῖδα.

Puerum, equitandi artis ſtudioſiſſimum, non inepte poëta appellaſſet κεντρομανῆ, ubi altera compoſitionis parte nil niſi ἐπίτασις ἐπιθυμίας ſignificatur, ſine ulla contumelia, ut in μουσομανὴς ap. *Theaet. Schol.* Ep. II. ἡλιομανὴς, ὑλομανὴς et aliis. — V. 3. ψίλλη λευρὸν ἔθυσε. Vat. C. In marg. Ap. G. et R. ψύλλη λ. ἔθευσε. Poſterius dedit *Reiskius;* initio vſ. ψιλὴ ſcripſit. Hoc etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit, qui interpretatur *exilem, tenuem, levem.* Eſt potius equus *non inſtratus*, quo ſenſu acceptum nihil mihi quidem huic loco videtur accommodatius. — ἔθυσε. *per ſtadium properavit.* θύων. σπεύδων: *Heſych.* Ibid. Θῦνον. ἔσπευδον. ἔτρεχον. Ἔθυεν. ἐνεμαίνετο, ἔτρεχεν. ἐπέσσυτο — θύων junxit *Homer.* Ιλ. φ. 234. De Pherenice, Hieronis κέλητι, *Pindar.* Ol. α. 32. ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. — V. 4. „Hic „verſus labem contraxiſſe videtur; nam pes ſecundus, „qui dactylus eſſe debet, ſpondaeus eſt, quum in χρυσέης „prima omnino producatur, et duae ultimae ſyllabae per „ſynizeſin in unam coaleſcant. Scripſerat forte poëta „ἀγλαῆς aut ἱερῆς.“ *Br.* In membr. eſt χρυσῆς. In quibusdam apogr. eſt χρησῆς, unde *Corn. de P.* metrum ſibi reſtituere viſus eſt ſcribendo: Π. χρυσέης ἔκυρσε, primam in κύρησε neceſſario produci exiſtimans; perperam. Cf. *Theocr.* Eid. XVII. 6. — V. 5. ὑλαῖδα'. Sic Vat. C. unde quaedam apographa ὑλαίδα, alia ὑαλίδαι. *Reiskius* Ὑαμίδαι dedit, Phocidis magiſtratus quosdam hoc nomine appellari exiſtimans. Ap. *Pauſan.* L. IX. 6. p. 811. quo le-

ctores remittit, nihil invenio, quod ad ejus conjecturam firmandam magnopere faciat. At non magis apertum, qui ſint Ὑλαΐδαι βασιλῆες, quos membranae nobis offerunt. Cogites de iis, qui feſto in Hylae honorem ap. Pruſienſes celebrato praeerant. Cf. *Strabon.* XII. p. 845. B. Ibi certe ſolemnes *quotannis curſitationes* inſtitutae, ſecundum *Solin.* c. XLII. Cf. *Salmaſ.* in Exerc. p. 617. Nihil tamen de equeſtribus certaminibus in hac ſolemnitate habitis conſtat. Et ſane probabilius, τοῖς ὑλαΐδαις βασιλεῦσι non homines quosdam, certaminum arbitros, ſed Deos ſignificari, quorum favore Parmeno victoriam adeptus ſit. Hoc viſum etiam V. D. cujus proſtat nota in marg. Ap. Guy. et R.: ὑλάται (ſic) βασιλῆες. *ſunt Caſtor et Pollux.* ὑλάτης Ἀπόλλων *etiam dicitur.* Omiſſa haec nota in Ap. Pauwiano, quod plerasque annotationes Codicis Guyetani exhibet. ὑλάτης Ἀπόλλων appellatus ab urbe Ὕλη in Cypro, ſecundum *Euſtath.* ad Ιλ. p. 454. 20. quod ductum ex *Lycophr.* v. 448. ubi vide *Tzetz.* At hoc quid ad noſtrum locum expediendum faciat, non video. Fruſtra, ni fallor, in vulgata explicanda laboraveris, quam depravatam eſſe, vel καὶ ante ὑλαΐδαι indicat, quod hoc quidem loco nullam vim habet. Scribendum exiſtimo:

Φώκριτε, σῷ δ' ἄρα παιδὶ ΑΜΥΚΛΑΪΤΑΙ βασιλῆες
πατρῴων ἔδοσαν λαχεῖν ἀέθλων.

Jam de regibus *Amyclaïtis* dubitari non poteſt, quin Dioscuri ſignificentur, quorum natale ſolum Laconia. Ἀμύκλαι autem pro Laconia et univerſa Peloponneſo paſſim obviae. *Pindar.* Pyth. α. 125. de Heraclidarum expeditione in Peloponneſum agens: ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι Πινδόθεν ὀρνύμενοι Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες. qui locus inprimis notabilis. Cf. Pyth. ια. 48. ibique *Heynium.* *Amyclaeus canis* pro Laconico eſt ap. *Virgil.* Georg. III. 345. et ap. *Pindar.* in Fragm. Hyporch. VI.

At Tyndaridae non ob Laconicam originem in univerſum *Amyclaei* apellabantur, (ut *Amyclaeus Pollux* ap. *Virgil.* Georg. III. 89.) ſed quod *Amyclis* educati tradebantur. Hinc Pollux, expeditione in Colchidem ſuſcepta, *paſſus Amyclaea pingueſcere Cyllaron herba*, ap. *Valer. Flacc.* L. I. 426. ubi *Burmannus* comparavit *Statium* VI. Theb. 337. *Tua furto lapſa propago, Cyllare, dum Scythici diverſus ad oſtia Ponti Caſtor Amyclaeas remo permutat habenas.* Cf. *Pauſan.* III. 1. p. 204. Formam Ἀμυκλαΐτης tuetur *Stephan. Byz.* in Ἀμύκλαι, et qui eum exſcripſit *Euſtath.* ad Ιλ. p. 223. 26. — Jam Dioscuros ἄνακτας, βασιλεῖς appellatos eſſe, notius eſt, quam quod probatione indigeat. Studioſe hoc tractavit *Daviſ.* ad *Ciceron.* de Nat. Deor. III. 21. — Supereſt, ut doceamus, Dioscuros recte et merito Parmenonti victoriae auctores dici ἐν πατρῴοις ἀέθλοις, quae ſunt procul dubio certamina Olympica. Nam his certaminibus illi praeeſſe putabantur, jubente Hercule, qui παισὶ Λήδας ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰών, Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν Ἀνδρῶν ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου Διφρηλασίας. quae *Pindari* ſunt Ol. III. 64. ubi vide *Heynium.*

CXXII. „In Muſeo Veronenſi p. 63.“ *Br.* Exhibetur etiam in *Maffei* Art. crit. lapid. p. 55. in Marmor. Oxon. p. 85. et in *Gruteri* Inſcr. p. CCCXVII. 3. ubi vitioſe legitur ſic:

Λαμπάδα νεικήσας σὺν ἐφήβοις τῇδ' ἀνέθηκα
Ὁ τηγιδης πάντων ωτυχιδου αθμονευς.

Bonadae Anth. p. 124. *van Dale* de Gymnaſ. p. 587. cui impoſuit corrupta lectio Marm. Oxon. παντωνωτυχιδου, ut nobis *Otigiden Pantonotychidae* fil. inde eliceret. Minorem verſum ſic emendavit *Scaliger* p. CCCVIII. Συντυχίδης πάνθων Εὐτυχίδου Ἀθμονεύς. Noviſſimam vocem ſic etiam exhibet *Maffeus*; recte. *Athmonenſes* appellantur populares tribus Cecropidis. V. *Steph. Byz.* in

Ἄθμονον et *Interpp. Harpocrationis* v. Ἀθμονεύς. p. 16. et *Heſychii* T. I. p. 130. 15. — De certamine τῶν λαμπαδοφόρων ad aram Promethei omnia nota. Vide inprimis *Pauſan.* L. I. 30. p. 75. ſq. *Meurſ.* in Gr. Fer. p. 59. et 185. Panathen. c. 8. p. 11.

¶. 175.] *CXXIII.* Cod. Vat. p. 159. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμνῇ παρὰ Ἀντιφάνους. In marg. Κριναγόρου. Tanquam *Crinagorae* edidit Vir doctus in Obſſ. Miſc. T. V. P. III. p. 18. et *Reisk.* in Anthol. nr. 411. p. 8. Etiam hoc Ep. de victoria in Lampadophoriis agitur. — V. 2. πυρικλοπίης. Vat. a pr. manu. — μνῆμα. In memoriam ignis inventi illud certamen inſtitutum eſſe, ex *Iſtro* tradit *Suid.* in Λαμπάδος. T. II. p. 413. — V. 3. ἄεθλον ἐκ χειρός. Vat. omiſſo ἔτ', quod margo Ap. Lipſ. ſuppeditavit. — ἐκ χερὸς ἔμπυρον. τὸ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν. *Pauſan.* l. c. — V. 4. ὁμωνυμίῃ — Ἀντιφάνης. Vat. C. ὁμωνυμίῃ — Ἀντιφάνους. *Reiske* ex Apographo ſuo, ut videtur. In marg. Ap. G. et R.: ὁμωνυμίης *ionice pro* ὁμωνυμίας. *quod nove dictum pro* ὁμώνυμος. — In noviſſima carminis voce membr. ſcriptura ſervari poterat.

CXXIV. Vat. C. p. 157. ſine auctoris nomine. In Plan. p. 425. St. 560. W. *Agathiae* tribuitur. Pan, Echûs amore inflammatus, a Bacchi comitatu aberrans, huic deo clavam et pellem hinnulei dedicat. — V. 1. κορύνην. quam paſtores gerunt. *Theocrit.* Eid. VII. 19. 43. IX. 23. — νεβρίδας. bacchantium geſtamen. Laudat h. v. *Suid.* in νεβρίς. T. II. p. 604. — V. 4. τέχνην. Vulgo. De amandi arte interpretatur *Brodaeus.* Revocanda Vat. C. lectio τύχην, quae voces ſaepenumero confuſae. Ap. *Nonn.* in Dionyſ. XLII. p. 1092. cum Bacchus Pani expoſuiſſet amorem ſuum, hic ὀλίγην παραίφασιν εἶχεν ἐρώτων, Ἄλλον ἰδὼν φλεχθέντα μιῆς σπινθῆρι φαρέτρης· Ξυνὰ παθών, φίλε Βάκχε, τεὰς ᾤκτειρα μερίμνας.

CXXV. Vat. C. p. 147. Edidit *Kuſterus* ad *Suidam* v. ἄθυρμα. T. I. p. 75. *Reisk.* in Anthol. nr. 400. p. 2. unde id ſumſit *Toupius* in Epiſt. ad Syr. T. II. p. 340. Optimae notae Epigramma, quod ab antiquo poëta profectum puto. — V. 1. καὶ eſt in membr. *Etiam hunc ramum, praeter alia.* *Reiskius* tamen κατὰ ſcripſit, non male: κατακεκυφότα. Paſtores fagi ramum ruſtica manu edolaverant, ſive ut Pana quodammodo referret, ſive, quod veriſimilius, ut clavae uſum praeſtaret Deo. Hinc ἄθυρμα vocatum illud munus, quod *Suidas*, qui v. 3. laudat l. c., per ἄγαλμα explicat, quod et ipſum ambiguum. — V. 3. In contextu Ap. Guy. et R. ξέσαντος. in marg. ξέσαντες, quae eſt genuina membr. lectio. — V. 4. „ὡραίων dedit Kuſter, quae „eſt Codicis lectio, ſed corrupta, quam recte emenda„vit Salmaſius, reponens οὐρείων, eodem ſenſu, quo cl. „Toup ſuadet ὠρείων. Illud ideo probabilius, immo „unice verum, quia ὠρείων Doricum eſt. Nullum au„tem in codicis ſcriptura Doriſmi veſtigium, quem pro „lubitu ſuo, et ut veri ſpeciem conjecturae ſuae „conciliaret, obtruſit Toupius ſcribens: φαγινὸν ὄσδον, βω„κόλοι, βωκολίων, exemplo Critices Patribus Conſcri„ptis non probando.“ *Br.*

CXXVI. Ex *Pauſaniae* L. VI. 13. p. 484. relatum in Append. Planud. p. 506. St. 11. W. *Bonadae* Anth. p. 274. Inſculptum fuit hoc diſtichon ſtatuae equi, quo Lycus, Phidolae filius, victoriam reportaverat. Puerum fuiſſe Lycum, cum victor renuntiaretur, tradit *Pauſanias:* ἐγένετο δὲ καὶ Λύκου τοῦ Φειδώλα τοῖς παισὶν ἐπὶ κέλητι ἵππῳ νίκη. ubi ἐν τοῖς παισὶν ſcribendum eſſe vidit *Facius* T. II. p. 175. ut ex hoc ipſo diſticho apparet, ubi νίκαις παίδων jungendum, *victoria inter pueros.* Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 60. ſq. Aliter tamen haec verba accepit *Pauſanias*, qui de victoria a *Phidolae filiis* reportata agi exiſtimabat. — V. 1. ὠκυδρόμοις *Camerarius* malebat.

Notanda certe forma ὠκυδρόμας. — In Cod. quodam *Pauſaniae*, olim *Matthiae Roeveri*, Ἴσθμια πὺξ legi, notavit *Dorvillius* l. c. – δόμους. Ad patrem enim et univerſam victoris familiam ejus gloria redundabat.

CXXVII. Vat. C. p. 459. „Sequitur in membranis „hoc carmen poſt *Dioscoridis* Ep. XV. forte ejusdem eſt. „Prius diſtichon protulit vir praeſtantiſſimus ad Euripid. „Hipp. p. 166.“ *Br.* In apographis, quae ex Salmaſiano fluxerunt, hoc Epigr. excipit *Dioscoridis* carmen; in membranis eadem longo intervallo disjuncta leguntur. Quod ſi igitur cl. editoris ſuſpicio de *Dioscoride*, hujus Epigrammatis auctore, hoc uno argumento nitebatur, ea ſponte corruit. Sed aliud etiam ejus animo obverſatum eſſe ſuſpicor. Eſt nempe illius poëtae Ep. in *Aleximenem* XXXVIII. p. 503. et in noſtro quoque de Aleximene quodam agitur. At nec hoc argumento multum efficitur. Ut enim taceam, diverſos plane homines in utroque carmine ſignificari, ne nomen quidem ſatis certum eſt. Nam in *Dioscorid.* Ep. XXXVIII. membr. Vat. Ἀλεξαμένους, in noſtro eaedem Ἀλεξιμένης exhibent. — V. 1. τὸ περισσόν. *ingens hoc ſimulacrum.* — Ἀφροδίτα. Vat. unde fortaſſe Ἀφροδίτᾳ ſcribendum, quod *Valcken.* habet, et v. 2. φύλακι. Aptius enim videtur, hanc appoſitionem, quam vocant, ad ipſam Deam, quam ad ejus ſimulacrum referri. Nec tamen vulgata temere damnanda videtur, cui quodammodo patrocinatur *Anytes* Ep. V. ἀμφὶ δὲ πόντος Δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον. — V. 4. εἰδήσεις. Obſcurioris loci ſenſum eſſe puto hunc: Si mihi naviganti lucrum et inde divitias conceſſeris idoneas, videbis navem non mihi tantum, ſed tibi quoque fructuoſam fore. Alia igitur munera Deae faventi et propitiae pollicetur. τὸ κοινὸν id eſt, quod ad plures pertinet, cujus fructus pluribus conceditur. In poſtremis his verbis quaedam molitur *Corn. de Pauw*, ſed parum feliciter. Idem in toto hoc carmine non

de vera navigatione, ſed de figurata illa, cui et ipſi Venus praeeſt, agere putat.

¶. 176.] *CXXVIII.* Vat. C. p. 144. Plan. p. 413. St. 548. W. Emendatum dedit *Toup.* in Ep. crit. p. 60. quem ſequitur cl. Editor. — Mercurio in loco edito ad maris litus collocato piſcator quidam inſtrumenta ſua dedicat. Simillimum Epigramma *Archiae* X. T. II. p. 94. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in λέπας. T. II. p. 430. Alterum verſum iterum in ἀστιβές. T. I. p. 359. et in βολίς. T. I. p. 440. — σήραγξ h. l. eſt rupes in maris litore, undis alluentibus excavata. — V. 2. αἰθυίας. Vat. C. a pr. manu. — Pro ἰχθυβόλοισι *Huetius* p. 39. malebat ἰχθυβόροισι, ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. καύηξι καὶ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι Τεθρήνηντ' ἄπνους. Vulgatam tuetur *Suidas.* Nec ineleganter mergi *piſcatores* appellantur, ut, contra, piſcatores cum mergis comparari vidimus ad *Leonid. Tar.* Ep. XCI. 2. T. I. P. II. p. 143. — V. 3. „λίνον eſt etiam in membranis, manifeſta menda „pro λίνου, quod Salmaſius adſcripſerat: in iisdem pro „ἄλμη aliud quid prius ſcriptum fuerat.“ *Br.* λίνου jam *Brodaeus* correxit. *Archias* l. c. ταῦτα σαγηναίοιο λίνου δηναιὰ λείψανα. — V. 4. αὐχμηρὸν ξανθῶν. Vat. C. αὐχμηρῶν ξανθόν. Vulgo. ξανθὲν emendavit *Toupius.* *Antip. Sid.* Ep. XIX. λείψανον σκολοπένδρας deſcribens: πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι. — V. 5. περιδηνέα. Vat. — V. 6. λαβόντα. Vulgo. Veram lectionem ſervavit Cod. et *Suidas* in βολίς. T. I. p. 440. Expreſſus verſus ex Ep. *Archiae*: φελλὸν ἀεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων. — βόλον membr. Senſum explicavimus ad *Archiam* T. II. P. I. p. 255. — V. 8. λιμνοφυρῆ. Vat. C. — Comparatio cum ſimilibus Epigrammatis docet, noſtrum in fine mutilum eſſe. Deeſt dedicantis nomen una cum dedicationis cauſis.

CXXIX. Vat. C. p. 145. Plan. p. 413. St. 548. W. Heliodorus piſcator, poſtquam multum laborans nihil ceperat, rete ſuum Syriae Deae ſuſpendit. Huic Deae

piſces aut omnes aut nonnulli ſaltem ſacri erant; quare illius regionis homines *nefas ducunt genus hoc imponere menſis, Ne violent timidi piſcibus ora Syri. Ovid.* II. Faſt. 474. Cf. *Selden.* de Diis Syr. Synt. II. 3. Oper. T. II. p. 359. ſq. *Manſo mythol. Abhandl.* p. 19. not. *x.* Hinc apparet, cur ille huic potiſſimum Deae rete dicaverit, quo nihil ceperat. Hinc etiam lux verbis: ἀγνὸν, ἀπ' ἰχθυβόλου θήρας. — V. 2. προθύροις. Vulgo. — V. 4. cum parte praeced. laudat *Suid.* in φύκος. T. III. p. 642.

CXXX. Vat. C. p. 170. Plan. p. 419. St. 554. W. At hoc et ſequens carmen illuſtrandum facit inprimis *Aelianus* H. An. III. c. 10. Ἐχῖνος — ἑαυτὸν ἐν ταῖς τραχιαῖς κυλίειν φασί, καὶ τῶν ἰσχάδων τὰς περιπαρείσας, αἳ πολλαὶ πήγνυνται ταῖς ἀκάνθαις, ἡσυχῇ κομίζει καὶ ἀποθησαυρίσας φυλάττει. *Plin.* H. N. VIII. 56. *Praeparant hiemi et herinacei cibos, et volutati ſupra jacentia poma affixa ſpinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. — Apprehenſus pede altero e poſterioribus ſuſpendio ac fame necatur: aliter non eſt occidere et tergori parcere.* Cf. *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* II. Cyneg. 598. et 604. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἐχῖνος. T. I. p. 929. ubi θηλοπέδῳ habetur, ut in Planudea et in membr. Idem θειλοπέδῳ praebet in κώμαυλος. T. II. p. 363. — V. 2. ἀπέκτεινεν. Vulgo et in membr. — V. 3. 4. *Suid.* in αὐήνας. T. I. p. 378. ubi λῃϊζόμενον legitur. — Διονύσου vitioſe in Ed. Steph.

CXXXI. Vat. C. p. 149. Plan. p. 419. St. 553. W. — V. 1. laudat *Suidas* in ἐχῖνος. T. I. p. 929. et totum diſtichon in σίντης. T. III. p. 318. ubi θηλοπέδων eſt, ut in Plan. et in membr. Sed θειλόπεδον eſt ap. eundem T. II. p. 193. θειλόπεδον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο. et iterum in ῥαγολόγος. T. III. p. 249. — ὀξέσι κέντροισι. Duplex erinaceorum genus deſcribens *Oppianus* l. c.

οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ οὐτιδανοὶ τελέθουσιν,
τυτθῇσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῇσιν ἀκάνθαις·
οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει μάλα μείζονες, ἠδ' ἑκάτερθεν
ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρῃσιν ἀκωκαῖς.

— V. 3. cum obſervaſſet eum conglobatum corpus per uvas volutantem. — V. 4. ζωόν. Hoc ex loco Pliniano ſupra allato intelligitur.

¶. 177.] *CXXXII.* Vat. C. p. 175. ἀδέσποτον. In marg. Ἀρχίου γραμμ. — „Τριτοῖ. i. e. Pallas, quae alias „Τριτωνίς, Τριτωνία, Τριτογενὴς vocatur. Nominis origo „Τριτώ, quod veteri lingua caput ſignificat.“ *Br.* *Heſych.* Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησί, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. ubi vide Intrpp.

¶. 333.] *CXXXII.*[b] In certamine navium, apud Corinthum a Neptuno et Apolline inſtituto, Ἀργὼ ἐνίκα καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἔπλευσεν· ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ Ἐπίγραμμα ἀνέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι· Ἀργὼ κ. τ. λ. *Dio Chryſoſtom.* Or. XXXVII. T. II. p. 107. ed. R. — De illo certamine nihil tradens *Diodor. Sicul.* IV. 53. p. 296. Jaſonem narrat μετὰ τῶν ἀριστέων εἰς Ἰσθμὸν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πλεύσαντα θυσίαν ἐπιτελέσαι τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιερῶσαι τὴν Ἀργὼ τῷ θεῷ.

¶. 177.] *CXXXIII.* Ex *Pauſania* L. X. p. 849. relatum in Append. Anth. Steph. p. 504. 10. W. Cf. *Bonadae* Inſcr. p. 71. In illuſtri illa Gallorum in Graeciam irruptione, quae Brenni nomen conſpicuum reddidit, pugna commiſſa eſt ad Thermopylas, ubi Graeci copias contraxerant, duce Callippo Athenienſi. Nam Athenienſibus in illo tam gravi bello a reliquis Graeciae populis ἡγεμονία conceſſa erat. Inter omnes autem, qui hac pugna virtutis documenta ediderunt, maxime excelluit Cydias, Athenienſis, qui tenera adhuc aetate primum tum temporis faciebat ſtipendium. Qui cum in

proelio occiſus eſſet, ejus ſcutum a propinquis et amicis Jovi Liberatori dedicatum eſt, addito Epigrammate: Ἦ μάλα δή — —. Pugnatum eſt illud proelium Ol. CXXV. 1. Cydiae autem ſcutum manſit usque ad Syllae tempora, qui omnia ſcuta ex Jovis liberatoris porticu ſuſtulit. — V. 1. ποθέουσα ἥβην. De armis ignavorum *Noſſis* Ep. VI. θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται, Οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχεας, οὓς ἔλιπον. — Ad ποθέουσα ſubaudiendum κεῖμαι ſive ἧμαι. Niſi forte fuit:

Ἧμαι δὴ ποθέουσα — —

Cf. *Mnaſalc.* Ep. II. *Myro Byz.* I. *Hegeſipp.* Ep. III. — V. 4. ἤκμασε. bello contra Gallos ſuſcepto.

CXXXIV. Legitur in Append. Anth. p. 504. St. 10. W. et in *Bonadae* Inſcriptt. p. 66. ex *Pauſan.* V. 10. p. 398. qui hos verſus inſcriptos fuiſſe tradit ſcuto aureo, quod ſub Victoriae ſtatua in faſtigio templi Olympici collocatum erat. Hinc apparet, v. φιάλαν χρυσέαν in ipſo carmine non de ſcypho, ſed de ſcuto, quod ſcyphi formam referebat, accipiendum eſſe. Vide cl. *Voelkel über den groſsen Tempel zu Olympia.* Lipſ. 1794. 8. p. 58. Erat illud munus Tanagraeorum, ſub quorum moenibus Athenienſes et Argivi a Lacedaemoniorum Boeotiorumque copiis ſuperati erant Ol. LXXX. 4. Cf. *Diodor. Sic.* XI. p. 466. *Pauſan.* I. p. 73. et *Thucyd.* I. 107. ſq. ubi et alii Athenienſium ſocii commemorantur. — V. 4. Vulgo in fine praecedentis verſus comma ponitur, et v. 4. τῷ πολέμῳ legitur, quod *Camerarius* mutavit in τῶ πολέμω. Nihili eſt conjectura *Goldhagenii* in verſione vernacula τᾶν δεκάταν corrigentis.

CXXXV. Append. Plan. p. 505. St. 10. W. et *Bonada* p. 67. ex *Pauſan.* V. 22. p. 435. Olympiae prope τὸ Ἱπποδάμιον. ſtatuae erant heroum, qui ad Trojam pugnaverant, Lycii, Myronis filii, opera. Has Apolloniatae, qui ad Ionium mare habitant, Jovi dedicaverant. Erat autem inter eas ipſius Jovis ſtatua, ad cu-

jus pedes hoc carmen, antiquis literis (γράμμασιν ἀρχαίοις non ἀρχαῖον. vide *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 400. 17.) exaratum, legebatur. — V. 1. Ἀπολλωνίας vulgo. Originem ſuam Apolloniatae referebant ad Apollinem, cujus imago etiam in eorum numis expreſſa conſpicitur. — V. 3. Ἀβαντίδος. Abantis eſt regio Epiri ad montes Ceraunios, ab Abantibus appellata, qui poſt bellum Trojanum, una cum Locrenſibus ex Thronio urbe ad Ceraunios montes delati, urbem condidere, et ipſam Thronium appellatam. Hi poſtea a finitimis Apolloniae civibus bello ſuperati et loco, quem habitabant, pulſi ſunt. Ad hos referendus locus *Apollon. Rhod.* IV. 1214. κεῖθεν δὲ Κεραύνια μᾶλλον Ἀβάντων Οὔρεα, Νεσταίους τε καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι. Idem populus Ἄμαντες quoque appellabantur, earumque regio Ἀμαντίνη. Vide *L. Holſten.* ad *Steph. B.* in Ἀβαντίς.

CXXXVI. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonadam* p. 68. ex *Pauſania* V. 23. p. 438. Inſculptum Epigramma ſtatuae Jovis, quam Clitorii dedicaverant Olympiae. Ultimum diſtichon *Brunckius* exhibuit ex conjectura *Kuhnii*, qui ſic emendavit vulgatam: καὶ μετρεῖτ' ἀρίστων ἡ δὲ τελετὰς αὐτοκασίγνητοι. Ariſtonem et Teleſtam Lacedaemonios fuiſſe *Kuhnius* collegit ex verbis *Pauſaniae*, quae ſequuntur: ἀλλὰ Λάκωνας μὲν τούτους οὐκ ἐς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιφανεῖς νομίζω γενέσθαι· εἶχον γὰρ ἄν τι καὶ Ἠλεῖοι περὶ αὐτῶν λέγειν, καὶ πλέονα ἔτι Λακεδαιμόνιοι, πολιτῶν γε ὄντων. — Clitorii fuerunt in Arcadia, cives urbis Κλείτορος, quam Azanis filius condidiſſe dicitur. *Pauſan.* VIII. 4. p. 605. qui hujus urbis memorabilia recenſet c. 21. p. 639. — V. 2. βιασάμενοι. Sic codd. *Facii* v. cl. Vulgo βιασσάμενοι.

CXXXVII. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pauſan.* V. 24. p. 439. Legebatur hoc diſtichon in baſi ſtatuae Jovis Olympiae, quam Lacedaemonii bello ſecundo cum Meſſeniis dedicaſſe fe-

rebantur. Exitum habuit hoc bellum Ol. XXVIII. I. *Pauſan.* IV. 23. p. 336.

¶. 178.] *CXXXVIII.* Append. Plan. p. 505. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pauſan.* V. 25. p. 444. Achaei Jovi Olympico dedicaverant ſtatuas heroum, qui in bello Trojano cum Hectore, fortiſſimos Graecorum ad ſingulare certamen provocante, congreſſuri erant. Prius diſtichon inſculptum ſtatuae Idomenei; alterum legebatur in ejusdem clypeo. Onatam, Miconis filium, floruiſſe conſtat circa Ol. LXXVIII. Cf. Incert. Epigr. CXVIII.

CXXXIX. Append. Plan. p. 505. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pauſan.* V. 27. p. 450. Etiam hoc Epigr. legebatur inſculptum ſtatuae Jovis, quam Mendaei Olympiae dedicaverant. Mendaeos, Thraciae populum, *Pauſanias* docet a Graecis ortos in maris ora habitaſſe, poſtquam Ionia relicta in Europam venerant. *Thucydides* eosdem Euboeae coloniam fuiſſe ait, L. IV. 123. Cf. *Gatterer* in Comment. de Thrac. T. III. p. 27. Celeberrimum fuit vinum Mendaeum, quod *Hermippus* laudat ap. *Athen.* I. p. 29. E. Cf. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. 5. p. 286. *Stephan. Byz.* Μένδη· πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτήν φασι. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος οἶνος. Lege repetito vocabulo: τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος. Μενδαῖος οἶνος. De Sipte *Pauſanias* dubitabat, utrum caſtellum eſſet an urbs Thraciae. — Ceterum hoc quoque loco ſcribendum erat βιασάμενοι, ut Ep. CXXXVI.

CXL. In Append. Plan. p. 506. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pauſan.* L. VI. 10. p. 476. Inſculptum currui Cleoſthenis Epidamnii, qui Ol. LXVI. victoriam retulerat. Hunc virum ex omnibus, qui in Graecia equos nutriverint, primum poſuiſſe equorum ſtatuas, aſſeverat *Pauſanias*. In Κλεοσθένης antepenultima

tima corripitur, ut media in εὐκαμπὲς ap. *Leonid. Tar.* Ep. XXV. ubi vid. Not. T. I. P. II. p. 85.

CXLI. Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pauſan.* VI. 10. p. 476. *Bonadae* Anth. p. 273. Legebatur hoc diſtichon in ſtatua Demarati Heraeenſis, qui Olympiae vicit ἐν ὁπλίταις Ol. LXV. et Ol. LXVI. Primus hanc palmam accepit, aſſeverante *Pauſania* V. 8. p. 395. qui eum omnes Arcadiae athletas gloria ſuperaſſe tradit L. VI. 26. p. 652. Eutelidae et Chryſothemidis, ſculptorum, nomina ex hoc uno Epigrammate habemus cognita.

CXLII. Append. Plan. p. 508. St. 13. W. et *Bonada* p. 69. ex *Pauſania* L. VI. 19. p. 499. Antiquis literis Atticis hoc diſtichon inſculptum fuit cornu eburneo Amaltheae, quod Miltiades, Cimonis filius, Jovi Olympico dedicaverat. Hunc Miltiadem primum ex illa familia imperium in Cherſoneſo Thracica tenuiſſe, *Pauſanias* affirmat. At hic, ut alii quoque ſcriptores confudit Miltiadem illum, quem pugna Marathonia nobilitavit, cum Miltiade, Cypſeli filio, qui Cherſoneſum condidit. Vide *Rutgerſ.* in Var. Lect. I. 9. p. 30. ſq. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 35. quorum ſententiae accedit *Weſſeling.* ad *Herodot.* VI. p. 452. De Miltiadis progenie conſulendus etiam *Edw. Simſon* in Chron. a. M. 3514. p. 22. Miltiades, Cimonis fil. in Cherſoneſo imperium exercebat Ol. LXVIII. 1. Cf. *Herodot.* IV. 137. p. 340. — V. 2. Qualis locus ſit ille, quem noſter τεῖχος Ἀρύτε appellat, et de qua pugna agatur, ignoro equidem.

CXLIII. Legitur hoc Epigramma ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 415. *Bonadae* Anthol. p. 76. Xerxes, irruptione in Graeciam facta, manum miſit, quae Delphici Apollinis templum diriperet. Et jam Perſae usque ad Minervae templum penetraverant, cum ingens tempeſtas exorta eos in fugam conjecit. Quo facto Delphici tro-

paeum poſuerunt ad Minervae templum cum hoc Epigrammate. Sic haec apud *Diodorum* traduntur. At in Epigrammate ipſo Delphici Perſas, Apolline juvante, fugaſſe dicuntur, quod cum *Herodoti* narratione convenit L. VIII. 38. p. 636. Delphici enim, cum Perſas vi tempeſtatis perculſos animadvertiſſent, impetu in eos facto multos interſecerunt. Praeterea Autonoum et Phylacum heroas, quibus ſacellum erat prope Minervae templum, Delphis auxilium tuliſſe idem ſcriptor tradidit. Cf. *Pauſan.* X. 8. Hinc apparet, ferri poſſe vulgatam lectionem, quam *Valckenarius* tamen, ne omnis Perſarum devictorum gloria a Diis ad homines transiret, ita mutandam cenſuit:

— — — — πτολίπορθον ἀπωσαμένοις στίχα Μήδων,
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσαμένοις τέμενος.

ubi participia referenda ſunt ad *Jovem* et *Apollinem*, qui Medorum copias fugaſſe et lucum, i. e. templum Delphicum, ſervaſſe dicuntur. — V. 4. χρυσοστέφανον. opulentum. In talibus στέφανος *ornamentum* ſignificare ſolet.

¶. 179. CXLIV. Servavit *Diodor. Sic.* XI. 33. T. I. p. 430. *Bonadat* Anth. p. 79. Inſcriptum erat hoc diſtichon tripodi, quem Graeci poſt pugnam Plataeenſem ex manubiis conflatum Delphis dedicaverant. Adſcribam notam *Weſſelingii*: „Dubium eſt, ſitne hoc Epi„gramma tripodi inſcriptum. Pauſanias inſculpi juſſerat: „Ἑλλήνων ἀρχηγός, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων, Παυσανίας Φοίβῳ „μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε. quod Lacedaemonii eraſerunt, ſubſti„tutis earum civitatum nominibus, quae barbaros ad Pla„taeas proſtraverant. Thucyd. I. 132. a quo non diſſen„tit Demoſthenes, ſeu quis alius auctor Or. in Neaer. „p. 740. Itaque ſi hoc diſtichon in tripode fuerit ſcri„ptum, oportet earum, quas dixi, civitatum nomina „ſubjecta fuiſſe arbitreris.“

CXLV. Servavit *Athenae.* L. XII. p. 536. B. qui Nymphide Heracleota auctore tradit, Pauſaniam, Lacedae-

moniorum ducem, eum, qui Perſas apud Plataeas ſuperavit, cum Byzantii eſſet, Diis ad Boſporum poſitis lebetem dedicaſſe, nomine ſuo inſcripto. Factum hoc circa Ol. LXXV. quo tempore Pauſanias expugnavit Byzantium. *Diodor. Sic.* L. XI. 44. p. 438. Ejusdem doni mentionem facit etiam *Herodot.* IV. 81. p. 319. Cur Pauſanias eum Neptuno potius quam Jovi dedicaverit, quaerit *Gyllius* in Deſcr. Boſpori Thr. L. III. c. 5. — V. 4. Vulgo κλεμβρότου, quod librariis debetur metro timentibus. *Caſaub.* in Animadv. p. 846. 36. in κλεομβρότου aut ſynizeſin admittendam aut κλευμβρότου ſcribendum cenſebat.

CXLVI. In Append. Plan. p. 508. St. 13. W. ex *Pauſania* L. IX. 11. p. 731. Oſtendebantur Thebis in Boeotia rudera domus, quam Amphitryon habitaſſe dicebatur, quum ex patria profugus Thebis commoraretur; nec harum modo aedium, ſed Alcmenae etiam thalami ruinae ſupereſſe putabantur. Hunc thalamum ab Agamede et Trophonio exſtructum dicebant auctoritate Epigrammatis, quod moenibus inſculptum legebatur. De Agamede et Trophonio vide in *Junii* Catal. v. — Genuinam eſſe hanc inſcriptionem idoneis argumentis adductus negavit *Wolfius* in Prolegg. ad Homer. p. LVI. not. 20. — V. 2. ἐλλέξατο. Vulgo.

CXLVII. Vat. C. p. 142. Hoc monoſtichon cum duobus ſeqq. Epigrammatis profert *Herodotus*, L. V. 59. p. 400. qui ſe ea Cadmeis literis inſculpta vidiſſe ait tripodibus quibusdam in templo Apollinis Iſmenii, quod Thebis erat. Cf. Anth. *Bonad.* p. 78. ſq. Tripodis ab Amphitryone in hoc templo dicati mentionem facit *Pauſan.* L. IX. 10. p. 730. Quomodo haec carmina ſcripta fuerint, diſputavit *Salmaſ.* in Inſcr. Herod. p. 54. Cf. *Scaliger.* ad *Euſeb.* p. 121. — Vulgo legitur ἀνέθηκεν ἐὼν, quod etiam membr. Vat. exhibent. *Valckenarius* tentabat ἐόντ' ἀπὸ T. ut tripus ſe a devictis

Telebois dedicatum affirmet. Mutato accentu *Reiskius* ἔων corrigit, ab antiquo verbo ἔω, *eo*; alii ἰὼν correxerunt. Hanc emendationem unice probabat *Wolfius* in Prolegg. ad Homer. p. LV. n. 18. ubi Bentlejanam lectionem ἀνέθηκε νέων eo nomine improbat, quod nullus ſit auctor hujus formae idoneus, praeter Grammaticos quosdam et Hym. Homer. in Cerer. in v. depravato 395. νέων tamen aliis vehementer placuit, ut *Thomae Perellio* in Nuovi Miſcell. Luccheſi. T. I. p. 52. *Villoiſonio* in Anecdotis T. I. p. 129. et *Heynio* ad *Apollodor.* T. I. p. 323. Ceterum has Inſcriptiones tam antiquas fuiſſe, quam *Herodoto* videbantur, poſt ea, quae noſtra aetate de artis ſcribendi initiis et uſu ap. Graecos a doctiſſimis viris disputata ſunt, nemo facile ſibi perſuadebit.

CXLVIII. Vat. Cod. p. 142. Scaeus pugil, qui, in victoriae memoriam, Apollini ſtatuam dedicavit, *Herodoto* auctore, circa Oedipi tempora floruit. Fuit is Hippocoontis filius, (*Apollodor.* III. 10. 5.) ejus, quem Hercules, Lacedaemone expugnata, cum filiis interfecit. *Apollodor.* II. 7. 3. p. 152. *Pauſan.* III. p. 244. — V. 2. laudat *Suidas* in τεῖν. T. III. p. 414.

CXLIX. Vat. C. p. 142. Tripus dicatus a Laodamante, Eteoclis filio, quo imperante Cadmei, ab Argivis ejecti, ſe ad Encheleas contulerunt. Cf. *Pauſan.* IX. 5. p. 722. Alii Laódamantem in pugna cum Argivis ab Alcmaeone occiſum tradiderunt. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* III. 7. p. 643. Facile apparet, hoc Epigramma ad praecedentis exemplum eſſe ſactum, unde non modo ſecundus verſus deſumtus, ſed prioris etiam numeri expreſſi. In Ἀππόλλωνι prima ſyllaba producta, duplicato π, quod notandum.

CL. Vat. C. p. 149. „Ex Euſtathio in Homerum „p. 1313. 44. unde prolatum a Clarkio in notis ad Ιλ. „ψ. 513. In Vat. cod. male divulſa diſticha, omiſſo δ' „poſterioris initio.“ *Br.* Agitur de tripode, quem

Diomedes in certaminibus ad Patrocli tumulum ceperat. *Euſtathius* hoc Epigramma ſumſit ex *Athen.* L. VI. p. 232. D. qui id ipſe ex *Phaniae* de tyrannis Siciliae libro deſcripſit. — ¶. 180.] V. 3. δ' om. Vat. — V. 4. ἵπποισιν ἐπὶ Vat. C.

CLI. Vat. C. p. 207. in marg. et iterum p. 216. Planud. p. 270. St. 389. W. In Agone Homeri et Heſ. p. XXVI. ed. *Barn.* Exhibet *Apianus* in Inſcriptt. CDLXXXXVII. Spectat hoc diſtichon ad fabuloſum illud Heſiodi cum Homero certamen, de quo *Plutarchus* quaedam ex Leſche tradens T. II. p. 153. ſq. verſus affert, quibus Heſiodus tripodem meruerit. De illo certamine vide *Fabric.* Bibl. gr. T. I. p. 570. ſq. ed. *Harl.* et quae nuper de eo disputavit cl. *Heinrich* in Epimenide p. 139. ſqq. Conflatum eſt hoc diſtichon ab *Heſiodi* admiratoribus (*Salmaſ.* ad Solin. p. 610. D.) ex *Heſiodi* Ε. καὶ Η. 654.

ἔνθα με φημὶ
ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα,
τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα.

ubi, *Proclo* teſtante, fuerunt, qui legerent

ὕμνῳ νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Epigrammatis noſtri mentionem fecerat *Varro* in libro de imaginibus, ubi de aetate Homeri et Heſiodi disputans *non eſſe dubium* dixit, *quin eodem tempore vixerint*; *idque ex Epigrammate oſtendi*, *quod in tripode ſcriptum eſt*, *qui in monte Helicone ab Heſiodo poſitus traditur.* ap. *Gellium* in N. A. III. 11. Tripodem ipſum viderat *Pauſan.* IX. 31. p. 771. — V. 1. Ἑλικωνιάσι τῷδ' Vat. C. loco ſec. τάδ' loco pr. ἀνέθηκα Vat. utroque loco. τῇδ' ἀνέθηκα vulgo. τοῦτο ſive τόνδ' emendabat *Brodaeus*. τόνδ' ἀνέθηκεν exhibet *Dio Chryſ.* qui hoc diſtichon lau.

dat Or. II. p. 20. 30. T. I. p. 76. ed. R. — V. 2. χαρκίδι Vat. C. loco ſec.

CLII. Hoc quoque diſtichon legitur in Certam. Heſiodi p. XXVIII. ed. *Barn.* Narratur ibi Homerus phialam auream accepiſſe a filiis Midae pro Epigrammate, cujus initium: Χαλκέη παρθένος εἰμι, eamque Delphis dedicaſſe Apollini cum hac Inſcriptione. In ed. Barn. notatur varia lectio ἐλὼν τόδ' Ὅμηρος, et v. 2. σῆς ὑποφραδμοσύνης.

CLIII. Vat. C. p. 166. Ἀνακρέοντος. „In Buherii et „Guieti apographis titulus eſt ἀνάθημα Σοφοκλέους, et ſe„quitur poſt Simonidis Ep. LXVIII.. cujus etiam eſſe vi„dentur quae praecedunt pleraque et Anacreonti ad„ſcripta ſunt. Hocce autem Anacreontis eſſe non poteſt, „cui Barneſius tribuit. Vide Miſc. Obſſ. T. II. p. 4." *Br.* Conſtat, Anacreontem eſſe mortuum, antequam *Sophocles* primum drama in ſcenam produceret. Legitur hoc carmen inter Reliqq. Anacr. p. 487. ed. Fiſch. *Anth. Reisk.* nr. 434. — V. 2. ἀνεθήκατο πρ. *R.* — εἶδε Vat. C. quod *R.* in εἶχε mutavit.

CLIV. In Append. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* IV. 88. p. 322. Anthol. *Bonadae* p. 109. Inſcriptum imagini pictae pontis, quo Mandrocles, Dario jubente, Bosporum junxerat. In illa tabula conſpiciebatur rex in ſolio collocatus et exercitus mare transiens. Facta illa ἐκ τῆς δεκάτης, quam Darius Mandrocli conceſſerat. — V. 2. Μανδόκρεων. Vat. C *Gyllius*, qui hoc Epigr. profert in Opere de Bosp. Thr. II. 13. ex ſchedis Ἀνδροκλέης dedit. — σχεδίας. Vat. C. *Aeſchyl.* in Perſ. 69. exercitus λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας — πολύγομφον ἔρεισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. — Ἥρᾳ. Junoni, patriae Deae, hanc tabulam dedicaverat Mandrocles Samius. — V. 3. τῷ μὲν δὴ στεφ. Vat. — στέφανον ſenſu translato de ornamento et honore accipiendum eſſe, (vide *Simonid.* Ep. XLI. p. 133.) monuit *Weſſelingius* contra *P. Bertium*, qui in Libro de

Agger. et Pont. c. 2. Mandroclem corona aurea a Dario donatum eſſe dixit. — V. 4. deſideratur in Vat. C. — βασιλέος in Weſſel.

CLV. Append. Planud. p. 502. St. 9. W. ex *Aeſchin.* Or. c. Cteſiph. p. 572. ed. R. *Plutarcho* in vita Cim. T. III. p. 115. ed. Bry. *Tzetza* ad *Lycophr.* v. 417. Anth. *Bonadae* p. 344. Eione, urbs Thraciae ad Strymonem, (*Thucyd.* IV. 103.) quae Perſis paruerat, poſt horum in Graecia cladem a Cimone oppugnata eſt, Bogâ ſive Butâ urbem tanta cum pertinacia defendente, ut, cum ei, Eione tradita, poteſtas facta eſſet abeundi, quocunque vellet, hanc conditionem accipere nollet, ne regi ſuſpectus fieret, ſed ſe potius cum omnibus ſuis rogo concremaret. Diſerte rem narravit *Herodot.* VII. 107. p. 553. ubi vid. *Weſſel.* attigit *Thucyd.* I. 98. *Pauſan.* VIII. 8. p. 614. Noſtrum Epigramma cum duobus ſeqq. Hermis inſculptum erat. — V. 1. ἦ ἄρα mallet *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 376. 21. — V. 3. κρυερόν. Vulgo. αἴθωνα eſt ap. *Aeſchin.* et *Tzetzam.* *Callim.* H. in Cerer. 67. ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν Αἴθωνα, κρατερόν. Cf. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 27. — V. 4. Primi omnium viam et rationem invenerunt, qua hoſtes in conſilii inopiam conjicerent.

CLVI. Append. Plan. p. 502. St. 9. W. ex *Plutarcho* l. c. et *Aeſchine.* Anth. *Bonadae* p. 344. — V. 1. μισθόν. hunc honorem. — V. 2. ἀντ᾽ εὐεργεσίης. *Simonid.* Ep. XL. πατρὶς δὲ Κόρινθος Ἀντ᾽ εὐεργεσίας μνᾶμ᾽ ἐπέθηκε τόδε. — ¶. 181.] V. 3. ἰδὼν καὶ ἔπεσσ. ἐθελήσει. *Plut.* *Aeſch.* quod fortaſſe emendatione non indigebat. Senſus idem in Ep. *Mnaſalcae* XVI.

ἄρνυνται δ᾽ ἀρετᾶς αἶνον μέγαν· ἀλλά τις ἀστῶν
τούσδ᾽ ἐσιδών, θνάσκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

— V. 4. δῆριν ἔχειν. *Plut.* ἀμφὶ ξυνοῖσι πρ. μόχθον. *Aeſch.* Verſum initio mutilum indicant variae lectiones in codd.

quorum alii χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς κτ. alii ἀμιξινοῖσι, alii denique ἀμφὶ τοῖς ξυνοῖς habent.

CLVII. Appendix Plan. l. c. Ap. *Aeſchinem* et *Plutarch.* ll. cc. *Bonadae* Anth. p. 345. — V. 1. Μενεσθεύς. Reſpicitur ad Homer. ιλ. β. 552. qui ſic de Meneſtheo:

> τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ,
> κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
> Νέστωρ οἶος ἔριζεν.

— V. 2. ἀμπέδιον vulgo ap. *Aeſchin.* Noſtrum eſt in codd. — V. 3. πύκα χαλκοχιτώνων. *Aeſchin.* Cod. Bern. ut *Plutarch.* — V. 4. κοσμήτορα *Aeſchin.* Idem ἔξοχον ἄνδρα. — V. 5. ἀεικὲς *Marklandus* in ἄηθες mutandum cenſebat. *Non igitur inſolitum Athenienſibus.* — V. 6. κοσμητὰς π. *Aeſch.*

CLVIII. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Aeſchine* cont. Cteſ. p. 580. ed. R. Inſcriptio prope curiam in Metroo affixa in eorum honorem, qui Thraſybulo duce Athenas, triginta tyrannis expulſis, in libertatem vindicaverunt. His, quorum virtute reſpublica reſtituta fuit, praeter alia honorum praemia etiam haec inſcriptio decreta eſt. Rem fuſe et accurate expoſuit *Taylor* in Vit. Lyſiae p. 145. ed. R. — V. 1. στεφάνοις. *honoribus.* ut Ep. CLIV.

CLIX. Vat. C. p. 205. ἄδηλον Ἡροδότου. Append. Plan. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* V. 77. p. 411. unde illud ſumſit *Ariſtides* T. II. p. 380. Anth. *Bonadae* p. 113. Athenienſes cum in bello contra Chalcidenſes ſuſcepto (Ol. LXVIII. 2.) ditiſſimos horum cepiſſent, eos una cum Boeotiorum captivis in carcerem conjecerunt. Quos cum paulo poſt binis ſingulos minis multatos ſolviſſent, eorum vincula in arce ſuſpenderunt, decimis τῶν λύτρων Minervae conſecratis. Illius expeditionis mentionem fecit *Himerius* Or. II. 12. ubi vide *Wernsdorf.* Quadrigas vero ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτης καὶ

Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ commemorat *Pauſan.* I. 28. p. 67. — V. 3. Horum ſuperbiam in tenebris bene muniti carceris domuerunt. Sic δεσμὸν σιδήρεον accipere malim de carcere quam de vinculis, propter epitheton ἀχλυόεις. — Ad ἔσβεσαν ὕβριν *Weſſelingius* comparavit dictum Heracliti ap. *Diogen. Laërt.* IX. 2. ὕβριν χρὴ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν. Sic etiam in Oraculo ap. *Herodot.* VIII. 77. δῖα δίκη σβέσσει κρατερὸν κόρον, ὕβριος υἱόν. *P. Silent.* Ep. XXXV. σβέσσον ἀγηνορίην, ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν. Ep. ἀδέσπ. DCXXIX. σβεννύντας ποτὲ τούςδε τυραννίδα. — Caeterum in membr. ἀχλυνθέντι et ἔσβεσεν legitur.

CLX. Anth. *Bonadae* p. 119. Ex *Plutarchi* Vita Themiſt. c. 8. Tom. I. p. 255. ed. Bry. qui hoc carmen inſculptum fuiſſe tradit uni columnarum ex marmore, quae ſtabant circa templum Dianae in Artemiſio, promontorio Euboeae. Spectat illuſtrem Graecorum de Perſis victoriam, in illis regionibus reportatam. — V. 1. παντοδαπῶν. quia Xerxes ex omni Aſia copias contraxerat. Cf. *Valckenar.* ad *Herodot.* VII. p. 536. 35. — V. 4. σήματα. illas columnas. *Plutarch.* l. c. στῆλαι κύκλῳ λίθου λευκοῦ πεπήγασιν· ὁ δὲ λίθος τῇ χειρὶ τριβόμενος καὶ χρόαν καὶ ὀσμὴν κροκίζουσαν ἀναδίδωσιν.

¶. 182.] CLXI. Anthologia Lat. II. XIV. T. I. p. 195.

Qui Perſas bello vicit Marathonis in arvis,
Civibus ingratis et patria interiit.
Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρήϊα ἔργα ἴσασιν
Πέρσαι, καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Ad hoc Epigramma *Burmannus* commemoravit ſcriptores, apud quos hi verſus reperiuntur, omiſſo tamen *Fleetwoodio* p. 168. 3. — V. 1. *Reineſius* ap. *Gruterum* ταλαρήϊα in μάλ' ἀρήϊα mutat. τὰ σ' ἀρήϊα emendavit *Weſſel.* ad *Herodot.* VI. p. 501. 6. Eandem emendationem

ut ſuam profert *Klotzius* ad *Tyrt.* p. 52. — V. 2. σῆς ἀρ. eſt ap. *Gruterum* p. CCCCXXXVIII. τῆς ap. *Pithoe.* in Praeterm. poſt L. IV. Ep. p. 181.

CLXII. „Extat hoc Epigramma ap. Aelian. H. A. „X. 40. ubi mendoſe editum. Emendatius vero in Sto- „baei Ecl. Phyſ. p. 167. *Grot.*" *Br.* *Stobae.* l. c. LII. nr. 48. T. II. p. 1017. ed. *Heer.* Φίλων δ' Ἡρακλεώτης ἐν τῷ πρὸς Νύμφιν περὶ θαυμασίων ἐν Σκυθίᾳ, φησὶ ὄνους γίγνεσθαι κέρατα ἔχοντας, ταῦτα δὲ τὰ κέρατα δύνασθαι τοῦτο τὸ ὕδωρ διαφέρειν. Καὶ Ἀλεξάνδρῳ Μακεδόνι ἐνεχθῆναι ὑπὸ Σωπάτρου κέρας τοιοῦτον, ὃ καὶ ἀνατεθεῖναι ἐν Δελφοῖς, ἐφ' οὗ καὶ ἐπιγεγράφθαι· Σοὶ τόδ' κ. τ. λ. Ad hunc locum clariſſ. Editor veterum loca de Stygis aqua collegit poſt *Beckmann.* ad *Antigon. Car.* c. CLXXIV. p. 217. *Nicol. Loënſ.* in Epiphyll. III. 10. (Fac. crit. Suppl. V. p. 353.) et *P. Leopardum* in Emendd. IV. 8. p. 98. — V. 2. σχῆμα τὸ δ. *Aelian.* quod variis conjecturis locum fecit. Verum viderunt *Trillerus* et *Kuhn.* ad *Aeliani* V. H. I. 27. p. 48. ubi quaedam de κάνθωνι. Cf. ad *Apollinar.* Ep. I. T. II. P. II. p. 318. — V. 3. „Λουσηὶς dicitur Styx ab Arca- „diae vicina urbe, cui nomen Λουσοί, de qua praeter „Stephanum videndus Pauſanias p. 636." *Br.* Ap. *Aelian.* eſt Λουθησιάδος, in codd. quibusdam *Stobaei* Λουκίδον. — Vulgatum ἀχράντου *Brunckius* in ἀχράντῳ mutavit. Sic certe epithetorum elegantior collocatio. — V. 4. βάσταζε vulgo ap. *Aelian.* — ἠνορέην. vim illam aquae omnia perrumpentis.

Lect. p. 287.] *CLXII.*[b] Ex *Gruteri* Inſcript. p. MDCCIII. Deeſt finis. Bales quidam Aeſculapio, qui ipſi cum adverſa valetudine conflictanti opem tulerat, columnam ſive ſtatuam ex marmore ponit. — V. 1. Παιῆον et Παιὰν Aeſculapius. — V. 3. Major diſtinctio ponenda poſt βαρυαλγέος. Tibi ſtatuam Bales ponit, memor eorum, quae tibi, aegritudinis, qua laborabat, averruncatori, debet; quod autem ad futuram ipſius

aetatem attinet . . . . — V. 2. ἐτήλλην ap. *Grut.* frequenti errore lapidariorum, qui literas temere duplicabant, et c cum E confundebant. — V. 4. εἰαθείς. *Grut.*

¶. 182.] *CLXIII.* Anth. Plan. p. 10. St. 18. W. Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniae, Ciroada, Odryſarum rege, ſuperato, Dianae manubiarum partem dedicat. *Alcaei Meſſenii* hoc Epigramma eſſe ſuſpicabatur *Schneiderus* in not. mſt. Hujus poëtae carmen in Planudea praecedit, quod huic conjecturae nonnihil probabilitatis addit. Equidem tamen illud ad *Antipatrum Sidonium* referre malim, quem vide Ep. XVIII. ubi de Philippi expeditionibus contra Odryſas monuimus. Ignotam eſſe hujus Epigrammatis hiſtoriam notavit *Joſ. Scaliger* in notis mſt. Ciroadas rex, quem *Cary* in *Hiſtoria regum Thraciae* ne nominat quidem, inter eos regulos latere videtur, quos Philippus, Amadoco devicto, timore compeſcuiſſe dicitur ap. *Livium* XXXIX. 36.

CLXIV. Ex *Plutarchi* Vita Flamin. T. II. p. 417. ed. *Bry.* Anth. *Bonad.* p. 77. Flamininus poſt reſtitutam Graecis libertatem Delphis argentea ſcuta et ſuam ipſius peltam poſuit, Dioscuris hoc munus in titulo ſuperſcripto offerens. — V. 3. Τίτος. In eundem eſt Ep. *Alcaei Meſſen.* XVI. ubi cum Xerxe comparatur: ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων Ἦλθεν· ὁ δ' ἀμπαύσων Ἑλλάδα δουλοσύνας.

CLXV. Ex *Plutarcho* l. c. *Bonadae* Anth. p. 78. Adſcriptum coronae aureae, quam Titus Flamininus Apollini dedicavit. — V. 1. „Corruptum mihi videtur „ἔθηκε, quod verbum ſubjecto caret; nam a ταγὸς pen„dere non poteſt, niſi ſcribatur καὶ πόρεν, quod plus quam „frigidum eſſet, ἔθηκε κεῖσθαι ἐπὶ πλοκάμοις καὶ πόρεν. Lu„bens reponerem ἐπὶ πλοκάμοισι γεγήθοις, quae emenda„tio veriſimilis eſt et elegans.“ *Br.* *Reiskius*, commate poſito poſt ὃν πόρεν, verba ſic junxit: ὁ ταγὸς Αἰνεαδᾶν τόνδε στέφανον, ὃν πόρεν, ἔθηκεν ὥστε κεῖσθαι σοῖς ἐπὶ πλοκά-

μοις. Non omnes inſcriptiones, donariis additae, ab optimis poëtis compoſitae ſunt; fieri igitur potuit, ut verſificator, qui hoc Epigrammation conſcripſit, verſus implendi cauſa ad duram verborum ſtructuram confugeret. Hoc tamen loco minima fortaſſe mutatione ſcribendum:

ὅς πόρεν Αἰνεαδᾶν ταγὸς μέγας.

Auream hanc coronam, Phoebe, Romanorum imperator, cujus ea donum eſt, (ὅς πόρεν) eam ob cauſam dedicavit, ut immortalem tuam ornaret caeſariem.

¶. 183.] *CLXVI.* In Gudianis Inſcriptt. ab Heſſelio editis p. 55. Eandem ex Camilli Peregrini Diſſert. de Campania Felici protulit *Cuperus* in Harpocr. p. 152. et *Bonada* in Anth. p. 81. Arrianus Nemeſi et συννάοις θεοῖς aram dedicat. Qui ſint illi σύνναοι θεοὶ, intelligitur ex Inſcriptione Latina, graeco diſticho addita:

Juſtitiae, Nemeſi, Fatis, quam voverat aram,
Numina ſancta colens, Cammarius poſuit.

CLXVII. „In Notis J. B. Zenobetti in Meleagri „Idyll. p. 20.“ *Br.* Hermae inſculptum fuit. Edidit, praeter *Zenobettum*, *Winkelmann in den Nachr. von den Herkulanenſiſchen Entdeckungen* II. p. 94. Obſcurum Epigramma propter loci, ubi ille Hermes poſitus fuit, ignorantiam. Putaverim, illum ſtetiſſe in veſtibulo bibliothecae, ſive etiam ante januam, in loco platanis conſito. Certe verba ἄλσος Μούσαις ἱερὸν de bibliotheca apte explicari poſſunt, ut Ep. in Byz. Mon. XIII. οἶκος Ἑλικῶνος. Quae ſi vera eſt interpretatio, de aedibus Muſis dicatis proprie dixit poëta ἀνακεῖσθαι, quod in hac re idem eſt ac ἀνεῖσθαι, conſecratum eſſe. Vide cl. *Visconti* Iſcr. Triop. p. 80. *Valcken.* ad Phoen. p. 350.— V. 2. βύβλους et ταῖς πλατ. *Winkelm.* Recte. Nota ſunt plataneta in tectorum impluviis ſata. Fortaſſe in villa

fuit illa bibliotheca, (cf. *Lipſ.* de Biblioth. c. VIII.) ubi platanis inprimis locus. Cf. *Senec.* Ep. XII. 1. et LV. 7. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* II. Od. XI. 13. — V. 3. ἡμᾶς. Muſas puta. Hae promittunt, ſi quis literarum vere ſtudioſus ad hunc locum acceſſerit, ſe eum hedera coronaturas eſſe. — τῷ κισσῷ. Hedera igitur idem ille locus conſitus, ut Muſis et Apollini ſacer eſſe videretur. *Dioscorid.* Ep. XXV. Ἑλικὼν εὔκισσος. Terra circa Ibyci tumulum πολὺν κισσὸν χεύατο. Ep. ἀδέσπ. DXXVIII.

CLXVIII. „Refert hoc Epigramma Plutarchus de „Puerorum Educat. T. II. p. 14. Rebus ipſis dedicatis in„ſcribebant epigrammata, ita ut in inſcriptione, quid res „dedicata eſſet, declarare opus non haberent. Sic in „Inſcriptione coronae aut ſecuris, quas Veneri dedica„vit Cornel. Sulla, quamque refert Appianus de Bellis „civil. L. I. p. 411. neutrius comparet nomen. — Forte „Eurydice Muſis etiam coronam dedicaverat; nam τόδε, „in uno codice repertum, manifeſta eſt menda, quae „ne commemorari quidem debebat." *Br.* Anth. *Bonadae* p. 121. Eurydice cum Illyrica eſſet et τρίβαρβαρος — *Pſeudo-Plutarchi* verba ſunt — ut filios ſuos erudire poſſet, aetate jam provectior, literis operam dedit. — V. 2. „εὔϊστον minime ſollicitandum. Vox eſt „optimi commatis, licet eam omiſerint Lexicographi. „εὔϊστος πόθος eſt *pulcra cupiditas adipiſcendae ſcientiae,* „diſcendi ſtudium." *Br.* Eleganter εὔιστον πόθον pro ἱστορίης, ſubſtantivo latente in adjectivo. Similiter *Aeſchyl.* in Agam. v. 261. εὐάγγελοι ἐλπίδες, *ſpes boni et fauſti nuntii.* Ibid. v. 9. φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν Ἁλώσιμόν τε βάξιν, *nuntium de capta urbe.* Multa hujus generis ap. poëtas proſtant, ubi adjectivum poſſeſſivum objective accipitur. Male *Toup.* Emend. in *Heſych.* IV. p. 325. tentavit: εὔλιστον ψ. πόνον. *quae laborem bene amatum animo ſuscepit.* — V. 3. μνημεῖα λόγων. *Hic uſus eſt literarum, ut cuſtodiant voces et velut depoſitum reddant legen-*

tibus. *Quintil.* Inſt. Or. I. 7. fin. Frometheus ap. *Aeſchylum* v. 459. ἐξεῦρον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθέσεις, Μνήμην ἁπάντων, μουσομήτορ᾽ ἐργάτιν. –– Ceterum urbs Illyriae Hierapolis ex hoc uno tantum loco, ni fallor, cognita.

CLXIX. *Reisk.* Anthol. p. 109. nr. 649. In membr. Vat. non legitur, ut nec tria alia Epigrammata, quae ibidem dedit *Reiskius* nr. 648. 650. 651. Ultimum horum, pro *Philodemi* carmine venditum (cf. *Philodemi* Ep. IX.), recentioris eſſe auctoris nunc nullus dubito. Noſtrum habetur in *Gruteri* Inſcriptt. p. MLXVIII. unde illud repetivit *Fleetwood* p. 50. et *Muratori* multis maculis foedatum. Cf. *Leichium* in Miſc. Lipſ. I. 3. p. 450. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 491. ſqq. — Sallonius Menas Mercurio in montibus Tallaeis culto poſt mortem conjugis duplices libationes offert. — V. 1. Ταλλαίοισιν. Schedae Dorv. Ταλλαιός. ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. *Heſych.* De montibus Tallaeis vide *Meurſ.* in Creta p. 198. et *Chisbull* in Antiqq. Aſiat. p. 134. — Quum in apogr. Lipſienſi eſſet Ταλείοις ἴδρις υἱεῦ, *Reiskius* dedit: Ὠ. Ταλλείοις ἱδρυσμένε. *Muratori*: Ταλλαίοις ειδ ευμενε. — V. 2. φιλοφρόσυνος. Huic lectioni, quam plurimorum apogr. conſenſus tuetur, bene patrocinatur *Reiskius*, qui comparat ſimiles formas, γηθόσυνος, ἑταιρόσυνος, δεσπόσυνος, alia. In *Hug. Grotii* apogr. erat φιλοφροσύνης, ap. *Murator.* φιλοφρονέως. — V. 3. Omnes ἥν σοι praeter *Reiskium*, qui ὧν σοι dedit, nulla neceſſitate urgente. Vulgarior junctura foret ᾗ (σπονδῇ et θυσίῃ ſcilicet) σε γεραίρει Σ. ut eſt ap. *Theocrit.* Eid. VII. 94. Ep. ἀδέσπ. CCL. 7. μερόπων φωνὴν ἐγεραίρομεν ἐλαίῃ. Noſter per enallagen minime inſolentem ἥν σοι Σ. γεραίρει, *quam tibi Sallonius honoris cauſa offert.* — V. 4. ἐξ ὁσίης. *ex re bene et ſine ulla injuria parta*, quam βίον ἐκ δικαίου appellat *Ariſtoph.* in Plut. 754. ubi vide *T. Hemſterh.* Similia quaedam dedit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 79. Plurimum huc facit Ep. *Cornel. Longini* I. T. II. p. 200.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης, Κύπρι, ταῦτα δέχου δῶρα. — ψυχικὰ δῶρα de *cruentis ſacris* accipiebat *Dorvillius*; vereor, ut recte. Nam haec verba non ad θυσίην tantum, ſed ſimul ad σπονδὴν et λοιβὰς referenda ſunt. Quare ψυχικὰ δῶρα interpretor ἐκ ψυχῆς διδόμενα, *ex animo data*, ſive, ut *Grotius*: *Dat tibi ſacra libens.* Minime certe probanda *Reiskii* conjectura, temere in textum recepta, πτωχικά. Nec enim *mendici* haec munera erant, nec quisquam eorum omnium, qui in his carminibus donorum ſuorum tenuitatem excuſant, πτωχικὰ illa appellavit, ſed λιτὰ (vide ad *Gaetulici* Ep. III. T. II. P. II. p. 32.), μικρά, πενιχρά, ὀλίγιστα. Cf. *Zonae* Ep. II. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. XV. — V. 5. Hunc verſum cl. editor dedit ex emendatione *Dorvillii.* Vulgo abeſt copula. Expreſſus videtur ex *Homer.* Ιλ. α. 88. οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Non male tamen *Reiskius* mulieris nomen latere ſuſpicatus legit: καὶ πρὶν μὲν Ζώης (Ζωῆς) ἀλόχου —. Ap. *Murator.* eſt ζώοις σ' ἀλ. Idem v. 6. σικικη κατενος τασσου εγεραιρε τοπους. Dubitat *Reiske*, utrum σοὺς fuerit an τούςδ'. Prius plurimorum conſenſu nititur. — V. 7. Ap. Lipſ. ἀνθ' ὧν δὲ χρονίσας ἐφετήσιον. Noſtrum eſt ap. *Fleetwood.* et *Dorvill.* In ἐπετήσιον neglecta eſt adſpiratio, cujus anomaliae plurima exempla dedit *Reiske* ad *Conſtant. Porphyr.* de Cerem. p. 138. Dicit Sallonius, ſe, conjuge extincta, ob graviſſimum dolorem annua illa ſacra omiſiſſe, nunc autem, ne quid in rebus divinis neglexiſſe videretur, dupla eadem afferre. — V. 8. συμβίω pro ἀλόχου. τοῦδε ad Sallonium referendum. — V. 9. δ' poſt μαθὼν *Reiske* mutavit in θ', omnino male. Nam in praecedenti enuntiatione μὲν ſubaudiendum, hoc fere ſenſu: quamvis paratam habens excuſationem in graviſſimo illo dolore, tamen, divina colenda eſſe ſciens, dupla tibi illa ſacrificia offert. — δεῖ γε τὰ θεῖα *Reisk.* lectoribus non monitis. — V. 10. διπλῆ. *Gruter.* δήλη

Ap. Lipſ. διναην *Murat.* διπλῆν hos voluiſſe probabile eſt.— V. 12. σῶον. *Reisk.* ut non male, ita citra neceſſitatem.— δι' ὅλου. *ut tuas aras novo ſemper bonore colat.*

¶. 184.] *CLXX.* Edidit *Joſeph. Scaliger* ad *Hieronymi* Chron. p. 215. et *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 176. Vide *Gruter.* Inſcript. p. 317. Supra ſcriptum: Κοσμητεύοντος Πλουτάρχου Ἀχαρνέως, et in fine: Ἀγωνοθετήσας Ἀδριανείων. Hinc apparet, Achiriſtum, cujus hoc carmine fit mentio, viciſſe in ludis ab Hadriano Athenis inſtitutis. De his Hadrianeis vide *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* LXIX. 16. p. 1164. — V. 1. μέγα κῦδος ἐν ἀστοῖς ſuſpicatur *Caſaubon.* — V. 2. Εὐπυρίδης dedit *Salmaſius,* cum in marmore eſſet Εὐπορίδης. Vide *Stephan. Byz.* in Εὐπυρίδαι. Cf. *Meurſium* de popul. Att. p. 34. Sic etiam ap. *Heſychium* corrigunt T. I. p. 1521. Εὐπυρίδαι (vulgo Εὐπηρίδαι) δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν. ubi tamen ordo literarum Εὐπορίδαι poſtulat. — *J. Scaliger* in Not. ad Gruter. p. CCCVIII. in noſtro Epigr. Εὐροπίδης ſcribit.— V. 3. ἐκ βρεφέων ἀέθλοισιν ε. καὶ ἐφ' ἥβης ſuſpicatur *Caſaubon.* improbante *Salmaſio*, qui Achiriſtum agonothetam et epheborum κοσμήτην fuiſſe exiſtimat; illud indicari verbis ἐπασκήσας ἀέθλοις, hoc ἐφήβοις. Non perſuadet. Nec tamen *Caſauboni* emendationem veram eſſe putaverim.

CLXXI. Ex *Athenaeo* L. XIV. p. 629. A. Ἀμφίων δὲ Θεσπιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι Μουσείου (i. e. de feſto Muſis inſtituto. vide *Pauſan.* IX. 31. p. 771.) ἄγεσθαί φησιν ἐν Ἑλικῶνι παίδων ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς, παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε· Ἀμφότερ' κ. τ. λ. Scriptum eſt in ſtatuam Bacchidae Sicyonii, qui et ſaltandi arte praeſtabat et muſicae operam dederat. Illa autem ſtatua ei poſita fuiſſe videtur poſt victoriam a choro, cui Bacchides praeerat, reportatam. Fuit igitur χοροδιδάσκαλος, qualis Antigenes ap. *Simonid.* in Ep. LXXVI. in chori victoriam compoſito, ὃς κείνους ἐδίδασκεν ἄνδρας.

Ibi-

Ibidem commemoratur Ariſto, qui tibiis accinebat, ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς, ut hîc Anacus tibicen. Quum hoc Epigramma, teſte *Athenaeo*, in Amphionis opere eam ob cauſam prolatum eſſet, ut doceret, *puerorum* ſaltationes in Helicone fuiſſe exhibitas, ſuſpiceris ſcribendum eſſe: ἐδίδασκον παῖδας. — V. 2. Pro Φιαλεὺς *Caſaubonus* primum Φιγαλεὺς emendandum cenſebat, a vetere Arcadiae oppido Phigalia; deinde nihil mutandum eſſe intellexit ex *Stephano Byz.* in Φιγαλία. — μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ, ἀπὸ Φιάλου τινος. — V. 4. τῷ Σ. et ἀπέκειτο vulgo. Utrumque emendavit *Caſaubonus*. Poſſis et καὶ Σικ. legere, ut Bacchidae ſtatua et Diis et patriae poſita eſſe dicatur.

CLXXII. „In Edmundi Chishull Antiqq. Aſiat. „P. II. cujus ultra tertium folium nihil quod ſciam pro„diit. Ibi autem legitur p. 7. Reperta haec inſcri„ptio Epheſi, cujus antiquum nomen Ptelea.“ *Br. Bonadae* Anth. II. p. 515. Dorotheus quidam Antonini ſtatuam, Epheſi terra obrutam, protraxit et iterum dedicavit. — Ἔφεσος — ἐκαλεῖτο Σμύρνα, ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σάμορνα καὶ Τριχία καὶ Ὀρτυγία καὶ Π τ ε λ ε ή ς. *Stephan. B.* Sic vulgo. Sed Πτελέα legendum eſſe monuit *Pinedo* ex *Euſtathii* Comm. ad Dionyſ. Perieg. v. 827. Cf. *Plin.* H. N. V. 31. p. 278.

CLXXIII. Vat. C. p. 491. Σατύρου. „Edidit Salma„ſius in Plinianis p. 83. et iterum p. 766. cum latina „verſione metrica. Hoc autem loco ait, auctorem eſſe „veterem poëtam Satyrum. Forte in membranis ad„ſcriptum eſt nomen Σατύρου, idemque erit auctor, qui „vulgo Satyrius Thyillus nuncupatur. Conferendum „Erycii V. T. II. p. 296. et Leonidae Tar. XVII. T. I. „p. 224.“ *Br.* Pan venatoribus aucupibusque, ipſius opem implorantibus, auxilium ſe laturum eſſe promittit. — V. 1. καλαμὶς eſt arundo viſcata aucupis; haec ὀρνεόφοιτος, *aves appetens.* — Aucupium et λαγωβολίαν jun-

git *Propert.* II. El. XV. 23. *Haec igitur mihi ſit lepores audacia molles Excipere, et ſtructo figere avem calamo.* — V. 3. Pan canibus leporum oſtendit veſtigia. λασίου ποδὸς, i. e. δασύποδος, λαγοῦ. — V. 4. ἄνθεσιν ἀκλινῶν παναγει κ. Vat. C. *Salmaſius* exhibet: σύνθεσιν ἀκλινῶν Πὰν ἀνάγει κ. Arundines compoſitae tacita manu ἀνάγονται, eriguntur et creſcunt, usque dum attingant avem, quae petitur. *Martialis* XIV. 218. in calamos aucupatorios: *Non tantum calamis, ſed cantu fallitur ales, Pallida dum tacita creſcit arundo manu.* Cf. eundem L. IX. 55. Inprimis diſertus eſt locus *Silii Ital.* VII. 675.

Ut qui viſcata populatur arundine lucos,
Dum nemoris celſi procera cacumina ſenſim
Subſtructa certat tacitus contingere meta,
Sublimen calamo ſequitur creſcente volucrem.

In noſtro igitur Epigr. Pan aucupi opem ferre dicitur, dum efficit, ut arundinem tacita manu erigat. ἀκλινῶν, quae in neutram partem declinant, rectâ ſurgunt et tolluntur.

CLXXIV. Vat. C. p. 149. ſq. Plan. p. 416. St. 552. W. „Eſt in Planudea tanquam auctoris Alexidis. Sed „in Vat. membr. recte ἀνάθημα Ἀλέξιδος. Vulgo deeſt „initium primi pentametri. In membr. ſcriptum δινδυ„μόνης μύσταις, et ad oram repoſitum δινδυμένης. Salma„ſius legebat δίνδυμον, ἧς μύσταις.“ *Br.* Gallus, aetate provectior, Matri Deûm inſtrumenta dedicat, quibus olim in ſacris obeundis uſus fuerat. Cf. *Philipp.* Ep. VI. *Eryci.* Ep. II. — V. 1. Vulgo inepte diſtinguitur, μῆτερ ἐμὴ γαίη, Φρυγ. *Theocrit.* Eid. IX. 15. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά. — θρεπτ. λεόντων. *Jubae tellus – leonum arida nutrix.* *Horat.* I. Od. XXII. 12. Ida μήτηρ θηρῶν paſſim ap. *Homerum.* — V. 2. δινδυμόνης Vat. C. a pr. m. Supra ο poſitum ι. In marg. γρ. δινδυμένης. In Planud. . . . μόνης μ. Aldina 3. lacunam implens ἣ μὲν ἔχεις μ. quo nihil jeju-

nius. Nec multo felicius *Joſ. Scaliger* in not. mſt. καὶ τὰ μόνοις μ. Solus *Huetius* p. 39. veram lectionem ſubodoratus legit: Δίνδυμα, τοῖς μ. *Salmaſii* emendationem expreſſit magnus *Grotius: cujus ſunt ſemper Dindyma plena choris.* Plurali numero utitur *Leonid Tar.* Ep. VII. Δίνδυμα καὶ Φρυγίης – ἀμφιπολεῦσα πρῶνας – μῆτερ. *Virgil.* Aen. IX. 617. *O vere Phrygiae – ite per alta Dindyma.* *Claudian.* de R. Proſ. II. 269.

> *Mater, io, ſeu te Phrygiis in vallibus Idae*
> *Mygdonio buxus circumſonat horrida cantu,*
> *Seu tu ſanguineis ululantia Dindyma Gallis*
> *Incolis, et ſtrictos Curetum reſpicis enſes.*

qui locus ad noſtrum Epigramma facit. De forma Δινδυμον vide *L. Holſten.* ad *Stephan. Byz.* p. 99. ſq. — V. 3. θῆλυς Ἄλεξις. *eviratus. Catull.* LXIII. 27 *Atys notha mulier.* ubi vide cl. *Doering.* — οἰστρήματα λύσσης. inſtrumenta, quae eum in furorem conjicere ſolebant. *Aeſchyl.* ap. *Strabon.* T. II. p. 721. C. μέλος ἐπαγωγὸν μανίας ὁμοκλάν. — Ille furor χαλκότυπος, quia eo exiſtimulati *quatiunt terga tauri – cava digitis*, ut eſt ap. *Catull.* l. c. 10. et cymbala aënea crepant. — V. 5. „ἀλαλητὺν „repoſui pro vulgato ἀλαλητόν. Ionicum eſt ἀλαλητύς, „ut ἀλητύς, πληθύς, βρωτύς, μαστύς, et infinita talia, „quae fere a Lexicographis omiſſa et a librariis oblite„rata, mutata terminatione nunc in ης, nunc in ος.“ *Br.* De hac forma vide inprimis *Ruhnken.* Ep. crit. p. 132. et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 42. In membr. eſt ἀλαλητῶν. – βαρυφθόγγων. *acres tibias* vocat *Horat.* I. Od. XII. 1. 2. *Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.* *Catull.* At. 22. ubi vide quae de Phrygiis tibiis notavit cl. editor. In noſtro loco elegans eſt enallage pro αὐλῶν καμπτομένων, i. e. πεποιημένων ἐκ κέρατος μόσχου. — ¶. 185.] V. 8. φάσγανα φοινιχθέντα. cultros ſanguine infectos, quippe quibus ſe ipſos vulnerabant Galli furibundi. Atys ap. *Ovid.* Fa-

ſtor. IV. 237. *Saxo corpus laniavit acuto. – Venit in exemplum furor hinc: mollesque miniſtri Caedunt jactatis vilia membra comis.* *Lucian.* de Syria Dea T. IX. p. 127. Γάλλοι – τάμνονταί τε τοὺς πήχεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται· πολλοὶ δέ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι. — Etiam ea, quae ſequuntur, notatu digna ſunt. — V. 8. ξανθὰς κόμας. comam adſcititiam ſive προσθέσεις κομῶν. *Philoſtr.* Epiſt. p. 899. *Clem. Alex.* Paedag. III. p. 218. — V. 10. „ἀγρειοσύνης habent duo Planudeae codd.“ *Br.* Vulgo ἀγριοσύνης. quod ex hoc uno loco in Lexicis commemoratum *furor* explicatur. Sic *Grotius*: *Liber ab hac facias ſit feritate ſenex.* In *Schneideri* Lex. T. I. p. 12. conjectura depromitur ἀγερμοσύνη, i. e. ἀγυρμός. Vox occurrit ap. *Oppian.* IV. Hal. 249. in deſcriptione feſti Bacchici, ubi bacchantium coetus ſignificantur. Rogat igitur Cybelen Alexis, ut ipſius furoribus finem imponat neque eum diutius inter Gallos verſari ſinat.

CLXXV. Vat. C. p. 456. ſq. Plan. p. 348. St. 487. W. Conf. de eadem hiſtoria Not. ad *Paul. Silent.* Ep. XLVIII. — V. 1. πῶς ποτε νικῶ. Vat. C. — V. 2. σπάρτην ὁ Λωκρός. Vat. Σπάρτιν vulgo. De hac nominis diverſitate dictum eſt ſupra l. c. — ἐνέπω eſt in membr. Vulgo ἐρέω. — V. 3. μεσουσα Vat. et mox ἀπεκρέμασεν. Verbum ἀποκρεμᾶν praegnanti ſignificatione accipiendum: plectrum chordam ſolvit, ita ut reſoluta penderet. — V. 5. Quum ſonum poſtularet tempus, chorda illum non ita, ut par erat, reddidit. τὠτρεκὲς ῥυθμῶν eſt pro ὁ ἀτρεκὴς ῥυθμός. In membr. et plurimis edd. vett. ῥυθμόν. Genuinam lectionem reſtituit Aſcenſ. eamque *Joſ. Scaliger* notavit in ſui exemplaris margine. — Haereo in ἔμενε. Quanto facilior ſententia decurreret, ſi legeretur:

εἰς ἀκοὰς ῥυθμῶν τὠτρεκὲς οὐκ ἔμολε.

— V. 7. ἀπ' αὐτομάτου. Vat. C. neglecto dorismo. ἀπ' αὐτομάτω. Ed. Flor. pr. — ἐπιστὰς eſt in membr. Vulgo ἀνα-

στάς. — V. 8. „Vulgo legitur ἐπλήρου τὤτρεκὲς ἁρμο- „νίης. Illud τὤτρεκὲς ab hiante librario e ſuperiori pen- „tametro repetitum; quod ſenſus poſcebat τοὔλλιπὲς re- „poſui. Clemens Alex. Cohortationis ad Gentes initio: „ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέ- „τιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι „ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς ΤΗΝ ΛΕΙΠΟΥΣΑΝ ΑΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΧΟΡ- „ΔΗΝ." *Br.* Palmariam hanc emendationem magis etiam confirmant verba *Juliani* in Epiſt. XLI. p. 421. κιθαρῳδῷ τὸν ὄρθιον ᾄδοντι, πρὸς τὸ ἐλλεῖπον τῆς χορδῆς ὑπὸ τῷ τέττιγι τὸ ἴσον ὁ Πύθιος ἀντεφθέγξατο. — V. 9. νεῦρα γὰρ ἐξετίνασσον. pro τὰ ἄλλα μὲν νεῦρα. reliquas qui- dem chordas ipſe percuſſi, ſeptimae vero ſonum ſuppe- ditabat cicada. Sic haec explicari poſſunt. Sed vix dubito, ſcribendum eſſe:

νεῦρα γὰρ ἓξ ἐτίνασσον. ὅθ' ἑβδομάδας — — —

In membr. eſt ὅτ' et in fine vſ. δέ μ' ἑλοίμαν. — ὅτε με- λοίμαν χορδᾶς, *cum chordae ſeptimae curam agerem*, i. e. ea opus haberem. Dictum ut πολέμοιο μεμηλὼς ap. *Homerum. Heſych.* μέμηλεν· ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστὶν ἢ φροντίδι. — V. 10. τὰν τούτων. Cod. Vat. τὰν edd. veteres. *Stephan.* κἂν τούτῳ ex emendatione *Brodaei.* „τὰν τούτω. Sic legen- „dum et ita ſcriptum eſt in uno regiorum Planudeae „codd. Male Flor. editio τὰν τούτῳ. Vat. membr. τὰν „τούτων. Doricus genitivus τούτω, τοῦ τέττιγος." *Br.* — V. 11. Cicada cantum ſuum ad meum accommodavit. Notanda vox μελέτη, de cantu uſurpata. — ὁ μεσαμβρινὸς (in Vat. C. eſt μεσσαμβρινὸς) ᾠδὸς, cicada, quae meridie maxime ſolet canere. — φθέγμα μεθηρμόσατο. ut in Ep. *Meleagri* CXXV. 6. *Erinnae* Ep. III. 8. — V. 13. ὅτε Vat. C. — Verba θρόῳ μεταβαλλομένῳ ad cicadae cantum referenda, quem illa nervis eximie accommodabat. *Grotius*:

Exanimis concors nervis animata canebat,
Et pariter flexus emodulata dabat.

— V. 15. „Vulgo συμφώνων. Vat. et Planudeorum unus „συμφωνῶν, non melius. Legendum συμφώνῳ.“ *Br.* Sic emendavit *Huetius* p. 33. Alii aliter. *Brodaeus*: τοὔνεκα νῦν σύμφωνον ἔχω ſive ἔγνων χ. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. συμφώνῳ τὶν ἔχω. Vulgo et in membr. ἐγὼ χάριν. Melior lectio non fugit *Grotium*, qui vertit:

Conſona nunc a me grates mea portat, et una
Aere ſuper citharam conſidet ecce meam.

CLXXVI. Vat. C. p. 144. Plan. p. 429. St. 564. W. *Leonidae Tarentini* eſſe dixeris; ſaltem ex antiquò poëta expreſſum. *Salmaſius* in not. mſt. *Juliani Aegyptii* eſſe ſuſpicatur. — Potamo hortulanus Priapo inſtrumenta ſua dedicat. — V. 1. φιλυδρήλοιο. horti irrigui. φίλυδρα. φιλοῦντα τὸ ὕδωρ. *Suid.* — V. 2. ἄσκυλον in membr. et in Plan. ἄγκυλον certatim emendarunt *Brod. Anonymus* Bibl. Bodl. et *Scaliger* in not. mſt. — V. 3. Peram hoc verſu deſcribi cenſebat *Brodaeus*, cujus emendationi nonnihil favet Ep. *Philippi* XIV. ubi agricola cum reliquis inſtrumentis σπερμοφόρον πήρην ὠμαχθέα ponit. At quem uſum agricolae pera praebuerit, facile intelligitur; minus expeditus idem in hortulani vita. Nec verba hunc ſenſum admittere videntur. Ea res, quam poëta deſcribit, tergo inhaerens, arcebat aliquid; hoc quicquid fuerit, de pera certe cogitare vix patitur. V. βροχετὸς pro βρόχος, *funis, reſtis*, habebat *Brodaeus*; *Schneiderus* in Lex. Gr. L. T. II. p. 963. per βροχὴν interpretatur in hoc epigrammate, veſtemque intelligit, quae arcebat pluviam. Hoc idem *Grotio* placuit:

Et fidam tergo pluvias arcere lacernam.

Intelligenda igitur *paenula*, φαινόλη, qui fuit habitus eorum, qui ſe contra coeli injurias defendebant. Modo

ſcortea fuit, modo lanea. Cf. inprimis *Donium* in Diſſert. de utraque paenula p. 319. et *Ferrarium* de Re Veſtiar. V. 2. — βροχετὸς autem, a verbo βρέχειν derivatum, *aquam pluvialem* aeque bene deſignare poteſt, ac βροχὶς vaſculum, quo calami humectantur, atramentarium. — Caeterum initio vſ. in membr. legitur τόν τ' ἐπὶ ν. — V. 4. ἐμβάδας. calcei ex crudo corio bovillo. ποδεῶνας vocat *Antiphil.* Ep. IV. *perones* Latini. *Rubenius* de Re Veſt. L. II. 2. p. 144. — ¶. 186.] V. 5. Paxillus deſcribitur, quo terrae impacto hortulani foramina faciunt, quibus tenellas plantas immittant. Solum terrae εὔτρητον per prolepſin appellatur. — V. 6. ἀρτιφανοῦς vulgo; eaque ipſa lectio in Vat. membr. a ſec. man. notata. — V. 7. σκάφος. vas ad irrigandam terram. ἐξ ὀχετῶν. pro ὀχετοῖς. Sunt autem h. l. ὀχετοὶ fiſtulae ſive tubuli in vaſe irrigatorio, unde aqua emittitur. — Pro διψεῦσαν in marg. διψῶσαν legitur. — V. 8. θέρευς. quod non, ut fontes, aeſtate ſiccatur. — V. 9. σοὶ τῷ κηπουρός. Vat. C. — V. 10. ἀπεργασίης. Vat. C.

CLXXVII. Vat. C. p. 148. Plan. p. 430. St. 564. W. Alcimenes ex parvo horto Pani munuſcula offert. — V. 1. πενιχρός. Vat. — V. 2. γευσάμενος θέρεος. cum aeſtas aliquos ipſi fructus genuiſſet, ſive eorum guſtum ipſi dediſſet. Eſt in verbo γεύεσθαι exiguae copiae notio. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXI. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 532. 77. — V. 3. „In Vat. membr. εἶπε σύ μοι' unde „in fine praeced. verſ. pro κομίζω omnino ſcribendum „erat κομίζων." *Br.* κομίζων eſt etiam in membr. Vulgo κομίζω ὅττι σύ μοι. — V. 5. ὑμετέρης πέτρης. ex rupe, ubi Panis ſimulacrum erat poſitum. Ibi ex fonte ſcaturiente aquam hauſerat, cujus mentio v. 3. — Grotianae hujus diſtichi verſioni tenebras offudit prava diſtinctio. Scribendum:

Ex hortis nempe illa, tua de rupe ſed iſtam
Accipe, et acceptis da, rogo, plura mihi.

CLXXVIII. In Append. Plan. p. 406. St. 11. W. ex *Pauſan.* VI. 8. p. 471. *Bonadae* Anth. p. 273. Inſcriptum ſtatuae Demarchi, filii Dinyttae, Arcadii ex Parrhaſiorum populo, qui Olympiae coronatus fuerat. De hoc Demarcho fabuloſa erat traditio, eum Jovis Lycaei ſacris in lupum converſum, decimo anno poſt humanam figuram denuo recepiſſe. Habet hanc fabulam *Plinius* H. N. VIII. 34. ex Agriopa, Demaenetum appellans, qui ap. *Pauſaniam* Demarchus eſt: *Demaenetum Parrhaſium in ſacrificio, quod Arcades Jovi Lycaeo humana etiam tum hoſtia faciebant, immolati pueri exta deguſtaſſe et in lupum ſe convertiſſe: eundem decimo anno reſtitutum athleticae, certaſſe in pugilatu victoremque Olympia reverſum.* Cf. *Auguſtin.* de Civ. Dei XVIII. 17. et *Böttigerum* de antiquiſſimis Lycanthropiae veſtigiis in Mythol. Graecor. in *Sprengelii Beyträgen zur Geſch. der Mediz.* I. 2. p. 16. ſq.

CLXXIX. In Append. Plan. p. 537. St. 13. W. ex *Pauſan.* IV. 22. p. 335. Idem carmen ex *Calliſthene* profert *Polybius* IV. 33. p. 82. ed. *Schweigh.* *Bonada* in Anth. p. 192. Inſcriptum erat columnae in Jovis Lycaei fano, quam Meſſenii Arcadesque poſuerant, poſtquam de Ariſtocrate rege, qui a Lacedaemoniis corruptus patriam et ſocios in pugna circa Foſſam prodiderat, poenas ſumſerant. — V. 2. Μεσσήνη *Polyb.* quod non ſpernendum. — V. 4. σάω ex codd. recepit *Schweigh.* quem vide T. VI. p. 56. *Callim.* H. in Cerer. 135. χαῖρε θεὰ καὶ τάνδε σάω πόλιν.

CLXXX. In Append. St. p. 506. 11. W. ex *Pauſan.* VIII. 5. p. 607. *Bonadae* Anth. p. 113. Tegeae oſtendebatur velum Laodices, Agapenoris filiae, qui, Troja expugnata, cum Arcadum claſſe Cyprum delatus Paphum ibi condidit. Hinc Laodice ἔπεμψεν ἐς Τεγέαν τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ πέπλον. Patriam appellabat Tegeam, unde Agapenor originem ducebat.

¶. 187.] *CLXXXI.* Legitur,ſed corrupte, in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Pauſan.* VI. 3. p. 459. Anth. *Bonadae* p. 330. Inſculpta fuerunt haec diſticha Lyſandri ſtatuae, quam Samii ipſi poſuerant Olympiae poſt victoriam ad Aegospotamum de Athenienſibus reportatam Ol. XCIII. 4. — V. 2. ἕστηκε δ' ἀνάθ. Vulgo. Noſtrum eſt ex emendat. *J. Scaligeri.* — V. 3. Lyſandet rebus geſtis patriae et Ariſtocrati patri immortale decus peperit. Hic ſenſus. Hinc apparet, quam recte cl. editor emendaverit πάτρᾳ, quod *Facii* codd. confirmarunt. Lyſandri patrem alii Ariſtocritum, alii Ariſtoclitum nominant. Cf. *Palmerii* Exercitt. p. 199. *Facium* ad *Pauſan.* L. III. p. 353. Noſtro loco duo *Facii* codd. Ἀριστοκράτῳ exhibent.

CLXXXII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pauſan.* VII. 17. p. 565. Anth. *Bonadae* p. 275. Oebotae, Oeniae filio, Dymaeo, victoria contigerat Ol. VI. Statua ipſi eſt poſita ſecundum oraculi monitum Ol. LXXX. Cf. *Pauſan.* VI. 3. p. 458. Nihil illa ſtatua fuit illuſtrius. Nam cum Oebotas primus Achaeorum palmam Olympicam tuliſſet, athletae Achaei, priusquam in certamen deſcenderent, ejus ſtatuae parentare, palmamque adepti eandem coronare ſolebant. — V. 2. Παλείαν. Antiquum urbis Dymes nomen, quod, ut antiquius et auguſtius, poëta praetulit. Caeterum cauſa non erat idonea, cur *Kuhnius* emendaret: ὤνατο Οἴβ. ατ. νικῶν· ὁ δ' Ἀχαιοῖς etc. *Fructum tulit laboris Oebotas, vincendo ſtadium: nam Achivis patriam Paleam reddidit celebriorem.* Multo minori negotio rem confecit cl. *Brunckius* ὁ δ' mutando in ὅδ': *Hic, quem vides, Oebotas, Oeniae filius, Achaeus, vincendo patriam reddidit illuſtriorem.*

CLXXXIII. Anth. *Bonadae* p. 191. Ex *Pauſan.* L. I. 37, p. 89 Phytali, qui Cererem in domum recepiſſe dicebatur, tumulo inſcriptum. Huic Phytalo ficus ramum Dea dede-

rat, hoſpiti gratiam referens. Nomen hominis fictum videtur, ut fabulae conveniret, nam φυταλιαὶ arborum appellabantur plantationes, vitium inprimis et olearum. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 416. E. *Spanhem.* ad H. in Pallad. 26. p. 636. — V. 3. τὴν ἱερὰν συκῆν. Hinc attigit *Caſaubon.* ad Athen. L. III. p. 151. 28.

CLXXXIV. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Pauſan.* IX. p. 741. Anth. *Bonadae* p. 331. Legebatur hoc carmen in Epaminondae ſtatua a Thebanis ipſi dicata. Laudatur ob Meſſenen reſtitutam vindicatamque Graeciae libertatem. Inſtaurata eſt Meſſene Ol. CII. 4. poſt pugnam Leuctricam. Vide *Pauſan.* IV. 26. p. 342. *Diodor. Sic.* XV. 66. T. II. p. 54. — V. 1. ἡμετέραις. Epaminondas loquitur. Laudat h. v. *Plutarch.* T. II. p. 1098. A. eumque vertit *Cicero* in Tuſc. Qu. V. 17. *Conſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum.* — ἐκείρατο δόξαν. Sic fere *Propert.* IV. 11. 38. *Sub quorum titulis Africa tonſa jacet.* Metaphoricum uſum verbi κείρειν, hoc quoque vſ. allato, docuit *Taylor.* ad Aeſch. c. Cteſiph. p. 605. ed. R. — V. 2. χρόνῳ, poſt longum temporis intervallum; octoginta ferme Olympiadibus poſt Iram expugnatam (Ol. XXVIII.) praeterlapſis. — V. 3. „Sic ſcriptum eſt ap. Pauſaniam, „ubi vide plenam acuminis et judicii notam Sylburgii. „Enarratorem Graeciae fefellit memoria; dubium non „eſt, quin Epigrammatis auctor ſcripſerit: Θηβῶν δ' ὅπλοισι „Μεγάλη πόλις. Poſt Leuctricam pugnam Epaminondae „auſpiciis Megalopolin condiderunt Arcades.“ *Br.* Sic fere *Sylburgius* emendavit, cujus verba adſcribam: „Θή„βαι. Nominativum videtur ipſe Pauſanias quoque agno„viſſe, quum Meſſenen tantum ab Epaminonda conditam „memoret. Alioqui mallem ſine Thebanae reip. detri„mento, majori Epaminondae cum laude,

Θήβης δ' ὅπλοισι Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,

„ut ſenſus ſit, Thebani exercitus praeſidio Megalopolin „moenibus ceu corona fuiſſe cinctam. Vide Arcad. „c. 27. et c. 52.“

CLXXXV. Vat. C. p. 231. Plan. p. 224. St. 325. W. Inſculptum fuit hoc Epigr. baſi, in qua bos ſtabat ex marmore. Quum enim Byzantium oppugnaretur a Philippo Amyntae fil., miſſus eſt Chares ab Athenienſibus, qui ſociis opem ferret. In hac expeditione cum conjugem Boïdion morte amiſiſſet, eam in promontorio Propontidis, inter Chalcedonem et Chryſopolin ſito, ſepelivit, arâ exſtructâ cum columna, in qua bovis imago eſt poſita. Hinc illud patrimonium Δάμαλις appellatum. Hiſtoriam narrant *Heſych. Mileſ.* de Rebus Patr. p. 50. ſq. ed. *Meurſ.* et alii, quos laudat *Gyllius* de Bosp. Thrac. III. 9. Cum inſigni varietate legitur ap. *Conſtant.* de Themat. L. II. nr. 83. Cf. *Bandur.* Antiqq. CPol. T. II. p. 31. — V. 1. Οὐκ εἰμὶ Ἰν. βοός. nonnulli. In Cod. *Conſtant. Porph.* Ἰναχίης βοὸς οὐκ εἰμί. Erant, qui hanc bovem pro Iûs ſtatua haberent et ab ea Bosporum appellatum eſſe dicerent. His ſtatua obloquitur. — V. 2. ἀντωπόν. ad cujus oram ſum poſita. Peſſime in Cod. *Conſtant.* Βοσπόριον ἀντωπὸν κέκληται πέλαγος. — V. 3. Illa, Io, gravi Junonis ira agitata in Aegyptum venit. — ἤγαγεν Ἥρης. Vat. C. a pr. man. — V. 4. ἐς Πάφον. *Heſych.* et *Conſtant.* Φάρον reliqui. ἅδε ἐγὼ Vat. C. ſuperſcripto δ'. Hoc omittitur etiam ap. *Heſych.* et *Conſtant.* — ¶. 188.] V. 5. εὐνέτις ἁδὲ X. Vat. C. In marg. ἦν δέ. — ἔπλουν δὲ ὅτ' ἔπλοεν ἐκεῖνος. *Conſtant.* — V. 6. τῇ δέ. *Heſych. Conſtant.* — V. 7. „Vulgo legitur Βοίδιον δ' ἤκουσν „ἐγὼ τότε. In membr. Βοΐδιον δὲ καλεύμαν. Veram lectio„nem ſervavit Heſychius.“ *Br.* Cum Vat. membr. conſpirat *Suidas* in Βοίδιον T. I. p. 459. Βοΐδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγώ, νῦν δὲ Χάρητος εὐνέτις. Adſcribam, quae ad hunc locum notavit Ill. *Heynius* in Comm. Soc. Götting. T. XI. p. 6. „Ultimum epigrammatis diſtichon, niſi interpo-

„latoris manui debetur, depravatum utique eſt: Βοΐδιον-„ἀμφοτέροις. Ita ait, *nomen ſibi olim fuiſſe* Βοΐδιον, *juvencae*; „*nunc ſe Charetis conjugem delectari utroque continente* „(Aſia et Europa, cum ad fretum, Bosporum dictum, „poſita eſſet.) Sed bos erat. Scriptum fuiſſe videtur: „Οὔνομα δ' ἦεν ἐμοὶ Δάμαλις τότε· νῦν δὲ . . . . Βοΐδιον. Pro „Χάρητος fuit forte χαραχθέν. *Nunc autem ego juvenca* „*ſculpta, utrumque continentem proſpicio.*" Haec vir clariſſimus. Probabile eſt, literas quasdam in poſtremo hoc diſticho jam obſcuras fuiſſe, cum primum a Byzantinis deſcriberetur carmen. Hinc fortaſſe Χάρητος εὐνέτις ad verſum explendum ex v. 5. huc traductum eſt. Expectabatur: Quo tempore Charetem huc comitabar, Boidion mihi nomen erat; nunc eadem, ſed ſub bovis imagine, utroque continente delector.

CLXXXVI. „E Smetio fol. XXIII. verſo, ubi la-„tina verſio, cujus auctor, quisquis ille ſit, graeca non „intellexit." *Br.* *Bonadae* Anth. p. 95. Ex Smetio relatum in Theſaur. Inſcr. Murat. p. LX. Apud utrumque v. 2. καὶ Προδίκου legitur, idque fortaſſe argutius eo, quod cl. editor invexit. Referebatur hoc diſtichon ad ſtatuam Herculis pueri, leonis exuviis amicti, cum clava in manu ſiniſtra. Hic habitus eam pueri indolem ſignificabat, quam Prodicus ei in nobiliſſima illa allegoria tribuerat. Hinc argute Hercules ad mentem Sophiſtae repraeſentatus: Etiam Prodici me opus eſſe noſti; agnoſcis me, qualem Prodici ingenium effinxit. — Haec quis pro marmoris lectione afferre poſſit. Faciliorem tamen ſenſum fundit emendatio *Brunckii*; quam ſi quis pro vera habuerit, equidem non refragabor.

CLXXXVII. „In D. Bern. de Montfaucon Diario „Italico p. 425." *Br.* *Muratori* Theſaur. p. XXI. 1. *Bonadae* Anthol. p. 98. Superſcriptum: Μαχατας ποησε. Deinde in fine Epigrammatis: Ὠφανης Λασθενεος Ἀσκλαπιῷ ἀνεθηκε. Μαχατας ἐποησε. In ſtatuam Herculis, in

Herculis luco dedicatam. — V. 2. Laſthenes ille quis fuerit, non magis conſtat, quam quis Laphanes. Laſthenem, Thebanum, commemorat *Diod. Sic.* T. I. p. 647. 8. T. II. p. 632. Alius fuit, flagitiis ſuis notiſſimus, Laſthenes Olynthius, qui patriam Philippo prodidit, ſaepenumero commemoratus ap. *Demoſthenem* et *Plutarchum.* — Laphanes Arcas, Euphorionis fil. occurrit ap. *Herodot.* VI. 127. p. 497.

CLXXXVIII. Servavit *Agathias* II. Hiſtor. p. 54. qui, Trallibus in Lydia terrae motu vaſtatis, Chaeremonem, obſcuri nominis hominem, in Hiſpaniam properaſſe narrat, ubi tum Auguſtus Cantabrico bello erat occupatus, et ab eo precibus impetraſſe, ut miſerae urbi ſuccurreret. Quo facto civitatem Chaeremoni retuliſſe gratiam, ara ipſi cum ſtatua dedicata. Cf. *Dio Caſſ.* T. I. p. 761. Recepit carmen *Muratori* Inſcr. Theſ. II. p. 1087. *Bonada* in Anth. p. 277. — V. 3. εἱλιχθείς. ad genua advolutus. — V. 4. κεκλιμέναν. dejectam, ornamentis ſuis orbatam. *Tull. Gemin.* Ep. V. Σαλαμῖνος ἔργα, Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα. De defunctis κλίνεσθαι paſſim. Vide ad *Mnaſalc.* Ep. XVIII. T. I. P. I. p. 411.

CLXXXIX. Romae in aedibus Calotianis columellae marmoreae inſcriptum, ſecundum *Smetium* fol. V. verſo. Protulit etiam *J. Scaliger* ad *Hieron.* Chron. p. 203. *Gruter.* p. 85. *Fleetwood* Syll. Inſcr. p. 45. *Muratori* in Theſ. p. CXLIII. *Doni* p. 23. *Bonada* in Anthol. T. I. p. 104. Dioſcorus, ejusque conjux, Sarapidis templum cum aurea Dei ſtatua dedicant. — V. 1. Notabilis eſt ſynizeſis in voce νηὸν, quae ut monoſyllabum pronuntianda. — V. 2. βολαῖς. De ſplendore auri, quo ſtatua Dei inducta fuerit, accipiebam, ſive, ut *Lucretius* loquitur L. V. 676. de ſtatua *jactante de toto corpore lucem;* ad quem locum *Wakefieldius* noſtrum Epigr. excitat. At cl. *Viſconti* in Muſ. Pio-Cle-

ment. T. VI. p. 25. de radiis interpretatur, quibus Sarapidis caput ſolebat circumdari. βολαὶ de ſolis radiis paſſim ap. poëtas. *Apollon. Rhod.* I. 607. II. 945. Cf. *Arnaldi* Lect. gr. p. 225. et *Mitſcherl.* ad Horat. II. Od. XV. 10. — V. 3. Κυρίλλου. Marmor. *Cyrilli conjux.* — V. 5. καὶ δύο. Haec verba *Hegius Spoletinus*, qui hanc Inſcriptionem vertit ap. *Smetium*, ad Dioscurum et Cyrillam retulit: *Ambo aetate pares concordi lege tuentur Fana.* Male, ſi quid video. Intelligendi potius duo alii ex eadem gente, qui aedituorum munere in eodem Sarapidis templo fungebantur. Repetendum enim ex praecedentibus verbum ἐστήσαντο. — De νεωκόρων ἔργοις, i. e. officio et dignitate, vide *Selden.* in Opp. T. II. p. 1571. ſqq. *Alberti* Gloſſ. N. T. p. 81. et *van Dale* in Diſſ. IV. ubi p. 307. hoc Epigr. excitavit.

¶. 189.] CXC. In aede Divi Nicolai in Calcaria, in ara grandi in duas partes fiſſa, unde deſcripſit *Smetius* fol. XIX. verſo. *Boiſſardus* T. III. Antiqq. p. 47. T. V. p. 33. ſq. *Gruter.* p. XXVIII. *Fleetw.* Syll. p. 13. *Bonada* Anth. p. 104. Repetivit *Burmann.* in Anth. Lat. I. p. 32. ubi ſcriptores, qui de taurobolio et criobolio tradiderunt, diligenter recenſentur. In ara, cui haec inſcripta, conſpicitur Cybele turrita cum tympano, a leonibus vecta; ſubtus taurus; in ſiniſtro latere Attis cum mitra, dextra fiſtulas et crotala, ſiniſtra pedum tenens. A tergo ipſius ſtat pinus et ſub ea aries, ſubtus deinde taurus ſeorſim. — V. 1. *Benedict. Hegius* legit: Μ. τῇ πάντων θνητῶν τε θεῶν τε γενέθλῳ. ideoque vertit: *Cunctorum Cybelae genitrici hominumque Deûmque.* — γενέθλων et mox ὑψιέτῃ *Fleetw.* vitioſe. — Verum eſt γενέθλῳ τεκέων, i. e. proli Rheae, Deorum, qui a Rhea originem ducunt, generi. Laudat hoc diſtichon *Mauſſac.* ad *Harpocr.* in Ἄττις. p. 85. — V. 2. Ἄττει. De nomine Attinis ejusque flexione vide *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 283. ed. Bip. ad Dial. Deor. XII. 2. ubi

pro ὅλῃ οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ fortaſſe rectius ſcripſeris Ἄττει. Ad hanc certe lectionem ducit cod. Flor. Ἄττι. — V. 3. Quum ſecundum nonnullos idem eſſet Attis cum Sole, ei tribuitur omnium rerum ſcientia, ut Soli πανδερκὲς αἰώνιον ὄμμα in Hymno Orphei VII. 1. Cf. *Cuper.* in Harpocrate p. 106. et *Salmaſ.* in Script. Hiſt. Aug. I. p. 805. Ad Solis vim et efficaciam referendus etiam v. 3. ubi omnia quovis tempore gignere et ad maturitatem perducere dicitur. Cf. *Salmaſ.* l. c. et T. II. p. 425. Hinc θερμερώτερα, *maturiora*, emendavit *Scaliger* in not. ad *Gruter.*, quod neſcio quomodo cum metro conciliem. Obſcurior tamen lectio marmoris, quam cl. editor ſervavit, θεμερώτερα. *Heſych.* Θεμέρη. βεβαία. σεμνή. εὐσταθής. Θέμερον. σεμνόν. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμαρύνεσθαι. Θεμερόφρονας. συνετούς. σώφρονας. Senſus igitur eſſe deberet: qui omni tempore omnia ſeveriora, prudentiora gignit. Num igitur Atys meliorum in animis cogitationum auctor habebatur? Sic puto, nec hoc a vi, quam myſtae Attidis numini tribuebant, alienum. Cf. not. ad *Procli* Hymn. I. 25. T. II. P. III. p. 279. ap. quem poëtam Soli ſimilia tribuuntur v. 34.

— ψυχῶν ἀναγωγεῦ,
κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἁπάσης·
δέχνυσο δ᾽ ἱκεσίην πολυδάκρυον, ἐκ δ᾽ ἐμὲ λυγρῶν
ῥύεο κηλίδων, ποινῶν δ᾽ ἀπάνευθε φυλάσσοις.

— V. 4. Apollodorus ſacerdos in taurobolio et criobolio. Paſſim haec junguntur in Inſcriptionibus. Cf. *Ferret* in Muſis Lap. I. p. 79. Illud Matri Deûm, hoc Attidi fiebat. Qui taurobolium accipiebat, in ſcrobem profundam demittebatur. Tum ſcrobs ipſa tabulis, multis in partibus perforatis, ſternebatur, et ſuper illud ſtratum taurus mactabatur auratis cornibus, ita ut ſanguis per foramina in ſcrobem deflueret, hominemque in illa caverna poſitum inundaret. Hoc luſtrationis genus tantam vim habere putabatur, ut, qui eo uteren-

tur, ſe renaſci et per viginti annos puros mundosque manere arbitrarentur. *Salmaſ.* l. c. *Van Dale* de Taurobolio p. 30. — ἤδε τι. *Fleetw.* — V. 5. 6. laudat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 186. Is, qui ſacris Matris Deûm initiatus hanc aram exſtruxit, Apollodorus nuncupabatur. Quod nomen cum verſus non caperet, poëta id circumſcripſit ἔχων ἐπίκλην Ἀπόλλωνος δῶρον. plane ut Hermodorum circumſcripſit *Meleager* I. 44. ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον. et Dioscoridem V. 24. ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην. — τελετῶν *Smet.*

CXCI. Edidit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 805. *Reineſ.* in Inſcr. p. 83. *Fabretti* p. 666. *Van Dale* de Taurobolio p. 118. *Bonada* in Anth. p. 86. — V. 1. Creſcens, de quo h. l. agitur, erat ex collegio Quindecimvirorum, quibus ceremoniarum, ludorum ſecularium etc. cura demandata erat. *Tacit.* Ann. XI. 11. 3. Cf. *Tiraquell.* ad *Alexandr. ab Alex.* III. 16. — φανηφόρος, *faces geſtans*; quod ad ritum aliunde non cognitum referendum eſt. At alii στεφανηφόρος legunt, fortaſſe rectius. Sunt enim στεφανηφόροι ſummi pontifices. Vide inprimis *Van Dale* Diſſ. V. p. 361. ſqq. — V. 6. ἤμασι μυστοπόλοις. Per plures dies hoc feſtum continuatum eſſe, ex hoc loco apparet. — βωμόν. Aras ponebant taurobolati, qui privatim, ſive pro aliorum ſalute, ſive pro ſemetipſis ſacrum faciebant. Cf. *Van Dale* de Taurob. p. 122. ſqq.

CXCII. In Append. Anth. St. p. 537. W. 13. ex *Pauſania* V. 20. p. 428. Repetivit *Muratori* p. CXIX. *Bonada* p. 66. Conſpiciebatur Olympiae non procul ab ara maxima Jovis columna Oenomai, quam, cum reliqua domus conflagraſſet, ſolam ſtetiſſe narrabant. Oenomai domum fulmine tactam tradit *Pauſan.* V. 14. p. 412. — V. 2. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 74. στυλὶς repoſuit, quia nemo ἡ στῦλος dixerit. Idem ἐοῦσα legit. Neutrum neceſſarium. Ad ἐγὼ εἰμὶ ſubaudiendum

ἡ κίων.

ἡ κίων. Nam in his dedicatoriis nomen rei dedicatae nonnunquam omittitur. Cf. not. ad Ep. CLXVIII. — στῦλος autem pro praedicato, quod vocant, habendum: ἐγὼ ἡ κίων, ἐνοῦσα πρὶν στῦλος ἐν Οἰνομάου δόμοις, εἰμὶ λείψανον κείνων οἴκων. — V. 3. ἔχουσα τὰ δεσμά. Vetuſtate laborantem columnam multis vinculis fulſerant et firmaverant. πεπονηκότι ὑπὸ χρόνου καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ δεσμῶν συνεχομένῳ. *Pauſaniae* verba ſunt. — V. 4. Vulgatum δέξατο in δαίσατο mutabat *Sylburg.* probante *Dorvillio*, qui confert *Phrynichum* ap. *Pauſan.* X. 30. ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο. et ap. *Tzetz.* in *Lycophr.* v. 433. ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

CXCIII. Ex *Suida* in Κυψελιδῶν ἀνάθημα T. II. p. 406. Inſculptum fuiſſe traditur hoc diſtichon coloſſo Jovis a Cypſelo Olympiae dedicato, quod eum ex voto feciſſe poſt tyrannidem occupatam, tradidit *Agaclytus* L. II. et *Ariſtotel.* Oecon. I. 1. Illum coloſſum commemorat *Pauſan.* V. 2. p. 378. qui eum poſt Cypſeli demum mortem conſecratum narrat, ceterum nihil de inſcriptione commemorans. In hac autem inſcriptione non facere potes, quin mireris imprecationes in donarii auctorem genusque ejus; nec haec difficultas ſolvitur traditione illa ap. *Pauſaniam* l. c. *Dorvillio* etiam judice in Miſcell. Obſſ. T. VII. p. 28. Fictum videtur Epigramma, nec unquam illi coloſſo inſculptum fuiſſe; idque ut exiſtimem, duabus adducor cauſis: prima, quod nulla ejus ap. *Pauſaniam* mentio; altera, quod diverſa ratione prolatum eſt ab *Apella Pontico* (quem inſcriptiones ἀναθημάτων collegiſſe probabile eſt), teſte *Suida*:

Νάξιος εἰμὶ ἐγώ, παγχρύσεος εἰμὶ Κόλοσσος,
Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ubi nihil priore verſu ineptius. Ceterum illa ſtatua σφυρήλατος appellatur cum ab aliis, qui ejus mentionem fecerunt, tum a *Platone* in Phaedro p. 236. B. (T. X.

p. 298. ed. Bip.) τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν, δώσω σοι ὑποτίθεσθαι. τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. — V. 2. ἐξώλης — γενεά. Ex formula. *Demoſth.* de Falſa Leg. T. I. p. 363. 22. ὃν ἐκείνοις εὔχεσθε ἐξώλη ποιεῖν καὶ γένος καὶ οἰκίαν, τοῦτον ἀφίετε αὐτοί; Idem in Theocrin. T. II. p. 1342. 7. ὧν γένος ἐξωλέστερον οὐδέν ἐστι. Qui ſibimet ipſis et proli, ſi pejeraſſent, omnia mala imprecabantur, ὀμνύναι κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν καὶ τοῦ γένους dicebantur. *Demoſth.* in Ariſt. T. I. p. 642. 15.

CXCIV. Ex marmore Antonii Askew deſcriptum edidit *Taylor* ad Demoſthen. Or. de Falſ. Leg. (In App. Crit. ad Demoſth. I. p. 461. ed. R.) unde id repetivit *J. Toup.* in Epiſt. crit. p. 57. Scriptum in fontem, cui nomen Δορύναμα, a Grammatico quodam exornatum. Locum ad Bosporum, Δόρυ appellatum, commemorat *Procopius* de Aedificiis cap. III. p. 32. — V. 1. κόρη Διὸς, fontis Nympha, ut διιπετὴς ποταμὸς, ob aquas pluviâ auctas. Vide *Albert.* ad *Heſych.* in διιπετέος. et *Tollium* ad *Apollon. Sophiſt.* p. 225. Initio verſ. marmor: πλακα νη . . . ανηκε. — V. 2. ὕρφιτε *Taylor.* quod *Toupius* emendavit. Ep. ἀδεσπ. CII. ὡς κρήναις ἄφθιτα ῥεῖθρα ῥέοι. — ¶ 190.] V. 3. Regioni nomen poëta inde derivat, quod reges ibi ſaepenumero haſtas et arma depoſuerint. De ea *Procopius* l. c. ἔστι δέ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν παραλίαν Δόρυ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ᾤκηνται αὕτη δὲ ἡ χώρα τὸ Δόρυ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· οὐ μέντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. — V. 4. ἔνχεα et κάθθεσαν. — V. 5. Δορύναμα emendavit *Toupius*; ap. *Taylor.* Δορύκναμα. — V. 6. ἐλαιηρῇ λιβάδι *Toupius* de aquis ſulphureis interpretatur, minus recte. Intelligitur aqua limpida quiete manantis fontis. — V. 7. Balneum ibi exſtruxiſſe vide

tur Grammaticus, cui aedificando tres annos inſumſit. — V. 8. ὑπολλυκ. junctim *Taylor.*

CXCV. Vat. C. p. 471. Plan. p. 363. St. 503. W. Scriptum in fontem montis Olympi, ejus, ut videtur, qui in Bithynia fuit. — V. 1. Fons, qui loquitur, ſe reliquis omnibus anteponit, duobus exceptis. ταῖς Προύσης. Inter calidos fontes, qui dulcem ſaporem habeant, τὰ ἐν Προύσῃ, τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον, τὰ βασιλικὰ καλούμενα, commemorat *Athen.* L. II. p. 43. A. ubi cl. *Schweighäuſer* p. 506. *Leontii* Ep. XVII. T. III. p. 107. comparavit. Commemorantur etiam ap. *Galen.* de Sanit. tuenda L. VI. c. 9. T. V. p. 177. C. D. — Πυθιάδες. thermae Bithyniae, de quibus vide ad *Paul. Silent.* LXXIV.

CXCVI. Vat. C. p. 425. Plan. p. 89. St. 130. W. De fonte aquae lethiferae prope Hierapolin. Plures fuerunt urbes hujus nominis. Apud unam in Phrygia antrum erat, noxiam auram ſpirans, de quo vide *Brodaeum.* Ibidem calidos fontes fuiſſe ſatis illuſtres, intelligitur ex *Vitruv.* VIII. 3. Cf. *Wetſtev.* ad N. T. II. p. 296. De fontibus, quorum aqua ſtatim enecabat, vide *Beckmann.* ad *Ariſtot.* M. Auſc. c. 131. et ad *Antig. Car.* c. CLVI. p. 203. — V. 2. ἱερᾶς πόλεως. Vulgo et in Vat. C.

CXCVII. Vat. C. p. 364. Plan. p. 89. St. 130. W. Notavit ad hoc Epigramma *Salmaſius* in not. mſt. haec: „Εἰς Σαλμάκιδα. perverſum male eſt. Nec enim talis aqua „eſt Salmacidis fontis, qualis hujus fontis, qui in hoc „Epigrammate deſcribitur. At melius lemma conce„ptum in Mſc. ἀδέσποτον εἰς ἑτέραν πηγὴν ἄῤῥεν ὕδωρ φέρουσαν „καὶ τοὺς μαλακοὺς ἀπελέγχουσαν. Quod nullo modo poteſt „convenire Salmacidi fonti.“ At hoc lemma Epigrammati non convenit, in quo de fonte agitur, qui corpora emollire putabatur. Hoc ex v. 2. manifeſte prodit, ubi commemorantur, qui mollitiei ſuae illius aquae

hauſtum praetexebant. Hoc cuinam fonti melius convenit, quam Salmacidi? Egregie autem ad noſtrum Epigramma facit locus *Strabonis* L. XIV. p. 970. A. de Halicarnaſſo, Cariae urbe agentis: ἡ Σαλμακὶς κρήνη διαβεβλημένη οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὡς μαλακίζουσα τοὺς πίοντας ἀπ' αὐτῆς. Ἔοικε δ' ἡ τρυφὴ τῶν ἀνθρώπων αἰτιᾶσθαι τοὺς ἀέρας ἢ τὰ ὕδατα· τρυφῆς δ' αἴτια οὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλοῦτος, καὶ ἡ περὶ τὰς διαίτας ἀκολασία. — V. 4. ἡ φύσις. non aqua, ſed ipſius indoles et natura in culpa eſt: nam ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστ' ἀεὶ *Eurip.* Bacch. 315.

CXCVIII. Relatum in Append. Plan. p. 534. St. 29. W. ex *Sotione* in Mirab. p. 125. ed. *Sylb.* ad calcem *Ariſtotelis.* Legitur etiam ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. ubi in plurimis Mſſ. deeſt, ſicut etiam duo ſequentia, quae idem laudat. — De fonte *Clitorio* haec habentur ap. *Ovidium* XV. 322. *Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit, Vina fugit, gaudetque meris abſtemius undis, Seu vis eſt in aqua calido contraria vino, Sive quod indigenae memorant, Amythaone natus, Proetidas attonitas poſtquam per carmen et herbas Eripuit furiis, purgamina mentis in illas Miſit aquas, odiumque meri permanſit in undis.* *Phylarchus* ap. *Athen.* L. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πίοντας οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. Vide *Harduinum* ad *Plin.* XXXI. 13. p. 549. et in Emendatt. p. 569. nr. V. — Paulo aliter Epigrammatis auctor, qui ſitim ſine periculo hoc fonte levari tradit, corpus eodem ablui non vult. — V. 1. In Cod. Vitruvii Franequerano, cujus var. enotatam dedit cl. *Frieſemann im Magazin für Philologen* II. 123. hoc diſtichon ſic legitur corruptiſſime: ἀτρατα συν ποιμναις τομ βρινονηνεε βαρυεν διψος αν εσχατιας κλιτορο ερχομενον. — Locus ille appellatus a Clitore, Azanis filio, rege Arcadiae, qui urbem condidit, in cujus vicinitate fons ille ſcaturiebat. — ἐσχατιαὶ ſunt agri, praeſertim qui montibus proximi jacent. Vide *T. Hemſterh.* ad *Lu-*

cian. Tim. 30. T. I. p. 394. ed. Bip. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 103. — ¶. 191.] V. 3. *της μεν ατιο κρηνη καρυσαι π. κ. π. ν. υδρθασιν στησον παν το σου αιποολιον.* Cod. Franeq. — Nymphae Ὑδριάδες. Ep. *Platon.* XIV. *Paul. Silent.* Ep. XLVII. 7. — V. 5. Cave ne, cum vini calorem viſceribus conceperis, hac aqua laveris, ne te vel ſola aura, inde afflans, male afficiat. *μὴ ἐπιβάλῃς λουτρὰ χροΐ.* Sic fere *Eurip.* Oreſt. 305. *λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλλε.* Hunc verbi *βάλλειν* uſum attigit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. p. 13. fuſius perſecutus eſt cl. *Matthiae* in Anim. ad Hymn. Homer. p. 360. — *αὖρη.* odorem ſive vapores ex aqua ſurgentes ſignificare videtur. Hoc ſenſu *aura* paſſim ap. latinos poëtas occurrit. — Vulgatum *τερπνῆς μέθης* cl. edit. in *θερμῆς* mutavit. Illud fortaſſe non penitus ſpernendum. Omittitur epitheton in cod. Franeq.: *ναλλασιμητε πι λουτρα βατιι εχραμησυ καυδυρη πηνη τυ σεοντα μεθης.* Sine cauſa idonea graviorem hic ſuſpicatus eſt corruptelam *G. Wakefield*, qui in Sylv. crit. IV. p. 68. in hunc modum corrigit:

> *ἀλλὰ σὺ μὴ περὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε πύραυτα*
> *πημήνῃ, θερμῆς ἀντιόοντα μέθης.*

Poſteriora haec, *θερμῆς ἀντιόοντα μέθης*, cum locis veterum de fonte Clitorio melius conſpirare, quam vulgatam lectionem, fateor; non tamen propterea mutandus locus. In talibus magna eſſe potuit traditionum diverſitas, quas omnes ad unam normam dirigere ſeverae critices leges non patiuntur. Et ſe ipſum retractavit Vir erudítiſſimus, dum ad *Lucret.* V. 411. T. III. p. 64. ſervata in reliquis lectione Brunckiana, corrigit: *σὺ μή τι 'πὶ λουτρὰ β. χρόα. nulla de cauſa corpus inmittas in lavacra.* — V. 6. Vini odium illi fonti inditum exiſtimabatur (vide ſimil. ad *Paul. Silent.* LXXIV. 62.) ab eo inde tempore, quo Melampus Proetidas ibi luſtravit. Fabulam de Proeti filiis narravit *Apollodor.* II. 2. 2. Cf. *Perizon.* ad *Aelian.*

V. H. III. 42. et qui praeclare de ejus interpretatione meruit, *Boettiger. in Sprengels Beyträgen zur Geſch. der Mediz.* II. 38. Adde *Sprengelii* obſervata de eadem p. 46. ſqq. — Vulgo λουσάμενος legitur. Quod ſi verum eſt, genitivi λύσσης ἀργαλέης jungendi cum καθαρμὸν in ſequ. verſ. quod durum eſſe ſponte apparet. Hinc *Heringa* Obſſ. c. 17. p. 145. correxit: Λυσάμενος ſive Παυσάμενος — ἀρτεμέας, (in Mſc. Franeq. enim Λύσομενος — ſive, ſecundum *Frieſemanni* collationem, Λυσάμενος ἀρτεμειας legitur) *quod apud eum fontem Melampus ſacrificiis purgaviſſet rabiem Proeti filiarum, reſtituiſſetque earum virginum mentes in priſtinam ſanitatem.* quae *Vitruvii* verba ſunt l. c. Hae tamen emendationes ipſi auctori mox displicere coeperunt in Addend. p. 307. Certe nec παυσάμενος locum habet, cum παύσας ſcribendum ſit, nec ἀρτεμέας explicari poteſt, niſi per prolepſin valde duram. At λυσάμενος vulgatae omnino praeferendum. Nec aliter ſummus *Grotius* legiſſe videtur, cujus haec ſunt:

Odit enim fons hic vites: hac ipſe Melampus
Proetidas exſolvit labe furoris aqua.

Locus, ubi luſtratio peracta, Λουσοὶ vocabatur. *Pauſan.* VIII. 18. p. 636. Alii tamen purgamenta Anigro fluvio immiſſa tradebant, tetrum fluminis odorem inde derivantes. *Idem* V. 5. p. 387. Memorabilis eſt locus *Heſychii* in ἀκρουχεῖ· Ἄκροι δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας ἤγουν ταῖς Χάρισιν. Editores nihil afferunt praeſidii. Num fuit: κ. τ. Πρ. ἐν Λουσοῖς ἐν Ἀρκάσιν? — V. 9. παντα καθαρμεον κοψεν εππαχρυφον. Mſ. Franeq. in quo reliqua deſiderantur. — Valde inſolens mihi videtur verbum ἔκοψεν, hoc loco cum ἀπόκρυφον conjunctum, nec ullum ſimilis uſus exemplum ad manus eſt. Haeſit hic etiam vir ingenioſus *G. Wakefield*, qui totum diſtichon ſic conſtituendum putavit:

πᾶν τὸ κάθαρμ' ἐνέκρυψεν ἀποῤῥιφέν· ἦ γὰρ ἀπ' Ἄργους
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

hac enim via Argis in Arcadiam venerat. Vulgo ἁ γὰρ ἀπ' Ἄρ. *Heringa* in Addend. p. 307. αἱ γὰρ — ἤλυθον emendavit, parum opportune. Nam ipſe Melampus Argis habitabat, unde ad ſanandas Proetidas in Arcadiam profectus eſt. *Homer.* Od. ο. 239. — Pro ἁ γὰρ fortaſſe olim ἡνίκ' fuit. Quid pro ἔκοψεν legendum ſit, non definio. *Wakefieldii* certe mutationes nimiae ſunt.

CXCIX. Appendix Plan. p. 534. St. 30. W. *Sotion* de Flum. l. c. Ἀρίστων δὲ ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν τῇ Χίῳ πηγήν φησιν ὕδατος εἶναι, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας ἀναισθητοὺς γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς. *Vitruvius* L. VIII. 3. hoc diſtichon in Chio inſula inſculptum eſſe tradit prope fontem, hac ſententia: *jucundam eſſe potionem illius fontis, ſed qui biberit, ſaxeos habiturum ſenſus.* — In Mſc. Franequ. ſic exhibetur mutilatum diſtichon: ηδεατο ψυχου πομχτες λιβας λαναβαινιπε προς την αεπιων. Hinc *Weſſelingius* emendavit in Obſſ. II. 20. p. 231.

ἡδεῖα ψυχροῦ πόματος λιβάς, ἣν ἀναβάλλῃ
πηγή· ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τήνδε πιών.

Salmaſius ad *Solin.* p. 724. G. ſic: ἡδέα τοι ψυχροῦ πόματος λιβάς, ἣν α. π. α. ν. π. ὁ τήνδε πιών. Quae in his a vulgatis discrepant, non magni momenti ſunt, nec fortaſſe illis praeferenda. In minore verſu haerebat *Toupius* Em. in Heſych. P. III. p. 147. ubi tentat ἀλλὰ νόῳ πηρὸς ὁ τήνδε πιών. *Schol. Ariſtoph.* Plut. 48. ἢ πηρὸν τῷ νῷ. Supervacanea emendatio ex mero mutandi pruritu orta. *Lapides* appellabant eos, qui ſenſu deſtituti erant, homines bardos et ſtupidos, ut ille ap. *Ariſtoph.* Nub. 1203 τί κάθησθ' ἀβέλτεροι — ὄντες λίθοι, Ἀριθμός, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενασμένοι. Cf. *Wetſten.* ad N. T. p. 265. — Denique elegantior eſt lectio ap. *Sotionem* τῆσδε πιών,

quam τῆνδε. Hanc enallagen genitivi pro accuſativo, quae locum habet, ubi pars indicatur, illuſtravit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 165. 233. et *Koen.* ad *Gregor.* p. 51.

CC. Append. Plan. p. 535. St. 30. W. item ex *Sotione* et *Vitruvio* ll. cc. Fontem Suſis fuiſſe narrant, ex quo qui biberent, dentes amittebant; ibi autem Epigramma inſculptum eſſe hac ſententia: Egregiam eſſe aquam ad lavandum, eandem vero potatam dentem e radicibus excutere. — In Cod. Franequ. hoc Epigramma ſic habetur: υδατα κρaναεντα βλεπεις ξενε των α. χ. λυυτρα μεν ανθροποι ην αεμβηοκcλιουβοτανη αεο σατμον υδωρ αυτημερ πριστηρες επειπτουσιν γεννων ορφαναθεντεσεαν. Hinc vſ. 1. *Weſſeling.* in Obſſ. II. 20. p. 230. ὕδατα κρανάεντα reſtituendum contendit, i. e. κρηναῖα, vocabulo ita formato, ut δολόεντα, τιμῆεντα. Probarem, ſi in reliquo Epigrammate doriſmi veſtigia eſſent. Mihi in depravata Cod. lectione latere videntur haec:

ὕδατα κηραίνοντα βλέπεις, ξένε, τῶν ἄπο χερσὶ — —

κηραίνει. φθείρει. κηραίνοντα. βλάπτοντα. κηραίνειν. βλάπτειν. *Heſych.*

CCI. „Habet hoc Epigramma Stephanus in Δῖον, et „ex eo Euſtath. ad Homer. p. 280. ubi ἣν δέ γε πίης. „Scribendum cenſeo πίνῃς. Nam in aoriſto πίῃς corripi„tur prima. Supra Epigr. in Salmacin: μή με πίῃς πρό„φασιν.“ *Br.* Append. Plan. p. 534. St. 29. W. Ap. *Steph Byz.* habetur ἥνδε πίῃς. ap. *Euſtath.* ἣν δέ γε.

CCII. Plan. p. 344. St. 483. W. Laudat hoc diſtichon de Nymphaeis agens *Du Cang.* in CPoli Chriſt. L. I. p. 87. — Ap. Steph. vitioſe κρίναις.

¶. 192.] CCIII. „Ex ipſo Lapide nuper in Angliam „translato, quique tum in muſeo celebris medici Richardi „Mead ſervabatur, edidit Edmundus Chishull in prae„ſtanti opere Antiqq. Aſiatic. p. 59.“ *Br.* Plures eandem inſcriptionem ediderunt. *Wheler* in Itiner.

p. 179. unde id repetivit V. D. in Miſc. Obſſ. T. III. p. 205. *Taylor* in Praef. ad Legem Decemv. de inope Debitore p. V. *Fleetwood* in Syll. p. 52. *Bonada* in Anth. p. 73. *Reineſ.* in Inſcr. Cl. I. 97. *Donius* in Inſcr. p. 38. Scriptum eſt Epigr. in ſtatuam Jovis οὐρίου, i. e. ſecundos navigantibus ventos excitantis. — V. 1. 2. οὔριος ἐκ πρύμνης eſt ventus πρυμναῖος, qui a puppi oritur. Hinc πρύμνηθεν οὖρος ap. *Eurip.* Troad. 20. Contra ventus adverſus eſt πνεῦμα ἐκ πρώρας. Utrumque illuſtravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 115. ubi hoc diſtichon excitat, et *Valcken.* in Diatr. p. 234. A. — Ap. *Wheler.* et *Fleetw.* ο. ἐπὶ πρ. In fine vſ. *Donius* καλετο. — V. 2. καταπρωτονων *Wheler.* qui hinc nobis *Abrotonos* neſcio quos protulit. Senſus eſt: cum navigationem inſtituis. πρότονοι rudentes ſunt in utraque parte navis ad malum retinendum alligati: iidem cum velis juncti eſſe videntur. *Eurip.* Hecub. 109. σχεδίας, λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. *Apollon. Rhod.* I. 563. in deſcriptione profectionis Argonautarum:

Δὴ ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
καδδ᾽ αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ᾽ ἠλακάτην ἐρύσαντες.
ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος.

— V. 3. εἶτ᾽ om. *Wheler.* et *Fleetw.* qui ex ſchedis Spon. profert ἐστεπι. quod etiam *Donius* habet. — δρόμος ap. eosdem, pro δρόμους, quod alii exhibent. — Quae ſequuntur, ſatis jejunam deſcriptionem undarum circa Cyaneas rupes continent. — V. 5. εἶτα plurimi. In ſched. Spon. επεκαταιγαιην. — ἐρευνᾷ *Don.* reliqui ἐρευνῶν, etiam *Chishull.* Illud vidit etiam doctus Britannus in Miſc. Obſſ. p. 207. — πόντου πλάκα. *Eurip.* in Palamed. Fr. II. ποντίας ὑπὲρ πλακός. — V. 6. τῷ ξοανῳ. *Don.* τω ανω *Spon.* — V. 7. ὧδε *Don.* Alii ὅδε. — εὐάντητον θεόν. Deum propitium. Opponitur τὸ δυσάντητον. Idem ἀν-

ταῖος. *Apollon. Rhod.* I. 1140. ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο. Cf. *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 110. *Ruhnk.* Ep. crit. p. 273. — Philonem, Antipatri filium, qui hic commemoratur, pro ſtatuario habuit *Chishullius*, eumque hoc ſimulacrum feciſſe. Cf. *Junium* de Pict. Vet. v. *Philon.* Rectius fortaſſe *Anonymus Britannus* in Miſc. Obſſ. de homine interpretatur, qui, navigatione per Pontum et Aegaeum mare feliciter peracta, templum et ſtatuam Deo, cui ſalutem debebat, poſuerit.

CCIV. Plan. p. 351. St. 490. W. In Megarenſium arce conſpiciebatur ara, in qua Alcathous Diis ſacra feciſſe ferebatur, antequam moenium ſundamenta poneret. Prope hanc aram lapis ostendebatur, ἐφ' οὗ καταθεῖναι λέγουσιν Ἀπόλλωνα τὴν κιθάραν, Ἀλκάθῳ τὸ τεῖχος συνεργαζόμενον. — ἣν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταυτὰ οὗτός τε ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα. *Pauſan.* I. 42. p. 101. *Virgilius* in Ciri v. 105.

> *Stat Megara, Actaei quondam munita labore*
> *Alcathoi, Phoebique; Deus namque adfuit illi;*
> *Unde etiam citharae voces imitatus acutas*
> *Saepe lapis recrepat Cyllenia munera pulſus,*
> *Et veterem ſonitu Phoebi teſtatur honorem.*

Ovidius Metam. VIII. 14. in Niſi, regis Megarenſium, hiſtoria: *Regia turris erat vocalibus addita muris, In quibus auratam proles Letoïa fertur Depoſuiſſe lyram: ſaxo ſonus ejus inhaeſit. Saepe illuc ſolita eſt adſcendere filia Niſi, Et petere exiguo reſonantia ſaxa lapillo.* De Alcathoo, Phoebi ope arcem condente, vide etiam *Theognid.* v. 751. ſqq. — V. 1. λίθῳ. Cod. Aldi in Lectt. — Νισαίην. Megara, Niſi regiam. — V. 3. δομαῖον λᾶα. Ductus color ex *Apollon. Rhod.* I. 737. ubi de Amphione et Zetho: ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη Κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμα-

ὅδ' ὃν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς. — V. 4. Λυκωρείην. i. e. Delphicam. *Callim.* H. in Apoll. 19. ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. Vide *Schol. Apollon. Rhod.* 1490. — V. 6. κόμισον adſcripſit Anon. Bibl. Bodl. citra neceſſitatem. Nulla enim cauſa, cur h. l. imperativus activi formae mediae praeferatur.

CCV. „Apud Schol. Ariſtoph. Acharn. 213. et Eu„ſtath. ad Homer. p. 1591. 56." *Br.* *Suidas* T. III. p. 586. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ὑπὲρ τὰ μέτρα. Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν τι πραττόντων· ἀπὸ δὲ τῶν πεντάθλων ἡ μεταφορά. λέγεται δὲ ἀπὸ Φαΰλλου τοῦ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρῆσθαι· ὅς, πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, πρότερος αὐτῶν ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα· ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ· Πέντ' κ. τ. λ. Hunc Phayllum Crotoniatam *Scholiaſtes Ariſtophanis* l. c. Olympionicam fuiſſe tradit; falſo, ſi audimus *Pauſaniam* L. X. 9. p. 818. qui Phayllo Crotoniatae Olympicam palmam contigiſſe negat, in Pythicis vero ludis ſtadium viciſſe eundem et in quinquertio duas reportaſſe victorias. At plures fuerunt hujus nominis, paſſim a veteribus confuſi. Vide *Schottum* ad *Zenob.* Proverb. VI. 23. p. 160. *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. p. 640. 10. *Wolfium* in Epiſt. ad Vaterum in Rhetor. Ariſtot. III. 16. p. 215. — V. 1. πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα. Superavit igitur etiam Chioniden Lacedaemonium, οὗ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ (52.). *Euſeb.* Chron. p. 40. Vicerat hic ſaltu Ol. XXVIII.

CCVI. Ex *Athenaeo* L. II. p. 48. unde id ſumſit *Euſtath.* ad *Homeri* Od. α. p. 32. 30. ed. Baſil. p. 1400. 12. ed. Rom. Hinc relatum in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. Celeberrimi fuerunt in arte veſtium texendarum artifices Aceſas et Helicon, Aceſae filius, Salaminii in inſula Cypro. Noſtrum diſtichon uni operum Heliconis, quod Delphis ſervabatur, inſcriptum fuit. — ὧν ἐνί. *Athen.* ᾧ praebuit *Euſtath.*

¶. 193.] *CCVII.* In Append. Plan. p. 506. St. 12. W. relatum ex *Pauſan.* V. 10. p. 398. Hoc diſtichon ſi per ſe ſpectas, Naxius, Byzae fil., tegulas e marmore primus adhibuiſſe, et ob hanc aliamve cauſam Apollini munus dedicaſſe dicitur. At hanc interpretationem vix patitur *Pauſanias*, cujus haec ſunt: τὸ δὲ εὕρημα ἀνδρὸς Ναξίου λέγουσιν εἶναι Βύζου· οὗ φασιν ἐν Νάξῳ τὰ ἀγάλματα, ἐφ᾽ ὧν ἐπίγραμμα εἶναι· Νάξιος κ. τ. λ. Hinc apparet, *Naxium* non eſſe proprium hominis nomen, ſed gentile; verba autem, ὃς πρ. – κέραμον, non ad filium, ſed ad patrem Byzen referenda videntur. Jam cum vix ſit credibile, nomen dedicantis a poëta ſuppreſſum eſſe, probanda videtur *Loeſcheri* et *Sylburgii* emendatio Νάξιος Εὔεργος, quam cl. *Facius* in contextum admiſit. Ceterum cf. de tegulis marmoreis *Völkel über den groſsen Tempel zu Olympia.* p. 54.

CCVIII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pauſania* VI. 20. p. 504. ubi, deſcriptis carceribus in ſtadio Olympiae, eos a Cleoeta excogitatos eſſe tradit, idque inventum ipſi auctori tam praeclarum fuiſſe viſum, ut illud in ſtatua Athenis poſita notaret. Cf. *Pauſan.* I. 24. p. 57. Locum *Pauſaniae* de carceribus illuſtrat *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 643. et *Gedoyn ſur les Courſes des Chevaux dans les Mém. de l'Acad. des Inſcr.* T. XI. p. 519. ſqq.

CCIX. CCX. In Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Strabone* L. X. p. 463. qui Ephoro auctore tradit, Aetolum, Endymionis filium, ex Elide in eam regionem veniſſe, quae ab ipſius nomine Aetolia nuncupata eſt, Curetasque, qui eam tum habitabant, expuliſſe. Poſt decimam aetatem Oxylum Aemonis fil. ex Aetolia in Elidem profectum urbem ibi condidiſſe. In hujus rei documentum Ephorus excitaverat duo haec Epigrammata, quorum prius baſi ſtatuae Aetoli, in thermis Aetoliae, inſculptum fuit. De Aetolo vide *Pauſan.* V. 1. p. 376. *Apollodor.* I. 7. 6. ibique cl. *Heynium* p.

107. — V. 2. τρεφθέντα. Vulgo. Utrumque recte. Duplex in hoc vocabulo adſpiratio cl. editori fortaſſe poëtica oratione dignior viſa eſt. De στρεφθέντα et θρεφθῆναι (*Eurip.* Hecub. v. 600.) agens *Euſtath.* ad Ιλ. ε. p. 393. 27. προτιμῶνται γὰρ οἱ σοφοὶ τὴν καίριον τραχυφωνίαν τῆς ἀκαίρου λειότητος· ὡς δηλοῖ καὶ τὸ βρεχθῆναι τὴν γῆν παρὰ Δίωνι ἀντὶ τοῦ βραχῆναι καὶ τὸ θαφθεῖσι παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ταφεῖσι. — V. 2. σταδίων, *Strabo.* In Steph. στάδιον vitioſe, quod in σταδίου mutavit *J. Scaliger.* — V. 4. Edd. quaedam vett. *Strabon.* Αἰτωλῶν, aliae Ἠλείων.

CCX. Vide ad Ep. praeced. De Oxylo vide *Strabon.* L. VIII. p. 354. et p. 357. et *Pauſan.* V. 3. p. 381. — V. 1. τόνδε δῆμον. Eleos, qui ſe pro autochthonibus habebant. — V. 2. Κουρῆτιν γῆν. Aetoliam a primis ejus incolis appellatam. Vide *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* IV. 1229. p. 182.

CCXI. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* I. p. 19. C. De hoc Cleone, Thebano tibicine, nihil invenio. Eum ante Alexandrum M. floruiſſe, apparet ex hiſtoria, quam *Athenaeus* addit ex Polemone, de Thebano quodam, qui patria profugus aurum in ſinu ſtatuae Cleonis condidit, idque triginta poſt annos, patria reſtaurata, inde protraxit. — ¶. 194.] V. 3. σφετέρης. Vulgo.

CCXII. Plan. p. 220. St. 321. W. Illuſtris inter veteres muſicos Pronomus, qui primus invenit tibias, triplici modorum generi accommodatas. Πρόνομος δὲ ὁ Θηβαῖος πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἁρμονίας. *Athen.* XIV. p. 631. E. ut hunc locum egregie reſtituit *Caſaubon.* ex *Pauſan.* IX. 12. p. 734. ubi, Pronomi ſtatuâ commemoratâ, non ſolum ejus inventum celebratur, ſed etiam hoc in ejus laudem additur, quod in theatro ſpectatores τοῦ προσώπου τῷ σχήματι καὶ ἐπὶ τοῦ παντὸς κινήσει σώματος delectaverit. Apud *Ariſtophan.* in Eccl. v.

102. *Pronomi barba* commemoratur, ubi vide *Schol.* et *Suidam* in Πρόνομος. Obliteratum videtur ejus nomen ap. *Athen.* L. IV. p. 184. D. Ἀλκιβιάδην φησὶ μαθεῖν τὴν αὐλητικὴν, οὐ παρὰ τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ Προνόμου τοῦ μεγίστην ἐσχηκότος δόξαν. Lege Προνόμου. Memorabilis eſt locus *Dionis Chryſoſtomi* VII. Or. p. 263. ed. R. a *Schneidero* mihi ſuppeditatus, ubi orator Thebanos nihil tanti feciſſe ait, quam ut tibicinandi artis peritiſſimi exiſtimarentur. Hinc factum eſſe, ut Thebis everſis et dirutis cetera quidem negligerent, eam vero columnam anxie quaererent, ἐφ' ᾧ ἦν τὸ ἐπίγραμμα τὸ περὶ τῆς αὐλητικῆς·

Ἑλλὰς μὲν Θήβας νικᾷν προὔκρινεν αὐλοῖς.

καὶ νῦν ἐπὶ μέσης τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἓν τοῦτο ἄγαλμα ἕστηκεν ἐν τοῖς ἐρειπίοις. In verſu a *Chryſoſtomo* laudato ἐν αὐλοῖς reſtituit *Caſaubonus*. Cf. *Boettigerum* in Diſſ. de Tibiarum inventione in Muſ. Attico I. 2. p. 302. ſq.

CCXIII. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* L. XIII. p. 609. D. συνέβη δὲ, ὡς ὁ Κλείδημός φησι, τὸν Χάρμον ἐραστὴν τοῦ Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται· Ποικιλομήχαν' Ἔρως κ. τ. λ. De Charmo, cujus filiam Hippias, Piſiſtrati fil., in matrimonium duxerat, vid. *Pauſan.* I. 30. p. 75. *Clement. Alex.* in Protrept. p. 38. 33. quem locum correxit *Valcken.* in Diatr. p. 157. B. et *Henr. Valeſius* ad *Harpocrat.* p. 40.

CCXIV. Append. Plan. p. 533. St. 29. W. ex *Suida* T. III. p. 655. Χάραξ Περγαμηνὸς ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος, ὡς εὗρον ἐν ἀρχαίῳ βιβλίῳ ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· Εἰμὶ Χάραξ κ. τ. λ. Ἔστι δὲ τῶν κατ' Αὔγουστον πολλῷ νεώτερος· μέμνηται γοῦν ἐν τῷ β. τῶν βιβλίων Αὐγούστου ὡς πάλαι γενομένου Καίσαρος· καὶ ἐν τῷ ζ Νέρωνος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλευσάντων· ἔγραψεν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν βιβλία μ. Scripſit etiam Chronica, quae ſaepe commemorantur ap. *Stephan. Byz.* — Vide *Pinedo* in Comment. Auctor. p. 758.

CCXV. Plan. p. 298. St. 438. W. cum lemmate: Καλλιάδης στρατηγὸς Βυζαντίου τὸ περιβόητον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην βασιλικὴν ἀνέθηκεν, quae verba ſunt *Heſychii Mileſii* de Conſtant. p. 52. ed. *Meurſ.* qui hoc Epigramma ſervavit. Byzas, Byzantii conditor, Neptuni et Croëſſae filius, ſecundum *Steph. Byz.* in Βυζάντιον. Vide *Du Cang.* in CP. chriſt. I. p. 45. *Petav.* ad *Nicephor.* p. 72.

CCXVI. „Epigramma hoc eſt in Planud. p. 438. „et perperam a Brodaeo expoſitum. Referendum eſt „ad Phidaliae ſtrategema, quo urbem a Scytharum obſi„dione liberavit, de quo videndus Heſychius Mileſius „p. 47. et ad eum Meurſius." *Br.* Hiſtoriam narrat *Tzetza* in Chil. II. 60. Habet quaedam de Phidaliae ſtatua *Anonym.* de Antiq. CPol. ap. Bandur. L. V. p. 82. nr. 231. Cf *Du Cang.* in CP. chr. I. p. 17.

CCXVII. Vat. C. p. 382. Plan. p. 28. St. 43. W. In ſtatuam Juſtitiae, cujus triſtem vultum poëta interpretatur. — οὗτος ὁ κλέπτης. De magiſtratu quodam rapaci accipe, qui re malis artibus aucta Juſtitiae ſtatuam ponere auſus eſt. — οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ. cum tamen nihil mecum commune habeat.

IN MYRONIS VACCAM.

¶. 195.] *CCXVIII.* Vat. C. p. 477. Plan. p. 304. St. 443. W. Vix bene tornatum diſtichon; ſed inter ea, quae ſequuntur, nonnulla etiam ineptiora ſunt. Haec Grammaticis, ingenium in eadem ſententia variandа exercitantibus, deberi exiſtimo. — V. 1. τάνδε, Vat. — Vitulus, vivam ſe matrem videre exiſtimans, vaccae aëneae blanditur.

CCXIX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. — V. 1. ἐπὶ στήλην. Vulgo.

CCXX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. Ineptum verſificatorem vel prioris verſus numeri produnt. — V. 2. „ἥδρασας. Sic ſcriptum inveni in uno „regiorum codd. et procul dubio verum eſt. Vulgo „ἵδρυσας. Vat. membr. ἔστασας.“ *Br.*

CCXXI. Vat. C. p. 476. Ἀντιπάτρου Σιδ. cujus duo praecedunt Epigrammata in Plan. p. 303. St. 443. W. Quod haec Epigrammata vulgo tanquam ἀδέσποτα circumferuntur, non *Planudis* culpa factum eſt, ſed editorum, qui lemmata appinxerunt, quibus carent Codd. et Ed. pr. Flor. — Elegans diſtichon, quo poëta ſe pulchritudine vaccae deceptum fingit. Nova converſio et τῷ παραδόξῳ jucunda. — V. 1. Tentabat *Huetius* p. 30. μὴ δάμαλιν —, quod a poëtae mente alienum eſt. Vaccam Myronis vitulo ubera praebere fingit *Antipater.* Paſtorem igitur, reliquum gregem coërcentem, nec ſequi, nec ei fiſtulâ vaccam vocanti obedire poteſt. — V. 2. ἀπεκδέχεται. Vat. C.

CCXXII. Vat. C. p. 476. Ἀντιπ. Σιδων. Plan. p. 303. St. 443. W. — V. 1. „Neſcio an alibi μόλιβος feminino „genere occurrat. Librarii error eſſe videtur, qui quum „reperiſſet ὁ μόλιβος, et qua ratione verſus ſic recto pede „ſtare poſſet non intelligeret, bene ſe emendare cre„didit ἁ.“ *Br.* Si vera eſt obſervatio cl. editoris, τὸ μ in pronuntiatione duplicandum. Vide *Clark.* ad *Homer.* Ιλ. π. 558. — V. 2. „Sic etiam libri omnes, ſed men„doſe. Scribendum θρύον. Hae voces facile permu„tantur. Vide Theocrit. in Hyla (XIII.) 40. et quae „ibi notavit doctiſſimus Toupius.“ *Br.* θρύον recte exhibent membr. Vat.

CCXXIII. Vat. C. p. 476. ἄδηλον. Plan. p. 303. St. 444. W. Myron, cum vacca ſua armento boum immiſta eſſet, eam a vivis ipſe diſcernere non potuit, donec illas propelleret. — V. 1. Pro ἐρεύνα Vat. C. ἐζήτει habet. — V. 2. τὰς βόας. Ibid. Hoc praetulerim vulgatae.

CCXXIV.

CCXXIV. Vat. C. p. 476. ſine lemmate. Plan. ibid. Myronis manus vaccam illam non finxiſſe, ſed peperiſſe videntur. Ejusmodi acumine *Antip. Sidon* Ep. XXX. 5. 6. ubi Onatas Apollinem μετ' Εἰληθυίης ἀπεπλάσατο. Simile Epigramma ante oculos habuit *Auſonius* LVIII.

Bucula ſum coelo genitoris facta Myronis
Aerea: nec factam me puto, ſed genitam.

¶. 196.] *CCXXV.* Vat. C. p. 476. Plan. p. 304. St. 444. W. — ἁ κεραή. Vat. C.

CCXXVI. Vat. C. p. 477. Plan. ibid. „Vulgo legi„tur Φεῦ ὁ Μύρων πλάσας οὐκ ἔφθασας. In membr. omiſ„ſus articulus ὁ, ita ut verſus adhuc minus integer ſit." *Br.* Nimia videtur cl. editoris mutatio. Mihi in mentem venit:

Βοῦν σὺ Μύρων πλάσσας οὐκ ἔφθασας,

eo ſenſu, quem ſummus *Grotius* expreſſit:

Ah nimium, Myro, tardus eras; aes conſtitit ante,
Infudit vitam quam tua dextra bovi.

πρὶν ψυχὴν βαλέειν. Cf. not. ad *Joann. Barbuc.* Ep. VI. T. III. P. I. p. 20.

CCXXVII. Vat. C. p. 476. Ἀνακρέοντος. Ejusdem poëtae nomine inſcribitur in Plan. p. 303. St. 443. W. Vide *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 473. Vertit *Auſonius* Ep. LXII.

Paſce greges procul hinc, ne, quaeſo, bubulce, Myronis
Aes, veluti ſpirans, cum bubus exagites.

Faceta eſt hujus diſtichi parodia *Philippi Theſſ.* Ep. XL.

CCXXVIII. Vat. C. p. 476. τοῦ αὐτοῦ. (*Anacreontis.*) Sic etiam Planud. l. c. *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 472. Myronem ſibi gloriam vaccae arte elaboratae falſo vindicare; veram bovem aetate obriguiſſe. — V. 1. χοά-

νοις. Formam ex luto ſignificare videtur, cui aes infundebatur. Vide inprimis *Schneiderum*, qui de diverſis hujus vocabuli ſignificationibus fuſe disputavit in Lex. L. Gr. T. II. p. 849.

CCXXIX. Vat. C. p. 478. ἄδηλον. In Plan. p. 306. St. 445. W. *Gemino* tribuitur. Conf. *Philipp. Theſſ.* Ep. XLIX. — V. 2. φέρων. Vulgo. φέρων ψευδομένα δαμάλι. Vat. C. quod reponendum. — V. 3. δι' ἔργων. i. e. διὰ τέχνης.

¶. 333.] *CCXXIX.*[b] Ex *Suida* in βοῦς ἕβδομος. T. I. p. 448. Ineptum colloquium inter hircum et bovem, qui in argentea tabula celati erant. Bos humi cubabat; hircus ei ex adverſo erat poſitus. — V. 3. δ' om. *Suid.*

¶. 196.] *CCXXX.* Plan. p. 97. St. 142. W. ſine auctoris nomine. Quam auctoritatem ſequutus *Natalis Com.* in Mythol. V. 6. id ad *Ibycum* referat, ignoro equidem. Praecedit in Plan. Ep. *Antiphili*, tum noſtrum ſequitur ſine lemmate. Num ergo *Natalis Antiphilum* cum *Ibyco* confudit? — Ceterum elegans eſt et optimae notae Epigramma noſtrum, in quo Clymenus quidam Pana rogat, ut, fiſtula ſuaviter inflata, gregem ad paſcendum invitare velit. Carminis genus, quod hoc efficere poſſe putabatur, νόμιον appellabant paſtores. Daphnis ap. *Longum* IV. p. 111. ἐνέπνευσε τὸ νόμιον, καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο, νεύσασαι κάτω. Capellas cantu tibiae demulcentem paſtorem graphice depingit *Alciphron* III. 12. p. 305. ſq. — V. 2. expreſſus videtur ex *Platon.* Ep. XIV. Πὰν, ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων. ubi *Ruhnkenio* placebat γυρόν, Epiſt. crit. p. 63. *Alciphron* l. c. λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. — χρύσεοι δόνακες, quamvis in Dei manibus, non ſatis placent, niſi in univerſum *egregii* intelligendi ſunt calami. Putabam

κυρτὸν ὑπὲρ γλυκερῶν χεῖλος ἱεὶς καλάμων.

Ceterum κυρτὰ χείλεα olim lecta fuiſſe videntur in fragm. *Soſicratis* ap. *Athen.* XI. p. 474. B.

λεπτῇ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα χείλεσιν,
ἄβρα κόρη Σκείρωνος, ἡσύχῳ πολὺ
προςῆγε πρώως καὶ καλῶς τὸν κάνθαρον.

Vulgo κυρτοῖς κύμασιν legitur. — V. 3. „βεβριθόσι. Ita „emendavi. Vulgo βεβριθότα.“ *Br.* Convenit *Virgil.* IV. Eclog. 21. *Ipſae lacte domum referent diſtenta capellae ubera.* Haud tamen ſcio, an damnanda ſit enallage βεβριθότα δῶρα, *onuſta munera lactis.* Talia haud pauca et duriora etiam paſſim apud poëtas obvia. — V. 5. πόσις αἰγῶν. *Vir gregis ipſe caper. Virgil.* VII. Ecl. 7.

¶. 197.] CCXXXI. Planud. p. 343. St. 483. W. Priapus, in horto oleribus conſito poſitus, furibus minatur. — V. 2. αὐτῇ ποτὶ πρασιῇ. *non ſatis modeſtas Quicunque attulerit manus agello: Is me ſentiet eſſe non ſpadonem, Hic inter frutices loco remoto.* Luſus in Priap. XIV. — V. 4. τοῦδε χάριν. Eam ob cauſam hic ſum poſitus, ut te ea, quam dixi, poena afficiam. Agricola fanum Lampſaceno Deo dedicans in Luſibus nr. LXXXIII.

Pro quibus officiis, ſi fas eſt, ſancte paciſcor,
Aſſiduus cuſtos ruris ut eſſe velis:
Improbus ut ſi quis noſtrum violarit agellum,
Hunc tu — ſed taceo. Scis, puto, quod ſequitur.

CCXXXII. Plan. p. 306. St. 446. W. Hoc Epigramma, ſicut et praecedens, elegantiſſimis Anthologiae carminibus annumerandum. — V. 1. τοὐμπρασιῇ. i. e. τοῦ ἐν πρασιῇ. — V. 2. „Florentina editio et duo „regii codd. τοῖος ὁ κύων ὃν ὁρᾷς. quam lectionem ſervant „editiones omnes usque ad Stephanum, qui dedit τοῖος „ἐὰν ὃν ὁρᾷς, ſalvo quidem ſic metro, ſed non meliori

„conſtructione.“ *Br.* Valde dolendum, quod hoc Epigramma, ut plurima alia, quae ad ſtatuas et ſimulacra ſpectant, in Vat. C. deſideratur. Violentior eſt in hoc verſu cl. editoris mutatio, quam ut poëtae ſua manus reſtituta videri poſſit. Verum tamen exiſtimo κύων de acri cuſtode poſitum. Cf. *Scaliger.* ad *Varron.* de L. L. p. 44. — V. 3. σύκινος. Ligno ficulneo, ut molli aliisque rebus fere inutili, ad Priapos formandos utebantur. *Horat.* I. Serm. VIII. 1. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum; Quum faber incertus, ſcamnum faceretne Priapum, Maluit eſſe Deum.* Vide Ep. *Theocrit.* IV. 2. — „Pro οὐ ῥυκάνῃ vulgo οὐ ῥίνῃ πεπονη-„μένος. male, ut cenſeo; limae in ligneis operibus uſus „non eſt, ſed runcinae. In Priapeiis:

„*Huc adde, quod me terribilem deum fuſte*
„*manus ſine arte ruſticae dolaverunt.*

„et alio in loco;

„*Non me Praxiteles Scopasve fecit,*
„*nec ſum Phidiaca manu politus:*
„*ſed lignum rude villicus dolavit.*

„ῥυκάνῃ facile in ῥίνῃ depravari potuit. Occurit hujus „inſtrumenti nomen in Leonidae Tar. Epigr. XXVIII. „cujus partem laudat Suidas in hac voce, quae H. Ste-„phano in Theſauro omiſſa. ῥίνη vero aurificum inſtru-„mentum eſt.“ *Br.* Docta emendatio; an vera, haud dixerim. Rudi ſe manu elaboratum dicit Priapus, ſecuri ſimilibusque inſtrumentis, non iis, quae artifices elegantiorum uſurpant operum. ῥίνη autem non ſolum limam ſignificat, ſed etiam aſperam limaeque ſimilem *ſquatinae* cutem (*Heſych.* ῥίνη. ἰχθύος δορά. Cf. *Athen.* L. VII. p. 319. E.), qua *ligna et ebora poliebant* veteres, docente *Plinio* H. N. IX. 12. 14. Eandem eſſe τὴν ῥίνην et *ſquatinam* ſive *ſquatum*, apparet ex eodem

L. XXXII. 53. T. II. p. 595. *Rhina, quem ſquatum vocamus.* ubi *Harduinus* excitavit *Iſidor.* L. XII. Origg. 16. *Squatus dicitur, quod ſit ſquamis acutis, unde et ejus cute lignum politur.* Hinc, ni fallor, abunde patet, recte ſcribi:

σύκινος, οὐ ῥίνῃ πεπονημένος.

Quae ſequuntur, οὐδ' ἀπὸ μίλτου, non ad rubrum colorem referenda, quo Priapi ſimulacra tingi ſolebant, ſed ad canones rubrica coloratos. Cf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. V. 3. T. I. P. II. p. 61. Solebant autem ſtatuarii in marmoris trunco lineas rubro ducere, quibus illum in quadrata dividerent; id quod etiam hodie a ſtatuariis fieri ſolet. Hoc igitur quoque ad artificium ſtatuae elaborandae facit. — V. 4. ξοίς. μεταλλικὸν σκεῦος ἢ λιθουργικόν. *Heſych.* Ex noſtro loco apparet, τὴν ξοίδα etiam ad lignum ſcalpendum eſſe adhibitam. *Falcem* appellat *Propert.* IV. 2. 59. ubi Vertumnus: *Stipes acernus eram properanti falce dolatus.* — ποιμενική. *Ego haec, ego arte fabricata ruſtica, Ego arida, o Viator, ecce populus.* *Catull.* in Luſ. LXXXV. *Quercus arida, ruſtica conformata ſecuri.* Ibid. LXXXVI. — V. 5. „Vulgo ἀγρεῖος γέλασσον· μετὰ δ' εὐκλείους πεφύλαξο. Sine ſenſu." *Br.* Schol. Wechel. etiam ἀχρεῖος legi notavit, quod probat *Huetius* p. 30. minus commode tamen *Horatii lignum inutile* comparans. ἀχρείως γέλασον dictum ad imitationem *Homeri* Od. Σ. 162. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν. i. e. ἄκαιρον καὶ πρὸς οὐδεμίαν χρείαν. *Euſtath.* p. 663. 45. Hinc vocabulum procudit *Cratinus* ἀχρειόγελως ap. *Hephaeſt.* p. 48. quod *Suidas* interpretatur: ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. — Quod ſequitur ap. noſtrum φυτὰ πεφύλαξο, etiam debetur *Scholiaſtae*, qui ut diverſam lectionem protulit, quod equidem pro mera gloſſa habeo. Scribendum enim, ne litera quidem mutata:

ἀχρείως γέλασόν με· τὰ δ' — πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς.

τὰ δὲ, *haec*, ſcil. olera, ad quae digitum intendit. Supereſt εὐκλείους, in quo haeremus. *Anonym.* Bibl. Bodl. εὐκλείας in marg. notavit, neſcio quo ſenſu. Nec cl. editoris emendatio ſatisfacit. Fortaſſe emendandum:

τὰ δ', εἴ γε κλύεις, πεφύλαξο.

Inepti iſtius riſus tibi do veniam; at haec olera, ſi me audis, ne laedas cave; ne forte, injuriam gravi poena luens, Sardonium riſum rideas. Εἴ γε κλύεις, quod a vulgata proxime abeſt, his minis aptiſſime inſeritur. Similiter Hortorum Deus in Luſibus nr. LIII.

Quare, qui ſapiet, malum cavebit,
Cum tantum hic ſciet eſſe mentularum.

Plaut. Menaech. I. 2. 13. *Malo cavebis, ſi ſapis, virum obſervare deſines.* Viri nomen Eucleïs, nunquam a me lecti, hîc nobis obtruſit *H. Grotius*, cujus felix alias ingenium in hujus carminis interpretatione deſidero:

Hic ego ſum poſitus ſervare ſed eminus hortum:
Nunc talis, qualem, qui prope es, ipſe vides.
Ficus eram, nec lima Deum, nec fecit amuſſis,
Sed paſtorali ducta dolabra manu.
Quantumcumque cupis, ride: ſed ab Eucleïs horto
Nil cape, ne riſus ſit tibi Sardonius.

Finis Primae Partis Tertii Voluminis.

PA
3458
A2
1794
t.11

Anthologia graeca
Anthologia graeca

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY